

Giới thiệu Cược Cho Anh Thắng

Truyện Cược Cho Anh Thắng của tác giả Gumiho_Lanh_Lung là một câu chuyện teen hết sức đáng yêu và lãng mạn. Một cô gái dùng năm năm tuổi trẻ đặt cược vào một tình yêu không dành cho mình, chịu đựng hay chấp nhận cũng đều đã trải qua. Nhưng không có nghĩa cứ cược sẽ sai phải không?

Hai con người vốn dĩ không một sợi dây ràng buộc, bỗng một ngày vô tình lẩn vào cuộc đời nhau, rồi từ đó cứ dây dưa mãi không thôi. Anh là người đàn ông kì lạ, khi thì trầm lắng, lúc lại nhiệt huyết đầy năng lượng, cô chỉ là một cô gái ngây ngốc muốn ẩn mình thật sâu dưới bộ dạng nghiêm túc và lạnh nhạt. Định nghĩa tình yêu là gì liệu ai có thể trả lời, chỉ có điều lúc mất đi rồi mới nhận ra thứ quý giá, liệu khi đó còn lại gì bên cạnh ta?

Bạn đang đọc truyện *Cược Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: “Mỗi Người Đều Có Chấp Với Mong Muốn Riêng Của Mình”

- Hôm nay anh sang đưa em đi làm được không?

- Sao vậy?

Hình như căn phòng yên tĩnh quá, chỉ có hơi mát từ điều hòa tỏa ra nhẹ nhàng khiến giọng nói của Phong càng thêm chút lạnh lùng. Thanh nhìn sang kim đồng hồ mới ngáp nghề bốn giờ sáng. Đúng rồi lúc này có khi nào Phong đã thức dậy đâu, tuy không muốn nhưng cô vẫn thành thật:

- Cảm giác không yên tâm.

- Em bắt đầu có cảm giác kiểu ấy từ khi nào vậy? Tùy hứng thế?

- Thôi được rồi, em tự đi vậy.

Kết thúc cuộc nói chuyện chóng vánh mà không mấy vui vẻ với Phong, Thanh mở tủ quần áo, nhưng lại không lựa chọn kỹ càng như mọi khi, cô hơi nhúu mày, với tay lấy chiếc áo thun trắng và quần jeans đen đơn giản, cũng không trang điểm mà để mặt mộc, lấy chiếc kính đen to che đi cả nửa khuôn mặt, bịt khẩu trang vào, rồi mới xuống ga ra chung cư dắt chiếc vespa trắng ra ngoài. Nhưng rõ ràng vẫn có cảm giác ai đó theo sau mình, Thanh chỉnh chiếc gương nhìn ra phía sau, cô thấy hai chiếc Sh màu cà phê cứ tà tà chạy sát nút nên cũng hơi đề phòng. Hiện giờ đã năm giờ sáng, tuy người đi lại không ít nhưng để an toàn cũng không thể lơ là được. Dừng đèn đỏ, Thanh đứng sát vào lề đường gọi điện thoại:

- Chị Thanh?

- Hình như có người theo tôi, hai chiếc Sh.

- Trên đường có công an không chị?

- Tôi chả thấy ai, ngày thường thì ra khỏi cửa là gặp, giờ cần thì bói không ra.

- Hôm nay chị sang bên nhà sách phải không?

- Ừm, cậu có nghĩ là mấy tác giả ấy không? Thôi đèn xanh, tôi đi đã nhé.

- Tìm cách mà cắt đuôi đi chị.

Thanh chỉ ậm ừ rồi cúp máy, nói thì dễ nhưng cô cũng đâu phải tay lái lụa mà muốn cắt đuôi là cắt, hơn nữa có khi cũng chỉ tự mình dọa mình thôi, nên Thanh lại hít một hơi chậm chậm đi về phía trước. Đến nhà sách, Thanh để xe ngay gần vào bãi đỗ, cầm túi chuẩn bị bước vào cửa thì mấy chiếc Sh cứ nghênh ngang tiến dần về phía cô, rất khiêu chiến. Thanh hơi bước lùi lại một chút, định chạy đi từ phía cửa sau, nhưng có vẻ đối phương cũng bố trí kĩ, trước sau gì đều chặn cứng. Thanh thấy khá may mắn khi hôm nay mình đi đôi giày thể thao chắc chắn, liếc mắt một cái, cô nhìn về phía cô gái trẻ cùng hai người đàn ông có vẻ bặm trợn đang tiến về phía mình, bình tĩnh lên tiếng:

- Được rồi, cô là ai? Ở đây có camera, nếu cần nói chuyện chúng ta sang quán đối diện đi. Tôi mời mọi người ăn sáng.

Cô gái trẻ nhìn theo hướng tay Thanh chỉ chiếc camera góc nhà xe, lại nhìn sang quán bún đối diện, cũng gật đầu đồng ý. Thanh thầm thở phào một hơi, nhà sách mới báo về cái camera bị trục trặc, ba hôm nay chẳng thu lại được hình ảnh gì, may mà họ không biết. Vẫn giữ thái độ bình tĩnh, Thanh dẫn đầu đoàn người đi sang quán bún quen thuộc, vừa vào đã nháy mắt với chủ quán ra hiệu, nhưng hẳn nhiên cô bán hàng chỉ cười cười hỏi:

- Đồng bạn thế, vẫn ăn như cũ hả?

Thanh chỉ đành thở dài gật đầu một cái, khi ngồi đối diện rồi cô gái mới héch mặt lên hỏi:

- Chị biết tôi vì sao tìm chị không?
- Không liên quan đến đàn ông đâu chứ, tôi có quen một anh mấy năm rồi, mà rõ ràng cô không phải gu của anh ấy.

Cô gái trẻ bầm mặt nhìn Thanh đang giả vờ ngạc nhiên, còn anh chàng lạ mặt nào đó ngồi trong góc phòng thì phì cười một tiếng, thành công thu hút cả hai cô gái căng thẳng. Cô gái trẻ lừ mắt anh ta liền biết điều, lại cắm đầu vào tô bún chả của mình không nói lời nào, sau đó cô ta nhìn Thanh nói:

- Lí do gì mười mấy truyện tôi gửi lại không được một bộ nào xuất bản?
- À, là vấn đề xuất bản ư?
- Chị đừng giả vờ với tôi.
- Cô bé, tôi không cần thiết giả vờ. Một ngày chúng tôi nhận được mấy trăm bản thảo, căn bản là không thể duyệt hết. Hơn nữa, đọc truyện cần phải có thời gian để cảm nhận, phân tích thì mới biết chọn được hay không chứ. Có phải em hơi gấp gáp rồi không?
- Gấp gáp, tôi gửi cho chị đã bốn năm liền rồi, không chọn chị cũng không phản hồi, có ý gì đây? Hay căn bản chị không hề để mắt tới những tác giả trẻ như chúng tôi.
- Cô bé, em đang xúc phạm phẩm chất nghề nghiệp của tôi đấy à? Em là tác giả nào?
- Phương Thần.
- Phương Thần?
- Phải.
- Em hâm mộ Chiến Thần phải không? Nếu tôi không nhầm, hẳn là em đã đọc truyện của Chiến Thần sau đó mới bị kích thích, dẫn đến cắm đầu vào viết truyện.
- Sao chị biết?
- Vì thực ra, lời lẽ và cách hành văn của em khá giống với Chiến Thần, nếu không nói là đạo văn.
- Chị nói gì?

Cô gái trẻ bức xúc đứng thẳng người dậy, mắt long lên nhìn vào khuôn mặt điềm nhiên của Thanh. Nhưng không hề nao núng Thanh chỉ nhấp một ngụm trà đá rồi lại ngẩng lên hỏi:

- Em có dám trả lời là không hề copy chút nào từ phong cách của Chiến Thần không? Tôi còn dám khẳng định một số đoạn miêu tả tâm trạng nhân vật, em chỉ là thêm chữ vào hoặc bớt chữ đi mà thôi.

Nhìn khuôn mặt không tin nổi của cô gái trẻ, Thanh vẫn điềm nhiên nói tiếp:

- Hôm nay em đã tìm đến tận đây, tôi cũng không thể không nói. Cốt truyện có sáng tạo, nhưng chúng tôi đồng loạt cho rằng, đạo văn là hành động không thể tiếp tay.
- Chị... chị nói linh tinh.

Nói xong, cô gái trẻ mạnh tay hất cả ly trà đá mát lạnh vào mặt Thanh, những viên đá hình trụ đập vào mặt đau rát trong đầu Thanh chỉ nghĩ “may thật, hôm nay không make up”. Cô lấy tay vuốt mặt một cái rồi tựa lưng vào ghế hướng đối phương hỏi:

- Em bao nhiêu tuổi?
- Hai mốt.
- Tốt, tuổi này là đủ để chịu trách nhiệm trước pháp luật với những hành vi mà mình đã làm. Quên nói với em ở đây cũng có camera, thậm chí còn có người làm chứng hành vi này của em.
- Chị nghĩ hôm nay tôi kéo người đi gặp chị lại còn sợ pháp luật à?
- Lời nói này của em nếu bị ghi âm lại, chắc chắn là bằng chứng đánh thép nhất để kết luận hành vi cố ý này của em.
- Chị bớt nói nhảm đi. Nói cho chị biết tôi không đạo văn của ai cả.

- Mười mấy bộ truyện của em không đạo của Chiến Thần, thì cũng tự đạo lại những đoạn của bản thân mà em cho là hay, có thể em không nhận ra nhưng chỉ đọc một lần tôi liền phát hiện được.

- Chị im ngay cho tôi.

Nói rồi cô ta định lao sang phía Thanh thì Thanh đã nhanh nhẹn đứng lên và lùi lại mấy bước. Cô ta gào lên mắt kiểm soát:

- Nói cho chị biết tôi là học sinh chuyên văn, đi học bao nhiêu năm điểm văn của tôi chưa khi nào dưới tám, sao lại phải đi đạo văn.

- Vậy nhưng tôi lại chẳng phải học sinh giỏi văn, mười mấy năm đi học điểm văn cao nhất của tôi là sáu. Và bây giờ tôi chính là người có quyền lựa chọn tác phẩm của em hay không. Thực ra, em có thể gửi truyện của mình cho nhà xuất bản khác không cần vì Chiến Thần là độc quyền bên tôi, mà em phải gửi cho bên tôi. Hơn nữa, có thể em đạo văn mà chính bản thân em không hề nhận ra.

- Chị nói láo, các người đứng đây làm gì còn không mau cho chị ta một trận, tôi thật không nghe nổi chị ta nói nữa rồi.

Mấy người đàn ông đang phân vân không biết phải làm sao thì anh chàng lạ mặt ngồi trong góc đã đứng lên tiến về phía Thanh, vòng tay ôm lấy eo cô mà tình bơ híp mắt nói:

- Em hẹn anh tối đây ăn sáng, mà lại dẫn theo một đám người này, muốn anh không có cơ hội ăn ngon phải không? Cả đêm qua anh đã đi bắt hết đám côn đồ ở phía Long Biên, hôm nay tưởng được nghỉ ngơi ai dè lại thành thế này. Thôi đành vậy, anh cũng hẹn mấy anh bạn cùng đội đang làm nhiệm vụ gần đây, mình ngồi chơi một chút các anh ấy sắp tới rồi, nhân tiện anh đỡ phải động tay luôn. Đánh đám cả đêm có vẻ hơi mệt người rồi.

Sáng sớm mùa hè chưa tính là quá nóng trong quán chỉ có tiếng quạt trần quay vù vù, anh chàng đó lơ đãng nhìn Thanh rồi lại hướng về phía mấy gã bặm trợn mà nói:

- Xin chào, làm quen trước nhé, tôi là đội trưởng đội tuần tra số tám công an thành phố. Rất vui được gặp các anh.

Mấy gã kia nghe nói vậy, liền đánh mắt nhìn nhau chưa biết tính sao thì thấy điện thoại của anh chàng kia reo lên, lại trùng bài nhạc chuông gì mà có câu “chúng tôi là người chiến sĩ công an...” anh ta nghe điện còn tươi cười:

- Ồ, bọn ấy đêm qua gô cổ hết rồi, thăm vấn bốn tiếng nện cho mấy cái là khai sạch. Ồ, quán cũ, đến nhanh nhé, bạn gái tôi còn có mấy người bạn cần gặp các ông, mang đủ đồ nghề nhé, bên này có năm người. Yên tâm, chỉ năm người tôi cân tốt. Ok.

Sau khi anh ta tắt máy lại đọc thoại:

- Nào chúng ta ngồi nói chuyện chút đợi bạn tôi nhé, hay là chỉ nói chuyện với riêng tôi? Tùy các anh.

Mấy tên đàn ông trực đầu đầy hình xăm kia có vẻ “hở báo” nhưng thấy anh chàng cảnh sát này tự tin như vậy, chỉ đành kéo cô gái trẻ “không bình thường” kia tiến ra cửa chính, vừa bị kéo đi cô ta còn vừa la hét:

- Cái đồ nhát gan các anh tôi về nói lại với anh trai tôi đuổi cổ hết các người đi, chị nhớ lấy cho tôi, còn dám nói tôi đạo văn tôi tìm đến tận nơi đốt sạch nhà chị.

Thanh thoát khỏi sự ngỡ ngàng bởi tiếng anh chàng bên cạnh:

- Với những người đang kích động như vậy cô không nên chọc giận người ta hơn, trước hết phải biết bảo vệ mình đã sau đó từ từ giải quyết.

Thanh nhìn khuôn mặt nam tính mang dáng vẻ lầm lì, lại tiếp tục nhìn anh ta lặng lẽ lấy chiếc khăn ướt tỉ mỉ lau lau những ngón tay dài của mình thì nhủ thầm “anh ta chệch động vào mình bản hay sao mà lau kĩ thế”. Anh chàng kia cũng chẳng ngó ngang gì đến đối phương, lau tay xong liền đi về phía bàn của mình đặt một tờ năm mươi ngàn xuống, sau đó thông dong đi ra ngoài. Thanh lăm bằm nhìn theo bóng dáng cao lớn ấy:

- Xăm trổ đầy tay, lừa đảo thì có chứ công an cái nỗi gì.

Thanh lấy khăn tay trong túi xách lau khô nước đang chảy tong tong từ tóc xuống mặt, điềm tĩnh ăn hết tô bún rồi đi sang hiệu sách, xem xét tình hình một chút mới trở về. Nhưng vừa về tới nơi đã thấy Phong đứng đợi trước cửa. Thanh nhìn lại dáng vẻ chật vật của mình, lại cười tự giễu rồi mới đứng trước mặt anh điềm nhiên hỏi:

- Anh đến lâu chưa?

- Anh nghe Tùng nói có người theo em.

- Ừm.

- Sao đầu tóc lại ướt thế kia?

Thanh đưa tay vuốt chút tóc còn ẩm đang vương vãi trước trán. Cô hơi thẳng lưng, nhìn trực diện vào Phong mà nói:

- Nóng quá toát mồ hôi thôi. Anh này, em định sau khi nhờ anh đưa em đi làm hôm nay mới nói cùng anh, nhưng hiện tại em nghĩ mình muốn nói luôn.

Anh... đi Đà Lạt đi, tìm câu trả lời cho mình rồi về cho em câu trả lời. Em sẽ đợi anh trở về, rồi chúng ta tiếp tục nói chuyện. Nhé! Em nghĩ năm năm anh đã trừng phạt em đủ rồi, đến lúc để anh thoát ra sự tức giận ấy tìm hạnh phúc cho mình rồi đấy.

- Em...

Nói rồi Thanh xoay người rào bước đi lên bậc thang, Phong nhìn theo tấm lưng nhỏ nhắn mà hiên ngang ấy nén tiếng thở dài, anh đã tổn thương cô đến mức nào cơ chứ? Một người con gái như vậy anh lại lỡ dở của cô ấy bao nhiêu thời gian, đòi người có mấy lần năm năm, vậy mà năm năm thanh xuân đẹp nhất của tuổi trẻ, cô ấy vẫn yên lặng bên cạnh anh không một câu oán thán.

Thanh dựa người vào tường, từ trên cầu thang nhìn qua cửa kính thấy Phong đội mũ bảo hiểm phóng vọt chiếc mô tô đi. Cô biết là anh vội đi tìm người phụ nữ quan trọng với cuộc đời mình, mà người ấy mãi mãi cũng chẳng phải cô. Tối hôm ấy anh đã nói gì? Anh nói “em chẳng phải đã dựa vào anh quá nhiều hay sao, thời gian năm năm địa vị của em nhờ anh mà hoàn toàn thay đổi, như vậy còn gì để gọi là thiệt thòi nữa?”. Đúng vậy, cô vốn là tiểu thư lại chẳng phải tiểu thư, trên cô là anh trai luôn được ba yêu thương chiều chuộng, sinh cô ra ba mẹ làm ăn thua lỗ khoản tiền lớn, đến khi sinh em gái út mới gở gác lại chút ít, đâm ra mẹ Thanh luôn nói cô là sao chổi lớn nhất quét sạch may mắn của cả nhà, một chút tình thương gia đình cũng chưa khi nào được nếm trải.

Vậy mà khi trở thành người yêu của Phong bỗng dưng thích gì được đấy, anh trai cũng tỏ ra thân thiết em gái thì vừa ghen tức vừa nịnh nọt. Năm năm cứ giả tạo như vậy trôi qua, liền âm ỉ dội lại tâm trí Thanh bởi một câu nói trong men rượu của Phong, Thanh cười nhạt đứng thẳng trong ánh nắng gay gắt của ngày hè chiều sau tám kính trắng, chẳng một chút nhức nhối hay đau rát. Ngay từ đầu Thanh không nên tranh thủ, không nên vì chút rung động của bản thân mà thêm khát thứ vốn dĩ không thuộc về mình, nếu không cũng sẽ chẳng phải chịu đựng trừng phạt như vậy.

Hình ảnh bản thân của bảy năm về trước đang lê từng bước chân vô định trên đường Nguyễn Du thơ mộng, vì bất gặp ba mình lang chạ với chính bạn thân của mẹ, đã khiến Thanh thất vọng hoàn toàn, nhưng trên cả thất vọng đó chính là cảm giác bất lực của bản thân. Nếu cô là anh trai hay em gái mà không phải là Hoàng Ngọc Thanh, thì đã có thể đứng ra chất vấn hai con người ấy. Nhưng rõ ràng bởi mình như thể chẳng tồn tại, nên ba cô dù biết Thanh đã nhìn thấy thì ông cũng chẳng cần quan tâm, mà chỉ liếc mắt một cái rồi lại ôm người phụ nữ ấy vào.

Thanh ngồi sụp xuống gốc cây bên đường, chán nản vứt chiếc ba lô nặng trĩu của một học sinh phổ thông trên vai ra xa, sau đó gục mặt xuống mà khóc âm ỉ. Chẳng biết là bao lâu trôi qua, chỉ biết khi ngẩng nhìn lên đã thấy chiếc ba lô màu trắng dính đầy đất bụi của mình được treo trên chiếc mô tô đen bóng bẩy của Phong. Anh vừa cười vừa nói:

“Không ngờ nhỏ người mà sức lực của em kinh khủng vậy đấy, có thể khóc ra cái dạng này cũng không vừa đâu nhá.”

Thanh đỏ mặt hít hít mũi lườm Phong:

“Kệ em, liên quan gì đến anh, sao anh ở đây?”

“Tĩnh cờ ngang qua, liền nhìn thấy một cô bé khóc lóc âm ỉ tò mò dừng lại xem hóa ra là em”

“Em thì sao, không được khóc à?”

“Anh đâu có nói thế, chỉ là thấy trời sắp mưa em có nghĩ muốn ngồi sau anh cho nhanh về nhà không?”

“Em không muốn về nhà.”

“Vậy tới nhà anh đi hôm nay anh mở tiệc, Dương cũng đã ở bên ấy rồi.”

“Em mặc thế này có ổn không?”

“Không có gì không ổn cả, anh nghĩ Dương nó còn mặc thâm hơn em ấy chứ.”

Nghĩ đến bộ dạng mặc chiếc quần sooc hoa của Dương mà Thanh bật cười, sực sực nhận lấy ba lô và chiếc mũ bảo hiểm, ngồi sau lưng Phong ôm anh thật chặt. Về đến nhà anh, quả thực thấy Dương đã ở đó, và đúng là đang mặc chiếc quần sooc hoa hòe hoa sói như trong tưởng tượng của mình thì lại càng cười lớn hơn:

“Sao tự nhiên mày lại có kiểu thời trang này thế?”

“Im ngay, dạo này đi Hằng đang tập thiết kế nên tao phải làm người mẫu, mày mà không hết cười tao nói đi may cho mày một cái.”

“Được rồi được rồi, tao xin lỗi mà.”

“Sao lại đi cùng Phong.”

“Anh ấy nhạt được tao trên đường.”

“Để tao gọi cho Sương, đằng nào hai đứa cũng ở đây rồi gọi nó cho đủ bộ.”

“Ồ, tao đi lấy ly nước.”

Nhưng khi Thanh ra gần phía hồ bơi lấy nước lại gặp ngay đám bạn gái của Phong. Mấy cô gái thấy Thanh được Phong đưa tới, lại nhìn từ trên xuống dưới đáng vẻ lời thôi lếch thếch mắt sưng húp của Thanh thì nhủ mày bần tẩn:

“Xem xem, rõ ràng chỉ là con nít ranh nghĩ làm sao mà trèo lên xe của Phong được vậy.”

Thanh hơi dừng chân xoay người nhìn lại, thấy một bà chị xinh đẹp trang điểm đậm đi gần về phía mình mạnh mẽ đẩy vai Thanh mà hỏi:

“Nói, lại có ý đồ với Phong, muốn câu trai giàu hả?”

“Đó là ý chị phải không?”

“Mày nói gì?”

“Đây chính là trạng thái bụng ta suy ra bụng người, chị nhìn ai cũng thấy giống mình. Không phải sao?”

“Mày...”

Thanh giờ tay cứng rắn đỡ lấy cánh tay đang muốn tát xuống khuôn mặt mình của đối phương, cô nói tiếp:

“Hiện tại tôi chưa muốn, nhưng chính chị lại đang gợi hứng thú cho tôi đấy.”

Nói xong Thanh hất tay cô ta ra xoay người bước đi không chút dè phòng. Cô ta nổi điên, từ phía sau chạy lại vừa ẵm Thanh xuống hồ bơi vừa chửi “con khốn”. Một tiếng “tùm” ầm ĩ thu hút sự chú ý của mọi người, Dương bần rùn chạy tới tái mặt nhìn Phong cầu cứu.

“Thanh sợ nước không biết bơi, anh mau xuống cứu nó lên đi.”

“Em bơi được mà.”

“Chân tay em sắp rời hết cả ra rồi làm sao kéo nó lên được, mau lên không có án mạng bây giờ.”

Sau đó Dương một phát đẩy Phong về phía mặt hồ đã kịp ôm ả kia. Phong lặn xuống thấy Thanh mềm nhũn đang chìm dần dưới lòng hồ, anh bơi lại kéo lấy tay Thanh ôm trọn thân hình mảnh mai vào vòng tay mình đưa Thanh lên trên, lại tự thấy tình hình nguy cấp nên hô hấp nhân tạo và vác Thanh lên vai sốc vài cái để tống hết nước ra ngoài. Lúc nghe thấy tiếng ho yếu ớt của Thanh vang lên, Dương mới ngồi phịch xuống đất hoàn hồn thở phào một hơi, sau đó nhanh chóng đứng lên một cước đá thẳng bà chị vừa rồi đẩy Thanh xuống nước bay ra giữa hồ. Phong chỉ ho một câu “mẹ nó” rồi lại nhảy “ùm” xuống hồ vớt nốt bà chị kia lên trong sự kinh ngạc của Dương, anh quát:

“Em hâm vừa thôi, con bé này cũng không biết bơi muốn hành chết anh hả.”

“Không biết, em không thích chị ta.”

Phong lừ mắt, quăng bà chị đang rũ rượi trên tay cho anh bạn đứng bên cạnh lạnh lùng nói:

“Nghe con bé nói gì chưa? Nó không thích đứa này, từ sau này đừng đưa đến đây nữa. Mới tới đã dám làm loạn bản cả hồ nhà tao, đưa về đi!”

Nói xong Phong nhìn sang người làm đứng bên cạnh hạ lệnh “xả hết nước trong hồ cộ rửa một buổi chiều”. Dương đặc ý nhìn xuống Thanh đang ngoay ngoáy bởi tính tình đại tiểu thư được Phong chiều thành hư, trong lòng lại hâm mộ giá như cũng có một ông anh yêu thương mình được như vậy.

Kể từ hôm đó, tình cảm mà Thanh dành cho Phong đã sang một trang khác. Một thứ tình cảm hoàn toàn mới, rung động có, sùng bái có, yêu thích lại càng có. Thanh bất giác nghĩ về Phong, chú ý đến sở thích và thói quen của Phong nhiều hơn. Tình cảm ấy tỉ lệ thuận với từng ngày trưởng thành của Thanh. Nhưng, có lẽ vì để ý đối phương nhiều quá, nên ngay cả khi Phong chưa phát hiện ra tình cảm của mình, thì Thanh đã cảm nhận được anh yêu thích Suong.

Khi Phong nhìn Suong đó là ánh mắt tán thưởng của phái nam dành cho phái nữ, một ánh nhìn mang theo vài tia bao bọc che chở, lại thêm chút muốn gây sự chú ý, và điều gì đó mơ màng của người đang yêu, chứ không phải như cách anh trai nhìn em gái. Vì vậy, nhân lúc chưa ai phát hiện ra, Thanh đã nói với Dương rằng mình thích Phong, rất rất thích, bởi Thanh biết Dương sẽ nói với Suong, Thanh lại càng hiểu, một khi Suong biết Thanh thích Phong cô ấy sẽ vạch rõ ranh giới với anh. Ít nhất sẽ không cho Phong cơ hội bày tỏ lòng mình nữa, như vậy chẳng phải cô vẫn còn cơ hội hay sao? Dương và Suong đều không thiếu bất cứ thứ gì, chỉ có Thanh là thiếu quá nhiều. Mà hiện tại cô chỉ cần một người là Phong cũng đã cảm thấy đủ. Vậy tranh thủ một lần, chỉ một lần này thôi có được không?

Nhưng hẳn là tình yêu không có chỗ cho sự tranh thủ, hoặc giả tình yêu luôn là thứ xa xỉ đối với Thanh. Đã năm năm, bên nhau năm năm nhưng nhận lại là gì chứ? Anh không hề phân đôi có ở cạnh, thậm chí còn ở cạnh Thanh rất nhiều. Nhưng chẳng ai biết Phong không khi nào cười, anh luôn lạnh lùng lơ đãng nhìn xa xăm và suy nghĩ về điều gì đó.

Trong năm năm, Phong có thể qua lại hoặc lên giường cùng bất cứ người con gái nào khác, chỉ trừ Thanh là anh luôn nhã nhặn và tôn trọng quá mức. Vì sao ư, đơn giản là nếu cùng Thanh đi đến bước cuối cùng thì chắc chắn không thể nào bắt đầu lại với Suong được nữa, anh vẫn đang đợi Suong, đợi cô ấy có dũng cảm quay trở lại.

Vậy đấy, tình yêu là thứ mà ngay cả một người có bằng tâm lý học như cô cũng chẳng phân tích ra được. Thanh dùng năm năm để đánh cược với Phong,

còn anh thì dùng năm năm đó để chờ Sương, đợi cô ấy hàn gắn vết thương và có đủ dũng khí. Ai mới là người hi sinh hơn ai? Hay chẳng ai cả, chỉ là mỗi người đều cố chấp với những mong muốn riêng của mình.

Thanh thờ dài day day hai bên huyết thái dương đau nhức, vào đến phòng làm việc cô đưa chìa khóa cho cậu trợ lý tên Tùng rồi nói:

- Hôm nay chị hơi đau đầu cậu ở lại đây có gì thì gọi cho chị, lúc nào rảnh qua nhà sách đưa xe về giúp chị nhé.
- Em đưa chị về nhé.
- Khỏi, chị đi taxi được rồi.
- Chị đã gặp anh Phong chưa?
- Rồi.

Thanh trầm ngâm một lúc lại nói tiếp:

- Chị biết cậu là người của anh Phong, nhưng hiện tại cậu làm việc nơi chị, nếu không thoải mái có thể chuyển chỗ. Từ giờ chị hi vọng mọi chuyện của chị cậu sẽ không nói với anh Phong.
- Anh chị có vấn đề à?
- Vấn đề vẫn luôn có vấn đề.

Nói xong Thanh đi thẳng về Tùng lại nhủ mảy suy nghĩ cũng không biết làm gì cho phải, dù sao cũng cần xin ý kiến anh Phong mới được. Nếu không có tình cảm với Thanh thì sao Phong lại chấp nhận để Thanh ở bên cạnh lâu đến vậy. Phải biết Phong là một con gió, hơn nữa còn là một loại gió cuồng nộ, không e dè thứ gì và chẳng điều gì níu giữ được anh. Chỉ có Dương là em gái nên thuộc về phạm trù khác, còn những cô gái ba bữa năm ngày Phong thay đổi, nếu tính ra có đứng quanh cái hồ Hoàn Kiếm vẫn còn thiếu chỗ ấy chứ.

Tất cả anh em đều gọi Thanh là “chị dâu”, Phong không hề phản đối còn Thanh cũng chỉ cười cười lấy lệ chẳng vui mừng nhưng chẳng e dè. Thực ra Tùng thấy hiếm có một người con gái nào như Thanh. Cô có khí chất đặc biệt, mạnh mẽ đủ dùng mềm mỏng đủ xài, kiêu hãnh cũng lại vừa vặn với bản chất, rõ ràng là người quá thông minh thấu hiểu người khác triệt để. Nhưng người như Thanh lại chấp nhận mang tình yêu của mình đặt vào một con gió phiêu du như Phong, không phải là quá mạo hiểm hay sao?

Tùng thờ dài lắc đầu, đúng là tình yêu muôn đời cũng chẳng thể nào hiểu được, dù sao cậu cũng muốn rong chơi là cả nói chung là FA thêm thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cược Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tình Cảm Ấy Hẳn Là Hèn Mọn Quá!

Về tới nhà, Thanh vừa vứt túi xách xuống đất liền thả mình xuống ghế sa lông rộng rãi. Cô mua căn hộ này đã ba năm. Khi đó chẳng đủ tiền mua mà không thể xin ba mẹ, Thanh đành vay của Dương. Nhưng Phong lại gấp và đưa cho cô tiền dư để sắm hai căn hộ như thế này, anh nói: “em ở bên cạnh anh, mà lại phải đi vay tiền của em gái anh, em muốn anh không có mặt mũi gặp nó nữa hả?”. Khi ấy Thanh chỉ cười rồi nhận đủ chỗ còn thiếu để mua nhà. Một năm sau cô có tiền trả, lại không biết làm sao, đành mua cho anh chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Cartier. Vừa liếc nhìn nhãn hiệu Phong liền nhủ mảy, anh bảo: “em cứ phải vạch rõ giới hạn như thế mới vui hả?”.

Thanh chỉ có thể cúi đầu cười, đến khi anh cất chiếc đồng hồ đi rồi cô thật sự muốn nói với anh: “người muốn vạch rõ ranh giới không phải em mà chính là anh. Anh chưa từng bước chân vào căn hộ của em một lần. Thậm chí ba năm yêu nhau anh chỉ nắm tay em mười hai lần, trong đó chín lần là em chủ động. Ba năm anh ôm em năm lần, còn lại toàn là em ngồi sau mô tô của anh... cố gắng ôm lấy anh.”

Bây giờ khi đã bên nhau được năm năm, Thanh cũng không cố chấp đếm số lần ôm nhau hay nắm tay nhau nữa. Cô chỉ nhớ duy nhất một lần Phong hôn cô, rất mạnh bạo và mãnh liệt, giống như muốn ngay lập tức hòa vào làm một với cô. Nhưng chỉ chưa đầy một phút sau đó, khi vừa chạm vào ngực Thanh, anh đã nhanh chóng đẩy cô ra... rất xa. Xa tới nỗi anh không thể nhìn thấy nụ cười tự giễu trên môi cô, và cô cũng chỉ có thể cảm nhận được sự giằng xé trong tâm can anh, chứ không thể nhìn thấu ánh mắt đau đớn của anh.

Lần đó cô biết anh vừa từ Đà Lạt trở lại, để có thể kích thích Phong như vậy, còn ai khác ngoài Sương cơ chứ? Thanh bình thản nhặt chiếc áo khoác và khăn quàng rơi vãi dưới đất, lặng lẽ bao bọc lấy bản thân, rồi bước ra ngoài hòa vào không khí lạnh buốt. Cô đã đứng rất lâu trước cánh cửa gỗ sưa được chạm khắc tinh tế của nhà Phong, đến nỗi hai chân dường như tê cứng không thể cử động được. Nhưng Thanh thật cố chấp, chỉ muốn có đủ dũng khí quay lại đơn giản ôm lấy anh một cái. Vậy mà vừa tra chìa khóa vào ổ thì cô gái trẻ từ lúc nào lách qua người Thanh điềm nhiên vào nhà, trước khi đóng cửa lại còn nhìn cô rất chân thành cười và nói “cảm ơn đã giúp mở cửa”.

Thanh nhớ rằng mình đã cười to lắm, nhưng nước mắt cứ chảy tràn khắp khuôn mặt lại khô đi từ lúc nào cũng không hay. Trời sắp sáng mà cô gái ấy vẫn

chưa ra. Thanh tê tái chẳng còn nhận thấy cái rét cắt da cắt thịt của tiết trời mùa đông Hà Nội nữa. Thanh chỉ dần hiểu được rằng, Phong để cô ở bên cạnh hình như là có lý do của anh, anh là người thông minh và tinh táo như thế nào chứ. Chắc chắn Phong đã biết Thanh cố tình khiến Sương và anh không thể bên nhau, dẫn đến Sương nhầm mất yêu đại một tên sở khanh làm Phong hết hi vọng. Nhưng chính điều ấy lại khiến Sương phải chịu đau đớn tột cùng. Không được gia đình chấp nhận có chấp đến nỗi từ cả ba mẹ. Nhận lại chỉ là một thai nhi chưa thành hình đã không giữ được, còn tên khốn nạn ấy thì tiếp tục lao vào với các cô tiểu thư nhiều tiền khác. Sương không tiếp tục đi học nữa, một mình vào Đà Lạt mở quán cà phê kinh doanh. Tuy không nói ra nhưng Thanh biết Phong vẫn ngầm giúp Sương như thế nào.

Đây chẳng qua là Phong đang thành toàn cho tâm nguyện của Thanh, nhưng cũng từ mong muốn ấy mà dày vò, trừng phạt cô đã quá phận mà thôi. Thanh bật cười chua chát, đặt chiếc chìa khóa Phong đưa cho từ lâu trả lại bên cạnh cửa, rồi lê thân thể nặng trĩu tiến ra phía cổng. Phong nhiều tiền thật, từ nhà ra đến cổng mà cũng thấy xa xôi như vậy, còn đi qua cả một vườn cây cảnh xinh đẹp nữa chứ, liệu anh có từng cho rằng cô cũng đặc biệt thích tiền của anh không nhỉ?

Về đến nhà, lần đầu tiên xả nước nóng ngập bồn tắm nằm vào trong đó, đắm mình thật sâu dưới làn nước, kí ức đau thương khi bị anh trai nhúng nước ập về đánh bật tất cả những suy nghĩ khác, Thanh vội vã ngồi lên thờ hồn hể. Sau đó cô nằm trong nhà hai ngày vì sốt, chỉ có Dương qua lại cho đỡ buồn, còn Phong vẫn lạnh lùng như vậy một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có.

Thanh nhớ lại lúc Phong nhủ mày khi đưa chiếc chìa khóa nhà cho mình. Có lẽ anh muốn lúc nào đó tự nhiên Thanh vào nhà và bắt gặp anh đang mây mưa cùng một cô gái khác trên giường chẳng, để cô biết rằng vị trí thật sự của mình ở đâu. Nhưng anh không biết, cô chẳng bao giờ dám tự bước vào vì quả thật cô sợ lắm mình sẽ chứng kiến cảnh tượng ấy. Và lần đầu tiên tra chìa khóa ào ồ, mở cửa ra cũng là lúc mở ra mọi vấn đề giữa hai người mà cô còn chưa hiểu.

Thanh tự nhủ trong lòng, Phong đã thành toàn cho mong muốn của cô, vậy bây giờ cô sẽ thành toàn lại cho mong muốn của anh. Hãy cứ để anh gầy vò đến chừng nào anh chán đến lúc nào anh cảm thấy đủ.

Vậy nhưng khoảng thời gian năm năm, chắc là cô đã chịu đựng đủ rồi đúng không, nên giải thoát để cùng nhau tìm những hướng đi mới rồi. Hơn nữa thời gian này Thanh nhận thấy càng lúc Phong càng mất tập trung. Dò hỏi mới biết, đang có một anh chàng theo Sương sát nút, mà Sương lại có vẻ như thuận nước đẩy thuyền. Nếu không để Phong sớm ra đi sợ rằng lần này chính là không kịp nữa. Bạn có thể lờ dờ một lần, nhưng nếu hai lần thì rất khó có lần thứ ba để làm lại. Nên Thanh biết đây là thời gian phù hợp nhất để giải thoát cho mối quan hệ này.

Thanh rút điện thoại bấm số của Phong, chỉ vừa nghe thấy tiếng anh, Thanh lập tức vào đề:

- Anh đi Đà Lạt chưa?
- Chưa.
- Định khi nào đi?
- Anh chưa tính.
- Anh biết đấy, nếu thêm một lần nữa sẽ không có lần thứ ba để làm lại đâu. Nên anh hiểu ý em chứ?
- Còn em thì sao?
- Em? Anh bắt đầu lo lắng cho em từ khi nào vậy?
- ....

- Em gọi điện là muốn nói với anh. Năm năm qua chính là em đã trả giá cho việc cố tình chia cắt anh và Sương, nhưng những gì trải qua năm năm em tự thấy là hoàn đủ cho lỗi lầm của mình rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên em chính thức bên cạnh anh năm năm trước, hiện tại em muốn chúng ta chấm dứt mọi ân oán và tức giận nhau tại đây. Giải thoát hoàn toàn cho mối quan hệ này.

- Em nghĩ mình có quyền ấy ư? Muốn dừng lại hay không chính là phụ thuộc ở anh.

- Được, em nói cho anh biết, nếu hôm nay anh không nhanh chóng bay vào đứng trước mặt Sương, thì rất có thể ngày mai đã không còn kịp nữa. Và Trần Phong, nếu hôm nay anh bay vào gặp Sương, chính là anh đã đồng ý để mối quan hệ gầy vò lẫn nhau của chúng ta chấm dứt tại đây. Em đã đặt vé cho anh hai tiếng nữa máy bay cất cánh. Anh có dư thời gian để chuẩn bị và ra sân bay. Em nhắc lại lần nữa, theo thông tin của em nếu tối nay anh không thành công xuất hiện có thể Sương sẽ quyết định rất dứt khoát, gạt bỏ mọi thứ còn liên quan đến anh ra khỏi cuộc sống của cô ấy. Anh cứ suy nghĩ đi, em đợi thông tin từ sân bay phản hồi lại. Tạm biệt, chúc may mắn!

Thanh cúp máy cảm thấy bản thân khá căng thẳng. Một giờ ba mươi phút sau cô nhận được tin nhắn của Phong “anh đã lên máy bay”, vừa lúc thông tin từ người bạn ở sân bay cũng xác nhận “Trần Phong đã lên máy bay”.

Tắt điện thoại, giữa căn phòng trống trải Thanh nằm trên chiếc giường ‘king size’ nhắm mắt lại. Hình như một khi nỗi đau đã đi quá ranh giới mình có thể chịu đựng, tâm hồn bỗng trở nên sắt thép và chai sạn hơn, khiến chính cô cũng chẳng rõ bất cứ cảm xúc nào của mình nữa. Ngủ thôi ngày mai sẽ là một cuộc sống mới, còn Phong và Sương từ giờ trở đi sẽ không có bất cứ điều gì khiến cô bận tâm nữa. Họ viết tiếp câu chuyện của họ như thế nào đều đã không phụ thuộc vào nhân vật phụ là cô.

Khi Thanh ngồi đối diện Phong ở quán cà phê đã là một tháng sau, anh vẫn trầm mặc như mọi khi ở cùng Thanh nên cô hơi mất kiên nhẫn.

- Anh nói đi, em sẵn sàng để nghe rồi.
- Mấy ngày nữa Suong sẽ trở lại.
- Anh làm rất tốt.
- Cô ấy cũng không bày tỏ thái độ gì rõ ràng với anh, chỉ nói đơn giản thời gian quay trở về thôi.
- Đó là một khởi đầu thuận lợi. Anh muốn nói gì nữa không?

Hay thật tình yêu đúng là tàn nhẫn. Khi bạn yêu một người bằng hết tâm can của mình, liền sẵn sàng dành cho người ta thời gian và sự kiên nhẫn vô hạn, nhưng một khi đã quyết định chấm dứt thì chỉ một phút cũng chẳng hề muốn dằn dụa. Thanh khuấy khuấy ly sinh tố rồi nói:

- Qua điện thoại em đã nói rất rõ ràng, anh đi nghỉ là chấp nhận chúng ta dừng lại ở thời điểm đó, còn chuyện của anh và Suong như thế nào không thuộc phạm trù em có thể quan tâm. Năm năm qua em nghĩ đã trả đủ bằng tổn thương của mình rồi, hiện tại em muốn sống tốt hơn. Chúng ta không nợ gì nhau nữa, em cũng đã thông tin đến anh một cách chính xác nhất về tình hình bên Suong, giúp anh tới bên cạnh cô ấy vừa kịp lúc. Thời gian qua đi rồi không thể trở lại. Đảm bảo với anh, nếu thật sự có thể trở lại vài năm trước em nhất định sẽ không cố gắng tranh thủ cho bản thân mình như vậy. Em đã bù đắp hết sức mình có thể rồi, nên mong anh hãy dừng lại thôi... Từ giờ phút này đừng sống trong tức giận nữa, hãy tìm lại những gì của mình trước khi quá muộn đi.

- Anh... xin lỗi.

Tiếng piano vẫn du dương trong không gian lãng mạn của quán cà phê quen thuộc, nhưng khí thế hừng hực của Thanh bỗng sụp đổ hoàn toàn chỉ bởi ngữ điệu ngập ngừng mang theo nhiều phân hồi lỗi và thương xót này của Phong. Anh đang thương hại cô ư? Phải rồi, chắc hẳn tình cảm ấy hèn mọn quá đến nỗi một người cao ngạo không quan tâm ai như Phong cũng phải động lòng thương xót. Thanh cười nhạt nhìn xuống ly capuchino cô chưa đụng vào một giọt mà điềm tĩnh trả lời:

- Ngay từ đầu là em đã không đúng. Nếu không phải do em có lẽ hai người hiện tại đã khác, anh cũng sẽ không mất công dằn vò em đến vậy.

Phong cúi đầu không phủ nhận gì, chỉ có điều Thanh không hề biết, chính là anh đã động tâm với cô gái yêu anh một cách si tình như vậy. Có lẽ cả cuộc đời này Phong sẽ chẳng thể tìm thêm được người thứ hai yêu anh như Thanh. Lúc đầu quả thực Phong cho rằng Thanh muốn bên cạnh anh để cô được thay đổi cuộc sống hiện tại, nên anh tức giận cô là nhân tố khiến anh và Suong không thể bên nhau. Anh cho cô một thân phận không rõ ràng mặc sức tổn thương và dằn vò cô, nhưng ngày qua ngày anh lại thấy Thanh rất khác với suy nghĩ của mình. Cô chưa từng đưa anh về giới thiệu với gia đình để củng cố địa vị. Khi có người khác cô cũng chỉ yên lặng ngồi cạnh anh, chứ không hề vô vập hay tỏ ra quan tâm anh như Phong từng tưởng tượng, thậm chí cô cũng chưa từng cố gắng lấy lòng mẹ Phong.

Anh cho rằng Thanh muốn “lạt mềm buộc chặt”, nhưng rõ ràng cũng không phải thế. Cô chẳng nhận thứ gì từ anh, Thanh luôn có cách trả lại thật ý tứ và sòng phẳng. Thậm chí cô không hề tức giận khi anh giúp đỡ Suong hay ở bên cạnh một cô gái nào khác.

Khi nhìn qua màn hình chiếu camera lúc Thanh tần ngần đứng lặng bên ngoài cửa nhà anh hàng giờ đồng hồ giữa tiết trời đông lạnh giá, anh đã muốn mở cánh cửa vô tình kia ra ôm cô vào lòng. Nhưng anh thấy Thanh hít một hơi rồi tra chìa khóa vào cửa, và cô gái mình đã sắp sẵn cứ thế lách qua người Thanh vào nhà trong ánh mắt không hề biến động của Thanh.

Anh thấy cô cười, cười đến mức đau lòng nước mắt khắp mặt. Lúc này đây anh lại không dám xuất hiện trước Thanh bởi anh sợ phải đối diện với thứ tình cảm không tên này của mình. Nhìn cô cẩn thận đặt chìa khóa xuống đất, xò tay vào túi áo khoác hít thêm một hơi rồi kéo cao chiếc khăn len che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp mà tàn tạ, một mình lầm lũi bước vào không gian đen tối, hoàn toàn quay lưng lại với nơi có anh. Phong biết cô đã hiểu dụng ý của anh rồi, sự khốn nạn của anh bấy lâu cô đã hoàn toàn hiểu rõ.

Anh đổ lỗi cho một người trẻ tuổi thiếu thốn tình cảm là cô, nhưng lại không nhận ra sự chán chường của bản thân lúc đó mới là mấu chốt khiến Suong dứt khoát không lựa chọn mình. Anh hốt hoảng nhận ra rằng thứ tình cảm Thanh dành cho anh không xấu xa như mình nghĩ, ngược lại còn là một loại tình yêu rất thật lòng rất đáng trân trọng. Điều đó khiến anh bị giằng xé giữa hai suy nghĩ mà bản thân lại bất lực không làm gì được. Kể từ ngày hôm đó Thanh vẫn tình nguyện bên cạnh anh, nhưng cô lại lặng lẽ và ít bày tỏ cảm xúc hơn, dường như đó là một trạng thái “chấp nhận và phó mặc”. Vậy mà đã được năm năm, năm năm bên nhau nhanh đến thế sao, thật sự anh là một thằng đàn ông khốn nạn nên hiện tại mới nuối tiếc và đau lòng như này phải không. Có Thanh bên cạnh là thói quen không muốn mất đi, hay sự chiếm hữu của bản thân quá cao mới khiến anh khổ sở không nói nên lời?

- Anh à, thời gian tới mình tạm thời dừng gặp nhau nhé. Em cần có thời gian để lập trình lại cuộc sống của mình, anh cũng cần thời gian để thay đổi bản thân cho phù hợp với Suong. Vậy... em về nhé. Cảm ơn anh về chiếc mô tô, em rất ưng ý.

Nói rồi Thanh đứng lên, nở một nụ cười thật tươi dứt khoát bước ra ngoài. Phong nhìn theo tấm lưng nhỏ nhắn thẳng tắp anh nói thầm:

- Giỏi lắm, đã chống đỡ lâu như vậy rồi. Hi vọng em có thể thả lỏng và sống vui vẻ hơn, tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Người Quen.

Thanh sắp xếp lại giấy tờ, thậm chí còn lấy bình nước xịt vài cái vào chậu cây kim ngân ở góc bàn làm việc, rồi mới ra ngoài nhìn Tùng nói:

- Cậu chạy thử một vòng chiếc mô tô Phong mua cho tôi được không?
- Thật hả chị ôi yêu chết mất, em mơ mãi đấy.
- Tôi ngồi sau lưng.
- Hà? Anh Phong mà biết thì chết em.
- Không sao, chúng tôi trước giờ vẫn luôn là hai cá thể độc lập. Chạy tới quán sửa mô tô nào cậu quen ấy tôi muốn sửa lại vài chỗ.

Tùng có vẻ không tình nguyện đi theo Thanh, nhưng vừa nhìn thấy chiếc xe màu đỏ bóng bẩy bắt mắt đã khiến tâm tình cậu ta khá lên không ít. Vuốt ve chiếc xe một lượt còn quá khích ôm cả đầu xe vào mà e ấp khiến Thanh bật cười:

- Nếu thích, hay là cậu cứ dùng đi.
- Chị đừng đùa, anh Phong mất bao công sức mới đưa được chiếc này về đây. Anh ấy mà thấy em ngồi lên không đập em gãy chân chứ đừng nói là dám chiếm dụng mà chạy.
- Sao ai cũng sợ Phong như vậy nhỉ?
- Xin chị, chỉ có chị mới yêu nổi anh ấy thôi ạ.
- Ồ, giờ tôi thu lại liệu có còn kịp không?
- Sao ạ?
- Không có gì đi thôi.

Thanh mặc chiếc quần sooc da bó sát dài tới đầu gối. Chiếc áo voan trắng đơn giản hai lớp xòe nhẹ phía dưới, kèm với vài phụ kiện lạ mắt và đội chiếc mũ bảo hiểm ngồi sau ôm lấy Tùng. Gió tạt qua thật mạnh, Thanh bỗng nhận thấy rằng trước giờ bản thân đã quá cố chấp rồi, nếu lo lắng một chút cũng sẽ chẳng nhận ra sự khác biệt nào của người đằng trước đâu. Vậy từ nay cô sẽ không quá đề ý nữa. Thanh khẽ nhắm mắt lại mà không cảm nhận thấy tay ga đã giảm dần, bởi người ngồi trước bỗng dung được Thanh ôm thì hơi sững lại, trống ngực đập từng trận liên hồi chưa có dấu hiệu trở về bình thường. Tùng hốt hoảng với sự thay đổi của bản thân, là thứ cảm xúc vừa xuất hiện hay bây giờ mới nhận ra? Lắc đầu để xua đuổi những ý nghĩ không hay Tùng phanh xe trước một gara mô tô tầm cỡ.

Thanh xuống xe bỏ mũ bảo hiểm, nhìn xung quanh một lượt như vừa đánh giá vừa ghi nhớ địa chỉ. Theo Tùng vào trong cô liền nhận ra một người quen mặt đang đi vòng quanh chiếc mô tô đã được gỡ ra phân nửa. Giữa những ồn ào của búa tiếp xúc với ốc vít, những chiếc cờ lê mạnh mẽ va chạm vào nhau, tiếng nhạc và tiếng nói chuyện ồn ào xung quanh. Anh ta lặng lẽ tách biệt với tất cả, dáng người cao lớn vừa vận trọng bộ đồ đồng phục của cửa hàng đã lấm lem dầu mỡ, gương mặt nam tính đang trầm tư cũng có vài vết đen đen chưa được lau đi. Có lẽ là thói quen của bản thân, anh ta nhún mày không ngại bẩn mà đưa tay lên sờ cằm.

- Anh Duy.

Giọng nói vui vẻ của Tùng vội vã cắt đứt cả mạch suy nghĩ của Thanh, đồng thời cũng thành công thu hút sự chú ý của anh chàng đó. Anh ta tươi cười nhìn lại đập tay với Tùng.

- Ồ, hôm nay rảnh rồi thế?
- Bận rộn quá nhỉ, giúp em con xe của bà chị này được không?

Duy nhìn sang Thanh gật đầu thay cho lời chào rồi nhanh chóng quay qua Tùng hỏi:

- Xe đâu? Muốn làm thế nào?
- Em thấy anh chạy thử một chút rồi sửa lại thật an toàn giúp em.
- Ok, không vấn đề.

Duy nhận chiếc chìa khóa từ tay Tùng, đi vòng vòng quanh chiếc xe một hồi ánh mắt như để tán thưởng rồi mới ngồi lên kéo ga chạy vụt đi.

Thanh thầm tấm tắc bởi dáng vẻ của Duy khi ngồi trên mô tô rất đáng để thưởng thức, dù anh chỉ mặc một bộ đồng phục cũ màu mặt còn lấm lem dầu

mỡ, cũng không hề lu mờ đi khí chất mạnh mẽ mà hiện ngang kia. Thanh không hiểu lí do gì chỉ vừa nhìn liền nhận ra anh, nhưng dường như Duy không hề có ấn tượng gì về cô. Hoặc giả anh vẫn luôn lãnh đạm như vậy, hay là hôm nay cô trang điểm hơi đậm, mặt mộc của cô quá khác biệt nên anh không hề nhận ra ư?

- Chắc phải để đây ba ngày nhé, tôi sẽ làm lại vài chỗ.

Giữa những tạp âm nhức đầu và xô bồ xung quanh, tiếng Duy trầm ổn vang lên kéo Thanh quay trở về thực tại. Thấy Tùng nhìn sang mình trưng cầu ý kiến Thanh liền nhanh chóng gật đầu nói:

- Không vấn đề gì, nhưng hiện tại tôi muốn anh thay đổi màu giúp tôi được chứ?

- Ý cô là nước son ấy hả?

- Đúng vậy, tôi không thích màu này.

Tùng tròn mắt nhìn Thanh còn Duy thì hơi nhíu mày suy nghĩ, thấy không ổn Tùng đành đứng lại gần Thanh khuyên nhủ:

- Bà chị à có biết chiếc này bao nhiêu tiền không? Riêng cái màu mới ăn điểm đấy sao lại phải thay đổi.

- Không hợp phong thủy.

- Xin chị, không phải lúc đầu là tự chị thích hay sao?

- Chiếc tôi thích y hệt chiếc này nhưng là màu trắng.

- Sao lúc ấy không nói rõ?

Thanh trầm ngâm, một chút nữa liền bật thốt ra rằng “căn bản là tôi không nghĩ tới năm năm bên nhau, chỉ việc tôi thích màu trắng rất ghét màu đỏ anh ấy cũng không biết”. Nhưng dù sao cô chỉ có thể cười xa xăm bình tĩnh nói:

- Quên mất.

- Chịu chị đấy, hay đổi chiếc khác đi chứ làm xong nhờ không đẹp thì sao?

Duy bỗng lên tiếng ngắt lời tùng:

- Cậu nghi ngờ khả năng của tôi đấy à? Hơn nữa cái này chỉ có hai chiếc, chiếc màu trắng chưa xuất xưởng đã có người đặt sẵn rồi, nói đổi liền đổi dễ quá nhì.

- Ôi trời ơi.

Tùng vò đầu đi lại phía ghế ngồi xuống khiến Thanh bật cười tiến lại vuốt tóc cho cậu ta nín nọt:

- Xe của tôi mà cậu lo hơn cả tôi vậy cơ à?

- Nói hay lắm, người có công lớn đưa về chính là em đây. Chị cũng phải trân trọng công sức em một chút chứ.

- Thì chị có chê bai gì đâu chỉ là thích màu trắng quá thôi. Cậu thông cảm nhé.

- Chị ấy, lúc bình thường có thấy ngọt ngào chị chị cậu cậu gì đâu. Một chết em, dù sao cũng là xe chị, chị muốn làm sao thì làm thôi. Anh Phong cũng thường làm ờ đây nên cứ yên tâm.

Thanh hơi nhíu mày dường như chẳng mong liên quan chút nào đến người đàn ông ấy, chỉ có Duy vẫn vuốt vuốt đầu xe mà nói băng quơ:

- Hóa ra là người của Phong, chứ không làm sao lại có được chiếc xe này.

Thanh tỏ ra không hài lòng đứng đối diện với Duy mà trả lời:

- Với anh có thể là hàng quý hàng hiếm, nhưng với tôi vẫn chỉ là một chiếc xe không vừa ý mà thôi. Đừng quan trọng hóa vấn đề.

Thấy Duy hơi tối mắt lại nhìn mình, Thanh hiểu anh ta yêu thích và tán thưởng chiếc xe này như thế nào. Một ý nghĩ không mấy tốt đẹp trào lên, Thanh bỗng nhiên muốn trêu đùa và mong được thấy tâm trạng biến đổi vì bất mãn của Duy.

Cô liền thông thả, sờ tay vào lớp da mềm mại sạch sẽ của chiếc sa lông có phần khoa trương, không phù hợp với một nơi đầy mùi dầu mỡ và những tiếng ồn ào chất chứa. Sau đó bình tĩnh ngồi vào mới gật đầu vì cảm nhận được sự thoải mái đến xa xỉ của nó, thản nhiên nhìn vào Duy mà nói:

- Vừa nãy anh đã nói Tùng nghi ngờ khả năng của anh. Vậy hiện tại anh có thể chứng minh khả năng của mình ngay lập tức đấy.

Duy có vẻ hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng vừa lau tay vừa cười, rất phong độ mà nhìn về phía Thanh chậm chạp trả lời:

- Cô gái, tôi không phải ai gọi tới cũng làm. Nếu thật lòng muốn thì để lại đây khi rảnh tôi sẽ sửa. Hơn nữa cô cũng không là đối tượng tôi cần phải chứng minh.

Thanh đứng lên rời khỏi cảm giác thư giãn mà chiếc sofa đã mang lại, đi về phía chiếc mô tô đồ chơi mát, sờ đầu nó như một vật nuôi mà bản thân yêu thích. Cô cười đầy nguy hiểm đánh mắt sang Duy mà tiếp:

- Vậy được rồi, không phiền anh nữa đành đưa bạn ý đến chỗ khác vậy. Cảm ơn.

Duy hơi sững người còn Tùng cuống quýt lên, vô tình lại chính là hợp với ý Thanh:

- Chị định phá hỏng luôn đây à. Ngoài chỗ này ra thì không đâu làm được hết, đừng vậy mà.

- Chịu thôi, người ta đâu có ý muốn làm mà chị thì nhất định muốn thay đổi vô ngoài ngay lập tức.

Thanh vừa nhún vai vừa nói rất bất cần. Phải biết cô có thể cực sai năm năm, nhưng không có nghĩa là cứ cực sẽ sai, ít nhất về tâm lý của đối phương cô nắm rất chắc. Chị vừa liếc qua đã thấy tình yêu đối với mô tô của anh chàng này lớn đến thế nào cơ chứ. Thậm chí chẳng phải là của mình cũng đã tán thưởng đến mức kia, có khi nào lại đành lòng trao cái quyền phá đi tạo mới cho một người khác. Đảm bảo anh ta sẽ không an tâm được mà phải tự mình làm thôi.

- Được, cô ngồi đợi đi. Nhưng nói trước nhé một ngày không thể xong đâu, đợi đến khi nào chán thì có thể về.

Duy nhanh chóng thỏa hiệp, khiến Thanh có chút mất mát nhưng vẫn điềm nhiên ngồi lại vào ghế salon tinh bơ trả lời:

- Cứ làm cho sạch màu đồ trước đi.

Tùng lắc đầu ngồi xuống cạnh cô, cậu ta quả thực không hiểu nổi sao lần này Thanh lại tùy hứng như vậy. Trước đây phần nhiều thời gian cô đều trầm ngâm, chẳng lẽ gặp đã kích nào đó rất mạnh ư?

Thanh nhìn Duy chú tâm từng chút, từng chút một động tay trên chiếc xe mà trong đầu xáo trộn thành một mảng. Thực ra Thanh chẳng thích mô tô cho lắm mà sao khi ấy cô lại cứ cần có chiếc xe này, là bởi muốn lưu giữ lại chút kỉ niệm ư? Hay chỉ vì cô biết Phong cũng đặc biệt yêu thích, vậy nên bản thân mới muốn có một chút đồng điệu với anh?

- Chị sao vậy?

- Cậu thấy tôi có bình thường không?

- Rất không bình thường.

- Hình như đúng là tôi không bình thường. Chứ sao bản thân nhất định muốn xóa màu đó đi, mà nhìn thấy gam màu ấy mờ dần lại có thể đau lòng như vậy?

Tùng yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt nghiêm đang thất thần của Thanh, đến cả Duy cũng phải ngừng tay bởi ngữ điệu rõ là nhẹ nhàng nhưng lại tràn ngập đau thương ấy. Anh thật không hiểu cô gái này nghĩ gì trong đầu nữa, ngoài lại liên bất gặp đúng ánh mắt đang mông lung của Thanh khiến Duy thấy giật mình. ... Còn có một đôi mắt lệt tã hết tâm trạng đến như vậy cơ đấy, vừa xa xăm hoài niệm, lại vừa đau đớn chấp nhận, vừa như gắng gượng lại đường như buông xuôi, một chút gì đó bơ vơ và tê lương đến cùng cực. Duy chẳng còn thấy chút nào của người mang dáng vẻ bất chấp, liều lĩnh cứng cáp lại có phần chanh chua vừa rồi nữa. Phải tổn thương đến độ như thế nào mới tạo ra được con người mâu thuẫn vậy?

Duy chưa từng thật lòng yêu đương, nên luôn hoài nghi cái thứ gọi là tình yêu ấy có thể khiến người ta hi sinh như vậy ư? Bỗng dưng bắt gặp hình ảnh hiện tại của Thanh, anh lại trào lên cảm xúc muốn thử một lần sống trong thứ tình cảm khó nắm bắt ấy. Chẳng qua với bất cứ cô gái nào anh cũng sẽ thường thức và trân trọng. Nhưng lại không hề khơi gợi cảm xúc muốn chiếm hữu, muốn được bảo vệ và sợ mất đi của bản thân nên tất cả đều vui là chính. Vậy mà ở Thanh, Duy tự thấy dường như không người đàn ông nào có thể chơi đùa với cô thì phải. Thanh toát ra một sự nghiêm túc, một bản lĩnh chẳng phải ai cũng có, nhưng trái ngược với điều đó lại là tâm hồn mềm mỏng đến đáng được nâng niu.

Hoàng hôn cũng buông xuống, mặt trời đã nhạt màu không còn soi nổi cảm xúc bất định trên khuôn mặt Thanh nữa. Bỗng nhiên cô đứng lên siết chặt quai túi trong tay đi dần ra ngoài cửa không nhìn lại mà nói:

- Khi nào xong anh gọi điện cho tôi nhé. Chị đi taxi về trước nhà Tùng.

Cả Duy và Tùng đều kín đáo nhìn nhau, Thanh về rồi Tùng mới thờ dãi nhìn Duy đang đi dần lại phía mình. Tùng ngả người ra sau mà nói:

- Bình thường chị ấy không khó chịu vậy đâu, anh thông cảm nhé.

- Bạn gái Phong à?

- Thật ra em cũng không hiểu mối quan hệ của họ. Anh Phong chẳng khi nào từ chối chị ấy ở cạnh, cũng mặc bọn em gọi chị ấy là chị dâu. Thậm chí còn để em làm việc bên cạnh chị ấy như một trợ lý, nhưng lại luôn tỏ ra không mặn mà gì. Em cũng chưa từng thấy chị Thanh tỏ ra săn sóc hay vô vấp nịnh

nột anh Phong khi nào. Họ cứ bên cạnh nhau mấy năm rồi, hình như còn chưa một lần cãi nhau luôn, giống kiểu ‘trưng kính như tân’ ấy.

- Vậy chắc lần này đã thay đổi rồi.

- Em cũng nghĩ vậy. Mà anh nhớ làm cẩn thận nhé, đưa được chiếc này về cũng mất sức em lắm đấy.

- Yên tâm, nhưng chắc hơi lâu chút.

- Không sao cứ từ từ làm cẩn thận.

Nhưng Duy cũng không ngờ ‘hơi lâu’ của mình lại kéo dài đến vài tháng như vậy. Bởi gặp một tai nạn nghề nghiệp khiến tay phải của Duy bị dính chỉ làm việc cả tháng trời, nên ngẫu nhiên anh chỉ có thể im lặng nhìn ngắm chiếc mô tô xinh đẹp đang dang dở chờ đợi mình mà thôi. Có điều chưa khi nào Thanh tới hay gọi điện hỏi thăm về tiến độ của Duy, hình như cô gái ấy chẳng buồn quan tâm xem số phận chiếc xe đẹp đề này sẽ ra sao. Duy bỗng nhiên nảy ra một ý định khá táo bạo, anh nhắc điện thoại gọi cho Tùng:

- Xong rồi hả anh?

- Tương đối, cậu chuyển máy cho anh gấp chủ nhân chút được không?

- Chị Thanh à?

- Được không? Có chuyện cần trao đổi.

- Anh đợi chút nhé.

Duy ‘ừm’ một câu liền nghe thấy tiếng Tùng vang lại:

“Chị Thanh, anh Duy muốn gặp chị này.”

“Duy nào?”

“Sửa mô tô cho chị đó.”

Không gian yên ắng phía bên kia vọng lại một tiếng ‘à’ rất khê và nữ tính của đối phương khiến anh hơi buồn cười. Cô gái này chắc hẳn đã quên sạch về anh đến mảnh nhỏ cũng không còn rồi.

- A lô.

- Xin chào tôi là Duy.

- Tôi nghe Tùng nói rồi, anh có việc gì sao?

- Chiếc xe đã xong khi nào cô đến lấy?

- Tôi sẽ bảo Tùng qua, hóa đơn anh cứ đưa cho cậu ấy trực tiếp trả tiền mặt cho anh.

- À, tôi muốn thương lượng một chút, cô có nhã hứng bán lại chiếc xe ấy cho tôi không?

- Anh muốn mua?

- Phải, tôi rất thích và muốn trưng bày ở showroom. Hơn nữa tôi thấy cô cũng không phải người thích mô tô, nên đánh liều hỏi thử xem.

Duy cảm nhận rõ ràng thấy sự im lặng đến đáng lo ngại không biết biểu thị suy nghĩ hay lưỡng lự của Thanh, nhưng anh rất thật lòng chờ đợi bởi biết cô chẳng thiết tha gì chiếc xe này. Chỉ có điều... nó dường như lại chính là thứ tình cảm trong lòng Thanh, nên anh không chắc rằng liệu cô có muốn để lại cho anh không.

- Thật xin lỗi, hiện tại tôi chưa có ý định bán nó đi. Nếu sau này tôi muốn bán và anh vẫn muốn mua, vậy tôi sẽ để lại cho anh với giá hữu nghị nhất.

- Vậy được, khi nào cô tới lấy xe.

- Chiều nay Tùng qua lấy giúp tôi. Cảm ơn anh.

Cúp máy rồi Thanh mới dựa người vào ghế, quả thật cô cũng không hiểu mình muốn giữ lại làm gì. Nhưng bán đi lại khiến Thanh cảm thấy hơi mất mát, một chút gì đó còn như là lợi nhuận cho bản thân vậy. Chẳng thà ngay từ đầu không nhận, chứ giờ... dù chỉ là giả vờ yêu thích thì cô cũng có nhiệm vụ quan tâm đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chấm Dứt Quá Khứ Chính Là Để Công Bằng Với Bản Thân!

Thanh còn đang ngơ ngẩn, nhìn ra bầu trời xanh ngắt ngoài kia qua ô cửa kính trong suốt và miên man trong suy nghĩ của bản thân thì nhạc chuông quen thuộc vang lên. Nhìn thoáng qua màn hình Thanh lưỡng lự định tắt bỏ mà cứ lừng khừng mãi, nhưng đến khi sắp hết chuông thì cũng không đành lòng mà nghe máy:

- Có việc gì vậy?
- Hay nhỉ, tao tìm mày lại còn phải có việc cơ đấy.
- Ừm.
- Lúc nữa gặp nhau được không? Quán cũ.
- Được, tao đợi mày.

Thanh tắt máy tính để chiếc kính cận vào hộp cẩn thận đóng nắp lại, xách túi đứng lên đi ra ngoài trả điện thoại cho Tùng còn không quên dặn cậu ta chiều nay nhớ đi lấy xe. Tuy biết chưa tới giờ hẹn nhưng cô muốn đến sớm lấy tinh thần một chút. Gọi cho mình sinh tố hoa quả như mọi khi, càng khuấy lại càng trầm ngâm. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ đến chiếc xe Phong tặng, không biết giờ nó đã thành cái dạng gì rồi.

- Đợi lâu chưa?

Vừa ngồi xuống, Dương vừa cười vừa hỏi Thanh đang hút rụt rụt ly sinh tố trước mặt. Thanh thờ ơ ngẩng nhìn lên cô bạn thân xinh đẹp, xong lại bày ra khuôn mặt tươi tắn nhất có thể mà trả lời:

- Hết hai ly rồi.
- Uống nhiều thế, lúc nào cũng ba ly loại này mày không chán hả?
- Mày biết mà, một khi tao thích thì khó chán lắm.

Thanh nói tỉnh bơ nhưng Dương bỗng chợt dạ, giả vờ gọi phục vụ mang cho mình ly cà phê sữa. Thấy vậy, Thanh tựa lưng vào thành ghế tùm tùm cười nói với Dương:

- Anh em mày giống nhau thật, lúc nào cũng giả vờ không hiểu lời tao nói.
- Không phải đâu mày biết là dù mày không nói tao vẫn hiểu mà.
- Hôm nay thành thật với nhau nhé. Thường là chơi bộ ba với nhau, nhưng rõ ràng giữa mày và Sương khác mày và tao. Đã khi nào chúng mày đứng trên lập trường của tao chưa vậy?
- Mày đừng nghĩ thế.
- Mày dám nói là không thiên vị chút nào? Ngay từ khi Sương chưa gặp chuyện, mày cũng luôn ưu ái Sương hơn. Hai đứa mày mặc nhiên loại tao ra khỏi những buổi hẹn hò gặp gỡ của chúng mày. Sương gặp chuyện người nó tìm là mày, khi mày buồn chán người mày gọi cũng là Sương. Tao âm thầm như vậy bao lâu rồi, chúng mày luôn giả vờ không biết hay là thật sự không biết?
- Sao giống trẻ con vậy Thanh tính cách mày đâu phải như vậy...
- Tao chưa khi nào không phải vậy, chỉ có điều mày đã từng thật sự để tâm chưa mà thôi. Hoặc giả tao cố tình vui vẻ cho vừa lòng chúng mày.
- Tao...
- Tao và Phong chấm dứt rồi, đó là tình cảm cuối cùng tao dành cho chúng mày. Từ giờ đừng gặp nhau nữa, tao qua cái tuổi thích chơi với chúng mày rồi. Mày luôn nói chơi với nhau thì phải bình đẳng, nhưng chúng mày có bình đẳng với tao không, có nghĩ cho cảm giác của tao không?
- Thanh à mày đừng nói thế. Có thể tao và Sương quan tâm đến nhau hơn một chút, nhưng không phải là không nghĩ gì cho mày cả...
- Đừng nói nữa điều gì tao cũng biết, chúng mày nghĩ là tốt cho tao, nhưng cho tới giờ phút này mày thấy có đáng hay không?

Dương ngạc nhiên nhìn ánh mắt đã không hề né tránh của Thanh... Cô ấy biết sao?

- Dừng lại thôi coi như tao trả mọi thứ về lại đúng vị trí, cũng không cần chúng mày mãi thương hại, mãi cao thượng như vậy nữa. Năm năm qua tao không đi gặp Surong, giờ nó quay về rồi mày chuyển lời lại là tao chào mừng nó.

Thanh đứng lên định đi về trước, nhưng Dương cũng đứng lên xoay người nhìn bóng lưng của Thanh rất nhẹ nhàng nói thêm:

- Dù cho như vậy mày cũng không thể phủ nhận tất cả tình cảm bọn tao giành cho mày được. Chắc chắn mày vẫn sẽ nhớ thôi.

- Tao không muốn nhớ. Hơn nữa... năm năm qua chính là tao trả giá cho lỗi lầm của mình, hiện tại tao thấy đủ rồi tất cả nên giải thoát cho nhau thôi.

Nói rồi Thanh đi thẳng, để lại Dương thần thờ ngồì xuống, đôi mắt vô định nhìn ra cửa kính phản chiếu ánh nắng nhàn nhạt.

- Con nhỏ chết tiệt.

Sao mà lại có cô gái vô duyên thế không biết, bao nhiêu năm yêu thương giờ đá người ta vào một cái không thương tiếc gì. Vừa thờ dài Dương vừa khuấy khuấy ly cà phê và nhớ lại.

Từ khá lâu rồi Dương và Surong đã chơi với nhau trước, thêm Thanh vào tình bạn này là lần cả lóp đi leo núi. Ba người bị kẹt trong hang đá một đêm, hoảng sợ, đói khát và lạnh lẽo bất giác kéo ba cô gái dựa vào nhau mà cầm cự. Cho đến khi được cứu ra, giữa họ hình thành một tình cảm quá thân thiết và khăng khít cảm tưởng như chẳng thể dứt ra được. Nhưng cuộc đời luôn có những vòng luẩn quẩn không hồi kết, bởi Thanh thích Phong mà Phong lại thích Surong. Thực ra mẹ Phong đã nhắm Surong cho Phong từ lâu rồi, vì bác nói tính tình Surong ôn nhu hiền hòa, hợp để chế ngự cái cuồng dã ở Phong. Hơn nữa gia đình Surong cơ bản và học thức, gia đình mình kinh doanh nhiều, không muốn thông gia cũng lại kinh doanh kiếm tiền làm gì nữa, lấy cái nền tảng sau này nuôi dạy con cái là tốt rồi.

Có lẽ sai lầm nhất của Dương là tâm sự hết tất cả những gì mình biết cho Surong, để rồi cái đức hi sinh trong Surong trỗi dậy. Rõ ràng có tình cảm với Phong nhưng cô ấy lại vạch rõ giới hạn cùng anh. Thân thiết với những người con trai khác, rồi quyết định sa chân vào mối tình không hồi kết để Phong chẳng thể mơ mộng gì nữa, nhưng trái đắng mà Surong phải nhận dường như là tận cùng của nỗi đau.

Dương cho rằng Thanh không biết chuyện ấy bởi lúc đó Thanh cứ vô tư ở cạnh Phong, hai người mặn nồng bên nhau trước mặt Surong mà chẳng cần suy nghĩ gì. Năm năm sau ngày Surong gặp chuyện Thanh chưa từng gặp Surong, Dương cho rằng Thanh ngại phải đối diện với Surong, nhưng nếu như tình huống này có lẽ là Thanh không dám đối diện với cô ấy.

Nhưng sao Thanh không hiểu đó là lựa chọn của Surong chứ không do ai cả. Trong chuyện của mình Surong không có quyền trách móc ai. Bản thân tự làm tự chịu, cô ấy dành năm năm của tuổi trẻ để nhìn lại và tu dưỡng bản thân mình, có cô đơn nhưng không hề khổ cực. Vậy tại sao Thanh lại ngốc nghếch như vậy, ôm khư khư lấy nỗi đau tự trách bản thân mình, chịu đựng ở bên cạnh để Phong dằn vò, giờ lại còn “tuyệt mặt” với cô và Surong?

Hai người bạn này của Dương, cứ một người chui ra khỏi vỏ ốc thì người kia lại chui vào mai rùa, phải làm sao mới khiến cả ba người đứng dưới ánh mặt trời được đây? Một người năm năm, thêm một người năm năm nữa là sẽ thành mười năm. Đòi người được mấy lần mười năm như vậy, sao không thể trân trọng thời gian bên nhau một chút? Thật ước có thể quay lại thời điểm chỉ là ba thiếu nữ ngây ngô trong sáng chẳng gì ngăn trở mối quan hệ thân thiết ấy, ôm nhau ngủ ở ban công lộng gió để ngắm trăng nhìn sao, tha hồ ăn hết mấy hộp kem Tràng Tiền giữa mùa đông lạnh lẽo, được cười đùa thỏa thích mà không cần dè dặt...

Mệt mỏi quá, Dương lại ghé mặt xuống bàn hướng ra phía ánh nắng mặt trời có phần gay gắt mà nhắm mắt lại. Chắc hẳn cô cũng cần thời gian, mà phải mấy cái năm năm ấy mới bù đắp lại được quãng thời gian cô đơn của một người con gái không có mẹ đây? Cứ lần lượt mọi người thay nhau rồi đi hết cảm giác như chỉ còn lại duy nhất một mình vậy.

Bấm từng số gọi cho Thanh, điện thoại vừa được nói cô đã nghe thấy giọng Thanh dứt khoát:

- Đừng gọi cho tao nữa.

- Coi như lần cuối, nghe tao tâm sự chút đi.

Một khoảng im lặng bao trùm lên tâm trạng của hai người, Thanh có cảm giác như Dương rút hết sức lực của mình ra mà nói khiến cô không kìm lòng nổi:

- Mẹ tao... bà ấy đi rồi, tao cảm thấy tồi tệ lắm. Bà ấy rời xa tao đến hơn hai chục năm, nhưng bất ngờ quay lại ở bên cạnh tao. Tao hồ hững không muốn đón nhận, nhưng khi bà ấy đi thì thấy lạc lõng quá. Mày chia tay tao và Surong, phủ nhận hết tất cả tình cảm đã giành cho nhau. Mày đổ lỗi cho bản thân và chịu đựng ông anh họ của tao suốt năm năm, rồi ôm cái lỗi lầm tự tạo ấy về một góc cô đơn để gặm nhấm. Tuy Surong quay về, nhưng cũng cô đơn ở đây và tao cũng vậy. Thật hay vì cả ba chúng ta cùng cố gắng với cô đơn của riêng mình mà chẳng có ai để chia sẻ. Hiện tại tao muốn đi uống một trận sau đó gọi Phong ra tản cho anh ấy vài phát, nhưng tao biết như thế chẳng nhằm nhò gì cả, chẳng thà cho Phong đi dọn dẹp tàn cuộc của tao có lẽ vui hơn.

Dương dừng lại một lúc như để cố trấn tĩnh bản thân, hít thêm vài hơi mà vẫn không nghe thấy Thanh phản hồi gì thì mới lại tiếp tục nói, giọng nhẹ nhàng:

- Mày cứ đi đi cho đến khi nào thấy đủ, tao đợi Surong được thì đợi mày được. Nhưng tao mong mày công bằng với bản thân, cũng công bằng với tao và Surong. Tao mệt mỏi lắm, mấy ngày này dường như đã kiệt hết sức chiến đấu rồi. Bị mày chia tay, cảm giác tồi tệ gấp mấy lần chia tay Chiến. Ít ra Chiến là bị tao đá còn tao thì bị mày đá, tao sẽ rút kinh nghiệm từ sau chỉ đi đá người khác thôi. Mày đứng mày mấn thật đấy là người đầu tiên đá tao còn gì.

Thanh kéo cửa kính xe xuống chạm tay vào không khí mang theo hơi nóng bên ngoài, ánh mắt thẫn thờ nhìn xa xăm. Giọng Dương thì lại càng thê lương trầm buồn hơn nữa dội lại thính giác Thanh... đau nhói:

- Nhưng mà... thà mày cứ đi giống Surong thôi, đi rồi chắc chắn sẽ quay lại. Đừng im im như mẹ tao đi cũng chẳng biết đi đâu, hoặc giống ngày hôm nay... tuyệt tình như vậy, làm tao tổn thương lắm. Giữa chúng là tình cảm bao nhiêu năm cơ chứ. Đi đi rồi quay lại nhé, tao đợi!

Hai từ “tao đợi” ấy cứ vang đi vang lại bên tai Thanh, thêm không gian chật hẹp bên trong xe càng khiến cô cảm thấy bí bách khó chịu. Kéo cửa kính xe xuống, điện thoại vẫn là tiếng dương cầm từ quán cà phê quen thuộc vọng lại, trầm giọng Thanh nói:

- Tao đi đã.

Sau đó dứt khoát ngắt điện thoại, xoay vô lăng chạy xe ra khỏi bãi đỗ. Con gió ngày cuối hè tạt vào hòa chung với tâm trạng nặng nề khiến Thanh khó chịu nhàu mày.

Thanh hiểu Dương đang lo rằng ở nơi này nếu không có Phong, không có Dương thì cô chẳng ràng buộc với bất cứ thứ gì nữa. Gia đình ư? Thanh lạnh lùng lắm đã từ lâu rồi cô thấy nó chẳng hề quan trọng nữa.

Ngày anh trai tức giận vì cô lỡ tay làm bẩn chiếc áo trắng yêu thích mà đem cả người cô nhúng vào giữa lòng hồ bơi lạnh ngắt, chính mình chơi với hoàng sơ, quẫy đạp tứ tung muốn thoát ra nhưng không chống chọi được với sức lực một thanh niên cường tráng. Khi ý thức sinh tồn khiến Thanh có thể bứt phá bỏ được lên bờ thì anh trai vút hết nước trên mặt, mắt sáng quắc nhờ một bãi nước miếng rồi bước đi, còn cô em gái cười chảnh chọe ngửng ngẩng theo sau. Trớ trêu hơn nữa Thanh còn nhìn thấy bóng dáng người mẹ phía sau rèm cửa phòng khách đã chứng kiến từ đầu đến cuối thì tâm cô nguội lạnh hẳn.

Khi ấy một con nhóc mười lăm tuổi là Thanh đã biết phải tự bảo vệ bản thân, tự thương lấy chính mình nếu không muốn bị vui đập, thật sự chẳng còn thấy ràng buộc chút nào với cái gia đình này nữa.

Hôm qua khi cô tuyên bố đã chia tay Phong, lần đầu tiên trong suốt hai mươi mấy năm cuộc đời, Thanh mới được chứng kiến ba mẹ cùng chung chiến tuyến “tổng xỉ vả” mình. Đến khi cô thành thật cũng không còn bạn bè gì với Dương nữa, thì họ thẳng cánh đuổi cô ra khỏi nhà và hoàn toàn từ mặt cô. Nực cười thật, dường như họ đã quên rằng từ lâu rồi cô chẳng còn cần đến tiền chẳng cần đến nhà của họ nữa, hay đó chỉ là lí do để chấm dứt quan hệ cùng đứa con gái đen đui này? Thanh đã từng rất muốn được thoát ra khỏi cái gia đình kì quái ấy, nhưng không nghĩ tới để phui sạch quan hệ lại có thể đơn giản đến như vậy.

Cuối hè gió lùa vào càng lúc càng mạnh và ngọt ngào hơn. Thanh luôn cho rằng bản thân mình vốn thiết thòi tranh thủ một chút thì đã sao, nhưng thật ra đó mới chính là nhảm lẫn. Bởi sự tranh thủ ấy chỉ càng khiến cô phải chịu đựng nhiều dằn vặt hơn. Con tim vốn đã bị chính nơi mình gọi là gia đình làm cho nguội lạnh, lại một lần nữa vì Phong mà dấy lên đau đớn không nguôi. Để rồi nỗi đau chồng chất nỗi đau, chạm đến ranh giới cuối cùng là chai lì phẳng lặng. Chẳng còn cảm thấy bất cứ cảm giác nào nữa... chỉ là tê tái đến điên cuồng.

Thanh phanh xe ‘kít’ lại bên đường, gục mặt vào tay lái bật khóc một cách thương tâm. Bao lâu rồi đã không được gào khóc như vậy? Cạnh Phong, cô luôn vờ như bản thân mình mạnh mẽ và lạnh lùng, vờ như mình không cần yêu thương và chăm sóc, vờ như mình có thể chịu đựng tất cả. Nhưng hóa ra chỉ là tự mình dằn vặt mình, tự bắt công với chính mình. Hôm nay được giải thoát một cách triệt để rồi, hoàn toàn chấm dứt sự chịu đựng ấy. Thời điểm hiện tại, cả với gia đình tình yêu hay tình bạn, cô đều đã là người tự do rồi. Vậy cứ thoải mái mà âm ỉ thôi... đến bao nhiêu bản thân thấy đủ, đến bao nhiêu chính mình muốn!

Tình yêu không khiến mình có một cuộc sống tốt hơn, thì lại càng không thể để nó khiến mình thêm tội tệ và bị lụy. Cuộc đời có thể không của riêng ai, nhưng cuộc sống là của chính mình. Đã mất công tồn tại, phải sống sao cho xứng đáng với cuộc đời của mình chứ!

“Cố lên... Tôi ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chỉ Là Vừa Đúng Lúc

Khóc đến mịt mù trời đất, khi mắt sưng húp và đỏ hoe, lờ lợet hết cả bút chì nước lẫn macara, nhem nhuốc giống cô bé lọ lem trong cổ tích Thanh mới cảm thấy thanh thản và hài lòng. Nhưng phát hiện gói khăn giấy yên tĩnh trước mặt cô bỗng giật mình đảo mắt nhìn ra phía ngoài kính xe. Bất gặp Duy đang khoanh tay mang dáng vẻ kiên nhẫn chờ đợi bên chiếc mô tô có phần quen mắt, rất phong trần cười với Thanh mà nói:

- Kinh hoàng thật đấy, sức lực của cô đúng là không thể coi thường được!

Duy thoáng thấy Thanh hơi sững người, anh không biết rằng cô đang bị ép nhớ đến một đoạn kí ức nào đó thật lâu trước đây, mà chỉ nhận thấy Thanh trân trân nhìn mình khiến anh e dè chống chế:

- À thực ra tôi chạy thử chiếc xe này để chiều giao cho Tùng. Ngang qua đây thấy có người khóc to quá, dừng lại xem cần giúp đỡ gì không thì nhìn thấy ảnh cô treo lơ lửng trong xe. Tưởng là trộm xe hồi hạn quá ngồi khóc lóc, tôi đang tính gọi điện báo với cô là thấy xe của cô đây.

- Tôi thì không được khóc hả?

- Không phải vậy, chỉ là không nghĩ đến cô cũng có thể khóc thành cái dạng này.

Thanh vừa rút một tờ khăn giấy mạnh mẽ xì mũi một cái, lại nhìn Duy để nói:

- Anh ý tứ khen tôi hả? Tưởng xe tôi bị trộm mà anh còn mua cả khăn giấy cho trộm nữa cơ đấy.

- À, bản tính của tôi vẫn lương thiện vậy mà.

Duy nhún vai trả lời lưu loát rất tự nhiên, còn Thanh thì lờ mờ nhìn người đàn ông chừng chạc mặc bộ đồ đua xe áo quần liền nhau vừa vắn màu trắng xám, đứng cạnh chiếc mô tô trắng đẹp mắt mà cần nhả:

- Anh tranh thủ quá nhỉ, chiều trả xe rồi còn cố chạy thêm một vòng.

- À, kiểm tra lại lần cuối thôi. Cô thấy sao vừa ý chứ?

Duy vừa nói vừa vô thức sờ nhẹ vào đầu chiếc xe khiến Thanh thấy buồn cười. Có lẽ do đứng giữa đường cao tốc mà trời không quá nóng, nên anh ta trông khá sáng khoái nhanh nhẹn và vui vẻ không trầm ngâm như mấy lần gặp trước. Chỉ có điều Thanh vẫn chẳng thích thú gì cái nụ cười hài lòng ung ý và ánh mắt đầy yêu thương đang “đắm đuối” nhìn chiếc mô tô kia, giọng nói hơi thay đổi vì vừa khóc quá nhiều lạnh nhạt buông một câu:

- Cũng tạm.

- Tạm á?

Thanh không nói gì thêm trước thái độ quá bất ngờ của anh ta, dừng dừng dùng khăn giấy chấm khắp mặt. Đến khi Duy bật cười cô mới miễn cưỡng quay chiếc gương chiếu hậu về phía mình. Vừa soi vào liền tròn mắt vì thấy một cô gái đầu bù tóc rối, mặt đen sì loang lổ, son nhoẹt nhòe, một bên lông mi giả còn sắp rơi ra rất xập xệ.

Hít một hơi lờ mờ thêm cái nữa cho thỏa sau đó mới kéo cửa kính xe lên. Vuốt vuốt mái tóc rối bù, lấy khăn tẩy trang lau khắp mặt, gỡ mi giả ra dùng bút nước vẽ lại một chút, lấy phấn mắt phủ lên một tí, nhằm giúp che dấu đôi mắt sưng húp. Tiếp theo là dùng chút kem che khuyết điểm tán đều khuôn mặt cho đỡ nhợt nhạt, cuối cùng bôi một lớp son hồng để thêm sức sống. Xong xuôi hết mới mở cửa kính xe nhìn người bên ngoài, anh đang ngạc nhiên gõ gõ ngón tay vào mặt chiếc đồng hồ màu bạc sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời:

- Tài thật, cô là người đầu tiên trang điểm chỉ mất mười lăm phút mà lại hoàn hảo được đến vậy đấy, phải biết là lúc này nhìn kinh khủng đến mức nào...

- Chối mất quá đấy, che bớt cái biểu tượng Rolex kia đi được không. Mà anh chờ bao nhiêu cô gái trang điểm rồi?

Duy cười cười thật sự kéo ống tay áo xuống phủ lên chiếc đồng hồ đắt tiền mà nói:

- Không nhiều lắm nhưng tôi chưa thử tính qua.

Lại lườm lườm Thanh hỏi bằng quơ:

- Có hứng thú đi làm một ly không?

- Trưa nay tôi chưa ăn gì. Hay là vừa ăn vừa uống đi.

Thanh làm bằm:

- Gặp ba lần thì hai lần ăn, thế loại gì không biết.

- Sao vậy?

- Không sao tôi cũng chưa ăn, anh định ăn ở đâu?

- Cô muốn ăn gì?

- Tùy anh.

- Vậy cô lái xe theo tôi nhé.

- Uhm.

Hai người dừng xe trước quán ăn khá yên tĩnh cũng không biển hiệu, chỉ có một chiếc chuông gió nhỏ treo hờ hững ở cửa, Duy bỏ mũ bảo hiểm ra xoa

xoa vào mái tóc cắt ngắn gọn gàng rồi nói với Thanh:

- Có gì cô nói Tùng tới đây lấy xe luôn nhé chút nữa tôi đi xe khác về.
- Được.
- Vào thôi.
- Chỗ này hơi lạ nhỉ.

Không tiếng nhạc du dương hay xập xình như ở nơi khác, nội thất bên trong chỉ có bốn bàn gỗ bốn góc và những chiếc ghế lưng tựa được bọc đệm da. Vài bức tranh phong cảnh chắc hẳn là tự chụp treo hai bên tường. Hơi lạnh ở điều hòa tỏa ra nhẹ nhẹ kèm với mùi hoa ngọc lan phảng phất khiến cô cảm thấy dễ chịu và thanh tĩnh hẳn, bất giác giọng Thanh cũng nhẹ nhàng đi:

- Sao chẳng có ai vậy?
- Quán này ông chủ mở ra để phục vụ vợ sắp cưới nên thường chỉ có người quen đến thôi, tôi đã gọi trước rồi vào một chút là có đồ ăn.

Duy vừa ngắt lời thì một người đàn ông cao to, giọng ồm ồm tươi cười bước ra hỏi:

- Đến rồi hả?

Hai người cùng cười rồi nắm tay, đập vai một cái thân thiết thay lời chào rồi mới nhăm nháy nhau, chủ quán hỏi:

- Em nào đây?
- Nhặt được ở đường, đến ăn ké một bữa.
- Tôi cũng muốn nhặt được một cô gái xinh đẹp như thế này. Chào mừng em, anh là Hưng.

Thanh cười xã giao bắt tay anh ta từ tốn:

- Xin chào, em là Thanh.
- Ông mà dám nhặt em nào về, thề với ông tôi sẽ trồng cây chuối đi bằng tay quanh hồ Hoàn Kiếm năm vòng.

Duy vừa tỏ vẻ khinh miệt vừa thẳng thắn nói vào mặt Hưng khiến anh ta hơi què cười già là:

- Thôi ngồi vào ăn đi, không phá hai người nữa tôi đi đón vợ.
- Khoan, cho một chai ngon ngon đi.
- Không có, hết rồi.
- Ông đừng giả vờ, có tin nếu không đưa ra đây tôi dám lục tung nhà ông lên không?
- Được rồi được rồi, ông xin hay cướp đây hả?
- Cả hai. Cảm ơn trước nhé.

Duy tự nhiên kéo tay Thanh đi lại phía bàn ngồi vào rồi nói:

- Thử xem, tay nghề của cậu ta không đùa được đâu. Đợi chút cậu ta mang cả rượu tự nấu tự ngâm ra nữa chúng ta cùng nhau thưởng thức.
- Anh cũng biết hưởng thụ quá nhỉ.
- Cuộc sống mà, không hưởng thụ thì thật lãng phí.
- Đúng vậy, tôi đã lãng phí quá nhiều rồi.

Không kịp để Thanh buồn rầu hay hoài niệm, Hưng mạnh mẽ đặt chai rượu xuống trước mặt Duy giọng cố gắng hăm hè:

- Ăn xong nhớ rửa bát rồi mới được về, tôi đưa Ngọc qua bên nhà cô ấy muộn mới trở lại.
- Ô kê cảm ơn bạn hiền.

Hưng ra tới cửa rồi còn ngoái lại nói:

- Em phải dè chừng cậu ta đấy, sát gái số một không coi thường được đâu.

Duy bật cười đưa tay phẩy phẩy ra hiệu anh ta mau đi, rồi mới quay lại phía Thanh hỏi:

- Anh ta đùa thôi, đừng lo.

- Tôi có lo lắng à?

- Không sợ bị tôi lừa sao?

- Tôi sợ anh chưa kịp lừa đã rơi vào lưới của tôi ấy chứ.

- Ha ha, được rồi mau ăn đi, lót dạ một chút chúng ta cùng uống.

Thanh cũng thoải mái đựng đĩa gấp đồ ăn, nhưng chỉ vừa đưa vào miệng miếng thịt kho, Thanh đã phải tròn mắt lên nhìn Duy thốt ra:

- Sao ngon vậy, trời ạ chưa khi nào tôi có thể nấu ngon như thế này.

Duy bật cười trước dáng vẻ ngây ngô của cô gái trước mặt, gấp thêm một miếng cá kho tộ nữa bỏ vào bát của Thanh:

- Cậu ta luôn có bí quyết riêng không phải ai cũng làm được đâu. Cô cũng biết nấu ăn à?

Thanh hơi dừng cảm xúc lại một chút, sau đó lại nhoen đôi môi tô lớp son hồng đã sớm bị cảm xúc làm nhạt nhòa mà nói:

- Vì một người, nhưng chưa bao giờ anh ấy nếm thử. Vậy nên tôi mới mập như thế này, luôn phải ăn đồ mình làm đến no căng bụng.

- Lần sau ăn vừa đủ thôi, cô không mập có điều ăn kiểu ấy hại dạ dày lắm.

Thanh nhún vai ăn luôn miếng cá Duy vừa gấp rồi đưa ly của mình ra:

- Anh rót rượu đi, thật nóng lòng muốn thưởng thức quá.

Duy không phản đối ngược lại còn thành thạo rót cho Thanh nửa ly, cũng rót cho mình một ly, xong anh đưa lên và nói:

- Nào chạm cốc vì sự tình cờ của chúng ta.

Một tiếng ‘cạch’ khê vang nhẹ nhàng trong không gian yên tĩnh và không khí hài hòa khiến Thanh thấy rất vui tai. Nhưng thay vì nhâm nhi chút một như Duy để cảm nhận hương vị thanh ngọt xen lẫn chút cay nồng vừa đủ thì cô lại ngửa cổ, một hơi nhìn thấy tận đáy ly rượu khiến Duy hết hồn:

- Hưng mà nhìn thấy rượu của mình bị uống như nước lọc vậy, chắc chắn tức cô đến chết.

- Ha ha, tôi không có thói quen từ tốn như anh.

- Uống vừa thôi, dễ uống vậy chứ rượu không nhẹ đâu.

- Không sao tửu lượng của tôi rất tốt, có lần uống cả chai Chivas vẫn tỉnh táo tự về nhà được.

Duy lắc đầu với cô gái ngang bướng trước mặt, liền gấp thêm vài miếng thịt bỏ vào bát Thanh và nói:

- Từ từ thôi tôi đâu có uống tranh của cô, ăn thêm đi!

Thanh vừa nhìn Duy vừa nói vừa cười:

- Tuy thấy nhiều người ga lăng rồi, nhưng để ga lăng một cách tự nhiên như anh, chắc phải tôi luyện lâu lắm ấy nhỉ.

- Bản chất của tôi ấy mà, cô không thấy tự nhiên từ trong cốt tủy đấy à?

- Ha ha. Đúng đúng, bản chất của anh, cốt tủy của anh.

- Cô là bạn gái của Phong sao?

- Chưa từng. Tôi và anh ấy không hề tồn tại thứ gọi là tình yêu.

Thanh lại rót một ly đầy, sau đó đưa lên ‘cạch’ với Duy rồi nói:

Loading...

- Nào, chúc mừng tôi đã là người tự do. Không còn tội lỗi, không còn ràng buộc.

Duy nhíu mày với cô gái cười như mếu đang tiếp tục ru bản thân uống cạn ly rượu đỏ. Anh nhìn Thanh cúi đầu rũ vai xuống. Vài sợi tóc nâu vàng mềm mại hơi hỗn loạn, lộ ra cái trán bướng bỉnh và sống mũi kiêu ngạo. Tại sao một người có nhiều yếu tố để tự hào như vậy mà cũng bị lụy vì tình? Chẳng lẽ tình yêu thật thiêng liêng như thế? Uống cạn ly rượu trên tay Duy trầm giọng hỏi:

- Cô yêu Phong như vậy à?

- Tôi ư? Tôi chính là không hiểu gì về tình yêu cả. Sao có thể nói là yêu anh ấy cơ chứ.

- Vậy trạng thái hiện tại của cô là gì?

- Trạng thái hiện tại? Tôi nghĩ là vui mừng vì được giải thoát.

- Chưa không phải đau khổ vì mất đi à?

- Nói thì lạ, nhưng thật ra chính tôi cũng không hiểu trạng thái hiện tại của mình là như thế nào. Đau khổ ư? Hình như là không, hoặc giả quen thuộc quá đến nỗi ngấm cả vào da thịt, nên nó như một phần cuộc sống của mình, cứ tự nhiên giống cái ga lăng cốt tủy của anh vậy đó. Vui mừng? Rõ ràng là không có, bởi cả tình yêu lẫn tình bạn hoặc là gia đình thì tôi đều thất bại thảm hại. Chỉ là muốn khóc, khóc rồi lại muốn cười, cười xong thì không biết tiếp theo phải làm gì, làm như thế nào. Hình như là thói quen lâu ngày quá, đột nhiên thay đổi khiến tôi thật sự mất phương hướng rồi.

Cả Thanh và Duy lại cùng nhau uống thêm một ly nữa, Duy trầm ngâm lắc lắc chút rượu sóng sánh còn sót lại trong ly:

- Thực ra cô không cần suy nghĩ quá nhiều, buồn thì cứ buồn mà vui thì cứ vui. Bởi cái gì đến thì sẽ đến, đâu cần phải cố chấp làm gì tiếp theo và làm như thế nào.

Thanh hơi nhếch đôi môi mỏng manh cười nhẹ rồi lại thờ thẩn ra, cắn cắn môi dưới và nói:

- Đúng vậy miễn là đã được giải thoát, tiếp theo như thế nào cũng không quan trọng. Ăn đi, xong tôi mời anh tới Bar nhảy nhót.

Duy nhìn lại bộ đồ đua mô tô liền trên người rồi lại hướng về Thanh mà hỏi:

- Cô không muốn làm xấu mặt tôi chứ, mặc như này đi Bar à?

- Anh đừng có mà lừa tôi nhé. Bộ đồ này của anh bao nhiêu tiền, còn lo người ta đuổi ra hả?

Duy lại bật cười với cô gái thẳng thắn này, anh hơi lắc đầu gấp thêm miếng rau cải cho Thanh rồi nói:

- Tuy tôi chưa thấy anh chàng nào giữa mùa hè mặc bộ đồ kín mít như này đi Bar, nhưng vì cô tôi đành hi sinh vậy.

- Thực chất tôi cũng chưa từng ngồi điều hòa uống rượu cùng một người mặc bộ đồ đua xe kín mít như thế này bao giờ, Nhưng rõ ràng chuyện ấy chẳng ảnh hưởng gì đến thẩm mỹ hay vị giác của tôi cả nên anh cứ yên tâm đi. Hơn nữa anh thấy đấy, tôi còn đóng nguyên bộ đồ công sở rất nghiêm túc và tử tế mà. Cùng lắm chúng ta là cặp đôi kì lạ nhất khu vực này thôi chứ có gì to tát đâu.

Thật tình Duy chỉ có thể vừa cười vừa gật đầu hòa chung với ý nghĩ tích cực của cô gái này mà thôi. Nhưng khi Thanh và Duy thả mình trong tiếng nhạc xập xình nhúc nhúc ở Bar, thì Thanh quả thật là ngất ngây lắm rồi, mà Duy vẫn không thể can nổi cô thôi uống rượu.

Dạo hết bên này đến bên kia, và hết người này đến người nọ. Thanh đẩy cả Duy rồi xô vào người một cô gái sexy. Đã thế còn không biết sợ, ánh mắt lại cứ phong tình mời gọi nhào cả vào người cô gái kia mà ôm ấp áp áp. Là cô ta cũng rất hào hứng ôm Thanh mà không có ý buông người, hơn thế lại còn hơi đụng chạm vào ngực Thanh khiến Duy nóng mặt. Đành kéo Thanh lại ôm vào người cười cười với đôi phương mà gào lên giữa tiếng nhạc:

- Thật ngại quá, bạn gái tôi say rồi nên thất lễ.

Thanh thì vẫn rất không thức thời ôm chặt eo Duy àm ỉ:

- Năm năm qua chưa khi nào được buông thả như vậy, thoải mái quá... vì tôi là chính tôi... hú hú hú...

Cô gái sexy kia lại có vẻ càng vừa mắt với Thanh hơn, nhìn một lượt cô gái đơn thuần với quần tây phẳng phiu và áo sơ mi trắng hơi nhăn xắn ống tay lên tới khuỷu, cùng một chùm dây dợ hình thù kì lạ lắc lư trước ngực rất hứng thú. Liền nhắm mắt với Duy:

- Để lại cô ấy đi, tôi sẽ cho anh thứ gì anh muốn.

Đôi môi Duy vẽ một đường cong hoàn hảo ý tứ nhìn xuống cô gái lim dim mắt. Thấy Thanh cười ngơ ngê đang ôm chặt lấy eo của anh mà ra sức dựa vào, thỉnh thoảng còn cọ cái mũi nhỏ dính nước mũi tèm lem vào ngực áo mình thì cười ha ha trả lời:

- Thật xin lỗi tôi lại chỉ cần con mèo nhỏ lem nhem này thôi. Phiền cô rồi.

Nói xong Duy ôm ngang người Thanh vừa diu vừa kéo cô ra khỏi không gian điên cuồng lắc lư ấy. Anh vén lại vài sợi tóc lòa xòa trước mặt Thanh, lại bế bổng cô lên đi ra ngoài.

Nhưng có vẻ cô gái sexy kia cũng không vừa, một đường dẫn người theo Duy ra ngoài. Ánh mắt được bóng đèn vàng chiếu vào ẩn hiện vài tia chiếm hữu khóa chặt thân hình mềm mại của Thanh trên tay Duy, cô ta nói:

- Tôi thật sự thích cô gái này, nên rất khó chịu nếu anh đưa cô ấy đi.
- Ô, vậy sao. Nhưng tiếc quá cô ấy cùng tôi đến đây, giờ say như thế này làm sao trả lời được có thích cô hay không và có muốn đi với cô hay không nhỉ?
- Chẳng phải say đến như vậy đi với anh càng nguy hiểm sao?
- Phải không? Tôi lại thấy chỉ cần không đi cùng cô thì sẽ an toàn nhất đấy.

Duy nheo mắt nguy hiểm nhìn lại cô gái sexy mang đầy sát khí đối diện mình, anh lại không nhận ra cô ta có ý tứ gì với Thanh chắc. Duy không hề kì thị giới tính thứ ba, nhưng không bao giờ đồng ý để người của mình bị cướp đi rồi chịu đựng ảm ức. Ít nhất, anh không muốn khi tỉnh dậy cô gái ngốc nghếch này sẽ hoang mang cảm thấy bản thân lại bị bỏ rơi, bơ vơ và đơn độc nữa.

- Hình như anh chưa biết tôi là ai.

Dưới ánh điện khi sáng khi tối của nơi phức tạp này gió đêm xào xạc mang theo khí nóng ủa lại, người con gái trong lòng hơi chợn quấy. Dường như ý thức đã có phần nào tỉnh táo nên bàn tay nhỏ khẽ níu, bám chặt hơn vào ngực áo anh. Mi mắt động đậy lo lắng khiến Duy lại càng buồn cười, mà đến chính anh cũng không nhận ra ánh mắt mình đang hải lòng nuông nỡ. Thôi nhìn cô gái run rẩy trong lòng anh hướng phía cô gái sexy đang đe dọa mình mà nói:

- Nãy giờ tôi đã kịp nhớ ra cô là ai, nhưng tôi cho rằng cô lại quên đã từng gặp tôi rồi.

Cô gái sexy nhíu mày quét qua mặt Duy thêm một lượt dường như vẫn không có chút ấn tượng nào về người đàn ông nam tính này. Chỉ thấy nụ cười anh ta càng sâu xa và bí hiểm hơn, ánh mắt thêm mấy phần lạnh nhạt mỉa mai, giọng nói rất bình thản cất lên:

- Bữa tiệc sinh nhật cô sáu tháng trước, người ngồi cùng bàn với bố mẹ cô là tôi.

Cô gái sexy hơi thay đổi nét mặt, nghi ngờ nhìn Duy sau đó anh lại tiếp:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì mọi người đều gọi cô là Anh Túc, cũng là chủ nhân quán Bar này phải không?

- Anh...

- Hình như bố mẹ cô đều không biết cô hứng thú với cô gái trên tay tôi, và có thể là cả với những cô gái khác nữa.

- Anh uy hiếp tôi?

- Đừng hiểu lầm, tôi không hề uy hiếp... mà trực tiếp tuyên chiến với cô. Nếu cô dám động đến người phụ nữ của tôi, để xem bố mẹ cô ăn nói với tôi như thế nào. Nên nhớ, một mạng của bố cô vẫn là nhờ tôi giúp lấy về đấy.

Nói xong Duy ôm Thanh chặt hơn một chút, như để chứng tỏ quyền sở hữu và liền ngang đi về phía gara để xe. Nhẹ nhàng đặt cô ngồi yên ổn ở ghế phụ cài dây an toàn cho Thanh, bản thân trước khi ngồi vào xe còn giơ tay phóng khoáng chào đối thủ một cái, mới đóng cửa phóng vụt xe đi. Để lại Anh Túc nghiến răng tức giận nhìn theo mà không làm gì được.

- Nhà ở đâu?

Duy thông thả hỏi khiến Thanh khó giả vờ như không biết gì nữa, đành mơ hồ mở mắt ra lại chóng mặt lấy tay đập đập vào hai bên thái dương của mình khiến Duy buồn cười:

- Chỉ cần nói địa chỉ, rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi.

Sau khi Thanh miễn cưỡng nói địa chỉ nhà xong, liền nhắm mắt lại giọng nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn anh.

- Trong tầm tay thôi, không có gì.

- Anh là giang hồ à?

- Nói giống kiếm hiệp thế. Cô sợ rồi đấy à?

- Không có, chỉ tò mò chút thôi.

Duy dùng đèn đỏ, quay sang nhìn cô gái đang nhắm mắt lặng lẽ ở bên cạnh mình vừa cười vừa nói:

- Cũng phải, dù gì cô từng bên cạnh Phong mà. Nếu lúc ấy tôi nói cô là người của Phong, cô ta sẽ càng lo lắng hơn đấy.
- Thật tiếc, tôi lại không phải người của anh ấy. Hơn nữa cũng không biết gì việc trong giang hồ của anh ấy cả.
- Thực ra tôi có quen vài người, bố cô gái vừa rồi có đặc tội với người ta, tình cờ tôi quen cả hai bên nên đứng ra giải quyết giúp. Vì vậy mối quan hệ với bố cô ta không tệ.

Duy cũng không biết vì sao phải giải thích với Thanh nhưng anh cứ bất giác nói ra, dường như không muốn cô gái này phải e dè khi đứng cạnh mình vậy. Còn Thanh lại càng không để ý xem Duy thành thật mấy phần. Có thể anh còn “hồ báo” hơn lời anh nói rất nhiều, nhưng vậy thì sao... thực sự cô chỉ cảm thấy khá thoải mái và yên tâm khi ở bên cạnh người này mà thôi.

Thanh dựa dựa sâu hơn vào chiếc ghế, trong đầu tự nhủ khi nào đủ tiền phải đổi xe mới được. Đổi một chiếc xe tốt, có ghế mềm mại không gian thoải mái, sẽ cùng cô đi tới mọi nơi.

Dừng xe lại Duy thấy Thanh không động đậy gì, cô gái này chắc lại ngủ thiếp đi rồi. Lay vài cái cũng chẳng thấy khả quan, Duy đành bế Thanh vào thang máy lục chum chìa khóa trong túi rồi mở cửa. Bước vào căn hộ được bài trí đơn giản ngăn nắp, có một chiếc tivi lớn cùng kệ gỗ để đầy đĩa phim hoặc nhạc gì đó. Bộ salong rộng đến nỗi có lẽ hai người nằm vẫn dư chỗ và một dàn âm thanh khá hoành tráng. Đặc biệt là mùi hương nhẹ nhàng của tinh dầu tỏa ra khắp không gian làm người ta dễ chịu. Anh nhìn một lượt rồi mới đi về phía phòng ngủ đặt Thanh xuống giường. Sau đó lại đi vào bếp lấy nước ấm, tìm được chai mật ong liền rót bụng pha một ly để ở chiếc bàn cạnh giường. Duy còn vào nhà tắm lấy chiếc khăn nhúng vào nước ấm ra lau mặt cho Thanh. Khi anh vừa đứng lên thì Thanh khẽ động, cô nhẹ nhàng nhưng dường như lại vội vã chới với nắm lấy bàn tay anh:

- Ở lại đi!

Không gian tĩnh mịch tràn ngập hương tinh dầu dịu nhẹ, duy nhất có tiếng kim giây của chiếc đồng hồ treo tường vang vọng khắp nơi. Ánh sáng mờ nhạt phản chiếu từ chiếc đèn để bàn soi rọi khuôn mặt thanh thuần của cô gái đang nhắm mắt nằm phía giường. Lòng mi khẽ rung động chấp chới giống một cánh bướm xinh đẹp làm người đối diện thấy xao xuyến, bàn tay nhỏ bé hơi run rẩy khiến Duy nhận ra sự lo lắng mơ hồ của Thanh. Cái nhú mi nhẹ nhàng giãn ra, anh cười cười ngồi xuống bên giường. Bàn tay to lớn còn lại khẽ gãi mấy sợi tóc trước trán định bụng trêu đùa:

- Câu ấy có ý gì vậy?

- Ý tại ngoại ngôn thôi. Ở lại đi!

Thanh bỗng dung mở to đôi mắt đen tròn lấp lánh đối diện với ánh mắt đang tỏ ý trêu đùa của Duy. Quá long lanh và trong sáng khiến anh bất giác giật mình nhắc bản thân phải mau tỉnh táo lại, Duy hắng giọng đứng lên:

- Muốn rồi cô ngủ đi, nếu cần ngày mai lại gặp.

Nhưng bàn tay Thanh nhanh nhẹn giữ lấy áo Duy, chiếc áo thường dùng để đưa mô tô mạnh mẽ tiếp xúc với da thịt khiến Thanh càng thêm dứt khoát. Giống con mèo nhỏ cô giật giật lưng áo hơi phồng mà thở thê:

- Anh lo lắng gì vậy? Sợ rồi sao?

- Không phải sợ mà hiện tại cô không tỉnh táo, tôi không muốn nhân cơ hội này tranh thủ. Hơn nữa tôi cũng không phải loại người như vậy.

Duy nhìn lại thẳng thắn nói với Thanh rành mạch, nhưng dường như Thanh quá hiểu lợi thế bản thân ở đâu. Cô cười rất mỉa mai, ngồi dậy nhẹ nhàng đan những ngón tay nhỏ nhắn của mình vào bàn tay Duy, kéo anh lại phía mình sát gần mặt, yêu kiều nói:

- Hôm nay cứ là người như vậy đi. Tôi không ngại, anh ngại gì chứ.

Nói xong Thanh còn khẽ lướt qua má Duy một đường, hương thơm cổ hữu luôn phảng phất từ Thanh hòa quyện cùng hương tinh dầu thoang thoảng tràn ngập khứu giác Duy khiến tim anh bỗng run rẩy. Không dừng lại ở đó, Thanh tiếp tục ghé sát vành tai nam tính đang đỏ hồng của Duy thì thầm:

- Hơn nữa tôi cũng rất tỉnh táo và ánh mắt anh... thành thật hơn lí trí của anh đó.

Trái tim Duy đập mạnh một nhịp như để hạ quyết tâm vững vàng. Máu nóng hòa trong men rượu chạy khắp cơ thể, bàn tay to lớn siết chặt vòng eo của Thanh kéo đến sát mình, anh nặng nhọc kim chế hơi thở mà nói:

- Vậy em đừng nên hối hận nhé.

- Đương nhiên sẽ không...

Chẳng kịp để Thanh nói thêm lời nào, Duy như một con hổ mạnh mẽ lao vào mục tiêu mình đã định, ghì chặt gáy Thanh mãnh liệt đón lấy đôi môi kêu gọi.

Nhưng bản thân Duy không ngờ, người phải hối hận lại chính là mình đây. Bởi tiếng “a...” thất thanh vừa bật thốt ra liền bị Thanh cắn chặt ép buộc quay trở lại, nước mắt buông bình ngập ngừng bờ mi quyết tâm không rơi xuống. Cặp mắt thành thật ấy cố tình nhắm thật chặt để che dấu tất cả những buồn đau tủi cực, quật cường như chính cô gái ngốc nghếch này vậy. Lý trí bừng tỉnh trong đầu một kẻ phong trần vốn hiểu rõ sự đời là Duy, anh kinh ngạc lấp

bấp không thốt ra lời, hoang mang dùng ánh mắt không tin hỏi Thanh:

- Em... em... là lần đầu tiên sao?

Thanh hít một hơi nhưng dường như lại thở hắt ra như để trấn định bản thân mình, giọt nước mắt này giờ kìm nén vô thức trào ra, không nhìn thẳng Duy vẫn cố cứng cáp mà hỏi lại:

- Sợ rồi sao? Không phải anh muốn hỏi hân đấy chứ?

Duy đứng là sợ rồi, không ngờ bên cạnh Phong năm năm mà Thanh thật sự “không phải người của anh ấy” theo lời cô nói. Vốn dĩ trước giờ đều quan hệ với người từng trải nên anh không cần phải để ý, những tưởng Thanh cũng vậy thì anh mới dám buông thả. Không ngờ... Duy bỗng nhiên luống cuống chẳng biết phải làm sao, nhìn cô gái đang cắn chặt môi dưới cổ chịu đau mà dờ khóc dờ cười. Ngốc nghếch đến thế là cùng, tự hành hạ bản thân tới mức này đúng là hết nói nổi.

Duy đành lóng ngóng vuốt nhẹ tóc Thanh mà thì thầm:

- Được rồi, thả lỏng bản thân một chút nào đừng lo lắng.

- Này giờ chỉ thấy có mình anh hoảng loạn thôi đấy.

Duy bật cười nhìn cô gái có làn da trắng ngần cứ dần chuyển đỏ, lại đỏ thêm mà không biết do rượu hay do xấu hổ đang gồng mạnh miệng. Gỡ bàn tay nắm chặt lấy ga giường của Thanh ra, nhẹ nhàng vòng tay cô ra phía sau lưng mình Duy nói:

- Để ở đây, cảm nhận một chút.

Bàn tay mềm mại bỗng nhiên tiếp xúc với làn da rần ròi lạ lẫm khiến Thanh xấu hổ luống cuống đến cực độ, cô thẹn thùng lại tức giận trừng mắt lườm Duy:

- Cảm nhận cái đầu anh, có định nhanh lên không hả?

Đôi mắt trong trẻo mới được gột rửa vẫn còn đọng lại những long lanh nước, đồng ý chạm vào đôi mắt ôn nhu bao bọc lại mang vài tia trêu chọc của Duy. Anh vuốt nhẹ tóc mái của Thanh, lại gạt đi vài giọt lệ còn vương nơi khóe mắt mà thì thầm:

- Cứ bình tĩnh, lần đầu tiên của hai đứa mình phải từ từ cảm nhận chứ.

Thanh tròn mắt ngây ngô chất vấn:

- Anh mà cũng lần đầu tiên hả?

- Phải, lần đầu tiên với người như em. Trước giờ chưa khi nào cùng một xử nữ cả nên không có kinh nghiệm... Ai mà ngờ được hai mươi sáu tuổi đầu, năm năm yêu đương nồng cháy mà còn ngu ngơ như em chứ.

- Đồ sở khanh, anh tránh ra!

Thanh tức giận đỏ mặt đẩy mạnh một cái nhưng Duy đã nhanh chóng bắt lấy tay cô, đồng thời cười mê hoặc và hạ một nụ hôn nhẹ xuống bên má đang đỏ bừng, lại thêm một nụ hôn đầy yêu thương trên đôi môi kiêu diễm khiến Thanh không biết đầu mặt đi đâu. Chỉ có thể than thân nhắm mắt lại, đành phó mặc bản thân cho “tên sở khanh” này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nếu Ngay Đến Tự Trọng Cũng Không Giữ Được Thì Mất Mặt Quá

lắc đầu và nói tiếp trong không khí ngưng ngáp:

- Anh thấy có một tù đồ nam nên mượn dùng tạm, không phiền chứ?

- Không phiền, anh cứ lấy thứ gì anh muốn. Hoặc nếu thích anh cứ chuyển cả tù về đi.

- Hào phóng vậy, tính trả công bằng một tù quần áo đấy à?

- Cứ nghĩ thế nếu anh cảm thấy thoái mái, tôi không phiền. Dù sao hôm qua anh cũng đã rất vất vả.

Duy nheo mày với cách nói của Thanh, dù nhận ra Thanh đang cố gắng tỏ ra không có chuyện gì, nhưng giọng điệu quá bình ản khiến anh hơi nghi ngờ. Chẳng có lẽ cô gái này sắp muốn phôi sạch quan hệ với anh. Nhìn theo bóng dáng Thanh chật vật quần chần khắp người đi về phía nhà tắm, Duy vừa khó hiểu lại vừa buồn cười, rõ ràng chỗ nào cũng nhìn qua rồi còn che chấn đến mức đi đứng xiêu vẹo như thế kia làm gì?

Đến Khi Thanh quần áo chỉnh tề ra ngoài, cô thấy phòng ốc sạch sẽ giường chiếu gọn gàng hơn, cả Duy cũng đã chọn được chiếc sơ mi và quần jeans phù hợp với mình. Nhìn bộ đồ được mặc vừa vặn trên người Duy, Thanh hơi ngơ ngẩn khiến khuôn mặt xinh đẹp thất thần đến đáng thương. Cô chưa từng biết đồ mua cho Phong có phù hợp với anh ấy hay không, chỉ ước chừng và thấy đẹp thì mua. Nhưng lại không ngờ mình có thể chọn vừa khít với người anh chàng Duy này như thế. Thanh vô thức thành thật nói:

- Thật sự đấy, tôi nghĩ tú quần áo đó sẽ rất hợp và vừa vặn với anh. Vì vậy cứ mang về đi dù sao tôi cũng không dùng đến. Yên tâm, tất cả đều chưa từng dùng qua.

- Tôi biết.

Với khí chất mạnh mẽ, Duy ra vẻ thản nhiên ngồi yên ỉn trên chiếc ghế tựa chỉ chỉ vào mác áo anh vừa cất ra vẫn còn nằm gọn gàng trên bàn. Nhìn xoáy vào khuôn mặt trầm tĩnh của Thanh, Duy lại càng không hiểu cô gái này có thể yêu đến mức nào mới im lặng mua một tú quần áo nam như vậy. Đường như chỉ cần thấy thích là mua, chỉ cần chất đây là được. Tất cả quần áo nguyên tem mác an phận trong đó, hẳn là người đàn ông ấy còn không biết có một tú đồ như vậy dành cho mình đang tồn tại nữa.

Chẳng phải tự nhiên mà Thanh biết giá trị của bộ đồ đua xe hôm qua anh mặc, bởi anh thấy một bộ giống y hệt chỉ khác là nó màu đen, được treo ngay ngắn trong tủ. Bỗng nhiên vừa ghen tị lại vừa đau xót cho cô gái ngốc nghếch này. Duy không đành lòng mà lên tiếng, giọng nói tha thiết tới nỗi chính bản thân anh cũng không thể tin nổi:

- Sao lại phải có chấp như vậy?

Thanh giả vờ đi về phía bàn trang điểm lấy lược chải lại mái tóc không gọn gàng để che dấu tâm trạng hỗn loạn của mình.

- Đó không phải có chấp, mà là chấp nhận. Nói chung anh không hiểu được đâu. Được rồi, anh về đi. Chúng ta cũng đều là người trưởng thành, chuyện hôm qua không cần để trong lòng.

- Em tính phôi sạch quan hệ với tôi đấy à?

- Chúng ta có quan hệ gì mà phôi sạch? Vốn dĩ là hai người chẳng liên quan không quen biết, đều có cuộc sống riêng của mình...

- Đây là không quan hệ ấy hả?

Duy mạnh mẽ lật một góc chăn mềm mại lên, chỉ vào vài giọt máu lấm tẩm còn sót lại trên ga giường trắng chính thức cắt đứt mấy lời nói vô tình của Thanh.

Chết tiệt, sao cô lại cứ thích màu trắng cơ chứ. Ít ra nếu dùng ga giường màu đỏ thì giờ phút này có phải sẽ tốt đẹp hơn biết bao nhiêu không?

Thanh giả là quay mặt đi né tránh, vội lấy ly nước ở gần uống một ngụm. Mùi vị thanh ngọt của mật ong pha chung với nước ảm tràn vào khoang miệng, một đường đi thẳng tới dạ dày khiến Thanh cảm thấy dễ chịu... Vậy đấy, đúng là ga lăng từ trong cốt tủy mà, còn tỉnh tể đến mức này nữa. Thanh hơi háng giọng hướng về phía Duy đang tức đen mặt mà nói năng lộn xộn:

- Sao anh lại tỏ ra bất công như vậy trong khi tôi là phái nữ cũng cảm thấy bình thường mà, thực ra trước tới giờ tôi luôn có cái nhìn rất thoáng. Hôm qua tôi có nói tôi không hối hận, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ cùng anh phát triển thêm bất cứ chuyện gì.

- Ý em là, hôm qua dùng tôi để giải tỏa cho bản thân em?

- Giải tỏa thì có vẻ khó nghe quá, tôi chưa từng có ý nghĩ như vậy.

- Vậy lúc đó em có ý nghĩ gì?

- Mọi khi lúc anh quan hệ với những người phụ nữ kia, anh có ý nghĩ gì? Đối với tôi anh cũng giống như những người phụ nữ đó vậy. Không đặc biệt, chỉ là vừa đúng lúc vừa đúng dịp mà thôi.

- Em...

- Chúng ta chẳng biết gì về nhau, đừng chỉ vì một đêm mà phải ràng buộc lại. Thực ra thời gian qua tôi đã phải ràng buộc quá lâu rồi, không muốn bởi một lý do không đâu mà lại tiếp tục ràng buộc nữa.

- Em sợ cái gì?

- Có cái gì tôi phải sợ?

- Vậy sao phải lảng tránh?

- Anh nhầm rồi, đây không phải lảng tránh mà là trực tiếp cắt đứt. Được rồi giờ anh có thể về, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.

Duy nhìn Thanh trân trối, trên đời sao lại có người phụ nữ tuyệt tình đến thế này cơ chứ... Duy ngao ngán nói tiếp:

- Tôi mua đồ ăn sáng và thuốc giảm đau đầu do rượu, để ở phòng bếp. Em ăn rồi uống thuốc xong hãy ngủ, ngày mai chúng ta lại nói chuyện... Còn nữa, xin lỗi em chuyện hôm qua. Hẹn gặp lại!

Làm ra vẻ đàn ông lịch thiệp chậm chậm bước ra ngoài, nhưng khi cánh cửa vừa khép lại phía sau lưng, thì Duy chịu không nổi mà quay người đá mạnh một phát vào cánh cửa màu trắng kia làm bầm:

- Chết tiệt, sáng nay còn phải lấy một chiếc dây kê vào cửa để đi mua đồ ăn sáng. Sợ khi quay lại, không có chìa khóa vào nhà lại phải bấm chuông làm cô ấy vội chạy từ nhà tắm ra vấp té. Tình huống như thế này, nếu mình bấm chuông khẳng định cô ấy còn chẳng thèm nhòm xem mình là ai ấy chứ.

Lại đá thêm một cái nữa sau đó Duy mới hậm hực quay về. Nhưng khi đứng đợi taxi Duy không kìm chế được bản thân, ngược mặt nhìn lên phía căn phòng lạnh lẽo vốn anh cứ bắt gặp hình được ấy mà nhủ thầm: “Hi vọng chịu ăn uống đầy đủ xong thì mới đi làm”. Sau đó lại lập tức tự xỉ vả mình và đập hai tay vào đầu than vãn:

- A xì... Chắc chắn não ngập rượu rồi nên mới động lòng với cô ấy mà.

Thanh đứng từ trên căn hộ tầng mười hai của mình, nhìn xuống anh chỉ là một chấm nhỏ đang di động. Cô không biết vì sao hôm qua bản thân lại liều lĩnh khiêu khích Duy như thế, cũng không hiểu vì sao lại dám buông thả như vậy. Vì được anh ôm vào vòng tay an ủi khi cô khóc lóc, hay bởi được anh bao bọc trước những nguy hiểm? Vì lần đầu tiên có người lo lắng, bế cô trên tay không nề hà gì hay đơn giản đúng như Duy nói cô chỉ là “giải tỏa” mà thôi? Nhìn đến đồ ăn trên bàn và túi thuốc, Thanh lại càng muốn cười mãi không thôi. Hóa ra không phải còn người đàn ông không ga lăng, mà đơn giản anh ta có muốn làm điều đó cho bạn hay không.

Dù chỉ với một cô gái mới quen Duy còn có thể quan tâm như thế, vậy nhưng cô bên cạnh Phong năm năm, đến một câu hỏi thăm của anh cũng chưa từng nghe qua... Vậy đó là cố chấp hay chấp nhận? Thanh thần thờ mở tủ quần áo nam ra, chạm tay vào từng chiếc áo thun, áo sơ mi, hay những chiếc măng tô dài đầy màu sắc. Mùi đồ mới tràn ngập trong khoang mũi khiến Thanh nhủ mảy, rồi lại bật cười cay đắng đóng sầm cửa tủ lại. Cô trượt dài ngồi xuống tựa lưng vào chiếc tủ gỗ màu nâu, cúi đầu thật thấp tự nhủ:

- Hoàng Ngọc Thanh... đến đây thôi, tất cả chấm dứt rồi. Dừng lại và bắt đầu lại nào!

Xốc lại tinh thần, Thanh điên cuồng lột hết chăn ga gối cho vào bồn tắm lớn, đổ đầy bột giặt sau đó nhảy vào dầm dẫm vò vò. Thậm chí còn lấy cả cái bàn chải hi hục đánh thật sạch những giọt máu hồng hồng chói mắt còn sót lại nơi ga giường trắng. Bột xà bông nổi đầy như muốn nhấn chìm tất cả cảm xúc trong lòng cô, quần áo ướt nhẹp từ trên xuống dưới. Thanh hờn hển nhìn bãi chiến trường do mình bày ra thật muốn dúi cả đầu vào đồng bột trắng toát xinh đẹp kia. Cuộc đời cô quả thật là lắm tai ương. Yêu đến tê tái điên cuồng suốt năm năm chẳng thể đi đến đâu, vậy mà mới chỉ ba lần gặp liền kéo anh ta lên giường. Tưởng chừng chỉ cần dọn thật sạch sẽ, có thể xóa hết dấu vết đêm qua, vậy mà nhìn đâu cũng thấy một màn xấu hổ đáng lên án ấy. Cô muốn thay cái đệm khác, đổi giường khác, không phải không phải... cô muốn chuyển nhà, chuyển nhà ngay lập tức.

Nhưng tất nhiên đó chỉ là ý nghĩ gào thét trong đầu Thanh, còn thật sự để chuyển nhà thì năng lực còn hạn hẹp, kinh tế chưa cho phép. Hơn nữa cô cũng là người khá lạc hậu, thường khi đã quen với cái gì rồi thì vừa ngại vừa không muốn thay đổi.

Thanh tắm gội lại thêm vài lần, gọi điện thoại thuê người đến dọn dẹp tàn tích lênh láng. Đàng hoàng ngồi vào bàn ăn uống no nê đồ ăn Duy mua rồi mới thay quần áo, cố tình chọn chiếc sơ mi dài tay cổ đứng để che đi vài dấu xanh đỏ còn lưu lại. Trang điểm nhẹ nhàng, chọn một đôi cao gót sau đó mới tự tin bước ra ngoài.

Người ta thường nói khi quá đau buồn sẽ sinh ra hai thái cực, một là tự giác yêu thương bản thân nhiều hơn, hai là hành hạ bản thân thậm tệ hơn. Mà Thanh thì dường như là lẫn lộn và lưu lạc trong cả hai trạng thái thì phải. Hơn thế tâm lý của con người luôn rắc rối và phức tạp, bởi rõ ràng đã quyết tâm dứt bỏ, nhưng khi nhìn họ thật sự đứng chung một chỗ thì liền cảm thấy đôi mắt như nhói ghê gớm. Vô thức vượt lại mái tóc xoăn nhẹ nhàng thả trước ngực, Thanh bày ra vẻ mặt tự nhiên nhất có thể mà tươi cười với Phong và Sương:

- Xin chào.

- Lâu rồi không gặp.

- Chào mừng mày quay lại.

- Hôm qua Dương có đến nhà tao, nói mày muốn “tuyệt mặt” với bọn tao.

- Nghiêm trọng hóa vấn đề quá. Tao chỉ muốn tất cả cùng nhau có những khoảng lặng, để bắt đầu lại mà thôi. Mày đã có năm năm, còn tao bây giờ mới bắt đầu khoảng thời gian ấy. Xin lỗi nhé, hôm nay tao còn có hẹn với tác giả.

Thanh vừa định bước đi thì Phong lại bắt ngờ lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng cảnh cáo, gãy gọn giống như một cây gậy cứng rắn nện thẳng vào phía sau gáy Thanh không thương tiếc:

- Quan hệ lung tung như vậy, có cần anh giúp em quản lý lại sự sa đọa đó không?

Con gió đầu thu mang theo vài chiếc lá vàng thoảng qua, khiến tâm tình người ta thật dễ chịu và thả lỏng hơn bao giờ hết. Thanh nhẹ hít một hơi dễ chịu không khí trong lành ấy tràn ngập cả lồng ngực mình, phủ đầy lên trái tim mong làm dịu đi sự nhức nhối đang cố hữu. Cô cười thật thản nhiên bước gần lại phía Phong cúi mặt xuống, mắt dừng ở một điểm vô định nào đó nơi ngực áo anh mà nói nhỏ vừa đủ để hai người nghe thấy:

- Anh có đánh giá cao bản thân quá không vậy? Năm năm anh không can dự vào việc của em, anh cho rằng bây giờ lấy tư cách gì để liên quan vào mà đòi quản lý? Hơn nữa, mối quan hệ với anh chính là phức tạp và sa đọa nhất rồi. Mọi mối quan hệ khác đều sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều. Chúc hạnh phúc, tạm biệt!

Nói xong, Thanh thẳng lưng đi về phía trước mà không nhìn lại một lần. Tất cả có thể qua đi, nhưng tự trọng không thể hết lần này đến lần khác đều vứt bỏ. Giống như sự ga lăng từ trong cốt tủy đó, máu thịt cô vẫn luôn có tự trọng, chỉ là trước đây cố gắng tỏ ra không biết xấu hổ mà thôi. Thời kì đó đã chấm dứt. Vốn dĩ cô là một người chẳng còn gì để mất, nếu ngay đến tự trọng cũng mãi không giữ được như vậy, thì mất mất quá. Ai nói rằng cô sa đọa? Ví như sự việc hôm qua, cô chưa từng đổ lỗi cho rượu. Chất cồn nóng bỏng trong dạ dày chỉ khiến tinh thần bạn hưng phấn hơn mà thôi, chứ không hoàn toàn điều khiển lý trí bạn đến mức mất kiểm soát. Kéo tay Duy ở lại, có thể do cô đơn, cũng có thể do vô thức muốn dựa dẫm vào anh... Hoặc giả, còn do động tâm bởi trước giờ anh là người đầu tiên lo lắng cho Thanh, ôm cô vào một cách nhẹ nhàng, không nề hà làm cô cười và nghe cô khóc. Thậm chí Duy còn không phiền khi cô âm ỉ kể lể và che chở cô một cách vô điều kiện nữa. Có thể nói Thanh buông thả, nhưng nhất định không thể áp đặt rằng cô sa đọa. Hơn nữa, đây là cuộc đời của riêng Thanh. Họ vẫn có quyền tôn trọng bạn, chẳng qua là do bạn còn cho phép mà thôi. Một khi cô đã quyết tâm gạt ai ra khỏi cuộc đời mình, thì dù đau lòng lắm nhưng sẽ dứt khoát không để họ tiếp tục miệt thị và lên mặt với mình nữa.

Bóng lưng Thanh đã khuất hẳn mà Phong vẫn ngẩn ngơ với thái độ ấy, phải rồi trước đây cô cũng là con người cao ngạo như vậy. Chỉ có điều thời gian cô nhún nhường quá lâu khiến Phong lầm tưởng rằng Thanh nhu nhược, lãng quên mất một cô gái bùng bình mạnh mẽ. Bây giờ bất ngờ cô gái trong sâu thẳm nơi nào đó của miền kí ức thời trẻ bỗng nhiên chân thật xuất hiện trước mắt, khiến anh ngạc nhiên và bị động hẳn.

Nhớ lại Phong thật không biết cảm giác của mình đã như thế nào khi thấy Duy bế Thanh từ trên xe bước xuống. Anh ta ôm Thanh rất nhẹ nhàng nhưng lại đủ chặt để hoàn toàn che chở cô ấy, điều mà chưa khi nào Phong làm cho Thanh. Họ vào thang máy và đi khuất tầm nhìn của Phong, suốt một đêm cũng không ra ngoài... Có phải cảm giác của Thanh khi chứng kiến người phụ nữ khác bên cạnh anh cả đêm là như thế này không? Đau nhói đến cùng cực, rồi lại chùng xuống âm ỉ mãi không thôi. Cảm tưởng như một lưỡi lam mỏng manh thật sắc ngọt đột ngột cửa qua da thịt, lúc đầu thì chỉ giật mình và cứ coi thường vết cắt nhỏ ấy. Nhưng ngay sau đó, lại đau xót và khó chịu tột cùng như để nhắc nhở bản thân nhất định phải biết đến sự tồn tại của nó trên da thịt mình vậy. Đau đến nỗi bản thân cũng chết lặng, cả cơ thể còn chẳng nhúc nhích nổi. Cả không gian thời gian hẳn là cũng hoàn toàn chết lặng trong thời khắc đó, thời khắc chính mình nhận ra người con gái bản thân luôn coi thường, luôn cho rằng không một chút ảnh hưởng, luôn cố gắng muốn cô ấy phải tôn trọng và phải đau khổ... đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời mình rồi!

Hụt hẫng đến bất ngờ, đau đớn đến thảm hại!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dứt Khoát Buông Bỏ Thứ Tình Cảm Ấy!

Nhìn Thanh vừa cười như gió xuân tươi mát ngồi xuống đối diện với mình, Chiến chẳng cảm thấy tốt đẹp mà chỉ thấy lạnh dọc cả sống lưng vì mức độ nguy hiểm nâng cao này. Bởi anh biết mỗi khi Thanh cười kiểu “phong tình vạn chủng” đôi mắt khẽ híp lại thế kia thì hẳn là “có biến” đây, kiểu gì cũng tìm ai đó xả một trận thì mới yên được nên khúm núm hỏi:

- Đầu thu lạnh lẽo quá hay sao mà mặc áo tay dài cổ cao vậy?

- Máy tháng vừa rồi anh đi đâu?

Giọng Thanh lạnh lùng như đúng tâm trạng hiện tại của mình, lật giờ vài trang bản thảo cũng không đếm xỉa đến khuôn mặt tỏ ra bi thương của Chiến.

- Bị bạn em đá không thương tiếc, anh phải vì vụ một thời gian giải sầu chứ.

Nhíu mày gập giấy tờ lộn xộn đang xem lại, Thanh ngẩng lên nhìn Chiến bằng ánh mắt mỉa mai chất vấn:

- Đó là lỗi của bạn em à?

- Tất nhiên không phải.

- Vậy thì đừng nói với em bằng giọng điệu ấy. Trong chuyện này người có lỗi chính là anh.

- Lỗi của anh? Chứ không phải chính cô ấy chưa chiến đấu đã rút lui sao?

- Đến giờ anh vẫn cố chấp nguy hiểm cho bản thân à? Anh có cho cô ấy niềm tin rằng nếu chiến đấu sẽ thắng lợi không?

- Anh...

Thanh hơi đổi tư thế, vắt chéo chân vòng hai tay lên mặt bàn mà nói rất chậm rãi:

- Thăng thần với anh nhé, dù nhà Dương có nghèo rớt mùng tơi đi chăng nữa, một cái vòng kim cương của em gái anh nó cũng không để vào mắt đâu. Huống hồ... nó còn đang tính mở cả một cửa hàng nữ trang tầm cỡ đấy.

- Xin lỗi.

- Vì quả thật lúc đó đã từng có giây phút nghi ngờ Dương ư?

- Không phải, mà vì anh đã để mọi chuyện đi tới tình trạng này.

- Thôi đi, hai người kết thúc rất hợp ý em. Để Dương về nhà anh, nhìn người nhà anh bắt nạt nó sớm muộn gì em cũng tuyệt giao với anh để xử đẹp em gái anh thôi. Tự cho mình là thiên kim tiểu thư hả? Để xem nếu em gặp cô ta, sẽ mắng cô ta tốt đẹp như thế nào.

Chiến cúi đầu yếu thế lắm bảm:

- Dù sao đó cũng là em gái anh mà.

- Em gái anh thì to nhất hả? Gọi cô ta ra đây đứng với em này.

Nhìn Chiến đã ngậm ngùi im lặng, Thanh mới tựa người vào ghế thờ phỉ phỉ. Thế đấy sự ghê gớm của bản thân cũng không phải chỉ để trưng bày, dù trước mặt nói là tuyệt giao nhưng rõ là không đành lòng nhìn Dương bị bắt nạt. Uống ngụm nước cho bình tĩnh, Thanh hắng giọng một câu rồi nói tiếp:

- Bàn thảo của anh tới đâu rồi?

- Anh nghe Tùng nói vừa rồi có người làm khó em à?

- Fan cuồng của anh đó, người mà bốn năm liền gửi bản thảo cho em.

- Tác giả mà copy truyện của anh ấy hả?

- Ừm. Nhưng không sao, điều anh cần làm là nhanh gửi nốt cho em ba chương cuối để em biên tập lại.

- Xin lỗi, nhưng anh chưa được chữ nào.

- Cái gì? Có nhầm không vậy, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến ngày ra sách rồi. Anh định thất hứa à?

- Thế anh mới tới tìm em... quả thật lần này anh không viết tiếp nổi. Em giúp anh đi, đồng tác giả cũng được.

- Cái gì mà cũng được, nếu em viết thì phải đồng chữ sao. Nhưng em không nghĩ muốn viết.

- Dù sao em cũng rảnh rồi mà. Em không giúp thì anh chịu thôi, không thể hoàn thành đâu. Ba chương cuối tùy em tự biên tự diễn, muốn kết thúc sao cũng được anh không ý kiến.

- Thôi được rồi, để em suy nghĩ đã.

- Nghĩ gì nữa, em không viết không ra đúng kì hạn đã hứa thì chính em lo lấy nhé.

- Anh được lắm, không làm nổi liền hát sang em mà còn dám đe dọa em.

- Không dám không dám, anh đang khẩn cầu em giúp đỡ anh đấy.

Im lặng như cả phút, Thanh không nhìn Chiến mà nhú mày thỏa hiệp:

- Được rồi, anh về đi.

Chiến gật đầu tới tấp, thắng lợi đi ra đóng cửa phòng lại mà nghĩ, khẳng định đây sẽ là cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất cho mà xem. Phải biết rằng Thanh đã không viết thì thôi, chỉ cần ra tay chắc chắn mấy thiếu nữ mới lớn ấy cứ gọi là đồ rap hết cả. Chính bản thân anh đây đã được kinh qua rồi. Chẳng phải tự nhiên mà Chiến chịu độc quyền bên này, tất nhiên hai người có giao tình từ trước, nhưng ví như lúc anh không còn từ ngữ hay tình tiết nào trong đầu nữa thì hát sang Thanh cũng sẽ không lo lắng gì. Nhưng Chiến vẫn chưa hiểu vì sao mình lại dễ dàng qua ải như vậy, phải chăng Thanh đang muốn có công việc gì đó để khóa lấp đi khoảng trống. Hoặc giả cô ấy muốn làm cho bản thân bận rộn hơn?

Lấy lý do bị Chiến cũng chính là tác giả Chiến Thần nổi tiếng “bán cái” cho một tác phẩm dở dang, nên Dương phải vùi đầu vào nghiên cứu mạch truyện. Sau đó lại vạch ra cao trào và kết thúc, chẳng có thời gian nghỉ ngơi gì. Cho đến khi cô mệt mỏi vuron vai một cái, liền thấy trời đã tối mọi người cũng về hết cả.

Cô xịt thêm chút nước cho cây kim ngân ở bàn, vứt đi hai cái lá úa rồi đứng lên nhìn từ cửa kính tầng ba xuống phía đèn cao áp chạy dài uốn lượn, như chuỗi dây đeo cổ xinh đẹp lấp lánh hòa cùng đường phố xô bồ và nhộn nhịp. Những ngày đầu thu thời tiết vẫn chưa quá mát mẻ, Thanh cố tình mở toang cửa sổ, nhắm mắt lại và thò tay ra ngoài như muốn nắm lấy cơn gió tự nhiên mang theo hơi nóng nhẹ nhàng bay vẩn vơ, mà cảm thấy tâm tình êm dịu hẳn. Thì ra khi chẳng còn ràng buộc nữa, lại thoải mái đến vậy đây. Thật tệ, tại sao không giải thoát cho bản thân sớm chút nữa để cảm nhận cuộc sống đẹp thế này nhiều hơn?

- Tiết kiệm điện quá nhỉ. Bật điều hòa mở cửa sổ, đúng là thú vui của người có tiền.

Thanh giật mình nhìn lại phía tiếng nói trầm trầm có phần quen thuộc kia. Duy mặc chiếc áo thun xám ngắn tay vừa vặn với dáng người cao lớn, nhưng lại vô tình lộ ra hình xăm trổ chẳng chừa ở cánh tay phải, cùng chiếc quần Jeans đen hợp mốt và đôi sáng đan đơn giản đang tựa vào cửa rất phong lưu mà cười. Nhìn hình ảnh chẳng mấy tốt đẹp này bằng ánh mắt không thiện chí, Thanh hơi nghiêm mặt ngồi xuống phía bàn làm việc của mình. Không có ý tiếp lời mà trực diện nhìn thẳng vào cặp mắt sâu xa của Duy.

Thấy Thanh tỏ vẻ chẳng hài lòng lại càng không chút hướng ứng, Duy hơi khóp bèn lên tiếng giả là:

- Sao vậy, không mời tôi ngồi chút à?

- Sao anh vào được đây?

- Tôi cùng Tùng đi ăn, lúc đó Tùng hỏi mà em chỉ cắm đầu vào làm việc ậm ừ không rõ ràng. Chúng tôi ăn xong tốt bụng mua một ít cho em, nhưng bạn của Tùng xảy ra chút việc nên cậu ta nhờ tôi mang về đây.

Vừa nói Duy vừa giơ gói hộp xốp trắng đựng trong chiếc túi ni lông màu hồng lên ngang người. Thanh chỉ lạnh lùng nhìn xuống dọn mấy tập bản thảo trên bàn cho đỡ ngổn ngang, lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn, anh để trên bàn trà là được rồi.

- Có nhất thiết phải như vậy không, chúng ta là bạn cũng được mà.

- Anh có thói quen ấy hả?

- Là sao?

- Bạn bè với tình một đêm? Còn tôi thì không, cái gì nên dứt khoát thì phải dứt khoát.

- Em nói có khó nghe quá không vậy, cái gì mà ‘tình một đêm’. Rõ ràng chính em bảo không có chuyện gì mà, sao lại cứ vin vào lý do ấy để khiến cả hai khó xử vậy?

- Người đẩy cả hai vào tình huống khó xử không phải anh sao? Lý do gì mà anh cứ phải làm bạn với tôi, lý do gì anh cứ phải quanh quẩn trước mặt tôi vậy hả?

- Xin lỗi em. Nhưng bản thân tôi cũng tự hỏi chính mình, và thật là không trả lời nổi.

Thanh nhìn sâu vào nụ cười rất nhạt của Duy, giọng điệu của anh quá tự nhiên khiến cô không biết phải làm sao. Một trận nhức đầu ào đến khiến Thanh khó chịu gấp mấy tính lại cho vào trong túi, sau đó đứng dậy nói:

- Cái đó thật sự không liên quan đến tôi, mong anh từ nay đừng làm phiền tôi nữa.

Thanh nhấc chân đi lướt qua người Duy, nhưng anh đã nhanh nhẹn giữ tay cô lại khiến Thanh giật mình. Rất nhẹ nhàng Duy đưa bịch đồ ăn vào tay Thanh cẩn trọng nói:

- Tôi biết em khó chịu nhưng đừng bỏ bữa, ăn rồi hãy đi ngủ.

Nói xong Duy mới chậm chậm định đặc bước ra ngoài. Anh đi khuất tầm mắt của Thanh rồi cô mới hoàn hồn, nhìn xuống bịch đồ ăn với một tâm trạng xúc động và xáo trộn mà thầm thì:

- Chắc hẳn là lâu lắm rồi mới nhận được sự quan tâm thuần túy như thế này.

Còn Duy thì vừa ra ngoài liền mất hết vẻ lịch thiệp khi nãy, liền tiếp đá vào cánh cửa:

- Chết tiệt, mình lo lắng làm gì người phụ nữ như cô ấy chứ!

Sau đó lại vò tung mái tóc ngắn được cắt gọn gàng của mình, tự chửi rửa bản thân:

- Đúng là điên rồi nên mới đến đây cho cô ấy lên mặt mà. Phong độ cái quỷ gì cơ chứ.

Hậm hực định ra về nhưng cảm lòng không nổi, lại hướng mắt nhìn lên căn phòng còn sáng đèn mà lẩm bẩm:

- Chẳng biết có chịu ăn không nữa. Người sắp gầy thành cái dạng gì rồi còn cầm đầu vào làm việc suốt ngày, chỉ gỏi hành hạ bản thân.

Sau khi về nhà Thanh mệt mỏi nằm dài trên ghế sa lông rộng rãi mà nhớ lại hộp đồ ăn vừa rồi. Mới đầu không hề có cảm giác đói, nhưng khi ngồi xuống bàn trà, vừa mở hộp cơm còn ấm ra liền thấy dạ dày sôi thành hẳn một bản tình ca. Không nghĩ ngợi nhiều, Thanh quyết định dùng công đoạn ngược đãi bản thân để hưởng thụ một chút. Vậy mà chỉ vừa cắn miếng thịt đầu tiên đã phải công nhận là hộp khẩu vị ghê gớm, hẳn là anh đã rất chú ý đến sở thích của Thanh mà chọn món, sau đó còn nhanh chóng mang về cho cô để khỏi nguội lạnh.

Thực ra, Thanh không hề chán ghét Duy, cô cũng tự biết chuyện xảy ra cũng do mình bắt đầu trước. Là một người đàn ông bình thường làm sao Duy có thể chống cự nổi, nhất là khi anh còn uống khá nhiều rượu nữa. Nhưng Duy cứ bất thành linh xuất hiện, càng khiến Thanh khó xử hơn. Anh như một ký ức sâu đậm nhất, về sự buông thả của bản thân mà Thanh không muốn phải nhớ lại. Cô từng nói bản thân sẽ không hối hận, nhưng hiện tại đã hối hận muốn chết rồi. Giả như không có buổi tối hôm đó, ít nhất Thanh sẽ không phải luống cuống hay xấu hổ khi đối mặt với Duy, ít nhất cô có thể cùng anh xây dựng một mối quan hệ bình thường lấy tiền đề là bạn bè mà quen biết... Bởi Thanh rất nuôi tiếc một “tri kỷ” có tình tình phóng khoáng ôn nhu và rất hiểu chuyện như Duy.

Thở dài Thanh đứng lên định đi tắm, nhưng điện thoại lại đổ chuông. Nhìn đồng hồ cũng đã sắp mười hai giờ, Tùng còn gọi điện làm gì vậy?

- Muộn vậy?

- Chị Thanh...

- Có chuyện gì giờ này à?

- Chị Thanh, anh Phong say quá rồi...

Thanh nghe thấy tiếng nhạc vang dội, sau đó lại dần được yên tĩnh. Cô bước về phía bếp rót một ly rượu vang, ngồi vào bàn rồi ngón tay cứ miết miết nơi vành ly. Đợi đến khi bên kia là tiếng Phong lê nhẹ vọng lại gì đó, Thanh mới lên tiếng:

- Cậu đang ở đâu? Quán của Phong hả?

- Vâng chị.

- Đưa anh ấy lên tầng ba đi, trên đó có một phòng anh ấy thường nghỉ lại, bố trí như một phòng ngủ rồi. Tốt nhất là để hẳn một bình nước ở gần anh ấy, vì chỉ một lúc nữa anh ấy sẽ đòi uống nước thôi.

- Chị không đến sao?

- Cậu thật sự nghĩ tôi sẽ đến sao?

- Anh ấy... toàn gọi chị thôi.

- Vậy là say hoàn toàn rồi đấy, chỉ khi nào say không biết trời đất gì nữa anh ấy mới gọi tên tôi. Là thói quen ấy mà, một lúc nữa khi anh ấy uống hết bình nước và lăn ra ngủ là ổn thôi. Vậy nhé, muộn rồi cậu thu xếp một chút rồi cũng về đi.

Thanh dứt khoát dập máy xong mới nhấp một ngụm rượu vang đỏ sóng sánh dưới ánh đèn vàng cô liêu mà thì thầm:

- Thói quen này của anh, nên thay đổi rồi.

Trước đây, mỗi khi uống say không còn chút tỉnh táo Phong đều sẽ lê nhẹ: “Hoàng Ngọc Thanh, lấy cho anh bình nước... Hoàng Ngọc Thanh, đâu rồi? Cởi hộ anh cái nào này nào, sắp không tha nổi thân nữa rồi...”. Lúc đó Thanh đã từng cố chấp, cho rằng Phong vẫn để một người là cô ở trong lòng nên chẳng khi nào nê hà gì. Thậm chí còn thấy rất vui vẻ khi nghe thấy tên mình được anh thốt ra một cách vô thức như vậy, không những thế cô còn gật gù cảm thấy tên mình dễ nghe thật đấy. Nhưng thời gian qua đi, trăm lần như một, khi tỉnh dậy nếu Phong thấy Thanh ở cùng một phòng anh sẽ nhàu màu rất chật chẽ, nhìn cô nghi hoặc một cách đáng sợ và hỏi: “chúng ta không xảy ra chuyện gì đây chứ?”. Cô có thể làm gì ngoài việc ngáy ngốc cười và lắc đầu với anh đây. Hiện tại thứ tình cảm ấy đã được bỏ xuống... rất hoàn toàn, Thanh thấy tâm tình thật yên ả, chẳng còn chút sót ruột nào như mọi khi nghe thấy anh say nữa.

Tùng vật lộn đưa được Phong lên tầng ba, chỉ nghe thấy ba từ “Hoàng Ngọc Thanh” từ miệng Phong. Cậu ta ngoay ngán lắc đầu, sớm biết trước như thế này thì đừng có dày vò người ta đi. Giờ mất đi rồi mới bày đặt say sưa, làm như một cuộc gọi là người ta bay đến như mọi khi không bằng.

Đặt Phong nằm xuống giường, Tùng lấy một bình nước đặt ở bàn gần đó, đắp chăn cho Phong xong mới ra về. Nhưng khi cánh cửa vừa khép lại, một giọt nước mắt theo quán tính bông trào ra. Phong lật người, úp mặt xuống gối như mong có thể che giấu toàn bộ tâm tình của mình... hóa ra mỗi khi say anh đều gọi tên người con gái ấy. Anh đã không biết điều đó cho đến tận hôm nay, khi chẳng phải quá say mà vẫn gọi tên Thanh. Được nghe thấy giọng cô xa xôi qua chiếc loa điện thoại nhỏ, để biết rằng cô đã hoàn toàn không liên quan đến anh nữa.

Bóng tối bao trùm khắp căn phòng rộng thênh thang, lạnh lẽo đến đáng sợ. Phong thật sự không hiểu vì sao anh lại cô chấp như vậy. Cứ ôm khư khư một ánh mắt lo lắng hoang loạn của Sương lúc nghe tin anh bị tai nạn, hộc tốc chạy vào phòng anh nằm và bật khóc nức nở vì thấy anh an toàn. Sương đã chăm sóc anh ngày đêm chỉ vì Phong ngã xe đến gãy cả chân và dấn dờ như một bà chị gái quan tâm cậu em trai nhỏ của mình, chỉ đến lúc anh trên ghẹo mới xấu hổ giận dỗi bỏ ra ngoài mua ít đồ. Vậy đấy, lúc đó anh chỉ là một thanh niên mới trưởng thành, chỉ đơn giản biết rung động với cái gì đẹp để một cách nhẹ nhàng mong manh giống Sương vậy.

Trong ký ức của Phong, Sương là một cô gái quá nhu thuận và yếu đuối, cần phải có người bao bọc. Nhưng anh lại không biết rằng chẳng cô gái nào không yếu đuối, chỉ là cô gái ấy có thể hiện ra hay không mà thôi.

Phong nhắm mắt mơ hồ nhớ lại năm năm qua, trong khi anh cố gắng chờ đợi một hình ảnh nhu thuận mà tiềm thức mong muốn, ôm ấp khuôn mặt đau lòng mờ ảo của một thời khắc nào đó, thì cũng đồng thời đã dầy vò không ngừng nghỉ một trái tim anh tự cho là sắt đá.

Anh đổ lỗi cho Thanh cố tình khiến Sương không chấp nhận bên cạnh anh, mà không hiểu rằng thực chất tình cảm Sương dành cho anh không đủ. Và hẳn là Sương không hề có niềm tin nơi một chàng trai trẻ luôn ham vui chơi bời, thay người yêu nhanh hơn thay áo, nên mới đến với người đàn ông khác. Anh kết tội, và cố tình tổn thương Thanh mà không nghĩ tới hậu quả mình phải gánh chịu. Nó nặng nề quá, đến nỗi mà một thằng đàn ông phong trần như anh vẫn cảm thấy mình không cách nào chịu nổi. Phong nhăn nhó một tay ôm chặt lấy nơi ngực trái quặn thắt, một tay nắm chặt lấy chiếc gối to lạnh lẽo đã ướt đầm từ lúc nào. Hóa ra để chấm dứt một quãng thời gian lại có thể đơn giản như thế. Chỉ cần nói buông bỏ, cô ấy liền dứt khoát bước đi không một lần nhìn lại.

Thanh lặng lẽ đứng hóng gió nơi ban công trống trải, nhắm nháp chút rượu còn sót lại chẳng rõ mùi vị gì như chính cảm xúc hiện tại của bản thân. Cũng đã từng muốn nuôi một con vật hoặc một loại cây cảnh nào đó như lời Dương gợi ý, cho không gian bớt hờ hững. Nhưng Thanh nghĩ rằng đến bản thân mình đây sống còn chưa tốt, sao có thể lo cho sinh vật khác cơ chứ. Một người vốn không được sống trong tình yêu thương, cũng chẳng biết cách mà yêu thương, vậy tốt nhất không nên làm khổ thêm nhưng sinh mệnh khác nữa.

Cười thật nhạt nhòa đặt ly rượu đã hết ở thành ban công, rồi chậm chậm vào phòng một mõi ngã lưng xuống giường. Nhưng vừa thiếp đi bỗng dưng lại mơ đến Phong, rõ ràng tấm lưng ấy của Phong, vậy mà khi anh dừng mô tô lại bỏ mũ bảo hiểm ra, thì xuất hiện mòn một trước mắt mình lại là gương mặt Duy... Anh ta cười rất lãng tử, ánh mắt sâu xa phong tình nhìn thẳng vào Thanh mà nói:

- Xin chào, gặp lại rồi.

Thanh toát mồ hôi bật dậy thở hổn hển tự nhủ:

- Bị anh ta ám ảnh quá rồi, bình tĩnh nào... không sao!

Nhưng sau đó dứt khoát không thể ngủ thêm được nữa, đành rời giường lấy chiếc laptop tiếp tục hoàn thành bộ truyện dở dang. Gần như thâu đêm nên sáng hôm sau hẳn một lớp kem dày cũng chẳng che đi được quầng thâm dưới mắt.

Vừa tới chỗ làm, Thanh liền nằm bò ra bàn làm việc khiến Tùng nheo mắt:

- Sao mà chị hành hạ bản thân khủng khiếp thế, uống cái này đi.

- Cái gì đó?

- Sáng sớm anh Duy mang tới nói là bạn anh ấy mới ở Ba Vì về mang theo mấy thùng sữa tươi, nên đưa đến chia cho chị em mình một ít. Anh ấy còn mua cả đồ ăn sáng cho mình luôn đấy.

Vừa uống ngậm sữa ấm, cắn một miếng bánh ngọt, Thanh vừa nhìn Tùng hỏi:

- Trước đây cậu thân với anh ta lắm à?

- Không phải quá thân như bây giờ. Nói thật đi, anh ấy đang tán chị phải không?

- Nói linh tinh cái gì đấy.

- Đánh chết em cũng không tin anh ấy tốt bụng cất công mang cho em mấy thứ này.

- Vậy sao không trực tiếp hỏi anh ta.

- Chị cho rằng cứ hỏi là anh ấy nói chắc.

- Vậy cậu cho rằng cứ hỏi là tôi nói chắc. Nhanh ra ngoài cho tôi làm việc.

Nhưng quả thật Thanh không ngờ đến, ngày nào cũng có đồ ăn sáng treo trước cửa nhà mình. Còn kèm một tờ giấy vàng dán ở đó với nét chữ cứng cáp chẳng chút hoa mỹ ‘chào buổi sáng’ và cái mặt cười méo méo, làm Thanh dờ khóc dờ cười khi hàng xóm cạnh nhà luôn nhìn cô ngưỡng mộ:

- Thời này mà chị còn tìm ra anh người yêu vừa cao to đẹp trai, men lý lại còn chu đáo quan tâm người yêu nữa. Thành công thật!

Thanh chỉ có thể cười chừ, xong lại nghiêng răng nghiêng lợi quay đi. Vừa tới nơi, Thanh đã gọi Tùng vào phòng hùng hổ:

- Mau đưa cho tôi số điện thoại của Duy, ngay lập tức.

Tùng hốt hoảng lập cập bấm số của Duy rồi ‘thành kính’ đưa điện thoại cho Thanh, sau đó còn thức thoir ra ngoài đóng cửa lại.

- A lô, tìm anh có việc gì à?
- Là tôi.
- À...
- Về chuyện bữa sáng.
- Không hợp khẩu vị em à?
- Anh có ý gì vậy?
- Chỉ muốn em không bỏ bữa thôi, bữa sáng rất quan trọng.
- Chuyện đó liên quan đến anh à?
- Em muốn mua bữa sáng mang đến trả cho anh mỗi ngày không?
- Dạ mặt tôi còn chưa có dày như vậy.
- Anh không ngại vì em mà mặt dày.
- Được rồi, anh muốn tôi phải như thế nào đây?
- Cứ bình thường nhận lấy đi, không cần phải đề phòng như vậy đâu.
- Xin lỗi nhưng tôi không có thói quen ấy. Hơn nữa tôi cũng không thân thiết với anh đến thế.
- Cứ cho là anh đang muốn làm thân với em đi.
- Anh Duy này, tôi không phải đối tượng để anh chơi bời đâu. Tôi cũng không muốn dây dưa này nọ với anh. Tôi từng nói sẽ không hối hận, nhưng giờ tôi hối hận rồi đây. Nếu biết trước rắc rối như thế này, nhất định tôi hôm đó sẽ không phải là anh.
- Thật tiếc, tôi hôm đó lại chính là anh. Phụ lòng mong chờ của em rồi.
- Tôi đang rất nghiêm túc nói chuyện với anh đây.
- Anh cũng vô cùng nghiêm túc thảo luận với em đây.
- Anh...
- Gặp nhau đi... anh rất muốn gặp em.
- Đồ khùng.

Nói xong Thanh thở phì phì tắt máy, khí nóng bốc lên đỏ cả mặt. Đứng là đã gặp phải tên sở khanh lại còn khùng, mặt thì dày muốn nói từ té cũng không nổi. Nằm dài ra bàn gác mặt xuống Thanh bắt đầu thương tiếc cho bản thân, sao lại dính vào người như vậy cơ chứ.

Còn Duy thì giật mình bởi mấy tiếng tút dài nhức nhối, anh đã thương tiếc bản thân hàng mấy nghìn lần rồi ấy chứ. Khóc lóc cả mấy trăm lần vì không hiểu tại sao lại dính vào thanh rồi ấy chứ. Đen mặt vút điện thoại ra ghế sa lông mà gào lên:

- Đồ phụ nữ thô lỗ, muốn từ té cũng không nổi.

Sau đó anh đổ vật xuống ghế salong, gác tay lên trán nhìn trần nhà thờ dài:

- Sao cứ nghĩ mãi đến cô ấy vậy trời. Cảm giác mới lạ, đúng thế chỉ là cảm giác mới lạ thôi.

Nói xong Duy ngồi bật dậy làm ra vẻ quyết tâm lắm, nhưng sau đó lại thất bại đồ rằm xuống nhớ lại hai ngày trước. Hình ảnh hoàng hôn buông xuống Thanh mặc chiếc đầm trắng dài, trên đầu là chiếc mũ rộng vành màu vàng nhạt che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp, chỉ khéo léo lộ ra chiếc cằm thon gọn, một mình ngồi bệt giữa đàn chim bồ câu trong công viên. Đứng đây tay thức ăn, vừa cười nhẹ nhõm vừa thích thú chia bàn tay nhỏ bé ra. Quá gần gũi và mị hoặc khiến Duy quả thật không tránh khỏi si mê dỗi theo thân hình mảnh mai ấy. Đó không còn là cô gái thô lỗ cộc cằn như lời Duy nói nữa, không ngang ngược bướng bỉnh nữa, cũng không phải người luôn tự hành hạ bản thân nữa, mà rõ ràng chính là chuẩn mực cao nhất của một cô gái kiêu kì, lại giản dị muốn dung hòa vào với vạn vật, một cô gái yêu đời và trân trọng bản thân, trân trọng cuộc sống này.

Trong buổi hoàng hôn đầu thu, gió từ phía hồ nhẹ thổi lại cuốn theo vài chiếc lá vàng lững lơ vô định. Thanh đưa tay giữ ở đỉnh chiếc mũ, ngẩng mặt nhìn theo một chú bồ câu sải cánh bay vút lên trời. Ánh mắt lấp lánh thích thú, đôi môi anh đào tràn ngập ý cười và gương mặt nghiêng thì bừng sáng một cách lạ lùng. Duy thờ dài úp chiếc gối vuông vào mặt và tiếp tục tự thương cho bản thân. Duy nhớ rất rõ lúc đó mình đã cười ngây ngốc đến mức cậu bạn đi cạnh vỗ vai ba cái cũng không tỉnh nổi.

- Chết rồi, mình làm sao thế này...

Duy lại đập đập tay vào chiếc gối đang úp ở khuôn mặt, hoang mang quá không biết nên như thế nào tiếp theo đây. Anh liền bật dậy, lấy chìa khóa xe phóng vút đến nơi làm việc của Thanh. Nhưng không ngờ lại bắt gặp Phong đang ngằn ngừ trước cửa. Hai chiếc mô tô đối đầu nhau, hai người đàn ông đối diện nhau. Đúng lúc đó Thanh cũng từ cửa kính tầng ba nhìn xuống, vô cùng cảm thán mà nhủ thầm:

- Kiếp trước mình gây tội nghiệp gì mà kiếp này không thể gặp nổi đàn ông tử tế. Chẳng đại ca thì cũng quen biết giang hồ, không dày vò theo cách này thì lại đeo bám theo cách khác.

- Chị Thanh, chị Thanh... mau nhìn xuống dưới xem nào, anh Phong với anh Duy... À chị cũng đang thấy phải không, vậy em ra ngoài trước nhé.

- Đúng đó.

- Làm gì vậy chị?

Tùng run run nhìn Thanh đang rất điềm tĩnh khoanh tay trước ngực. Trời về trưa mang theo những vệt nắng đậm màu, tô điểm thêm thân hình bình thản đứng bên cửa kính để ngó. Ánh mắt lơ đãng theo dõi hành động diễn biến bên dưới, giọng bình ôn đều đều giải thích:

- Có khi phải dùng đến, dùng đấy đợi lệnh đi.

- Vâng.

- Không cần bất mãn, cậu hiện là người của tôi. Không phục vụ tôi thì ai trả lương cho cậu.

- Vâng.

Tùng trả lời một cách khá vô thức, bởi trong đầu cậu ta chỉ đang lặp lại câu nói “cậu hiện là người của tôi” vừa rồi. Trống ngực lại đập liên hồi, ánh mắt ngây ngô khóa chặt người phụ nữ mà bản thân luôn hâm mộ. Nghĩ lại mới nhớ khi mình bất giác thấy hợp mắt cô gái nào, thì cứ tự nhiên tìm xem cô ấy có điểm nào giống Thanh không. Một chút tính cách, hay một chút ngoại hình... có phải cậu luôn kiếm tìm một hình tượng như Thanh?

Duy dựng chân chống xe dưới gốc cây bàng gần nơi Phong đứng, vừa bỏ mũ bảo hiểm anh vừa cười nhẹ nhàng rất thoải mái giống như con gió dễ chịu kia mà lên tiếng trước, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt nặng nề của Phong.

- Xin chào, lâu rồi không thấy cậu ghé qua.

- Đạo này nhiều việc cần giải quyết quá, anh tới tìm Thanh à?

- Phải, có hẹn với cô ấy nói vài chuyện.

- Còn cậu?

- Hôm trước tôi thấy anh đưa Thanh về.

- À, lúc đó cô ấy ngủ say quá.

- Anh không phải nhân lúc cô ấy say mà làm gì đó chứ?

- À không, lúc sau cô ấy rất tỉnh.

- Anh...

Cây bàng già cỗi với những chiếc lá đã sẵn sàng cho mùa thay lá chuyển mình, cứ im lặng chứng kiến không khí căng thẳng giữa hai người đàn ông cao lớn này. Duy cười cười gỡ bàn tay của Phong đang nắm chặt nơi cổ áo mình xuống, phẩy vai áo của Phong mấy cái mà nói:

- Cậu cho rằng tôi và cậu đánh nhau thì ai sẽ thắng? Phải biết, giờ phút này cậu đã không còn tư cách để lên tiếng nữa rồi. Mà không phải, thực ra trước giờ cậu cũng chưa từng có tư cách.

- Còn anh thì sao? Anh cho rằng mình có đủ tư cách rồi à?

- Tôi thấy bản thân mình hợp lý hơn cậu rất nhiều đấy. Nếu tỉnh táo thì nên trở về lo cho cô bạn từ Đà Lạt mới quay lại đi. Chính bản thân cậu cũng không muốn Thanh phải hối hận vì từng ấy thời gian giành cho cậu chứ hả? Tôi đang đứng trên cương vị một người anh quen biết cậu đến cả chục năm mà nói đấy.

- Thanh kể với anh à?

Khuôn mặt Phong thất thần khiến Duy ngao ngán lắc đầu, quay người đi Duy nói:

- Cậu xuất hiện ở đây làm gì khi tới tận lúc này cậu vẫn chưa từng hiểu cô ấy. Cậu thật sự cho rằng, Thanh sẽ cùng tôi nói những chuyện đó sao?

Sau đó một đường đi thẳng vào cửa chính, không dùng thang máy mà chậm chậm bước lên từng bậc. Thật không hiểu cô gái ngốc nghếch ấy yêu Phong ở điểm nào để có thể yên lặng bên cạnh cậu ta suốt năm năm cơ chứ? Chẳng qua anh chỉ tò mò muốn tìm hiểu một chút, hỏi Tùng vài câu là ra ngay. Nhưng mới nghe anh nói vậy, Phong đã vội quy chụp cho Thanh...

Thử hỏi cậu ta đã một lần thực sự nhìn tới người luôn bên cạnh mình hay chưa? Nếu chỉ một lần nhìn tới cô gái ấy, thì sẽ biết cô ấy ngây ngô như thế nào. Sẽ biết cô ấy đủ mạnh mẽ nhưng cũng đầy yếu đuối như thế nào, sẽ biết ánh mắt cô ấy chân thật đến mức nào, suy nghĩ đơn giản ra sao... sẽ biết cô ấy luôn cô đơn nhường nào. Đến bậc thang cuối cùng Duy chậm chạp nhìn lên, bắt gặp khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn thật quen thuộc, đang điềm tĩnh đối diện với mình khiến anh hơi cười. Không gian xung quanh như chẳng còn quan trọng nữa, đúng vậy chính cô gái này mới vô thức khiến anh mỉm cười như thế, chính cô gái này mới khiến anh dụng tâm lo lắng như vậy. Mong muốn với tay ra xoa vào hai bên má có phần hao gầy kia nhưng lại e dè không dám, bàn tay to lớn nhẹ chạm vào mái tóc mềm mại tự nhiên yêu chiều mà nói:

- Sao vẫn còn người ngốc nghếch như em nhỉ?

- Hừm?

- Em ngốc quá, đến mức khiến tôi không thể không muốn bảo vệ em được?

- Anh nói cái gì vậy?

Thanh gạt cánh tay Duy ra khỏi đầu mình khiến anh hơi hụt hẫng, vừa lúc ấy Tùng từ đâu ôm một đồng tài liệu xanh xanh vàng vàng hô lên:

- Đi thôi chị Thanh, nhanh không muộn.

Sau đó lại nhìn sang Duy nháy nháy mắt khiến anh buồn cười, cô gái này... kiểm Tùng làm bia đỡ đạn đây mà. Nhưng anh cũng lười vạch trần nên chỉ trêu đùa:

- Nhìn xem, em đi dép cao gót còn đứng trên anh cả một bậc, vậy mà chỉ cao gần bằng anh... có phải em hơi nhỏ bé không?

- Thật tiếc, nhưng chưa bao giờ tôi thấy tự ti với chiều cao một mét sáu ba của mình. Tôi cũng không phải quá hâm mộ người có chiều cao vượt trội. Không sao cả, sau này tôi sẽ tìm người đàn ông nào không chê tôi thấp để làm thân. Phien anh bận tâm rồi.

- Anh không chê em thấp, chỉ là thấy em hơi nhỏ bé thôi. Dù sao cũng buông bỏ thứ tình cảm ấy rồi, em có nghĩ tới việc thử tìm một người vững chắc hơn không?

- Tùng... quay lại đây.

Thanh đột nhiên gọi đến khiến Tùng giật mình cúi đầu chạy lại đứng bên cạnh cô, rồi Thanh hơi cong mày mà nói với Duy:

- Anh thấy đó, chỉ cần không đứng cạnh anh tôi cũng không bị tính là nhỏ bé. Hơn nữa, anh có cho rằng mình quá lạc hậu hay không? Thời đại nào rồi mà phụ nữ chúng tôi lại phải phụ thuộc vào đàn ông vậy? Nói thẳng ra giờ tôi còn dư sức nuôi sống một người đàn ông đấy. Ai có thể đảm bảo được rằng, người đàn ông cao lớn chắc chắn sẽ lo được cho người phụ nữ của anh ta, hay ngày ngày ăn bám đánh đập cô ấy. Anh hiểu không? Chẳng gì là đảm bảo và chắc chắn hết, chỉ tự mình lo cho bản thân mình là yên tâm thôi. Vì vậy, tôi có thể tự giải quyết chuyện của mình, không cần phiền một người... rất lạ như anh bận tâm đâu.

Sau đó Thanh lách người sang một bên đi xuống phía cầu thang. Tùng thì chơi với chạy theo sau vừa đi vừa la hét:

- Chị vui dập tự trọng của em hả, dám chê em nhỏ à?

- Không phải, ý của tôi chỉ cần đủ tin tưởng là được, ngoại hình hay đáng đáp thì quan trọng gì. Cố gắng lên, tôi tin ở cậu!

Duy nhìn theo hướng Thanh khoác tay lên vai, xoa xoa đầu Tùng mà cười:

- Vội vàng như vậy mà vừa đi thang bộ vừa đùa, bận gì đâu không biết.

Anh lại tựa người, ngón tay gõ gõ vào thành cầu thang gỗ sạch sẽ, mông lung mà suy nghĩ đến lời nói của Thanh. Đúng vậy cô ấy có thể nuôi sống một người đàn ông cơ đấy, vậy nếu anh cứ mặt dày ăn bám cô thì sẽ thế nào đấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cược Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Theo Sau Em!

Đúng giờ ăn trưa ngày hôm sau, Duy rất “tình cờ” xuất hiện trước cửa phòng Thanh, bày ra vẻ mặt “thăm hỏi” anh nói vừa đủ... cho mọi người cùng nghe:

- Em nói tài chính của mình còn thừa để nuôi sống một người đàn ông, chi bằng nuôi đỡ anh đi. Đạo này công ăn việc làm không có nên chẳng đủ ăn, hay là cho anh cái chân lái xe hoặc bảo vệ gì để kiếm sống cũng được.

Vừa nghe Duy nói đến đó, Tùng phụt cả ngụm nước trong miệng ra ngoài... Thần linh ơi, Duy mà thiếu công ăn việc làm đến nỗi mò vào cái nhà xuất bản này xin chân lái xe với bảo vệ thì má ơi, chắc cậu phải đi ăn xin đến mặt kiếp ra rồi. Tùng và mấy người đánh mắt nhìn sang Thanh như để thăm dò ý kiến, nhưng Thanh hẳn là “nữ cường nhân” có khác. Giữa mặt mười mấy nhân viên cốt cán chuyên sàng lọc bản thảo, liền bắn ra mấy câu:

- Tôi chỉ nói cho anh hiểu, chứ không có ý định bao trai. Hơn nữa nuôi người cũng phải nuôi cho có ích, tôi đâu thừa tiền mà ai cũng nuôi.

Cả phòng toán loạn, người thì giả vờ bận việc này người thì giả vờ bận việc kia, sau cùng tất cả thống nhất rủ nhau đi ăn để khỏi phải chứng kiến bom rơi đạn lạc. Vừa cho Duy khỏi mất mặt, lại vừa không phải nhìn thấy sự khó chịu và lạnh lùng của Thanh, ba sáu kẻ chuồn là thượng sách.

Khi chỉ còn lại tiếng lật giờ bản thảo và tiếng bút bi gạch gạch của Thanh rần rờ vang lên giữa không gian vắng lặng của phòng họp, thì Duy mới lại gần ngồi đối diện cô và nói:

- Em có cần miệt thị anh đến vậy không?

- Là tự anh chuốc lấy phiền phức, xuất hiện để tôi miệt thị đấy thôi.

- Được rồi, vì sao em luôn không ưa anh vậy?

- Tại sao tôi lại phải ưa anh? Tôi lại càng không thấy mình có lý do gì đó để giả vờ yêu thích anh.

Duy cắn môi dưới cố gắng kìm nén cảm xúc muốn kích động của bản thân. Nhìn khuôn mặt đang cúi xuống chăm chú sửa bản thảo, làm như không để ý chút nào đến sự tồn tại của anh mà trong đầu Duy lại bật ra vài câu tự xỉ mạt mình: “hay lắm, ở nhà nằm chõng chân lên thì không muốn lại mò mặt đến đây nghe cô ấy chửi rửa, vậy mà còn thấy rất yêu thích giọng cô ấy mới chết chứ”. Duy nghiêng răng nói liêu:

- Anh thật sự muốn ăn bám vào em đấy.

Không gian càng chùng xuống theo nhịp điệu ù ù chậm rãi của tiếng quạt máy, Thanh hơi dừng bút ngẩng mặt lên nhìn sâu vào đôi mắt đen mang dáng vẻ bất cần của Duy, cười rất nhạt mà nói:

- Muốn ăn bám cũng phải tìm người nào hiền lành một chút, chanh chua như tôi mà cũng dám bám vào, anh đúng là khiến người ta nể phục đấy.

- Anh ở đây vừa ăn bám vừa ăn vạ đấy. Nếu em không chịu bao nuôi, anh sẽ nói cho mọi người biết. Em chính là lừa anh lên giường phục vụ em, xong việc còn không cần quan tâm đến cảm xúc đá bay anh ra ngoài.

Thanh có vẻ bất ngờ với độ “da mặt dày” không biên giới của Duy, nhưng chẳng nao núng cô tiếp tục:

- Anh cứ làm gì anh muốn, chủ yếu là tôi không quan tâm.

- Được rồi, à... Tùng về đấy hả, tôi có chuyện muốn tâm sự với cậu, nào qua đây.

Thanh nhìn Duy chuẩn bị khoác vai Tùng mà giật mình thon thót, đảo đôi mắt đen tròn hai cái cô vội vàng vơ lấy chiếc túi xách đứng lên gấp gấp nói:

- Đi ăn cơm.

Tuy đã cố gắng nhưng giọng điệu vẫn không giấu nổi vẻ cuồng quýt. Ai dà... tên sở khanh này dám lấy yếu điểm ra hù dọa cô, được lắm anh ta hẳn là muốn bị cô hành cho đến chết đây mà.

Duy chưa nhìn thấu được suy nghĩ của Thanh, tuy vậy anh vẫn biết là cô đang tính kế gì đó. Chỉ có điều anh vẫn vui vẻ nháy mắt với Tùng rồi đoàng hoàng bước theo phía sau Thanh rất hài lòng, để lại mọi người trong phòng tự giác đưa mắt nhìn nhau hỏi nhỏ:

- Thương lượng xong rồi sao?

- Chẳng lẽ lại đồng ý bao nuôi?

- Phải không vậy?

Chỉ có Tùng im lặng không nói gì, cố gắng nhanh chóng ngồi vào bàn lo lắng lật giờ mấy tập tài liệu. Cậu không hiểu “trắng trong nước” là gì, nhưng với Tùng thì dù là trắng trong nước hay trắng trên trời, đều rất xa xôi không phải ai cũng có thể chạm vào. Và chính cậu lại nằm trong số đông “không thể” đó.

Gió thu theo cửa sổ tràn vào ngập đầy không gian ngượng ngùng của căn phòng. Thanh vẫn nhíu mày nhìn xoáy vào ly nước lọc trước mặt, dường như đang rất cố gắng để chịu đựng việc phải đối diện với Duy như thế này.

- Em không ăn à?

Duy vừa nuốt nốt miếng com vừa nhìn khuôn mặt cổ tỏ ra điềm tĩnh của Thanh mà buồn cười. Cô gái này dù mạnh miệng cứng cỏi đến đâu thì trên thực tế cũng chỉ là con hổ giấy không thể gặp nước mà thôi. Anh gấp ít rau xanh cho Thanh rồi dừng lại có ý như chờ đợi.

- Anh Duy này.

- Em đừng gọi nghiêm trọng quá.

- Anh muốn tình hình này tiếp diễn trong bao lâu? Cho tôi một mốc thời gian cụ thể đi.

- Ngại quá, anh chưa nghĩ ra nữa. Có thể là đến khi nào em quen với sự có mặt của anh ở bên cạnh thì mới thôi.

- Anh đang tán tỉnh tôi đấy à?

- Suốt thời gian vừa rồi, mọi việc anh cố gắng em đều không để tâm chút nào sao?

- Đúng vậy.

- Ha ha, hẳn là anh thừa thời gian lắm nên hơn tháng trời dậy sớm đưa đồ ăn sáng cho em. Đi lên tận Ba Vì lấy sữa tươi về chia cho cả mọi người ở chỗ làm của em chỉ để em có thể thoải mái uống. Hẳn là rảnh rồi lắm mới chờ em tan ca đến muộn rồi chạy xe phía sau em, nhìn em an toàn đi vào nhà nhỉ.

- Đó là tự anh bắt mình phải như vậy, cuộc sống của tôi trước giờ vốn dĩ đều thế, anh cứ bon chen vào làm gì.

- Chỉ là tự động lạc vào thôi.

- Không cần dùng mấy từ hoa mỹ ấy với tôi, anh muốn làm gì tùy anh. Nhưng những chuyện giữa chúng ta, tôi không hi vọng người khác biết được.

- Ồ vậy cảm ơn em cho phép nhé.

Thanh nén giận vừa gấp miếng thịt cho vào miệng vừa lẩm bẩm:

- Tôi có cho phép gì đâu, anh tự biên tự diễn đấy chứ.

Nhưng ngàn vạn lần Thanh cũng không tưởng tượng được cảm xúc của mình sẽ hốt hoảng đến thế, khi sáng chủ nhật đẹp trời vừa mở cửa ra liền thấy cánh cửa căn hộ đối diện cũng hé, rồi xuất hiện gương mặt điển trai, khỏe đẹp cười đúng chuẩn cách nói của mấy cô mê ngôn tình là “phong tình vạn chủng”. Thanh hết hồn lắp bắp:

- Anh... anh... anh...

- Xin chào, anh mới mua căn hộ này. Hi vọng chúng ta làm hàng xóm vui vẻ.

- Rõ ràng trước đây có người ở rồi mà.

- Họ mới đi Pháp định cư, anh biết tin liền năn nỉ họ bán cho luôn.

- Anh có ý định gì đây hả?

- Anh đã mua rất nhiều thực phẩm, tủ lạnh bên này bị hỏng rồi, em cho anh gửi nhờ đi. Khi nào rảnh em cứ lấy ra nấu tự nhiên, chỉ cần chia cho anh một ít là được rồi.

Vừa nói Duy vừa tay xách xách mang, ôm đồm túi to túi nhỏ xông thẳng vào nhà Thanh, sau đó còn tự động chất đầy vào tủ lạnh trống rỗng của cô. Thậm chí còn không nề hà, quay lại nhìn Thanh đang ngạc nhiên tròn mắt không hiểu gì mà hào phóng cười một cái đầy quyến rũ, khiến Thanh càng ngẩn người hơn nữa. Cô không phải chưa bị ai tán tỉnh bao giờ, nhưng trước đây trong lòng khi nào cũng hướng về Phong đâm ra tâm càng lạnh. Chẳng ai dám tán cô quá một năm bởi họ đều e ngại vẻ ngoài lạnh lùng và không quan tâm của cô. Nhưng anh chàng này đúng là không thể đùa được mà, dòn dập đến mức... căn bản không cho cô thời gian để định hình lại mọi việc.

- Anh thừa tiền đấy à, muốn là có thể lập tức mua ngay một căn hộ.

- Không có, anh phải trả góp đấy. Hàng tháng làm việc cật lực gửi vào tài khoản cho người ta.

Dù đánh chết Thanh cũng không tin cái người thay đổi đồng hồ Rolex liên tục kia lại có khái niệm trả góp. Nhưng cô chỉ đành đi theo sau Duy vừa nhìn tám lạng to lớn đang cúi húi sắp xếp ngăn rau ngăn thịt mà thật lòng hỏi:

- Đừng nói với tôi là anh thật sự bỏ nhiều công sức như vậy chỉ để tán tỉnh tôi nhé.

- Em còn cần anh khẳng định lại à?

Thanh đúng là không hiểu nổi người đàn ông này, anh ta và cô vốn dĩ là hai đường thẳng song song. Duyên số thăm hại kiểu gì chỉ quàng vào nhau một lần, vậy thôi mà anh ta bám “dai như đĩa”, dù cô có cố gắng giằng gựa như “đĩa phải vỡ” thì anh ta cũng nhất quyết không buông tha.

Nghĩ đi nghĩ lại, không hiểu dịch thì không thể chiến thắng, tốt nhất cứ thử thăm dò xem trong đầu anh ta chứa cái gì đã. Thanh lẳng lặng đi về phía bếp yên lặng lấy vài thứ Duy vừa chất vào tủ lạnh ra bắt tay vào chế biến. Nhìn tình huống bị tráo đổi khiến Duy ngạc nhiên tròn mắt, Thanh lại hơi buồn cười hỏi:

- Anh không biết nấu cơm à?

- Không biết.

- Công từ sao?

- Không có, anh từng rất cực khổ. Chẳng có thời gian mà ăn một bữa tử tế, thì lấy đâu ra thời gian học và nấu nướng cơ chứ.

Nghe Duy trải lòng rất tự nhiên, Thanh bất giác nhìn lên khuôn mặt rắn rỏi của anh một cái, lại bỗng ngẩn ngơ với khí chất rất đĩnh đạc mang chút phong trần của Duy. Anh mặc chiếc áo thun ở nhà thoải mái, chiếc quần sooc trắng tời đầu gối kèm theo hơi thở đầy bụi bặm tựa như bất cần của thanh niên mới lớn. Một bên cánh tay còn lộ ra hình xăm chằng chịt, nếu không để ý sẽ chẳng nhận ra hình thù gì. Cô liền hỏi:

- Anh xăm trổ cái gì đấy tay thế?

- Chẳng biết nữa, anh cũng không nhìn ra là hình gì, chỉ thấy khá nghệ thuật thôi.

Duy vừa rửa rau giúp Thanh vừa đều đều giọng kể:

- Thực ra dưới anh còn một thằng em trai nữa, nó mê nghề này lắm. Đi học hai năm trời, nói là nghiên cứu ra được cái hình này, nhất định xăm vào cánh tay anh. Một hồi nhìn đi nhìn lại anh chỉ thấy khối chằng chịt rối mắt, chẳng hiểu nó vẽ cho anh cái gì.

Vẫn chăm chú vào công việc của mình, nhưng Thanh hơi liếc về phía hình xăm một chút hỏi lại:

- Anh có liên hệ chút nào với loài hổ không? Tuổi Dần chẳng hạn?

- Không có.

- Anh đã từng để ý hình xăm ấy chưa?

Duy hơi đưa cánh tay của mình lên, nhìn vào khối hình xăm chằng chịt một cái, tuy miệng hơi cười nhưng ánh mắt lại thâm trầm khó đoán. Dường như cảm xúc đã hoàn toàn thay đổi, anh đều đều giọng nói:

- Chưa từng, sau khi xăm cho anh cái này xong, ba ngày sau nó mất trong một vụ cháy.

Thanh hơi khựng người lại một chút vì giọng điệu đau lòng và thương tiếc không hề che giấu của Duy... Nhìn tới khuôn mặt khê biến cô biết chắc hẳn anh đang phiêu du tới một nơi nào đó trong kí ức của mình.

Tuy điềm tĩnh giúp Thanh rửa rau, nhưng tâm trí Duy thì trôi nổi tới vùng trời đã rất xa xôi với mình. Nơi ấy từng có một mái ấm yên ả dù không sang giàu quyền quý, nhưng lại tràn ngập thanh âm hạnh phúc. Duy có một người ba là công an bản lĩnh, người mẹ là giáo viên luôn cười hiền từ và cậu em trai ngoan ngoãn kém anh bốn tuổi... Nhưng tất cả mọi thứ hạnh phúc êm ả ấy mất đi đúng năm anh học lớp mười hai. Mẹ Duy đột ngột gặp tai nạn qua đời, chỉ một tháng sau ba anh liền vướng vào đường dây hối lộ tầm cỡ. Sau cùng cũng không chịu nổi nhục nhã mà lên con đau tìm trong phòng tắm vẩn... cho đến giây phút cuối đời cũng không được nhìn mặt hai người con trai một lần.

Thanh nhìn Duy yên lặng tần ngần, đáy mắt anh toát ra sự cô đơn cực hạn khiến tâm trạng bản thân cũng chùng xuống. Thanh rắc chút tiêu lên đĩa rau cái xào xanh ngắt đẹp mắt mà chậm chậm nói:

- Thực ra nếu chỉ nhìn qua thì tưởng chừng nó đơn giản là một tán cây lớn. Nhưng ẩn mình trong đó là thân hình và khuôn mặt của một con hổ, thậm chí tôi cảm thấy đôi mắt của con hổ cũng rất có thần. Anh biết chứ, hình ảnh con hổ thường dùng để liên tưởng về sức mạnh, sự thanh thế, oai linh, đó là một vẻ đẹp rực rỡ nhưng lại đầy bí ẩn. Con hổ trên tay anh tuy mờ ảo không rõ ràng, nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ ràng được sự uyển chuyển của nó, dường như đây là biểu tượng của một chiến binh ngoan cường, toát ra một vẻ đẹp hùng vĩ và sức mạnh. Hẳn là tay nghề của em trai anh cực kì tốt đấy. Theo phong thủy, thì biểu tượng con hổ, chính là để trấn át những điều đen tối hay sát tính chiều mạng, nó còn biểu tượng cho công danh học hành và sự tăng tiến trong kinh doanh nữa. Có lẽ đó là điều mà cậu ấy luôn kì vọng ở anh. Được rồi, ăn cơm thôi.

Duy lẳng nghe giọng Thanh đều đều làm như chỉ đang bàn một chuyện gì rất đời thường ngày, tay vẫn đang bận bịu sắp xếp bát đĩa. Chiếc đèn neon chiếu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như không màng tới điều gì xung quanh của Thanh một lớp ánh sáng trang điểm nhạt, thân hình mảnh mai trong bộ đồ ở nhà khiến không khí ấm áp hẳn. Là cô gái tính tẻ này đang an ủi anh sao? Muốn lắm được ôm lấy Thanh một cái mà không dám với tay ra, anh chỉ có thể hơi cúi đầu hít một hơi và từ tốn nói thật lòng:

- Cảm ơn em.

- Không có gì, trước đây có nghiên cứu qua một chút, nên giờ nhìn mới nhận ra thôi.
- Nghiên cứu? Em yêu thích à?
- Không hẳn, vì tính chất công việc. Trước đây có thời gian định làm ngành khác.
- Em học tâm lý phải không?
- Ừm.
- Chẳng lẽ thời gian đó định công tác trong ngành điều tra?
- Anh cũng thông minh nhỉ.
- Vậy tại sao không làm?
- Nhiều lí do, nói chung tôi cũng không muốn dính dáng quá nhiều với thế giới ấy.
- Trước đây anh từng muốn vào Đại học Cảnh sát. Nhưng tiếc quá lại không thể thi được.

Thanh không biết ẩn tình trong cái chuyện “không thể thi được” của Duy là như thế nào, chỉ biết tâm trạng anh đã ổn định, giọng điệu Duy cũng bình thường trở lại, nên cô thấy thoải mái hơn và cũng khá thẳng thắn:

- Với hình xăm kia, nếu cảnh sát ngầm thì được, chứ chẳng cảnh sát nào hồ báo như anh được đâu. Ngồi đi.

Được lệnh của người đẹp Duy vui vẻ ngồi xuống đối diện với Thanh, nhưng nhìn Thanh mặt lạnh cúi đầu ăn cơm, anh liền tự chấn chỉnh lại cảm xúc của bản thân và sửa lại tư thế của mình, nghiêm túc ngồi ăn cơm. Được khoảng năm phút, Thanh bắt đầu lên tiếng:

- Anh Duy này, thực chất chúng ta không liên quan gì đến nhau cả, sao anh phải cố chấp như vậy.
- Lý do gì mà em cứ không chịu chấp nhận sự thật này?
- Sự thật?
- Phải, sự thật là anh đang cố gắng tiếp cận em, cố gắng tạo mối quan hệ với em. Muốn làm thân với em, em không nhìn ra hay tại anh chưa đủ cố gắng nhỉ?

Lạy trời, nếu mà anh ta còn cố gắng hơn nữa, chắc chỉ chết cái thân cô đây mà thôi. Thanh đặt bát đũa xuống bàn, cố gắng thật nghiêm túc trực diện nhìn vào Duy đang tỏ vẻ hoài nghi trước mặt. Anh rất nam tính và rắn rỏi, trước đây Thanh từng cho rằng Duy khá trầm ổn, nhưng giờ bỗng nhận ra có lẽ mình đã sai. Ở Duy có lòng nhiệt huyết và quyết tâm, được che giấu dưới vẻ phong trần không quan tâm thế sự của anh. Muốn nói câu gì đó trả treo lại, nhưng nhìn ánh mắt sâu hun hút của Duy vẫn đang xoáy vào gương mặt mình, Thanh chỉ đành cầm đũa gấp một miếng thịt cho vào bát anh mà nói:

- Thật ra, anh có thể thấy tôi hơi khác với những người phụ nữ trước đây của anh. Nhưng đó cũng chỉ là cảm giác nhất thời thôi, đừng để cảm giác ấy chiếm lĩnh quá sâu vào đời sống của anh.
- Năm nay anh đã ngoài ba mươi rồi, em thật sự cho rằng ở anh sẽ phát sinh cái gọi là cảm giác nhất thời à?
- Vậy anh nghĩ điều gì ở tôi thu hút anh đến vậy?
- Em thật sự muốn biết?

Lần này đến lượt Duy đặt bát đũa xuống khoanh tay để trên bàn, cứ nhàn nhạt cười nhìn Thanh nói:

- Khi anh còn rất trẻ đã có một mối tình rất đẹp. Em biết đó tình yêu học trò có khi nào mà không làm người ta xao xuyến. Hai gia đình vốn dĩ thân thiết từ trước, nên bọn anh được cho là thuận lợi và có khá nhiều thời gian bên nhau.

Ánh sáng nhàn nhạt hắt lại soi rõ nét cô đơn trên khuôn mặt Duy, hơi ngừng lại như sắp xếp lại câu từ cũng như kí ức, hoặc giả chỉ là sắp xếp lại tâm trạng đã từng rất đau lòng của bản thân. Anh tiếp:

- Bố anh và bố cô ấy là đồng nghiệp, đồng chí và còn là chiến hữu hàng mấy chục năm, nhưng cuộc đời trớ trêu lắm. Nhà anh gặp chuyện... chuyện rất lớn, lớn đến nỗi mà bản thân anh hoàn toàn mất trắng. Nhưng bố cô ấy chỉ đứng ngoài tất cả sự việc ấy, còn cô ấy cương quyết lặn lội và rời bỏ anh. Anh luôn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi cố gắng tìm hiểu thì lại phát hiện bố cô ấy là người dính dáng không ít đến chuyện nhà anh. Không những thế trong thời gian quen anh, cô ấy còn rất nhiều rất nhiều những lựa chọn khác nữa. Vì vậy, khi nhà anh vừa gặp chuyện cô ấy liền có người khác điền vào chỗ trống ngay.

Duy ngả người vào lưng ghế, có vẻ khá khó chịu với cảm xúc hiện tại mà không thể giải tỏa. Bình thường có thể anh đã hút một điếu thuốc, hay nhắm nhấp chút rượu nhưng hiện tại anh lại cần phải tỉnh táo. Duy hơi nhìn Thanh để tiếp tục những điều đang dở:

- Em thấy đấy, anh làm sao dám tin còn thứ tình yêu thần thánh nữa chứ. Nhưng hôm gặp em ở gara, ánh mắt mong lung của em khiến anh kinh ngạc đến mức không tưởng. Hóa ra thật sự còn có thứ tình yêu thuần khiết như vậy cơ đấy. Gặp em khóc bên đường, không phải anh chỉ tình cờ chạy qua đâu. Vốn dĩ đã muốn rẽ sang đường khác nhưng nhận ra em đang lái xe rất vô định nên mới dứt khoát chạy theo. Cho đến lúc em phát hiện ra, anh đã chờ em hơn một tiếng đồng hồ rồi. Thực sự anh chưa từng vô thức quan tâm đến một cô gái như vậy.

- Chỉ vậy mà anh liền kết luận là yêu thích tôi hả?

- Em không cần vội vàng phủ nhận anh như thế đâu.

- Đến tiền đề để phủ nhận anh tôi còn chưa có nữa đấy.

Duy hơi cúi đầu như để che giấu sự hụt hẫng của bản thân. Từ vị trí của Thanh chỉ nhìn thấy sống mũi cao cao của Duy, và đôi môi anh mấp máy chậm chạp nói từng từ:

- Có thể để tiến tới một điều gì đó trong mối quan hệ của chúng ta là quá sớm, nên em chưa chấp nhận được việc anh đang thật lòng theo đuổi em. Nhưng anh hi vọng, em có thể để mối quan hệ này phát triển một cách tự nhiên nhất.

- Anh Duy này tôi vừa mới kết thúc một mối quan hệ khá phức tạp, hiện tại không muốn đặt chân vào một mối quan hệ mới.

- Mối quan hệ với anh, sẽ là đơn giản nhất giành cho em.

- Có lý do gì không?

- Em thấy đấy chúng ta vốn dĩ không hề liên quan đến nhau, phải nói là hai con người xa lạ không một điểm chung. Nhưng chính như vậy, mình có thể cùng nhau bắt đầu một mối quan hệ đơn giản nhất, nhẹ nhàng nhất và bình tĩnh nhất. Hãy cứ kết bạn với nhau, và cùng nhau tìm hiểu về đối phương một cách mới mẻ nhất, không liên quan không ràng buộc với bất cứ người nào cả. Chỉ là hai chúng ta mà thôi!

Con gió mát mẻ nhẹ nhàng tràn vào phòng qua ô cửa kính để ngỏ khiến tấm rèm voan trắng khẽ lay động, không gian bỗng dễ chịu và hài hòa đến cực độ. Thanh thấy mình đang rất yên vị trong đôi mắt bình tĩnh của Duy. Ở anh có sức hút mạnh mẽ của một người đàn ông nam tính trưởng thành, khi thì trầm ổn lúc lại nhiệt huyết. Đúng như lời Duy từng nói, giống như sự ga lăng của anh khí chất ấy dường như cũng tự khiến người đối diện cho rằng đó là từ cốt tủy mà ra. Bởi nó quá phù hợp và ăn nhập với con người Duy một cách hài hòa, tuyệt đối nhất.

- Anh biết không, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không phải ở cửa hàng của anh đâu. Nếu đúng như anh nói rằng anh có ấn tượng với tôi đến mức ấy, anh sẽ không quên lần đầu tiên gặp tôi chứ?

Duy hơi nghi ngờ nhìn Thanh, nhưng cô gái thanh thuần trước mắt anh chỉ cười rất thành thật mà gật đầu:

- Tôi nói hoàn toàn là sự thật, ăn xong rồi thì anh về đi. Tôi sẽ dọn dẹp một chút, khi nào anh nhớ ra chúng ta lần đầu gặp nhau ở đâu, mình sẽ tiếp tục thảo luận nhé.

Sau đó Duy còn chưa định hình gì cũng chẳng kịp nói là mình chưa ăn xong, đã mơ hồ bị Thanh đẩy ra khỏi cửa... chẳng lẽ lúc anh làm việc gì đó xấu, lại bị Thanh bắt gặp sao? Không phải, không phải, anh có làm gì xấu đâu. Nhưng Duy không ngờ tới, chỉ vớt cho anh một vấn đề như vậy, sau đó cô gái này liền trốn anh một mạch gần ba tháng trời làm anh đứng ngồi không yên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cùng Em Vượt Qua Bản Thân

Thanh không biết tại sao bản thân mình lại muốn chạy lung tung như vậy. Vừa kết thúc chuyến sang Nhật cùng Phong và Sương để dự đám tang của mẹ Dương xong. Thanh lấy lý do đã lỡ thời gian xuất bản truyện của Chiến, nên phải đi loanh quanh để có cảm giác viết kết truyện, cô vòng vèo hết thành phố này đến thành phố khác. Đúng hẹn gửi mail bản thảo về cho Tùng chỉnh sửa một chút và xin quyền xuất bản, sau đó lại tiếp tục “ngao du thiên hạ”. Nhiều lúc cũng phải cảm ơn Phong thật, ví dụ như anh sắp xếp cho Tùng ở bên cạnh cô, quả là đã giúp đỡ cho cô quá nhiều đi. Nếu không phải có Tùng, sao Thanh dũng cảm bỏ bê công việc mà chơi bời xả láng như vậy cơ chứ.

Hôm nay là tết dương lịch nhưng Thanh đang ngồi trên tàu đập dềnh ra đảo Hòn Tằm, cũng không biết dùng khi nào khiến cô hành động như vậy. Chỉ là một quyết tâm rất thôi thúc, vội vã ép bản thân tự điều trị cho chứng sợ nước của mình. Thay vì chọn đi ca nô mất bảy phút, Thanh lại bắt bản thân ngồi trên tàu những ba mươi phút. Nhưng có lẽ Thanh sai rồi, cô vội vàng cho rằng mình đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ, cố chấp không chịu phòng thủ một viên thuốc chống say, để bây giờ là biết bao cảm giác ập đến. Dạ dày lục đục khó chịu, đầu óc váng vất hoang mang. Kèm theo nỗi sợ hãi vô hình khi mặt nước đập dềnh khiến trái tim Thanh như bị bóp nghẹt. Hô hấp trở nên khó khăn cực độ, trước mắt lúc tối sầm khi lại sáng chói, mà chỉ có thể ú ớ không nói được câu nào. Đến khi mọi người trên tàu phát hiện ra điều bất thường, ủa lại vây kín càng khiến không khí thiếu hụt nghiêm trọng. Cùng nhịp nháp nhô lên xuống mà Thanh cảm nhận được rõ ràng, làm cô nhanh chóng chìm vào trạng thái nửa hôn mê. Cô không còn nhận biết được mọi thứ xung quanh, nhưng thính giác có vẻ vẫn tỉnh táo, Thanh nghe thấy giọng nói trầm ổn mà cực kì gấp gáp:

- Mọi người tránh ra đi, không định cho cô ấy thờ sao?

Một cánh tay rắn chắc đỡ Thanh dậy giúp cô tựa vào bờ vai có phần quen thuộc, mùi bạc hà đầu đó tràn vào khoang mũi khiến hô hấp có vẻ dễ chịu hơn một chút. Thanh cảm nhận có miếng dán được ấn vào phía sau tai mình, tiếp đó là bàn tay nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng Thanh như để trấn an cô gái cô chấp.

- Được rồi, em nghe thấy anh nói đúng không? Hít vào thở ra nào, yên tâm có anh ở cùng, em chỉ là đang ngồi trên tàu, mười lăm phút nữa là tới rồi. Ngâm cái này đi sẽ dễ chịu thôi.

Thanh thấy miệng mình bị nhét vào thứ gì đó, một lúc sau vị cay ấm của gừng lan tỏa quả thật khiến cô dễ chịu hơn khá nhiều. Đôi mắt vẫn lim dim không thể mở ra, cảm giác đập dềnh không thuyên giảm, chỉ có điều tâm lý hình như đã vững vàng hơn. Không còn lo sợ và hoang mang như trước, Thanh dần dần điều hòa được hơi thở, lượng ô xy đã cấp đủ nên cả cơ thể khi này căng cứng cũng được thả lỏng đến mức tối đa. Nhưng dường như cô phải phụ thuộc hoàn toàn vào người đàn ông này làm chỗ dựa.

Khi tàu cập bến Thanh cảm nhận bản thân mình được bồng bềnh lên, giống như một buổi tối nào đó khi cô bị say rượu. Thanh dựa vào ngực người đàn ông ấy một cách vô thức nhất, để anh điềm tĩnh đưa cô ra khỏi nỗi sợ hãi của bản thân.

Duy đặt Thanh ngồi trên ghế tựa dưới một chiếc chòi mát, cô có vẻ như đã chìm vào giấc ngủ mơ hồ ngắn ngủi. Khoảng mười lăm phút sau, mi mắt khẽ lay động chậm chạp mở ra, liền thấy trước mặt là bàn tay to lớn của đàn ông, đang che chắn mặt trời chói chang trên cao chiếu thẳng vào mắt mình. Cô lại bất giác nhìn sang sườn mặt góc cạnh của Duy, cảm anh lún phún râu khiến Thanh thấy hơi lạ. Không gian nhộn nhịp xung quanh dường như chẳng chút ảnh hưởng tới cảm xúc của cả hai. Thanh biết mình đang nắm rất chặt bàn tay của ai, cô cũng rất rõ lúc ấy bản thân đã tin tưởng người đàn ông này đến mức nào.

- Có thật sự em tốt nghiệp tâm lý học ra không vậy? Em biết rõ mọi thứ đều cần có quá trình, dám bỏ qua bước đầu thẳng tiến “trực tiếp đối mặt với nỗi sợ”. Hơn thế còn không một chút chuẩn bị gì cả, sao em luôn tự hành hạ bản thân mình vậy hả?

- Sao anh lại xuất hiện ở đây? Rốt cuộc anh đã biết những gì, hiểu đến đâu?

- Ngày nào anh cũng ngồi cạnh Tùng nhìn cậu ta từ sáng đến tối, đến khi không chịu được cậu ta phải khai ra em nói cậu ta đặt vé máy bay tới Nha Trang, còn đặt tua đi Hòn Tằm. Tùng nói em muốn cải thiện chứng sợ nước của bản thân, nhưng anh không nghĩ em có thể liều lĩnh như vậy.

Thanh như một đứa trẻ gậy ra lỗi lầm, cúi đầu nghiêm túc nhận sai. Cô không có khả năng phản bác hơn nữa cũng chẳng còn hơi sức mà tranh luận cùng Duy. Thật sự là lần này chính cô đã biết, nhưng vẫn cố tình bắt bản thân phải trải qua thử thách. Nếu Duy không xuất hiện đúng lúc, thì cũng chẳng biết cô thành dạng gì rồi. Có khi đang nằm cấp cứu ở một bệnh viện nào đó, mà liệu có kịp đi cấp cứu hay không?

- Cảm ơn anh.

- Em biết rõ anh không cần những lời ấy, em cứ nhất định phải dày vò bản thân như vậy hả?

- Không phải, chỉ là...

- Chỉ là?

- Xin lỗi...

Thanh vẫn cúi đầu, vì không dám đối diện với Duy mà bỏ lỡ đi một ánh mắt dịu nhẹ của anh. Bao nhiêu tức giận trong lòng liền vì cữ chỉ mang chút cam chịu, xen lẫn nỗi nụ của Thanh mà nhanh chóng tiêu tan cả. Duy vẫn đứng ngược sáng, lấy tầm lưng rộng của mình mà che đi thứ ánh sáng mặt trời nóng bỏng. Con gió mang theo mùi vị của nước biển ủa tới khiến Duy hơi nheo mắt, không rời khỏi cô gái mặc chiếc đầm voan với họa tiết là những bông hoa thiên thanh nhỏ dài tới tận chân. Cô ấy khoác một chiếc áo mỏng để che nắng và đội chiếc mũ rộng vành làm bằng chỉ dù màu trắng. Khuôn mặt xinh đẹp hơi nặng nề, đôi môi nhợt nhạt mới có một chút sắc hồng đang chu ra làm như rất không hài lòng. Duy thấy bản thân mình càng rung động hơn bởi dáng vẻ quá nhu thuận ấy, Thanh giống một cô gái nhỏ đang chịu áp lực và làm như oan uổng lắm khiến anh phải hắng giọng một chút rồi nói:

- Anh có bắt nạt em à?

- Thế này giờ anh đang to tiếng với người khác đấy à?

Thanh ngẩng lên nhìn Duy, ánh mắt trong veo hơn bầu trời xa xăm kia mang theo vài tia oán trách khiến anh bật cười thỏa hiệp:

- Được rồi, là do anh không tốt, em cảm thấy sao rồi.

- Rất khỏe, không vấn đề gì.

- Nếu em thật sự muốn khắc phục chứng sợ nước, anh có thể giúp em. Đừng lo, em trai anh trước đây cũng sợ nước. Nó từng ngốc y như em trốn anh lên đèn ra Phú Quốc, không những chẳng cải thiện chút nào còn phải nhập viện hai tuần. Sau đó anh đã cùng nó tập bơi, chỉ cần bình tĩnh là được thôi. Hồ trong kia đủ điều kiện cho em đấy, có muốn vào không?

Duy mặc chiếc sơ mi ngắn tay màu xanh trời nhạt màu, chiếc quần ka ki trắng ngắn tới đầu gối và không có hành lý gì thêm. Khuôn mặt ánh lên sự tự tin

tuyệt đối, khiến Thanh cũng cảm thấy mình bị giọng nói vừa chiều chuộng lại ôn nhu này thuyết phục. Không kịp suy nghĩ gì mà vừa nhìn Duy vừa gật đầu.

Nhưng khi thay đồ bơi xong, cô mới hoang mang tột cùng. Mặc dù chưa xuống nước, nhưng cảm giác chói vói, lạnh lẽo đã chạy dọc sống lưng Thanh. Từng mảng kí ức dội lại ép Thanh phải lùi bước, nhưng tấm lưng nhỏ nhắn bỗng chạm vào một bờ ngực vững chãi. Hai bàn tay mạnh mẽ đặt lên hai bên cánh tay buông thõng vô lực của Thanh, Duy từ phía sau tai cô nói nhỏ:

- Hẳn là em biết dù em nặng bao nhiêu đi chăng nữa thì nước cũng sẽ nâng em lên, bản chất nó tốt bụng như vậy sao phải sợ nó. Em nhìn những người kia xem, họ đều rất vui vẻ đùa nghịch với nước mà. Chậm thôi... chúng ta cùng ngồi ở thành bể bơi này một chút nhé.

Nói rồi Duy chậm chậm đẩy người Thanh, không cho cô kịp ngăn ngừa đã kéo cô ngồi xuống ở thành hồ, bàn chân buông thõng xuống mặt nước trong vắt.

- Em thấy không, nước rất dịu dàng nâng đỡ đôi chân em đấy thôi, không có gì đáng sợ như em vẫn nghĩ cả. Nào tay em đây, cảm nhận một chút với đôi tay của mình đi.

Duy chủ động nắm lấy bàn tay Thanh đưa xuống khua khua dưới mặt nước đang dập dềnh đến hoa mắt. Đôi môi anh đào mòng manh hơi mím lại, như đang dùng hết can đảm của bản thân mà cố gắng và tập trung.

Duy tiếp tục liều lĩnh lấy bàn tay ẩm ướt của mình chạm nhẹ vào một bên má của Thanh, thành công bắt cô nhìn thẳng vào ánh mắt kiên cường của mình, anh nói:

- Em biết mà, dù đã từng gặp chuyện gì đó thì nó cũng đã là quá khứ. Hiện giờ chỉ có em ở tại đây, giữa không gian trong lành và hồ bơi đẹp đẽ... chơi đùa với làn nước mềm mại trong xanh này. Chẳng một chút đáng sợ hay nguy hiểm nào hết, thậm chí nơi này em còn có thể đứng xuống vì nước chỉ cao đến ngực em mà thôi. Em từng rất tự hào với chiều cao một mét sáu ba của mình mà. Nào... anh giúp em nhé!

Duy hòa mình với làn nước trong veo xinh đẹp, nhẹ nhàng cười và đỡ Thanh cùng trượt xuống mặt nước. Cô như bị một sóng nước bất ngờ đánh tới mà chói vói bám lấy tay Duy hít một hơi gấp gáp, mắt nhắm chặt không thở ra nổi. Duy lại gần hơn một chút nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Thanh mà thì thầm:

- Hít thở nào, thấy không nước chỗ này chỉ tới ngực em thôi. Muốn nghe chuyện cũ không? Mở mắt ra anh kể cho em nghe nhé.

Thanh chậm chậm thở ra, sau đó lại nhanh chóng hít một hơi vào, cả thân hình mảnh mai co rúm lại đến đáng thương. Duy rất kiên trì bế Thanh nhẹ nhàng đặt cô lên thành hồ bơi. Khi chỉ còn đôi chân vẫn đang tiếp xúc với nước Thanh mới mở mắt ra thở hỗn hển, nhưng khuôn mặt điềm tĩnh cùng nụ cười rất chân thật của Duy lại vội vàng lọt vào tầm nhìn của Thanh. Cô hơi ngáy ngẩn nhìn về phía Duy uốn mình một cái, nhanh nhẹn uyển chuyển bơi quanh hồ rất đẹp mắt. Cứ dừng một đoạn anh lại ngoi lên khỏi mặt nước, tươi cười vẫy vẫy tay khiến hình xăm chẳng chặt đó cứ ẩn hiện trong tầm nhìn của Thanh.

- Thế nào, em thấy không nước rất hiền hòa, hồ bơi này tạo ra cho em thả lỏng và thỏa sức bay lượn, em có muốn xuống một chút nữa không?

Thanh mím môi gật đầu, ánh mắt tràn đầy những tia quyết tâm dữ dội lắm. Duy hài lòng cười rạng rỡ và chìa bàn tay ướt sũng của mình ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn có xút xanh trắng hơn do hiệu ứng của ánh mặt trời phản chiếu lại từ mặt hồ.

- Hít thở nhé!

Thanh gật đầu thêm cái nữa, bản thân nhắm mắt lại tuột người xuống bể bơi, cố gắng điều hòa nhịp thở của chính mình. Giọng Duy vẫn rất kiên nhẫn nhẹ nhàng bên tai Thanh:

- Cứ yên tâm thả lỏng người, mở mắt ra em sẽ nhìn thấy mặt nước trong xanh lấp lánh, thậm chí còn đẹp hơn cả bầu trời trên kia... được không?

Cả cơ thể có cảm giác bồng bềnh trong nước, cánh tay mỏng manh vẫn được giữ chặt vào cánh tay cứng cáp của Duy như vĩnh viễn cũng không thể tuột ra. Thanh hít thở thêm vài lần sau đó cố gắng chậm chậm mở mắt. Cô nhìn thấy mặt nước dập dềnh lên xuống có những điểm sáng chói của ánh nắng chạm vào tuy lung linh mà lại quá nhức mắt. Vừa sợ hãi lại vừa vội vàng muốn chiến thắng, bàn tay nhỏ vô thức nắm chặt lấy cánh tay Duy. Ánh mắt như chứa hàng ngàn tia tức giận nhìn chằm chằm vào một điểm vô định trên mặt nước khiến Duy bật cười:

- Hồ bơi này không hề làm gì em cả. Cứ bình tĩnh thôi, nhìn anh nào.

Thanh đưa ánh mắt mình trở lại khuôn mặt đang có những giọt nước chảy dài từ mái tóc ngắn của anh xuống... tuy ướt đẫm nhưng lại tử tế và vui vẻ. Anh hơi nghiêng đầu, đuôi mắt hơi nhẹo lại mang theo những biểu cảm yêu chiều trìu mến tiếp tục nói:

- Bây giờ em lại thả lỏng tiếp nhé, cả anh và làn nước này cùng nâng đỡ em. Cứ yên tâm như đang nằm trên chính chiếc giường của mình vậy, được không?

Nhận thấy bàn tay có vẻ run rẩy, khuôn mặt cũng bắt đầu xuất hiện vài tia lo sợ hoang mang. Duy lại vỗ về an ủi Thanh:

- Nhất định không vấn đề gì, hiện tại chỉ có em và anh thôi mà... đúng không? Việc của em chỉ là nhắm mắt lại, thả lỏng và cảm nhận sự mềm mại yêu thương này thôi.

Duy kéo chiếc mũ bơi che đi hai bên tai Thanh, rồi còn vỗ vai cô một cái rất nhẹ nhàng, ánh mắt đầy chặt sự kiên cường và quyết tâm như đang cố gắng

truyền hét cho Thanh. Hít một hơi Thanh nhắm mắt lại, cơ thể thả lỏng ngửa ra phía sau, thuận lợi để Duy đỡ lấy giúp cô tự nhiên trôi nổi trên mặt nước. Những âm thanh cười đùa, rì rầm nói chuyện hay thậm chí có cả tiếng gió lùa qua những tán cây xào xạc... tất cả như được thu lại thật bé nhỏ từ một nơi xa xôi nào đó vọng lại. Mơ hồ nhưng lại như rõ ràng, nhẹ nhẹ chạm rãi chạm vào thính giác Thanh thật dễ chịu.

Bàn tay thon nhỏ tự nhiên đưa sang ngang chạm vào làn nước bên cạnh.

Không còn sợ hãi cực độ chỉ cảm thấy bản thân đang di chuyển chậm chậm ở một nơi mềm mại yên lành. Không còn những kí ức thâm kìa chi là sự ám áp bao bọc xung quanh. Ánh mắt nhắm chặt chẳng còn là cố gắng chịu đựng, mà chỉ thật an tĩnh êm đềm cảm nhận những điều kì diệu bản thân chưa từng biết đến hoặc đã từng đánh mất quá lâu...

Thì ra bản thân mình vẫn có thể bông bênh trôi nổi như thế, có thể thư giãn bông bênh ở một nơi mềm mại thế này. Thì ra bản thân mình vẫn có thể mạnh mẽ như vậy... Thì ra có một người bên cạnh giúp đỡ, lại khiến bản thân an nhiên đến thế!

Làn mi khẽ rung động rồi chậm chậm hé mở, khuôn mặt sáng bừng như lấp lánh dưới làn nước, đôi mắt hài lòng nheo lại nhìn lên bầu trời chói chang với những áng mây xanh lơ lửng trong vắt. Đôi môi hồng nhẹ nhàng mỉm cười. Một nụ cười từ chính trái tim và tâm hồn mong manh, xinh đẹp hơn cả khung cảnh xung quanh, mềm mại hơn cả làn nước trong xanh, rung động chạm đến tận sâu tâm hồn của người đàn ông đang giữ lấy thân thể nhẹ bẫng này... Thì ra cuộc sống chính là đẹp đẽ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cùng Nhau Tìm Chốn Yên Bình!

Khi Thanh có thể đứng vững lại thì thấy mình đã cách rất xa điểm xuất phát ban đầu, hồ bơi uốn lượn xinh đẹp này dường như chỉ còn khiến cô hài lòng và phấn khích. Ba vũ công mặc những bộ đồ sắc sỡ, đang lắc lư nhảy điệu samba quyến rũ ở ngay gần Thanh. Giữa tiếng nhạc rộn ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn động đầy nước được ánh mặt trời chiếu vào, như hàng ngàn viên lưu ly lấp lánh ngời trị đến sáng bừng cả không gian.

Duy nuốt tiếc lấy khăn chấm nhẹ đi những giọt nước long lanh ấy, nhưng đôi mắt lại như bị khóa chặt vào nụ cười rạng rỡ mãi nguyên kia. Cảm xúc hạnh phúc trào dâng khiến Duy ngần ngại đặt tay lên ngực mình, tự nhiên ngu ngơ nói:

- Nếu tim anh cứ tiếp tục đập âm ỉ như thế này, sớm muộn gì cũng bị suy tim mất thôi.

Thanh khựng lại bởi một câu bày tỏ rất tự nhiên của Duy, hơi nghiêng đầu nhìn sang khuôn mặt đang cố gắng che dấu cảm xúc bằng vẻ điềm tĩnh của mình. Tầm tầm nhận lấy chiếc khăn bông trắng mềm mại, lột chiếc mũ bơi ra, vừa lau tóc và mặt vừa nói:

- Nếu sớm vậy đã bị suy tim, thì làm sao mà theo sau tôi được đây. Vậy mới nói, bảo trì tim anh cho tốt. Để có thể tán tỉnh tôi, anh cần một trái tim sắt đá hơn hiện tại nhiều lắm.

Nói rồi Thanh còn cầm cái khăn đập đập xuống phía ngực trái của Duy trêu chọc sau đó mới đứng lên đi về phía phòng thay đồ.

Duy cúi người xuống che đi nụ cười của mình, cô gái này thật không biết ư? Vì cô ấy anh đã làm đến bao nhiêu cái chuyện ngốc nghếch mà bản thân cũng không tưởng tượng nổi. Trái tim sao? Nó sớm đã thật mềm nhũn ra với cô ấy rồi chứ còn lại chút nào sắt đá nữa.

Thanh xách trên tay chiếc túi du lịch nhỏ màu rêu, cũng chẳng rõ là nhãn hiệu gì. Chỉ thấy khá nhẹ nhàng và thoải mái chuẩn bị đi loang quanh ra bờ biển dài hơn một ki lô mét toàn cát mịn ở phía sau khu vui chơi. Nhưng lúc này Thanh đã thấy Duy xuất hiện, vẫn bộ quần áo cũ lúc trên tàu chỉ khác là tay anh có chiếc túi du lịch Vuitton nhỏ màu nâu, điềm nhiên đợi bên cạnh chiếc cầu gỗ bắc qua hồ nước nhân tạo. Bóng anh đổ dài mang chút gì đó phiêu dật, cô liêu, lặng lẽ in đậm trong tầm nhìn của Thanh.

Thật sự Thanh chẳng biết giải quyết người đàn ông này như thế nào. Anh là một người rất xa lạ nhưng lại giống như thật quan trọng với cô. Người ta thường nói sao nhi? Tình yêu là phải thật đúng lúc gặp đúng người. Duy xuất hiện bên cạnh cô vừa đúng lúc cô buông bỏ thứ tình cảm vô vọng kia. Không tính là quá rầm rộ nhưng lại cứ nhanh chóng xâm chiếm vào cuộc sống của Thanh khiến cô chẳng kịp định hình gì.

Đứng sau tấm lưng rộng và thân hình cao lớn mang chút bất cân của Duy, Thanh khẽ háng giọng:

- Anh muốn đi ăn gì không?

Duy từ tốn quay lại đầu hơi nghiêng, ánh mắt sâu hun hút đối diện với ánh nhìn lơ đãng của Thanh hỏi lại:

- Em thì sao?

- Tùy tiện gì cũng được. Hay là mua bánh mì nhé. Tôi mời anh!

- Ở mấy khi được em mời, anh sẵn sàng.

Vậy là Thanh mua một ít bánh mì ngọt, thêm mấy chai nước và cả vài gói bim bim xanh đỏ để Duy xách rồi cùng nhau ngồi dưới chiếc chòi mát ngắm biển. Thanh nằm ngửa người ra chiếc ghế xếp, cắn một miếng bánh mì nhìn xa xăm về phía những người đang chơi trò cảm giác mạnh. Vài người đàn ông mặc áo phao hò hét cùng nhau kéo dù bay, hai cô gái da trắng tóc vàng đang rượt nhau bằng mô tô nước, còn có một nhóm người mặc đồ lặn chuẩn bị ngắm san hô.

Đây là tết đầu tiên cô một mình ra biển. Phải nói tết dương hay tết âm gì Thanh cũng chưa từng có ý định sẽ ra biển. Bởi lúc đó thời tiết ở Hà Nội không tính là quá lạnh, nhưng vẫn đủ để muốn đắp chăn bông chứ chẳng đủ mãnh lực mà đi đón gió. Nhưng năm nay thì khác, cô muốn trải nghiệm và cảm nhận thật nhiều hơn nữa về cuộc sống này. Ít ra cuộc đời cũng phải tươi đẹp thật đủ để giữ cô lại chứ, sống thì cũng phải có ý nghĩa cho đáng sống chứ nhỉ.

- Lần đầu tiên được cảm nhận không khí tết đặc biệt như thế này đây. Sao mà em cũng nghĩ ra được nghỉ tết thì đi biển vậy.

Thanh nhún vai nhìn về phía Duy, khuôn mặt nghiêng của anh khá ưa nhìn với đôi mắt mang theo ý cười và sống mũi hơi cao. Bàn tay với những ngón tay thon dài đưa chai nước suối lên miệng uống một hơi. Hòn đảo này êm đềm đến nỗi gió chỉ hơi khiến sóng biển lăn tăn, mang theo mùi mặn và bụi bặm của cát. Hải hòa quá khiến cho con người ta không cảm lòng nổi. Bỗng dưng Thanh cũng muốn liên tưởng Duy giống như nơi này vậy. Vừa đẹp để lại yên bình thanh tĩnh, hình như anh còn đang giấu đi những sinh động của bản thân nữa.

- Đôi lúc thật hâm mộ cuộc sống tự tại của anh đấy.

- Vì sao em cho rằng anh tự tại?

Duy hơi buồn cười bởi ngữ điệu mang theo chút than thở của Thanh. Cô gái này luôn có cái nhìn rất mới lạ về đối phương. Anh không tin Thanh thật sự cho rằng anh tự tại như lời cô nói, nên mới cố tình hỏi lại.

Vẫn hướng ánh mắt tới một điểm xa xôi, nơi mà bầu trời trong veo và nước biển trong vắt giao nhau như hòa vào làm một. Khuôn mặt vừa khắc khoải lại vừa như nhẹ nhõm, Thanh trả lời bằng quơ:

- Hồi nhỏ tôi luôn thắc mắc đâu mới là điểm cuối của biển. Nhưng sau này mới tự hiểu, bất cứ nơi nào là bờ, nơi đó chính là điểm cuối.

Hơi ngừng một chút Thanh chuyển ánh mắt, chăm chú gấp lại chiếc vỏ bánh mì vuông vẫn trong tay.

- Tôi nói anh tự tại, bởi ít nhất anh có đủ khả năng khiến cho người đối diện cảm thấy điều đó từ anh. Có thể trước đây anh phải trải qua rất nhiều nỗi đau khổ cùng cực, nhưng ở thời điểm này... dù chỉ có một mình đi chẳng nữa, thì cuộc sống của anh vẫn luôn có ý nghĩa và không hề vô vị. Đó chính là điều khiến tôi hâm mộ.

Duy vẫn thủy chung hướng ánh mắt sâu thẳm hơn lòng biển kia, vào khuôn mặt nghiêng phảng phất chút gì đó cô liêu chất chứa nhiều nỗi niềm của Thanh. Cô gái này luôn là một ẩn số khiến anh không nắm bắt được. Duy thật lòng thổ lộ:

- Em biết không? Anh luôn nhìn thấy sự bất cần ở em, nhìn thấy hiện tại em đã không còn ràng buộc gì nữa. Cảm giác em sẵn sàng rời bỏ nơi này bất cứ khi nào, nhưng từ ánh mắt em... không phải không đành lòng ra đi, mà lại là không thể ra đi. Em luôn làm anh cảm thấy rất lo lắng.

Ánh mắt thẳng thốt của Thanh ngạc nhiên đối diện với đôi mắt dường như nhìn thấu sự đời của Duy... Anh là người đầu tiên biết được suy nghĩ thật trong cô, suy nghĩ mà chính cô vẫn luôn lẫn trốn và cố gắng che giấu. Tình cảm với Phong sớm đã là một hố đen trong cuộc đời Thanh, đó là thứ tình cảm cô tuyệt vọng từ rất lâu rồi, nó không phải sợi dây ràng buộc Thanh với cuộc đời này nữa... Là một người khác, người ấy vì cô mà không thể tồn tại, trước khi bước vào nơi mà Thanh không thể chạm vào, anh đã nói cô "phải sống thật tốt". Chỉ vì ánh mắt đầy dục của anh khi bị ngọn lửa điên cuồng ấy nuốt trọn mà Thanh không dám ra đi. Cô sợ ở một nơi nào đó, khi gặp lại anh... cô sẽ không thể đối diện với anh được. Người ấy... cô nợ anh cả một mạng sống!

Duy đưa tay chạm nhẹ vào giọt nước mắt nặng trĩu bắt giãc tràn ra, chứa đựng tất cả đau thương mà Thanh phải chịu đựng. Nó vừa như nóng bỏng, lại chỉ như ấm áp tiếp xúc với bàn tay thô ráp của Duy. Tâm tình xáo trộn và đau lòng hơn rất nhiều, anh nắm nhẹ lấy bàn tay cô mà nói:

- Thật sự đấy, anh rất cảm ơn rằng... ít nhất còn có thứ níu giữ được em!

Thanh nhìn khuôn mặt chân thành của Duy cảm thấy gần gũi đến mức ngạc nhiên. Ánh mắt anh chứa đựng tất cả tình cảm, sự quan tâm, đau lòng và cả lo lắng nữa. Chưa từng có một ai quan tâm cô theo cách anh đang làm. Cô tưởng rằng anh vội vàng xâm nhập vào cuộc sống của cô, nhưng hình như không phải vậy. Duy để ý đến từng cử chỉ, nét mặt, dáng vẻ hay sở thích của cô. Có lẽ anh là người duy nhất dụng tâm nhiều đến thế chỉ vì một ánh mắt của cô.

Trước đây Thanh đã quen với cuộc sống chấp nhận dằn vặt, bởi cô biết bản thân mình không hề tốt đẹp. Nhưng hiện tại người đàn ông mặc chiếc áo xanh còn nhẹ hơn cả màu trời kia, mái tóc gọn gàng cắt ngắn để lộ vầng trán rộng và khuôn mặt ưu tú. Người đàn ông ấy đang nắm bàn tay cô, vừa đủ chặt để Thanh cảm nhận được sự tồn tại của anh, lại vừa đủ nhẹ nhàng để cô biết anh đang lo lắng và nâng niu cô như thế nào. Dường như Duy đang muốn truyền tới trái tim cô hơi ấm của cuộc sống này bằng nhiệt huyết của chính trái tim anh.

Mặc tiếng ồn ào huyền ảo xung quanh, mặc cả tiếng gió nhẹ nhàng đưa sóng biển xô bờ. Thanh vô thức lạc thật sâu vào đôi mắt thăm thẳm của Duy, nơi ấy vừa bí ẩn lại vừa như tường tận... chỉ ngập tràn một bóng hình Thanh. Bỗng như giật mình, lại không biết phải đối diện với ánh mắt đầy yêu thương bao bọc ấy như thế nào, ngại ngùng nhìn đi nơi khác để sắp xếp lại cảm xúc của bản thân. Nhưng dường như Duy nhanh chóng nhận ra sự áp úng trên khuôn mặt xinh đẹp kia nên chỉ đành cười cười cố tình mở lời đi.

- Anh định nói là tối nay ở đây bắn pháo hoa em có muốn ở lại không. Nhưng anh cho rằng em vẫn nên quay về thành phố thôi. Anh có đặt trước rồi, chúng ta ra đi ca nô về rồi đi ăn sau nhé. Được không?

Thanh cũng không ý kiến gì nữa, dù còn nuối tiếc hòn đảo xinh đẹp này nhưng bản thân quả thật khá mệt rồi. Điều cần làm là trở về khách sạn, tắm nước nóng và nghỉ ngơi một hồi. Vì vậy Thanh chẳng hơi sức nào mà phản kháng ý tốt của anh chàng này nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái cùng Duy thông thả đi dần ra bến đò.

Đường về có lẽ là êm đềm hơn, Duy đưa cho Thanh một chút gừng, cũng tự tay dán miếng chống say ra sau tai cô và còn rất chu đáo dặn dò:

- Em biết đấy, chỉ bảy phút là em đã ở đất liền rồi. Anh luôn đứng cạnh em, hít sâu thở đều nhé.

Thanh thấy Duy căng thẳng vậy lại hơi buồn cười, vì thật ra bản thân Thanh đây cảm thấy tinh thần rất thoải mái. Dường như gánh nặng tâm lý cũng đã được bỏ xuống quá nửa, nên chỉ gật đầu một cái lấy lệ và cùng Duy bước lên ca nô. Nhưng vẫn là cô quá đề cao bản thân hoặc đánh giá quá thấp tình trạng bệnh sợ nước lâu năm này của bản thân. Bởi bảy phút trôi qua, là bảy phút trống ngực cô đập rộn ràng, tay chân vẫn vô thức run rẩy. Chỉ đến lúc Duy giữ chặt lấy bờ vai Thanh từ phía sau, cô mới có thể dần điều hòa lại nhịp thở và vững tin hơn. Khi tới đất liền rồi vẫn phải dựa vào Duy đưa trở về khách sạn, mở cửa phòng giúp, sắp xếp cho cẩn thận rồi anh mới dặn dò:

- Anh ở cách em hai phòng. Có gì thì gọi anh nhé.

Thanh chẳng quan tâm được Duy đang truyền tải thông tin gì nữa, vì ý thức của bản thân đang dần chìm vào giấc ngủ chập chờn nào đó rồi.

Duy ghi lại số điện thoại của mình ở mẫu giấy nhớ dán ở gần điện thoại để bàn, đặt một ly nước ở bàn gần giường, vịn chiếc đèn ngủ tỏa ra ánh sáng vàng nhạt xuống số nhỏ nhất, lại chỉnh điều hòa về hai mươi hai độ. Đi về phía phòng tắm, lấy chiếc khăn mặt màu trắng nhúng nước ấm, lau mặt cho Thanh thật nhẹ nhàng... lặng ngắm khuôn mặt đang hiện rõ sự khó chịu kia thêm một lúc, rồi mới lưu luyến đi ra ngoài đóng cửa lại.

Giấc ngủ nặng nề đưa Thanh dong duỗi về nơi thật lâu thật lâu trước đây, thật sâu thật sâu nơi nào đó trong miền kí ức mờ nhạt... Nơi ấy có cây cỏ thụ già cỗi với những tán cây to lớn, có một chiếc ghế gỗ anh tặng riêng cho Thanh. Anh nói anh sẽ là anh trai, mang lại cho Thanh thứ tình cảm mà cô chưa từng có. Nhưng bỗng một ngày người anh trai như tượng đài hi vọng ấy sụp đổ. Cô biết được rằng anh cũng yêu thích Phong... thứ tình yêu giống như tình yêu tuyệt vọng mà cô mang theo vậy. Liệu anh tiếp cận cô có mấy phần thật lòng? Hay chỉ đơn giản là sự đồng cảm? Hoặc giả lại là một sự thám thính tình địch chẳng hạn? Thanh thất vọng đến mức nào? Không thể kiểm chế được bản thân, sao chỉ vì những quan tâm đời thường kia mà kì vọng đến mức ấy?

Dù trong giấc mơ ngắn ngủi đứt đoạn, Thanh cũng nghe thấy tiếng sóng biển đang ào ào dội lại, điên cuồng như chính cõi lòng cô. Nhưng sóng biển không dập tắt được ngọn lửa dữ dằn năm ấy, và không đánh tan nỗi con ác mộng hiện giờ. Ánh mắt sâu thẳm dịu dàng và day dứt, an nhiên chịu đựng đau đớn tột cùng của anh như đang đối diện với Thanh. Nụ cười mờ nhạt của anh cần nuốt tan tành cả trái tim lẫn lý trí cô. Dàn âm thanh nặng nề tựa như bóng tối chết chóc đè lên thân hình cao lớn. Ánh sáng chớp lóe hòa cùng ánh lửa hung hãn nuốt chửng mọi thứ, mùi cháy khét lẹt làm đặc quánh tất cả không gian, khối mịt mù che lấp hết tầm nhìn hạn hẹp...

Cô muốn nắm lấy bàn tay ấy mà kéo anh lại phía mình, nhưng ngọn lửa cứ hung hăng chẳng chừa bất cứ điều gì, nó nuốt trọn ánh mắt sâu thẳm, nụ cười bất diệt và rồi một tượng đài hi vọng chưa kịp sống dậy đã hoàn toàn sụp đổ không dấu vết... Thanh hốt hoảng nắm lấy không trung và bật dậy hô to một tiếng "anh" như cô đã từng gọi. Nhưng hỗn hển mờ mắt ra chỉ là không gian lặng ngắt, tiếng điều hòa ù ù tỏa ra hơi mát nhờ nhờ khiến cô run rẩy không thôi.

Bờ vai buông thõng cảm nhận một hơi ẩm vừa như xa lại lại thật quen thuộc. Hình ảnh bàn tay to lớn đang nhẹ nhàng bao bọc lấy đôi tay trắng bệch của mình, chậm chậm lạc vào ánh mắt hoang mang vô định của Thanh. Khuôn mặt Duy hiện rõ từng nét lo âu, tay còn lại anh nhẹ nhàng lau hết nước mắt ướt đầm, chảy tràn trên gương mặt cô gái đáng thương. Rốt cuộc là đau khổ đến mức nào mới có thể thành được hình dáng hiện tại đây?

Chứng kiến Thanh bị con ác mộng hành hạ hơn một tiếng trời, Duy không cảm lòng được mà cúi mặt che đi đôi mắt sắp muốn rơi lệ của mình. Trời đã tối mịt mà vẫn không thấy Thanh có động tĩnh gì, Duy đành phải nhờ lễ tân mở cửa liền phát hiện cô gái này đang sốt cao, ú ớ nói điều gì đó, đầu thì lắc liên tục, mướt mát mồ hôi và nước mắt dần đọng. Đã biết là khi điều trị vượt qua chướng ngại tâm lý cô sẽ bị sốt một chút, nhưng Duy không ngờ rằng lại có thể nguy hiểm đến mức này. Ánh mắt lạc lõng của Thanh như hàng ngàn mũi dao chích thẳng vào phía ngực trái khiến Duy đau lòng ôm cô vào. Vuốt tóc Thanh thật nhẹ nhàng mà nói:

- Tất cả mọi chuyện của quá khứ, em đừng nghĩ tới nữa? Hãy sống cho em của hiện tại một chút được không?

Thanh mơ hồ nhìn vô định vào không gian tĩnh mịch. Phải rồi, quá khứ cô chẳng thể quay lại... cũng đã bao lâu rồi không mơ tới anh nữa, không gặp giấc mơ ấy nữa. Thanh tưởng rằng anh đã hoàn toàn biến mất, nhưng đột nhiên hôm nay bất ngờ quay lại khiến cô không lường trước nên hoang mang cực độ. Thanh thở dài dụi mặt thật sâu vào bờ vai Duy... xin hãy cho cô có thể tìm kiếm một chút yên bình và tự tại của người đàn ông này được không?

Gần mười phút sau, Duy chủ động tách cô gái này ra khỏi bờ vai đã ẩm ướt của mình, anh thở dài đặt cô nằm xuống giường rồi về phía phòng tắm lấy khăn ẩm ra lau mặt cho Thanh. Duy nhẹ vén ít tóc mái của Thanh lên như một việc anh vẫn thường làm, lại pha chút nước ấm cho cô uống sau đó mới hỏi ý kiến Thanh:

- Em muốn ngủ một giấc đợi anh mua đồ ăn về, hay cùng anh ra ngoài ăn chút cháo hải sản?

- Nghỉ một chút, rồi tôi đi cùng anh.

Thanh nhắm mắt nghiêng đầu nói lại càng làm Duy đau lòng. Anh ước mình có thể chạm sâu vào suy nghĩ của cô, hi vọng mình có thể đồng điệu với tâm hồn cô. Có thể không xóa đi được những kí ức thương tâm ấy, nhưng ít nhất có thể cùng sẻ chia với Thanh. Anh không nghĩ mình sẽ chịu đựng được ánh mắt cô đơn và lạc lõng ấy, anh không muốn bắt gặp khuôn mặt Thanh thảng thốt và hoảng sợ thêm một lần nào nữa...

Mặc chiếc đầm ren dài màu đen và khoác chiếc áo mỏng, Thanh cùng Duy lững thững đi giữa thành phố Nha Trang sáng đèn và nhộn nhịp. Phía bên tay trái là sóng biển đang dữ dội xô về bờ, gió biển lồng lộng mang theo cả hơi nóng ủa lại. Hai người dừng trước một quán cháo hải sản đông người ra vào và tìm chỗ ngồi. Duy tỉ mỉ lau đi lớp cát bụi trên mặt bàn và ghế sau đó mới gặt đầu ý bảo Thanh ngồi.

Mùi cháo thơm phức của hành ngò và hạt tiêu trần ngập khứu giác, nóng hổi khiến tâm tình người ta dễ chịu hẳn. Vị cháo thanh ngọt khiến Thanh hài lòng ăn hết một tô đầy, mồ hôi lấm tấm trên trán làm Duy bật cười lấy chiếc khăn giấy bóc ra và đưa cho cô. Thanh thoải mái nhận lấy và nói:

- Hôm nay phiền anh nhiều quá, bữa này để tôi mời nhé.

Duy nhún vai cho thêm ít ớt vào tô cháo của mình không ý kiến gì, cô gái này muốn sòng phẳng thì anh cũng chẳng ngại tạo ra nhiều cái nợ nần cho cô trả.

Khi thanh toán xong xuôi, Thanh cùng Duy đi dạo chợ đồ lưu niệm và thức ăn, sau cùng là vào siêu thị gần đó chọn chút đồ ăn vặt rồi cả hai đi dọc bãi biển trên đường về. Thanh dừng bước nghe nhóm học sinh vừa hát bè nhau vừa đàn vừa trống cảm thấy rất thích thú. Duy thấy Thanh mãi lăm lăm nghe theo lời hát người hơi lắc lư bèn lên tiếng hỏi:

- Muốn làm một bản không?

Dùng ánh mắt dò hỏi, Thanh hướng về khuôn mặt thản nhiên của Duy, anh cười rất lãng tử đi lại phía cậu thanh niên đang cầm cây ghi ta màu nâu. Không biết anh nói gì mà tốp thanh niên cả trai cả gái đều cười cười và nhường cho anh một chỗ còn đưa cả cây ghi ta cho anh mượn.

Duy nhận lấy chiếc ghi ta, ngồi trên bậc tam cấp đằng sau Tháp Trầm Hương. Chân thấp chân cao đỡ lấy cây ghi ta một cách chuyên nghiệp. Đèn đường vàng trải một lớp ánh sáng nhàn nhạt, đủ để soi rõ từng đường nét phong trần trên khuôn mặt Duy. Gió biển thổi lại, giọng hát anh như gần như xa:

- Anh muốn được cùng em, về miền biển vắng.

Mình sẽ sống những ngày hè urom nắng,

Dưới bóng dừa là loi, sẽ nói yêu em mãi

Sẽ nói lời yêu thương đã từ lâu anh giữ trong lòng hoài

Một tràng nhạc đệm dài cùng tiếng trống Cajon cậu thanh niên bên cạnh đập đập gõ gõ theo. Duy lắc lư người chân nhịp nhịp, ngón tay thon dài thì gảy dây đàn, giọng anh trầm ấm tiếp tục vang lên theo giai điệu ngọt ngào của bài hát Lời yêu thương (Đức Huy):

- Lần đầu gặp, gặp em trên phố.

Anh ngẩn ngơ, thần thờ như người ngủ mơ

Chỉ một lần nhìn vào đôi mắt,

Em đã cho anh quên, quên đi tất cả.

Anh muốn được cùng em, về miền biển vắng.

Mình sẽ sống những ngày hè urom nắng,

Dưới bóng dừa là loi, sẽ nói yêu em mãi

Sẽ nói lời yêu thương đã từ lâu anh giữ trong lòng hoài

Duy say sưa hát và ánh mắt vẫn sâu thẳm nhìn Thanh. Đuôi mắt anh ánh lên ý cười vui vẻ nào đó khiến Thanh cũng cảm thấy nhộn nhịp theo. Một cô bé trong tốp đứng dậy chủ động nắm lấy tay Thanh nhảy múa, lắc lư theo từng nhịp và cười đùa làm cô cũng phần chần thả mình vào tuổi trẻ đầy nhiệt huyết này.

Đến khi Duy kết thúc bài hát mọi người cùng vỗ tay tán thưởng, anh hài hước trả lại đàn còn đứng nghiêm chào theo kiểu quân đội. Sau đó đưa cả túi đồ ăn vặt Thanh vừa mua ở siêu thị cho các bạn trẻ, chỉ ‘xin phép’ cầm lại một chai nước suối. Tạm biệt tuổi trẻ sôi động, hai người thong thả đi dọc bờ biển tràn đầy sóng và cát, Duy mở nắp đưa chai nước cho Thanh và hỏi:

- Mệt không?

- Rất thoải mái.

- Vậy thì tốt. Vận động một chút, tí nữa về tắm qua bằng nước ấm, ngày mai tỉnh dậy sẽ thoải mái hơn.

Chẳng biết Duy có nhìn hay không nhưng Thanh vẫn gật đầu nhận lấy chai nước, thuận thế uống một ngụm. Đi bên cạnh Duy cô mới nhận ra đúng là mình quá nhỏ bé thật. Duy dẫu tay vào túi quần ka ki lửng, mặc chiếc áo thun rộng thoải mái vàng nhạt, chân đi đôi dép xỏ ngón màu đen đơn giản, mặt vẫn nhìn thẳng phía trước. Dường như anh đã chắn hết cả gió biển và sóng lớn đang cồn cào ngoài kia. Có vài đôi tình nhân hoặc vợ chồng trẻ tay trong tay qua lại, Thanh nghĩ chắc chỉ có anh và cô tuy đi cạnh nhau, nhưng lại là mối quan hệ khác biệt như vậy, Thanh lên tiếng hỏi:

- Mình ngồi đây một lúc nhé.

- Được thôi. Em có muốn ăn gì không?

Thanh cười lắc đầu, một tay cầm chai nước một tay kéo gọn vạt váy của mình lại, ngồi xuống ôm lấy đầu gối mặt hướng ra biển. Duy cũng chẳng ngăn ngừ, ngồi xếp bằng ngay bên cạnh Thanh. Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn đường hắt lại, anh nghiêng đầu nhìn Thanh. Cảm thấy cô giống đóa hồng đen gai góc, tưởng chừng không hề rực rỡ và nổi bật nhưng lại lặng lẽ giao hòa với màn đêm huyền bí, tạo nên một khung cảnh kì diệu và mị hoặc tới nỗi đối phương dứt không ra nhưng chạm lại không tới. Tóc dài màu nâu uốn nhẹ phía đuôi được thả tự nhiên, bị gió biển làm cho lộn xộn. Duy khẽ chia tay ra, một chiếc cặp tóc có đính vài viên ngọc trai nhỏ, chẳng hề lấp lánh long lanh, nhưng vẫn nhìn ra được sự đơn giản trầm lắng yên bình lại cũng không hề mất đi vẻ đẹp vốn có của bản chất, khiến Thanh khá ngạc nhiên nhìn anh. Duy cười cười:

- Vừa nãy vào chợ lưu niệm thấy cái này ưa nhìn, chọn cho em đó. Thử xem hợp không.

Thanh chậm chậm lấy chiếc cặp tóc từ lòng bàn tay Duy, túm lại mái tóc xoăn hỗn loạn của mình, cặp lên đó rồi quay phía sau lại cho Duy nhìn, miệng thì thành thật hỏi:

- Hợp không?

- Rất đẹp!

Thanh quay người đối diện và nhìn sâu vào đôi mắt thăm thẳm như lòng đại dương của Duy giọng nhẹ nhàng :

- Cảm ơn anh nhé!

Duy chỉ cười không nói gì, anh hướng mắt về một nơi xăm nào đó mà Thanh không định hình được. Sườn mặt nghiêng nghiêng anh tuân của Duy ẩn hiện chút nuối tiếc nào đó tuy phảng phất nhưng hẳn là rõ nét lắm. Thanh không biết anh đang phân tâm bởi điều gì. Đôi mắt anh cũng không hề êm ả, chút gì đó găm gào dữ dội như sóng biển ngoài kia, mỗi anh khẽ mím lại dường như để trấn định bản thân.

Bao lâu rồi anh mới ra biển? Thậm chí còn đón giao thừa trên biển cơ đấy. Duy biết chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng vẫn không thể tin rằng ngay đến em trai mình cũng lại ra đi chóng vánh như thế. Cho đến cuối cùng anh mới chính là cô đơn và một mình. Em trai Duy tên Hải vậy mà lại sợ nước, nên mới nói trước đây Duy gắn liền với các hành trình leo núi chỉ để phục vụ Hải. Ngày Hải bị điều gì đó kích động, cùng một đám bạn rủ nhau đi Phú Quốc lênh đênh ra đảo, Duy đang bận rộn với công việc ở gara. Nhưng chỉ vừa nghe tin anh liền vứt hết cái gì mà cờ lê ốc vít để đặt vé bay ra Phú Quốc. Đến nơi lại nhận được tin Hải đang cấp cứu ở viện, anh phải học tốc chạy vào, sau đó là thời gian hai tuần tự chăm sóc nhau của anh em Duy.

Kể từ ngày Hải đi, Duy chẳng dám ra biển lần nào. Anh rất sợ cái cảm xúc tê lương như hiện tại, nó xót xa giống như chưa từng quên đi, nhắc anh nhớ về từng đợt đón đau trong quá khứ thăm khốc. Hải trẻ quá, cả một chặng đường dài phía trước biết bao nhiêu tươi đẹp vậy mà lại vội vàng dừng chân. Biển khơi bao la rộng lớn là vậy, dường như có thể ôm trọn được tất cả đau thương của đời người. Nhưng tất cả là giới hạn bao nhiêu, hay cứ vô bờ bến như người ta thường nói, và nỗi đau vẫn vô bờ bến không diễn tả được như vậy. Trước biển tâm tình Duy sẽ tệ hại lắm, trái tim tê tái chẳng còn biết đó là thứ cảm xúc gì. Gia đình tan nát chỉ còn lại một mảnh duy nhất là anh. Anh muốn lắm được một lần đoàn tụ, và hẳn một lần sẽ là mãi mãi. Nhưng lại không dám... anh chưa giúp ba rửa oan nhục, chưa tìm ra nguyên nhân cái chết của mẹ, và cả việc Hải đột ngột ra đi vậy. Tất cả như những ấn số ép Duy phải gồng mình đề tự tại được như Thanh nói.

Bằng chứng anh có được cũng đã tương đối, chỉ đợi đúng thời cơ để đánh tới là đối phương sẽ gục, nhưng lại chưa biết thời cơ đó là lúc nào. Duy chẳng phải người tốt đẹp gì, thay thiên hạ đẹp loạn anh không ham. Nhưng vui đập nhán cách của ba anh, tức đi mạng sống của mẹ anh... thì Duy không thể tha thứ. Chẳng cần biết lương tâm họ có day dứt có hối hận hay không, nhưng chính tay anh sẽ khiến những con người giả nhân giả nghĩa ấy đứng trước vành móng ngựa, chịu sự trừng trị cho những tội lỗi đáng khinh kia.

- Anh từng nói tôi muốn ra đi, chỉ là không thể ra đi. Anh phát hiện ra hay là anh đồng cảm?

Duy nghiêng đầu nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi quay lưng lại với thứ ánh sáng rực rỡ phía đô thị phồn hoa nhộn nhịp và xô bồ kia. Vậy mà ánh mắt ấy vẫn sáng rực trầm ngâm phân tích biểu cảm của Duy, anh tỏ vẻ thành thật:

- Phát hiện ra và đồng cảm. Thực ra hai chúng ta đều như nhau. Tưởng chừng như chẳng còn gì níu kéo, nhưng lại quá nhiều điều níu giữ lại. Vậy nên mới nói, hay là mình cứ kéo nhau lại đi.

Duy cố tình nói nửa đùa nửa thật cho không khí bớt căng thẳng. Đôi mắt anh khẽ tạo một đường cong mờ nhạt, hoàn hảo che giấu đi cảm xúc của bản thân. Mỗi người đều có những khoảng lặng riêng của chính mình, có những khu vực chỉ dành cho một mình mình mà thôi. Cô luôn tôn trọng những điều riêng tư đó, nên chẳng cố tìm tòi làm gì. Chỉ là bỗng trào lên một ý muốn... san sẻ cùng ánh mắt u sầu, có phần mất phương hướng và tuyệt vọng kia. Đúng là Duy đã che giấu rất thành công cảm xúc và suy nghĩ trong anh, khiến người đối diện luôn nghĩ anh bất cần và có một cuộc sống tự tại. Nhưng Thanh vẫn cảm nhận được, cuộc sống của Duy chưa bao giờ là dễ dàng như bề ngoài cả. Trong lòng anh là vô vàn đau đớn, sóng gió và trầm luân.

- Nếu như có thể, anh thật mong muốn chúng ta sẽ trở thành sợi dây để kéo đối phương ở lại và yêu thích cuộc sống này.

Đôi mắt thất thần của Duy vừa rời bỗng dấy lên vài tia hi vọng rất nhỏ nhoi làm Thanh hơi choáng váng và hoảng loạn. Cô biết rõ bản thân mình không hề bài xích anh, cũng thật lòng nhìn thấy tình cảm của anh rồi. Nhưng để cùng anh tạo một sợi dây níu kéo thì cô chưa đủ dũng cảm và mạnh mẽ ấy. Nhận thấy sự phân vân trên nét mặt Thanh, Duy hài lòng thân nhiên quay mặt ra hướng biển khơi cuộn sóng nói:

- Ít nhất em cũng không từ chối anh. Đừng ép bản thân mình quá, anh chỉ muốn em sống thật thoải mái thôi. Bước đầu, chúng ta cứ yên lặng làm những người bạn tri kỷ của nhau đi. Tuy với em anh không muốn chậm trễ giây phút nào nhưng với em anh luôn có thời gian để chờ đợi. Cứ bình tĩnh bên cạnh anh là cảm ơn em lắm rồi.

Sau đó Duy quay sang nở một nụ cười với Thanh, không hề rạn vỡ hay chói chang, mà là một nụ cười hiền lành rất an nhiên, thêm chút khí chất chừng chạc và điềm đạm. Duy dường như hiểu rõ sự rung động nhẹ nhàng này của Thanh, chưa đủ tạo nên một niềm tin sắt đá để cô dần thân bước thêm một bước. Thanh là người tôn trọng rất sâu, cô lại càng không phải người buông thả gặp dịp thì chơi. Nên lẽ dĩ nhiên cô cần một tình cảm chắc chắn, ít nhất có thể hiểu và cho Thanh một chỗ dựa mà cô cần. Không sao, Duy biết rõ vị trí của mình hiện tại ở đâu. Anh sẵn sàng cố gắng và để Thanh có thời gian nghỉ ngơi sau một trận chiến dày vò miệt mài không ngừng nghỉ ấy. Chỉ cần cô biết khi nào nhìn sang bên cạnh cũng có anh đứng đó là được.

Thanh hướng ánh mắt ra phía con sóng bạc đầu đang ầm ầm xô lại, trong lòng thì yên bình đến lạ. Cô hiểu rất rõ ý Duy nói, anh chàng này lúc nào cũng trực tiếp như vậy, không cần quá hoa mỹ và vòng vèo. Có lẽ cô thích cách nói chuyện tự nhiên mà lại cực kì tinh tế như thế. Hoặc giả bởi vì anh cho cô thấy, cuộc đời này chẳng có gì quá quan trọng với anh nữa nên nếu đã dành tình cảm cho cô, anh còn có thể vì cô nhiều hơn hiện giờ rất nhiều, rất nhiều nữa. Cái cô cần là thời gian và sự chân thành, thì anh có dư thời gian và đủ chân thành đó cho cô.

Khi hai người về tới khách sạn, đứng lấy thẻ phòng Duy mới hỏi Thanh:

- Ngày mai em muốn trở về chưa? Hay còn định đi Vinpearl nữa?

Thanh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt chờ đợi của Duy, cô bỗng cảm thấy nuối tiếc thời gian yên bình này quá. Quay trở về là chồng chất công việc và chồng chéo cảm xúc. Hay là cứ cùng anh trải qua cuộc sống êm ả này thêm một ngày đi...

- Ngày mai bây giờ ba mươi mình đi taxi tới đó nhé. Đi sớm một chút cho chơi được nhiều. Anh trả tiền taxi tôi trả tiền cáp treo nhé.

Nói xong Thanh nhận chìa khóa trước và đi lên phòng để lại Duy còn hơi ngỡ ngàng phân tích dữ liệu. Vậy sẽ không còn là anh đi sau Thanh nữa, hiện ngang đi cùng cô rồi cơ đấy. Biến chuyển bất ngờ và nhanh chóng này khiến anh hơi chao đảo. Vội định hình lại chạy theo hỏi Thanh:

- Vậy em muốn ăn gì nào? Ngày mai bây giờ gặp nhau đi ăn sáng uống cà phê xong thì mình đi được không? Anh mời.

- Cũng được. Ngủ ngon nhé!

Tuy thân nhiên đóng cửa phòng lại, nhưng trong lòng Thanh thì hỗn loạn, hai tay ôm lấy mặt nóng bừng. Cô tựa lưng vào cánh cửa hít thở mấy hơi để bản thân bình tĩnh lại. Cái cảm giác gì mà lạ lắm thế này...

Có vẻ Duy cũng không khá hơn là mấy, anh vẫn còn ngần ngại, cười tủm tỉm đứng nghiêng người tựa vào cánh cửa phòng Thanh. Mắt thì không rời con số mười hai trước mặt. Hay thật, đúng là chỉ cô gái này mới có thể khiến anh bộc phát mấy hành động ngây ngô ngớ ngẩn, như hiện tại chẳng hạn này. Đến cả mười phút trôi qua, Duy mới lấy một tay xoa xoa phía sau gáy mình, một tay vẫn xò trong túi quần, ánh mắt tràn ngập ý cười không rõ là lướt qua cánh cửa hay con số mười hai thêm lần nữa. Sau đó hai tay mới cho lại vào túi quần, vừa huýt sáo vừa về phòng mười lăm của mình.

Hôm sau, bảy giờ năm phút mở cửa ra Thanh đã thấy Duy tươi tỉnh đứng đợi mình, hai người y hẹn đi ăn sáng uống cà phê sau đó mới gọi taxi tới đón đi. Tuy lúc đầu không khí có vẻ hơi 'e lệ' nhưng chỉ bắt đầu ngồi vào cáp treo một cái là hai người thi nhau chọc cười đối phương, nên không gian dù chật hẹp cũng đã thoải mái hơn rất nhiều. Duy cầm chiếc Canon trên tay, chụp Thanh mọi lúc mọi nơi khiến cô phải chiến đấu hết mình để giành lấy máy ảnh, hăm hở xóa hết mấy cái mạng tinh chất 'dim hàng' đi.

Thanh rủ rê Duy chơi mấy trò cảm giác mạnh, bắn súng xem phim kinh dị đủ cả. Chỉ thiếu vài cái trò nằm úp lên ván, dốc ngược đầu xuống, thả người trên cầu trượt dài loằng ngoằng, đâm mặt vào hồ bơi bên dưới là Thanh không dám dính líu. Phương châm sống hiện tại của cô là biết mình biết ta, không nên vui đập bản thân bằng yếu điểm của mình. Đang chơi vui vẻ tội gì mà xông vào nơi khó khăn thử thách, cứ đi đường bằng phẳng cho an toàn. Thanh nhìn đến khuôn mặt nghiêm túc của Duy, cầm khẩu AK nhựa ngắm vào màn hình giật giật mấy cái mà buồn cười tự nhủ, nếu cuộc đời cứ yên bình và vui vẻ như vậy, cô còn muốn hưởng thụ nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cùng Nhau Tìm Chốn Yên Bình! (2)

Hai người đi qua một cửa hàng đồ lưu niệm, nghỉ ngơi một chút Thanh liền kéo Duy vào cô nói:

- Anh đã tặng đồ cho tôi, tôi cũng nên mua gì đó đáp lễ chứ nhỉ?

- Em sòng phẳng như thế, vậy sao anh thích em bao nhiêu mà em không đáp lễ lại một chút?

Duy vừa hỏi vừa cười làm Thanh phải lừ mắt ‘cảnh cáo’ một cái, anh đành tỏ ra ngoan ngoan ‘biết thân biết phận’ cụp đuôi im lặng theo sau Thanh. Chịu đựng cảnh tượng bị Thanh cuốn hết chiếc khăn này chiếc áo nọ lên người mình, tròng hết chiếc kính màu đen đến chiếc kính màu đỏ lên mặt mình để chiêm ngưỡng. Thậm chí vòng cổ vòng tay gì cô cũng ước muốn cho anh hết khiến cả cửa hàng cứ tròn mắt nhìn hai người. Cuối cùng Thanh ôm một đồng hồ có cả khăn, áo, vòng cổ vòng tay, hoa tai ra quầy tính tiền, nhưng lại nhìn về phía Duy, bày ra khuôn mặt đáng thương mà nói:

- Tiếc quá, tôi chẳng thấy có đồ nào ở đây phù hợp với khí chất của anh cả.

Duy chỉ đành thờ dài hai tay túi to túi nhỏ mà chẳng có túi nào của mình, mặt thì buồn xo vẫn phải làm như tươi tỉnh hiền ngang bước ra ngoài cửa.

Thanh tùm tùm đi theo phía sau, được vài bước Duy lại cho ý kiến:

- Anh lao động vất vả, em mời anh ăn chút đi. Sau đó tìm phòng nghỉ ngơi đợi đến tối xem nhạc nước xong thì trở lại thành phố nhé.

- Cũng được.

Nhưng ăn xong Thanh lại tiếp tục kéo Duy đi vào khu thủy cung. Thanh chạy không biết mệt, chiếc mũ rộng vành màu vàng nhạt cứ nhảy nhót trong tầm nhìn của Phong khiến anh tùm tùm mãi không thôi. Ngắm ngía chán chê các loại san hô đẹp đẽ và đủ loài cá sặc sỡ nhiều màu sắc và hình thù dưới đáy đại dương rồi Thanh mới chịu ra ngoài. Lúc này hai người có thể thong thả vừa đi uống nước, chơi đùa rồi tranh thủ xem cá heo biểu diễn. Ngồi cạnh cô gái luôn tươi cười không ngớt làm Duy cũng cảm thấy cuộc sống này tràn ngập ý nghĩa hơn.

Hai người dù mệt là nhưng vẫn tha thêm một đồng hồ ăn vặt di chuyển vào chỗ sân khấu nhạc nước chọn một chỗ ngồi tương đối thuận lợi để chờ đợi. Đứng bây giờ, tất cả đèn tắt đi, màn đêm tối đen bắt đầu cho thứ ánh sáng kì diệu. Thanh ồ lên bởi sự kết hợp hoàn hảo cùng hiệu ứng chuyển động độc đáo của âm thanh, ánh sáng, lửa và nước tạo nên mà biểu diễn nghệ thuật lung linh đầy màu sắc. Bản hòa tấu của tổ hợp lửa, nước, ánh sáng và âm nhạc này chính là độc đáo nhất, chinh phục tất cả các vị khách khó tính. Riêng Duy thì bị cô gái xinh đẹp ngồi cạnh mình thu hút đến nỗi mọi thứ xung quanh đều không ảnh hưởng gì tới anh. Duy vô thức bị chính những ngữ điệu và nét mặt trầm trở của Thanh ẩn hiện dưới thứ ánh sáng lung linh kia phản chiếu lại mà rung động. Anh ngắm nhìn Thanh một cách thất thần, thậm chí kết thúc năm bài nhạc nước rồi mà vẫn chưa dứt ra được. Chỉ đến khi cả trái tim lẫn lí trí như bị gạt mình một cái bởi ánh mắt đen tròn mà sáng rõ của Thanh, manh theo luồng ánh sáng kì diệu cùng niềm vui chưa thuyên giảm kia chạm vào Duy mới tỉnh táo lại. Anh giả vờ nhìn lên phía sân khấu đã sáng đèn mà ngậm ngùi lại nghe thấy giọng Thanh dè dặt nói:

- Anh Duy này... Kết thúc rồi, mọi người cũng về cả rồi, chẳng lẽ anh còn muốn xem thêm một lần nữa?

Duy hơi luống cuống nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh đứng lên cười to:

- Ha ha, không có. Chúng ta đi ra thôi nếu không phải nghỉ lại đây một đêm đấy.

Nói rồi Duy giấu tâm tình trong bóng tối, một tay xách đồng hồ, một tay nhẹ kéo Thanh đứng lên, đưa cô ra ngoài.

Hai người chậm chậm bước bên nhau chẳng nói năng gì đi ra đến cáp treo. Khi cáp treo đã chạy được một đoạn rồi Thanh mới lấy trong túi xách ra gói giấy nhỏ đưa đến trước mặt Duy. Duy nhận lấy, nhìn Thanh như đề dò hỏi thì cô lại quay ra ngoài, mắt hướng sang phía ánh đèn uốn lượn phía xa của thành phố Nha Trang nhộn nhịp đẹp đẽ mà nói bằng quơ:

- Tặng anh đó, chỉ là thấy phù hợp thôi. Tất nhiên anh chẳng dùng để làm gì đâu, nhưng lưu niệm mà. Mở ra đi.

Phía dưới là biển đêm đen tối chẳng rõ đang êm đềm phẳng lặng hay gợn dừ, bên trong cáp treo lơ lửng chỉ có cô và anh yên bình dưới ánh đèn neon nhẹ nhàng. Duy cúi nhìn tiếc túi giấy trong tay ghi địa chỉ “15/2 Hồng Bàng – Nha Trang”. Mở ra bên trong là một chiếc hộp gỗ màu nâu, trên nắp hộp khắc thủ công mấy hình hoa văn và dòng chữ nghệ thuật đẹp mắt: “Có duyên sẽ gặp. Có nợ sẽ tìm về. Dù yêu thương mới có thể bên nhau!”

Duy xoay nhẹ, chiếc hộp liền bật mở, bên trong cũng chiếc bút gỗ nhưng là màu trắng, với những đường bọc vàng mảnh mai, dòng chữ “Thank You!” được khắc tinh tế và lấp lánh ở thân bút khiến Duy hơi sửng sốt, xoay xoay chiếc bút máy xinh đẹp. Cáp treo vẫn đều đều chạy đưa hai người về gần với nơi phồn hoa đô thị, kết thúc chuyến đi êm đềm và vui vẻ. Thanh thôi nhìn khung cảnh tối đen làm nền cho những ánh đèn xinh đẹp lấp lánh kia, chuyển dời ánh mắt về khuôn mặt hơi đỏ mặt chẳng rõ tâm trạng gì của Duy. Gió biển len lỏi qua ô cửa sổ kéo xuống thấp tràn đầy vào khoang cáp treo, xoa dịu tâm tình Duy. Anh đặt chiếc bút lại chỗ cũ, xoay một vòng để đóng nắp hộp, ngón tay lướt qua hơi vuốt dòng chữ bên ngoài, nhìn lên khuôn mặt chờ đợi tín hiệu của Thanh. Vừa lúc cáp treo chuẩn bị vào điểm dừng anh liền vurun người về phía Thanh, nhắm mắt lại nhanh chóng và chuẩn xác đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, biểu thị sự tin tưởng trên trán Thanh:

- Cảm ơn em... đã giúp anh tìm được yên bình!

Sau đó anh xách hết mấy túi đồ, chỉ đợi cửa mở liền bước ra ngoài. Còn Thanh vẫn ngây ngẩn ngồi im đến nỗi anh phải vòng lại kéo cô ra ngoài cho cáp sau dừng bên. Thanh nhìn bàn tay anh nắm tay dặt cô đi vừa dịu dàng lại bao bọc, cả tầm lưng thẳng và rộng lớn của Duy nữa. Không biết người tình tế như anh có nhận ra không, bởi chẳng phải chỉ có riêng anh cảm thấy yên bình đâu. Thật sự so với thời gian đã trải qua thì hai ngày này tâm tình cô an nhiên lắm. Đầu phải Thanh chưa từng du lịch đây đó, chẳng qua chưa có lần nào cảm xúc như lần này cả. Ngoại trừ giấc mơ ấy, còn lại cô thấy rất an toàn và yên bình khi có anh ở bên, hơn nữa thật sự là rất vui vẻ. Đây là những xúc cảm mới lạ, không biết cô đã từng được trải qua chưa. Hay đã từng biết đến nhưng lâu ngày quá mà lãng quên mất. Dù sao cô cũng muốn mình có thể được sống tiếp một cuộc sống thanh bình như vậy.

- Khi quay trở về... chúng ta thử hẹn hò xem nhé!

Giọng Thanh ảm áp hòa cùng gió biển, xen lẫn tiếng nhộn nhịp ồn ào, một đường chạm thẳng vào lý trí Duy. Anh sững người, tấm lưng tuy thẳng tắp nhưng tâm tình biến động như sóng biển ngoài kia, quay lại nhìn sâu vào ánh mắt chân thật của Thanh. Cô gái nhỏ mặt đỏ đến tận mang tai, mắt hạnh đen tròn đảo liên tục, nhưng vẫn vờ như điềm tĩnh lắm, tiếp tục phân tích rồi rầu:

- Ý tôi là, chúng ta có vẻ hợp nhau trong mấy khoản chơi bời này... nên nếu rảnh rỗi, thì có thể hẹn nhau đi ăn uống... xem phim, nghe nhạc... hoặc vài việc tương tự... tôi thấy...

Một tay đang nắm tay Thanh của Duy được buông bỏ, vòng ra phía sau ôm lấy ngang vai Thanh kéo cô vào lòng mình. Tất cả mọi thứ ồn ào tấp nập kia đều không quan trọng gì, chỉ còn lại đây ngay lúc này là nhịp đập mạnh mẽ của hai trái tim. Hai con người trải qua nhiều biến cố và đau khổ, đồng điệu và chung nhịp với nhau. Hai con người từng đáng thương, tìm được yên bình và tự tại trong nhau. Hài hòa một cách đáng ngạc nhiên nhưng lại rất đáng được chờ mong và trân trọng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hình Như Là Mọi Quan Hệ Không Rõ Ràng!

Thanh ngẩn người nhìn tin nhắn của Duy trên màn hình chiếc Note sáu, ngắn gọn mà rõ ràng xúc tích: “Anh đợi em bên dưới nhé.”

Tuy ngoài mặt thì tằn ngẩn nhưng trong lòng Thanh là chút gì nóng vội, thêm chút chờ mong lại có chút luống cuống. Chẳng lẽ chỉ như vậy là hẹn hò rồi đây ư? Có phải hơi gấp gáp không nhỉ? Sáng nay đã cố gắng đi sớm để tránh chạm mặt Duy, không ngờ vừa đến giờ tan tầm, anh lại tìm tới tận cửa. Ai dà, thật là đau đầu chết mất. Cái miệng làm hại cái thân, bộp chộp một tí là thành ra thế này đây.

Sau buổi tối đề nghị hẹn hò đó, dù hai người cùng nhau trở về Hà Nội nhưng có lẽ Duy đủ tỉnh tể để nhận ra Thanh đang ngượng ngùng lắm, nên rất phôi hợp chỉ xách đồ giúp Thanh thôi, chứ không hỏi han gì cô, thậm chí anh còn tránh cả việc nhìn Thanh ấy chứ. Hôm nay anh đã cố tỉnh dậy sớm đợi Thanh để đưa cô đi ăn sáng, đi làm, vậy mà cuối cùng chưa kịp thấy bóng dáng, cô đã chạy mất dạng. Duy vừa thở dài vừa nhìn lên cửa sổ phòng làm việc của Thanh vẫn đang sáng đèn. Cô gái da mặt mông này có định trốn anh đến nỗi làm việc quên đường về không đây? Anh thấy đúng là có khả năng này lắm ấy.

Đang tính đi lên tìm Thanh thì điện thoại Duy rung lên từng hồi. Mới chỉ liếc nhìn qua màn hình anh đã nhú mày tỏ vẻ khó chịu. Tuy vậy anh không hề có ý lảng tránh, Duy vừa nhặt chiếc lá bàng đỏ rụng dưới chân mình vừa bắt máy nhưng chỉ im lặng không nói gì. Đến cả phút qua đi, dường như đôi phương bên kia đã hết kiên nhẫn, giọng nữ đã từng quen thuộc, nhưng lâu ngày quá khiến Duy cảm thấy sự thô thê kia rất xa lạ, chậm chạp đợi lại mòng nhĩ làm anh nhú mày càng chặt hơn:

- Anh... là em đây.

Duy nghĩ mình chẳng cần cầu kì thân thiết, lại càng chẳng có lý do gì phải vờ như không quen. Anh đưa chiếc lá đỏ lên ngang tầm mắt ngắm nhìn màu sắc u hoài đặc trưng như tô điểm thêm cho sắc trời đông Hà Nội, bình tĩnh trả lời:

- Anh biết.

Chất giọng nữ tính một thời anh từng nhưng nhớ, giờ đây khi nghe được chỉ khiến anh cảm thấy khinh thường, đến một từ trả lời anh cũng lười mở miệng.

- Lâu ngày quá, anh khỏe chứ.

- Rất khỏe, cảm ơn em.

- Anh... gần đây đang làm gì vậy?

Duy nhếch môi cười nhẹ một cái nhưng lại sâu đậm đến nỗi Thanh chỉ đứng từ cửa chính vẫn nhận ra sự miệt thị trong đôi mắt anh. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hình ảnh xa lạ như vậy, dường như hôm nay Duy đã dụng tâm rất nhiều để xuất hiện trước mặt cô. Anh mặc chiếc măng tô nâu dài tới quá đùi, đi đôi giày cùng màu, chiếc quần Jeans rất đơn giản và áo len cao cổ màu đen. Một tay cầm điện thoại để sát tai nhưng lại mang dáng vẻ hờ hững, chiếc lá bàng đỏ trên tay anh nhẹ nhàng tới nỗi Duy phải cẩn trọng nâng niu. Khuôn mặt ưu tú mang theo nét bình thản nhưng ánh mắt đang nhìn về phía Thanh kia... rõ là đuôi mắt ngập ý cười nhưng lại không hề yên bình như cách Duy thể hiện. Chẳng biết người bên kia nói gì hay bởi nhìn thấy Thanh mà anh cười rộ lên rất rạng rỡ, vậy mà ánh điện nhân nhật hắt tới sao lại khiến người ta cảm thấy thê lương đến thế nhỉ?

Chẳng ngại ngần hơn nữa, Thanh thả từng bước chậm chậm tiến dần về phía Duy. Tinh cở thật hôm nay cô cũng mặc chiếc măng tô màu nâu đất, đi boots cao, quần Jeans đen và áo len cao cổ màu trắng. Một tay giữ ở dây chiếc túi xách trên vai mình, một tay cho vào trong túi áo, Thanh quay lưng về phía bóng điện neon trắng sáng, bước lại gần Duy. Cô nghiêng đầu yên lặng nhìn anh đang thoải mái nói từng từ:

- Đạo này anh bận bịu lắm, vừa cố gắng nắm lấy sợi dây cho cuộc sống của mình, vừa chờ đợi thời cơ thích hợp.

Thanh nghe rõ thấy tiếng khóc nữ tính và giọng nói nức nở vọng lại:

- Em xin anh mà, coi như nể tình chúng ta có một đoạn thời gian như vậy, anh đừng tuyệt tình quá được không?

Ánh mắt sâu thẳm vẫn trọn vẹn nhìn vào khuôn mặt của Thanh đầy yêu thương nhưng lại bật cười mang theo vài tia mỉa mai cay đắng:

- Anh còn chưa chính thức bắt đầu, em đã cảm thấy anh tuyệt tình. Vậy phải làm sao đây, khiến em thất vọng rồi. Phien em chuyển lời, nói ông ấy bình tĩnh đợi anh thêm chút nữa. Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.

Duy vẫn kẻ điện thoại ở tai, nghe tiếng khóc nỉ non kia mà cười cười. Đưa chiếc lá bàng đỏ rực như đốm lửa nhỏ âm i cháy giữa tiết trời đông ảm đạm cho Thanh, rồi tay anh cứ vô thức chạm nhẹ vào tóc cô, như để tìm kiếm chút êm đềm nào đó dù là mong manh nhất. Dường như cả hai người đều đã không còn nghe thấy cô gái kia nói gì trong điện thoại, bởi sóng mắt họ giao nhau rất thần nhiên và tự tại, không còn chút vướng bận gì về thời gian, không gian hay bất cứ người nào khác. Duy an tâm cất giọng đều đều:

- Nãy giờ em nói gì anh nghe không rõ, để hôm nào chúng ta trực tiếp gặp mặt thì tính sau đi. Anh chắc chắn là một ngày gần đây thôi, giờ anh cúp máy nhé. Tạm biệt!

Duy tắt máy rất dứt khoát, bàn tay anh vẫn để nơi mái tóc Thanh, đôi mắt sâu thẳm với nhiều nỗi niềm thầm kín vẫn trọn vẹn hướng về một người là Thanh. Cô bỗng nhiên thấy rất đủ đây, không quá luống cuống như lúc trước và không hề quá kì vọng điều gì cả. Chỉ đơn giản cảm thấy rất yên bình và tin tưởng tình cảm người đàn ông trước mặt mình hiện tại mà thôi. Cảm xúc rất nhẹ nhàng lại sâu lắng, giống như gánh nặng nào đó trên vai âm thầm được trút bỏ, khiến tâm tình thư thái và an nhiên. Thanh cười duyên đáng hỏi Duy:

- Anh có nghĩ mình nên thay điện thoại không? Loa to quá, em nghe hết rồi.

- Vốn dĩ anh bật loa hết cỡ cho em nghe cùng mà.

- Nói chuyện với bạn gái cũ, có cần nhẹ nhàng vậy không?

- Ngữ điệu nào của anh khiến em hiểu lầm là nhẹ nhàng vậy?

Thanh cẩn thận cất chiếc lá bàng vào một bên túi áo măng tô khá rộng của mình, sau đó nhìn lên khuôn mặt thần nhiên, ý cười tràn ngập thay thế nỗi u uất thầm lặng vừa rồi của Duy chuyển chủ đề:

- Tâm trạng anh liệu có tốt để cùng em đi dạo phố và ăn com không?

- Thực ra chỉ cần nhìn thấy em là tâm trạng của anh liền lập tức tốt đẹp rồi. Nếu cùng em dạo phố và ăn com nữa thì đảm bảo là cực kì tốt đẹp.

- Vậy đi thôi, em cũng muốn xem ‘cực kì tốt đẹp’ là như thế nào.

Thanh hơi hất đầu một cái mang theo dáng vẻ ngang tàn của cô gái nhỏ bướng bỉnh khiến Duy bật cười, nhanh chóng bước theo Thanh đi về phía trước. Con gió lạnh thổi qua làm Thanh rung mình khẽ so vai, hơi lưỡng lự một chút nhưng Duy quyết tâm nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt vào trong túi áo thùng thình của mình mà chậm rãi nói:

- Anh lạnh quá, mượn tay em sưởi ấm một tí.

Sau đó quay sang nhìn Thanh nở một nụ cười hiền lành, đối lập với không gian ồn ào xô bồ xung quanh, đến nỗi cô chẳng đủ dũng khí mà từ chối, chỉ đành cúi đầu cười nhẹ rồi thả chậm bước bên cạnh Duy.

Cuộc đời mỗi con người đều như quyển nhật ký dày, một ngày trôi qua là kết thúc một trang để chuẩn bị sang trang mới. Thanh cảm thấy từ khi Duy xuất hiện, dường như quyển nhật kí thường u uất lạnh nhạt của cô đã được điểm xuyên những cảm xúc mới mẻ, tô vào một thứ ánh sáng lạ lùng mà ấm áp. Vì như bàn tay tràn đầy nhiệt huyết, bước chân thanh thản chậm rãi của anh chẳng hạn... ít bình tĩnh in dấu vào cuộc đời cô. Rất thường nhật nhưng lại ý nghĩa.

Có thể anh còn nhiều bí mật to lớn nào đó Thanh không biết, nhưng Thanh cũng chẳng nghĩ mình muốn biết tường tận. Chỉ đơn giản, Thanh hiểu anh chẳng muốn giấu diếm cô điều gì. Duy rất bình thản và đơn giản muốn cho cô nhìn thấy rõ nhất nội tâm sâu thẳm của anh. Và hiện tại, Thanh thật sự muốn đồng điệu với tâm hồn ấy, muốn san sẻ với ánh mắt ấy, và muốn được gọn gàng trong bàn tay này... ít nhất cô sẽ cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Kết thúc buổi ‘hẹn hò’ đơn giản bằng một bữa ăn và sánh bước đi bộ bên nhau về nhà. Trước khi đóng cửa, Thanh còn được Duy đưa cho một túi đĩa nhạc đĩa phim các kiểu. Cô ngạc nhiên nhìn lên thì anh cười nói:

- Anh chọn được một ít, đĩa mới bây giờ đấy. Dân âm thanh bên nhà em sành điệu thế. Lúc nào cho anh sang xem ké với, anh sẽ mua thêm đồ ăn vặt.

Thanh chạm tay vào một đĩa phim tình cảm hài của Hàn Quốc mà tìm tìm trả lời:

- Được thôi, nếu anh mua đồ ăn ngon một chút, em sẽ rất vui vẻ cùng anh thưởng thức thú vui ấy.

Về đến phòng, trong khi Thanh đang thoải mái nghe một đĩa nhạc hòa tấu và uống chút rượu vang cho ấm người, thì Duy phải sắp xếp lại tài liệu cần thiết. Bên họ đã động, bên mình không thể không đề phòng. Anh chưa muốn gấp gáp, nhưng Trâm tìm đến anh, nghĩa là bố cô ta đã biết trong tay anh

có những gì. Hơn nữa cũng báo hiệu ông ta đang rất lo lắng, và có thể thời cơ của anh sắp chín muồi. Thời gian này quả thật không phải thích hợp để kết giao, bởi anh cũng lo lắng Thanh sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng vậy mới nói, một khi đã sa chân vào tình yêu rồi, để dứt ra khẳng định không phải điều dễ dàng. Anh cứ vô thức tìm Thanh mặc dù đã nhắc nhở bản thân rất nghiêm khắc và kỹ càng. Bây giờ ngược lại, anh phải bảo vệ Thanh cẩn trọng và nhanh chóng kết thúc vấn đề này. Không thể dây dưa kéo dài được nữa. Duy nhắc điện thoại tìm một dãy số dứt khoát ấn gọi:

- Tôi đây.
- Giờ này ông gọi có việc gì vậy.
- Tôi tính làm cú chốt, nên nói với ông một tiếng.
- Vậy được, để tôi liên lạc với thằng em tôi.

Duy yên lặng khỏi động máy tính, giọng anh đều đều:

- Bây giờ tôi gửi tài liệu vào hộp thư của cậu ta rồi. Ông ta đã biết tôi có bằng chứng, sợ là người mình cài vào đã bị lộ, nếu không nhanh sẽ không kéo được cậu ta ra nữa. Chúng ta chỉ có một tuần để đưa ông ta vào bẫy thôi.

-Được, tôi hiểu. Ngày mai liên lạc lại cho ông, cứ hoạt động mọi việc thật bình thường nhé.

Duy thờ dãi gật đầu một cái, định tắt máy nhưng nghĩ sao lại nhấn tin cho Thanh: “Ngủ ngon nhé, ngày mai đợi anh đưa đi làm”. Điện thoại nhanh chóng báo tin hồi âm: “Vậy em mời anh ăn sáng. Bún chả nhé. Ngủ ngon, tạm biệt”.

Duy vừa cười vừa đặt điện thoại lên đầu giường, nhưng như nghĩ ra điều gì đó anh vội vàng bật dậy với lấy chiếc iPhone đọc lại tin nhắn vừa rồi. Hình như cô gái này nói đúng, anh và Thanh gặp nhau lần đầu không phải ở ga ra sửa xe mà là ở một nơi khác. Buổi sáng mùa hè oi ả nào đó như hiện ra trước mắt Duy, cô gái cũng cúi ngang bướng nhận trọn một ly trà đá tạt vào mặt, vẫn kiên nhẫn không ngại ngần vạch ra sai lầm của đối phương. Duy vỗ đầu mình day dứt, tại sao lại không nhớ ngày hôm đó chứ, hình như lúc ấy anh đang vội đi lấy cuộn băng ghi âm mình chờ đợi bao lâu thì phải. Vậy nên mới có thể lãng quên đi tình tiết quan trọng như thế. Nghĩ lại đúng là chỉ có Thanh mới dũng cảm kích thích đối phương đến vậy. Cô gái này... Duy bật cười nằm xuống, vất một tay lên trán, mắt nhắm nhắm nhìn vào một điểm vô định trên trần nhà. Bây giờ có một người khiến anh phải thận trọng từng bước đi rồi, tuy Thanh xuất hiện không đúng thời gian thuận lợi, nhưng anh cũng vẫn thấy hạnh phúc vì cô xuất hiện. Mặc dù chỉ là một mối quan hệ không rõ ràng nhưng ít nhất anh không hề cảm thấy chỉ có một mình nữa.

Sáng hôm sau vừa mở cửa Thanh đã bắt gặp dáng người cao lớn của Duy tựa vào bên tường chờ đợi mình. Cô hơi cười trêu đùa:

- Tủ quần áo đó... anh có muốn dùng không? Tất cả đều là đồ mới.

Duy quay người lại, đối diện thật gần với khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng của Thanh mà trả lời:

- Anh thắc mắc chẳng biết có phải em mua tủ đồ đó cho anh không nữa. Rõ ràng cậu ta không phải cùng một số đo với anh.

Thanh nhún vai mặt tỉnh bơ thành thật:

- Cũng phải, em chỉ mua theo sở thích của mình thôi, chẳng hiểu sao lại vừa vặn với anh như vậy. Bỏ đi thì phí quá, em đang tính bán lại kiếm chút tiền tiêu vặt. Nếu anh không ngại hay là mua lại giúp em đi.

- Được thôi, dù sao em cũng bỏ công sức chọn lựa, lại vừa vặn với anh như thế, ầu cũng là cái duyên. Vậy cứ mỗi ngày chọn cho anh một bộ phù hợp đưa qua đi, rồi em muốn tính toán như thế nào, anh đều thuận theo.

- Thành giao.

Thanh cười tươi nháy mắt, tự nhiên cùng Duy vui vẻ đi về phía thang máy. Thật lạ, khi bên cạnh Duy cô chưa từng ngần ngại nhắc về Phong. Cũng không nghĩ rằng một khi chấp nhận để tình yêu qua đi lại có thể đơn giản và nhẹ nhàng đến vậy, tâm tình thanh thoi chẳng chút gì nặng nhọc nữa.

Quán bún quen thuộc yên ắng hơn vào buổi sáng sớm mùa đông. Chỉ có vài người khách đang chú tâm vào tô bún của mình mà chẳng quan tâm gì đến chuyện khác.

Thanh vừa lau hai đôi đũa vừa tủm tỉm hỏi Duy:

- Anh cũng hay ăn ở đây hả?
- Không thường xuyên, nhưng đúng lúc đúng thời điểm lại ăn ở đúng nơi này.
- Nói cái gì mà khó hiểu vậy, ăn nhanh đi, em phải qua bên nhà sách một chút nữa.

Đến khi hai người ăn xong, Thanh uống chút nhân trần nóng cho ấm người, thì Duy bỗng mang một bó hoa hồng ướp màu đen tuyền, mạnh mẽ lạnh lùng lại kiêu kì bí hiểm, còn ngậm đủ đầy những hạt sương sớm long lanh đưa lại trước mặt Thanh. Anh từ tốn nói:

- Thật lòng đấy, anh không hiểu ý nghĩa các loài hoa cho lắm. Có thể chẳng ai tặng cô gái mình đang theo đuổi một bó hồng đen bởi ý nghĩa tiêu cực của

nó. Nhưng anh lại thấy em cực phù hợp với loài hoa cao quý lại huyền bí và misterious này. Không cần quá nặng nề đâu, chỉ là nhìn thấy bó hồng này, lại liên tưởng đến em, nên muốn tặng em mà thôi. Đừng để bụng mà nhận được không?

Thanh bật cười cúi đầu tránh nhìn vào khuôn mặt thành thật của Duy. Đúng là lần đầu tiên cô nhận được loại hoa này, nhất là không phải ở một nhà hàng sang trọng phù hợp với giá trị bó hoa, mà lại chỉ tại một quán bún chả bên đường nữa thì càng đặc biệt hơn. Chỉ anh chàng lập dị này mới nghĩ ra được những kiểu tán tỉnh ngược đời như thế này thôi. Thanh định đưa tay ra nhận bó hoa thì Duy lại tiếp:

- Xin lỗi em, vì quên mất lần đầu gặp em. Có thể giải thích em cũng chẳng tin đâu, nhưng đúng là hôm ấy anh có chuyện cực kì quan trọng, nên mới có thể ngớ ngẩn như vậy. Đừng để bụng được không?

- Anh muốn em đừng để bụng nhiều chuyện đấy. Nhưng vì bó hoa quá đẹp mắt này khiến em rung động, nên em sẽ cố gắng không để bụng. Đưa cho em được rồi chứ?

Thanh giờ hai tay ra nhận lấy bó hoa và nụ cười rạng rỡ của Duy. Cô biết thử mình nhận không chỉ là bó hoa này, mà còn là tình cảm của anh nữa. Người đàn ông cô đơn chịu nhiều thương tổn, nhưng lại luôn muốn làm cô thoát khỏi cảm giác bơ vơ lạc lõng. Cô trân trọng người đàn ông ấy.

Khi Thanh định ôm bó hoa bước xuống khỏi xe Duy, anh bỗng giữ tay cô lại, đột ngột nhưng lại nhẹ nhàng ôm lấy Thanh một cái thật lâu. Sau khi tách cô ra, Duy mới nhìn sâu vào đôi mắt hạnh phúc kia mà nhẹ nhàng nói:

- Anh có nhiều mối quan hệ phức tạp.

- Phụ nữ ư?

- Không hề. Quá khứ của anh không êm ả, và hiện tại anh có nhiều việc cần phải giải quyết cho những sự việc đã xảy ra trong quá khứ ấy.

Duy ngừng một lúc nhưng vẫn nhìn tròn vẹn vào đôi mắt và khuôn mặt Thanh, anh nói rất bình tĩnh nhưng Thanh lại nhìn ra sự lo âu sâu lắng trong giọng anh:

- Thật sự, thời gian này không phải thích hợp để theo đuổi em, bởi anh rất sợ sẽ làm hại đến em. Nhưng anh lại không thể ngừng việc đi theo sau em được. Vì vậy dù mối quan hệ của chúng ta không rõ ràng, nhưng đối phương khẳng định đã nhận ra em chính là yếu điểm của anh. . .

Duy hơi yên lặng như để theo dõi phản ứng của Thanh sau đó mới lại tiếp tục thổ lộ:

- Anh muốn nói với em, để em có thể đề phòng mọi chuyện một chút. Và sẽ có người của anh, âm thầm bảo vệ em. Thật xin lỗi, là anh ích kỷ nhưng hi vọng em có thể cố gắng chịu sự bất tiện này trong vòng một tuần. Anh sẽ giải quyết thật gọn gàng và nhanh chóng, không làm ảnh hưởng gì đến em cả.

Duy chỉ vừa kết thúc câu nói, Thanh đã nhìn thẳng vào mắt anh hỏi ngay không chần chừ:

- Anh sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Ngạc nhiên bởi ánh mắt chờ đợi câu trả lời và giọng nói gấp gáp biểu thị cho sự lo lắng không yên của Thanh làm Duy hơi ngẩn người. Phải chăng Thanh cũng rất coi trọng sự tồn tại của anh bên cạnh cô? Đường như không chắc chắn nhưng Duy vẫn cẩn trọng hỏi lại:

- Em đang quan tâm anh đấy à?

Mỉm cười khẽ động, Thanh chớp chớp hai cái bởi nhận ra sự thất thố vừa rồi của mình, mắt hạnh phúc đảo một vòng, như chuẩn bị sẵn sàng để lần trốn thì Duy đã tỉnh tã cúi đầu che đi nụ cười nấn nhay của mình, giọng thân thiện nói tiếp:

- Đừng lo, anh đã bố trí rất cẩn thận rồi.

Nhìn sâu vào mắt Duy như để tìm tòi điều gì đó, Thanh chậm chậm nhưng không chút e dè hỏi:

- Nói với em những điều này, không sợ em sẽ chạy mất sao?

- Em có phiền không, bởi khi xong xuôi mọi việc anh sẽ vẫn đi tìm em.

- Nếu kiểu gì anh cũng tìm em thì được, em sẽ yên lặng hợp tác cùng anh. Chỉ cần anh thật cẩn thận thôi.

Thanh nghiêng đầu, đôi mắt bình thản không chút sợ hãi đối diện với Duy khiến anh nhẹ nhõm mà an tâm. Cô gái này quá tỉnh táo để nhìn ra lo lắng trong anh, nhưng lại không cố gắng gặng hỏi và tìm tòi, chỉ đơn giản truyền tải thông điệp để anh vững tin và yên lòng. Duy không giấu nổi xúc động nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Thanh:

- Có những người, anh phải bắt họ chịu hình phạt, bởi lương tâm họ không còn một chút. Cuộc chiến này anh đã chuẩn bị khá lâu. Hôm gặp em lần đầu tiên, chính là để lấy chứng cứ cuối cùng anh cần. Ngày mai, sẽ chính thức bước vào trận chiến, kết thúc sớm em mới có thể an toàn tuyệt đối, anh. . .

Lời nói dõng dạc của Duy im bặt bởi Thanh bỗng vươn người ôm lấy cổ anh, rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ chặt chẽ. Thanh nhắm mắt lặng yên nghe tiếng trái tim Duy mạnh mẽ dội lại trong không gian chật hẹp. Anh chàng này đã dùng bao nhiêu dũng khí để thổ lộ những điều sâu kín đó với cô chứ. Ai nói Duy không sợ cô chạy mất, có điều vì anh quá lo lắng cho sự an toàn của Thanh. Lần là đã tự trách bản thân rất nhiều về việc vướng vào Thanh lúc này,

anh chắc chắn cũng đã rất cân nhắc để nói với Thanh thật hợp lý, và an bài mọi chuyện giữ an toàn cho cô. Người đàn ông này...

- Anh yên tâm đi, em cược bằng tất cả lòng tin của mình. Anh sẽ thắng thôi. Em chờ anh chiến thắng quay lại.

Giọng Thanh êm ả, thì thầm bên tai Duy khiến anh rung cảm rất mạnh mẽ, mắt Duy nhắm lại để che giấu xúc động và vòng ôm của anh siết chặt thân hình mảnh mai thêm một chút. Hít một hơi thật sâu, khi thở hắt ra anh cười cười nói:

- Sao đây nhỉ, giờ anh phải đi lo vài chuyện. Em lên làm việc, tối nay anh tới đón em về nhé.

- Được thôi, chúc anh thuận lợi. Làm thật tốt, tối nay em sẽ nấu cơm cho anh ăn.

Thanh tươi cười xoa xoa vào mái tóc ngắn gọn gàng của Duy. Làm thế nào đây, cô thật sự muốn sát cánh bên người đàn ông này đây. Cô chẳng còn gì để mất thì có gì mà phải lo sợ. Hơn nữa Thanh đặc biệt có lòng tin, rằng Duy chắc chắn sẽ bảo vệ được cô. Không phải chỉ một chuyện mà còn trong rất nhiều chuyện khác nữa! Thật lạ, cô rất tin tưởng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cược Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Yếu Điểm Của Duy!

Trời đã về chiều mà Duy vẫn say sưa cùng hai người nữa vạch ra kế hoạch tác chiến hoàn hảo trong phòng làm việc của Khánh, cậu bạn thân chí cốt và cũng là người giúp đỡ Duy rất nhiều từ khi nhà Duy gặp chuyện đến giờ. Đôi khi Duy vẫn phải công nhận, ông trời không bao giờ tuyệt đường sống của người ta, bởi số trời lấy đi của Duy một gia đình, nhưng lại cho Duy người bạn quý giá là Khánh.

Khi đã tỉ mỉ chốt lại kế hoạch cũng là lúc Khánh mang ít đồ ăn vào phòng. Nhìn đồng hồ chưa thấy đến giờ về của Thanh, Duy mới thành thoi ngả lưng vào thành ghế, uống ly cà phê sữa nóng đều giọng hỏi Khánh:

- Bao giờ quay lại Nhật?

- Tôi vừa về Việt Nam được mấy ngày, ông đã định đuổi tôi đi à?

- Hỏi vậy thôi.

- Tôi ở lại đây luôn.

- Thật?

Duy ngừng lại công đoạn thưởng thức thú vui của mình để tròn mắt nhìn Khánh dò hỏi. Phải biết cậu ta chưa từng có ý định trở về Việt Nam, nên đã nhọc lòng chuẩn bị tất cả để có một cuộc sống tốt nhất ở Nhật. Vậy mà vừa rồi cậu ta còn không thêm chần chừ lấy một giây, khẳng định sẽ ở lại Việt Nam luôn cơ đấy. Hình như mặt trời đã không bắt đầu mọc từ Nhật nữa rồi.

- Ông nghĩ đúng rồi đấy, mặt trời của tôi... ở Việt Nam rồi.

Vừa nói ánh mắt Khánh vừa lơ đãng nhìn xung quanh, vất chéo chân, khuôn mặt thì tỏ vẻ nguy hiểm nhưng tràn ngập ý cười đứng kiêu hãnh cho mọi người biết: “Tránh ra, ta đây sắp bị tình yêu dìm chết”. Duy chỉ có thể lắc đầu, trong lòng thì than vãn gào thét: “May quá, không phải chỉ có mình ta ngớ ngẩn khi yêu”.

Vừa nghĩ vậy, thì điện thoại của Duy đã rung bần bật, làm cả hai thoát khỏi mộng mị của tình yêu mà đánh mắt nhìn nhau. Là dãy số của cậu em chỉ vừa mới ra về được chừng mười lăm phút khiến Duy lo lắng vội vàng bắt máy.

- Anh Duy, người đi theo chị Thanh có vẻ không ổn. Em đã không thể liên lạc với anh ấy nữa.

Duy đứng phắt dậy làm Khánh cũng giật bắn người, theo phản xạ đứng lên đối diện với Duy dù chẳng hiểu chuyện gì. Duy nhìn đồng hồ chỉ mười bảy giờ bốn mươi, không tính là quá muộn nhưng mùa đông trời luôn tối sớm. Bên ngoài, đèn đường cũng đã dần lên rồi. Duy vội vàng tìm số của Tùng bấm gọi, điện thoại vừa nổi thông anh đã không chờ đợi được mà hỏi:

- Thanh có ở đó không?

- Ủa, anh Duy hả? Chị Thanh lấy xe em chạy ra ngoài rồi.

- Cô ấy đi đâu?

- Em cũng không rõ nữa anh, chị ấy...

Không đợi Tùng nói hết câu, Duy đã vội cúp ngang điện thoại. Anh vội lấy áo khoác treo trên móc cạnh chiếc áo blouse trắng của Khánh, vội vàng hỏi:

- Ông có xe ở đây không?
- Mô tô hả?
- Đưa chìa khóa đây, tôi mượn.
- Có chuyện gì vậy?

Khánh tuy hỏi nhưng tay đã vút chìa khóa cho Duy, anh đón lấy chùm chìa khóa, điều hòa lại nhịp thở của bản thân rồi mới nói:

- Điểm yếu của tôi đang gặp nguy hiểm. Chỉ cần là cô ấy, tôi sợ sẽ buông súng đầu hàng vô điều kiện.

Bỏ lại một câu khiến Khánh sốc toàn tập, Duy liền ngang bước ra khỏi phòng khám của Khánh. Vừa đi vừa gọi điện cho Thanh nhưng vẫn chỉ là những hồi chuông tút dài khiến Duy bắt đầu hoảng sợ. Lời Thanh nói “tối nay em nấu cơm cho anh ăn” vẫn văng vẳng bên tai. Giờ này Thanh đang ở đâu? Liệu có gặp vấn đề gì không? Thật tình muốn gắn cái định vị vào người cô ấy để không cần phải bắt lực như thế này. Mãi đến lần gọi thứ mười mấy Thanh mới bắt máy, anh liền lập tức vào đề:

- Em đang ở đâu?

Giọng Thanh có phần run rẩy không biết do lạnh hay do sợ hãi vọng lại làm Duy đau lòng:

- Đại lộ Thăng Long đi về phía Mỹ Đình, có người theo em.

Duy siết chặt tay ga nhanh chóng nói:

- Trên đường nhiều người không?
- Không nhiều.

Giọng Duy rất điềm đạm vang vang bên tai khiến Thanh như vững tin, quên hết những cơn người vô cảm vừa rồi.

- Nghe anh nói, anh sẽ lập tức tới chỗ em chỉ cần hiện tại em thật bình tĩnh. Chọn đúng thời điểm nhé. Bất cứ chiếc ô tô nào, nếu có thể lựa chọn càng đắt càng tốt, hãy dừng lại thật đột ngột. Dừng bất kỳ thứ gì em có, viên đá to ven đường cũng được. Trực tiếp ném thẳng vào kính xe cho anh. Đừng lo, anh sẽ giải quyết tất cả.

- Anh... nhanh nhé!
- Chắc chắn rồi.

Hai tiếng “em sợ” vẫn vang vọng bên tai Duy này giờ khiến tâm tình anh run rẩy, vận mạnh tay ga lao vút đi như một mũi tên trong màn đêm đen tối. Rồi lại chen lẫn giữa dòng đời xô bồ nhưng không màng đến mọi thứ xung quanh. Anh đã mất tất cả, ba mẹ, em trai và một gia đình. Hiện tại anh không thể lại mất đi Thanh nữa. Cô là thứ ánh sáng vừa nhen nhóm trong cuộc đời u ám của anh, đem lại sinh khí cho cuộc sống vô nghĩa đó, làm sao anh lại để cô bị tổn thương được. Nguyễn Văn Lâm, nếu ông dám động đến một sợi tóc của cô ấy, đảm bảo với ông, tôi sẽ trở thành người tồi tệ nhất đình chết ông giữa biển đời này...

Hoảng sợ nhớ lại hai cái tát vừa rồi phải nhận, Thanh đã hướng ánh mắt cầu cứu đến biết bao nhiêu người nhưng ai cũng vô cảm không giúp đỡ. Từ lái xe taxi, cho đến những người đi đường, họ đều dừng đứng trước lời van xin và nước mắt bắt lực của một cô gái không có khả năng chống chọi. Bản năng tìm sự sống trôi dạt khiến Thanh có thể vùng lên bỏ chạy, phóng xe đi tiếp trên con đường không có điểm dừng này. Thanh hiểu ý Duy, con người ta lạnh lùng quá nếu không trực tiếp ảnh hưởng đến quyền lợi của họ, thì họ sẵn sàng bàng quan với tất cả.

Không nghĩ nhiều thêm nữa, Thanh đột ngột đánh tay lái sang bên đường thậm chí còn không cần xi nhan. Chẳng kịp gạt chân chống thả luôn chiếc xe AB đổ kênh ra đất, vội vàng bê cục đá bên đường nện thẳng vào gương xe Lexus trắng mới cứng, vận khí đen đui đổ ở ven đường.

Cặp tình nhân đang hí húi trong xe giật mình không hiểu chuyện gì xảy ra, vừa mở cửa đã nhìn thấy chiếc gương chiếu hậu vỡ tan tành. Anh chàng chủ xe không tin vào mắt mình, ngهن lời quay sang Thanh ngao ngán. Thanh gấp gấp bám lấy tay anh ta hồn hên nói:

- Xin anh, gọi cảnh sát đi, tôi đập vỡ gương xe của anh rồi. Xin anh giữ tôi lại đi.

Vừa nói cô còn vừa nhìn về phía hai tên giang hồ bặm trợn hùng hổ, đã dừng xe và đang tiến lại phía mình. Nước mắt chảy tràn khuôn mặt sưng đỏ, Thanh cố gắng bám trụ lấy chiếc phao cứu hộ duy nhất của mình hiện tại:

- Tôi không quen bọn chúng, bọn chúng muốn bắt tôi đi. Xin anh hay giữ tôi lại, người nhà tôi lập tức tới đền bù cho anh.

Anh chàng chủ xe chưa kịp lên tiếng, thì một trong hai tên giang hồ đã tiến lại giáng cho Thanh thêm một bạt tai nữa, vừa đánh còn vừa quát tháo om xòm:

- Con khôn nạn, có chịu theo tao về nhà không hả? Về ngay.

Hắn ta mạnh mẽ giật lấy tay Thanh lôi về phía mình, nhưng anh chàng chủ xe dường như đã hiểu chuyện nên dứt khoát giữ Thanh lại. Anh ta cũng không vừa hất mặt nói:

- Anh là người nhà cô ta thì mau lên cái gương xe này cho tôi rồi muốn đi đâu thì đi. Đập gương của người ta xong định chuồn hả? Biết bao nhiêu tiền không?

Tên giang hồ không ngần ngại đâm một phát vào mặt anh chàng chủ xe khiến anh ta lao đao ngã dúi người xuống đất. Cô bạn gái bên trong hét lên một tiếng rồi mở cửa xuống xe hoảng sợ nhưng vẫn nói cứng:

- Tôi gọi công an rồi, các anh đợi đấy mà giải quyết. Đập vỡ gương xe lại còn đánh người.

Tên giang hồ định tát cô gái một cái thì Thanh đã chạy lại đỡ lấy, giống như thứ bản năng không nhận được thứ chướng tai gai mắt trời dậy. Người ta đã bị mình đập vỡ gương xe, phá hỏng phút giây tình tứ, sao còn có thể nhìn người ta vì mình mà cả đôi bị đánh. Thanh điên máu cảm luôn chiếc túi xách Dior đồ đựng đầy thứ linh kiện nện vào đầu tên đứng gần, vừa đánh vừa chửi:

- Mẹ kiếp, bà đây chịu nhìn mày ba cái lại tưởng bà đây hiền. Thích nhận bà là người nhà thì đền tiền cho người ta đi rồi bà theo. Dám đánh cả phụ nữ, kiểu gì cũng bị đánh thì sống chết gì bà cũng phải đập được vài phát.

Tên giang hồ bị bất ngờ vì Thanh phản kháng, hơi cuống chưa phản ứng lại nên còn đang bặm đầu và giữ tay Thanh. Tên trọc đầu còn lại thấy vậy, định xông lên trợ giúp không ngờ cô bạn gái của anh chàng chủ xe cũng rút hai chiếc giày cao gót phi lại đập liên tiếp vào người hắn mạnh mẽ:

- Bà cũng đánh chết mày, đánh người yêu bà à... dám đánh người yêu bà này.

Một mảnh hỗn loạn thu hút vài người đi đường xung quanh, nhưng vẫn chẳng ai có ý định can thiệp. Tất cả lộn xộn chỉ dừng lại khi tiếng mô tô phanh kít chói tai vang lên. Thân hình cao lớn nhanh nhẹn gỡ chiếc mũ bảo hiểm hàng hiếm trên đầu mình xuống, xông lại nện liên tiếp vào hai tên côn đồ khiến chúng không hiểu gì lại càng không kịp trở tay. Thanh nhận ra khuôn mặt thân quen đang tràn ngập tức giận. Giữa luồng điện cao áp tranh sáng tranh tối, ánh mắt Duy đỏ quạch lên, cuống đại đục ngầu. Tuy hoảng sợ nhưng Thanh vẫn vội vàng kéo cô gái nhỏ đẹp sang một bên, đồng thời cũng cùng đỡ anh chàng chủ xe đã nhận một đám choáng váng kia dậy, cho khỏi vương tay vương chân Duy.

Hồi bất ngờ qua đi, hai tên côn đồ lực lưỡng bắt đầu đối chiến thuật, tấn công dồn dập nhưng Duy chỉ nhếch mép, nụ cười đáng sợ Thanh chưa từng chứng kiến. Giống như anh đang một mực muốn hủy diệt tất cả, không màng bất cứ chuyện gì vậy. Thân hình cao lớn nhưng nhanh nhẹn tránh đi những cú đâm tới tấp. Từng cái nhấc chân, giờ tay của Duy đều khóa chặt ánh mắt của Thanh không rời. Đường quyền đẹp mắt qua đi, anh bắt ngờ tung cước thẳng vào chỗ hiểm của đối thủ. Một tên nằm gục không động đậy, còn một tên thở hổn hển không nhúc nhích được trong cái kìm chặt mạnh mẽ của Duy. Mắt anh long lên và giọng nói trầm đục đáng sợ:

- Tao cho chúng mày một đường sống, về báo với ông ta nếu ngày mai không tới địa bàn của tao gặp mặt. Nói ông ta có tin tao dám một phát nổ cùng ông ta thẳng thiên hay không? Mẹ kiếp, cút.

Duy bực bội đá luôn chiếc mũ bảo hiểm ở gần chân mình đi, nhìn theo đường chạy của hai tên đó, rút điện thoại ấn nút gọi:

- Bố trí người theo sát.

Sau đó nhanh chóng tắt máy chạy lại phía Thanh mặt mày sung đỏ, môi tái nhợt đang nắm chặt tay cô gái lạ. Chỉ vừa chính thức đối diện Duy, nước mắt kìm nén này giờ được đã cứ thế tuôn trào. Thanh nhào vào vòng tay của Duy gào khóc âm ỉ, thân thể mảnh mai xụi lơ vô lực. Duy vừa đau lòng vừa áy náy, nhẹ nhàng chạm vào mái tóc rối bù của Thanh mà an ủi:

- Xin lỗi em, là anh không tốt.

Nước mắt nước mũi tèm lem dụi cả vào ngực chiếc áo len mỏng của Duy mà nức nở, yếu ớt trách móc:

- Rồi rành nói là đến ngay mà bao nhiêu lâu mới đến...

Duy kìm nén tiếng thở dài siết chặt hơn vòng ôm của mình, tựa cằm lên đỉnh đầu Thanh nhắm mắt lại. Có trời mới biết anh nhẹ nhõm như thế nào khi nhìn thấy thân hình mảnh mai của Thanh đang liều mạng chống trả lại bọn côn đồ. Anh đã sợ hãi như rơi xuống mười mấy tầng địa ngục, nhịp tim cũng ngưng trệ bởi quá lo lắng và day dứt. Dường như thời gian rất dài đã qua đi, tâm tình Duy mới bình ổn lại, thậm chí nói:

- Anh xin lỗi, rất rất xin lỗi được không? Sau này nhất định bù đắp lại cho em.

Nghe được hai từ “bù đắp” Thanh mới chợt nhớ ra hai nạn nhân vừa bị mình cuốn vào, bèn tách Duy ra, lau đi nước mắt nước mũi loang lổ trên mặt. Đến gần cặp đôi lúc đầu ngồi xe Lexus, còn bây giờ thì bê tha thảm hại mà cúi người ba mươi độ:

- Cảm ơn anh chị nhiều lắm. Nếu không có hai người hẳn là tôi không biết phải làm sao.

Hai người vừa mới chứng kiến màn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, xong lại thêm cảnh ‘tình chàng ý thiếp’ thì vẫn đang ngẩn ngơ, thật chẳng định hình được vì sao mình lại bị kéo vào vụ này. Cô gái có vẻ lấy lại tinh thần nhanh hơn, lo lắng xem xét khắp người bạn trai mình, lại đau lòng chạm tay vào bên má sưng

húp của anh ta. Thanh đánh mắt nhìn Duy, khuôn mặt đáng thương hiện rõ vẻ bất lực không biết giải quyết sao. Anh chỉ gật đầu cười nhẹ rồi tiến lên trực tiếp nói:

- Xin lỗi đã khiến anh chị vướng vào việc không đâu, nhưng thật sự cảm ơn hai người ra tay cứu giúp. Tôi có anh bạn làm bác sĩ, mới từ Nhật về mở một phòng khám lớn ở Thanh Xuân. Tôi sẽ lập tức nói người đưa anh chị về đó kiểm tra tổng quát. Hai người yên tâm, máy móc đảm bảo cực kì hiện đại.

Ngừng một chút Duy lại lịch sự hỏi tiếp:

- Còn bây giờ tôi có thể nói chuyện riêng với anh một chút về chiếc xe được chứ?

Duy chìa tay ra làm động tác mời, sau đó cùng anh chàng chủ xe đi về một góc riêng nói chuyện. Gió đông thổi lại tạt vào mồ hôi ướt đẫm trên trán và sau lưng khiến Thanh lạnh buốt dù mặc chiếc áo dạ dài. Cô nhìn khuôn mặt nghiêng anh tuần đang rất nghiêm túc, đôi môi mỏng động đậy từ tốn, phong thái cực kì bình thản và lịch sự. Anh chỉ mặc độc một chiếc áo len đen mỏng dài tay không cổ, và chiếc quần kaki vàng nhạt. Đôi giày của anh chẳng còn nguyên vẹn như lúc đầu nhưng dường như không ảnh hưởng chút nào đến sự đĩnh đạc ấy. Thanh lặng lẽ nhặt chiếc áo măng tô màu nâu nhạt của Duy nằm lay lắt dưới mặt đất lên, nhẹ tay phủ đi những bụi đất và vết bẩn vương trên đó. Không biết Duy đang nói những gì mà chỉ thấy anh chàng chủ xe gật đầu lia lịa, tay bắt mặt mừng xong lại xua liên tục như hàm ý không vấn đề gì.

Khi Duy cùng anh ta quay lại, thì anh chàng đó có vẻ đã thần tượng Duy quá mức rồi. Một câu ‘anh’ hai câu ‘em’ như thân thiết lắm. Vừa lúc ấy là chiếc ô tô dừng lại, Duy đập nhẹ vào vai anh chàng chủ xe mà hất mặt. Anh ta hiểu ý kéo tay bạn gái còn đang ngơ ngác ngồi vào, để mặc chiếc xe Lexus vẫn cấm nguyên chìa khóa dừng một góc trên Đại lộ Thăng Long vắng vẻ.

Đứng trước mặt Thanh, Duy chẳng còn khí thế như vừa nãy, mà anh lại hơi cúi đầu như che giấu cảm xúc hỗn loạn của mình. Thanh hiểu chắc anh đang cảm thấy phiền lòng lắm vì không bảo vệ cô được trọn vẹn như lời anh nói. Dù sao hiện tại, bởi có Duy nên tâm trạng sợ hãi khi nãy đã bị đánh bay đến tám chín phần, cô chủ động hỏi:

- Ngày mai ông ta sẽ tới tìm anh à?

Ngẩng nhìn lên khuôn mặt thoáng chút lo lắng của Thanh, Duy thành thật trả lời:

- Sẽ không đâu. Hai ngày nữa anh sẽ tìm ông ta.

Dù không quá bất ngờ nhưng Thanh vẫn có vẻ khá ngạc nhiên ngây ngốc hỏi:

- Tôi hậu thư của anh không tác dụng sao?

Duy hơi cười, chạm tay vào mái tóc Thanh, lại kéo cô gần về phía mình mà ôm lấy. Giống như làm vậy để thân nhiệt ấm áp của Thanh có thể cho anh tin tưởng vào sự tồn tại chân thật của cô vậy:

- Không đâu. Bởi ông ta biết anh đã có em, sẽ không thể tùy tiện mà nỏ tung cùng ông ta được.

Duy biết rõ, ông ta chỉ đang đánh đòn phủ đầu và thử thách mình. Nguyễn Văn Lâm là ai chứ? Ít nhất ông ta cũng đã nhìn anh lớn lên mười tám năm trời, lại là một đại tá công an cốt cán. Đến cả gia đình đồng đội ông ta còn có thể diệt không còn một mảnh, chút chuyện vặt vãnh thì có xá gì. Đây chính là phép thử liều lĩnh, ép anh phải hoảng sợ và giờ ông ta đã có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng Thanh quá quan trọng, nên Duy sẽ không thể nào từ bỏ được. Hiện tại anh chỉ có đúng một cách là nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này mà thôi.

Tách Thanh ra khỏi người mình Duy nắm lấy bàn tay cô, bày ra một nụ cười vô hại hỏi:

- Giờ mình lái chiếc siêu xe lách xù bị em đập thành cái dạng khuyết tật này về nhé.

Thanh xị mặt phụng phịu giống một cô bé đang giận dỗi mà nói:

- Rõ ràng anh nói em cứ kiếm xe nào đắt tiền mà đập. Anh tự đi mà đền nhé, em không có tiền đâu đấy.

Duy an lòng hơn rất nhiều đưa tay lau đi vệt mascara bị lem bên khóe mắt Thanh cười trêu chọc cho không khí bớt căng thẳng:

- May mà là Lexus đời cũ, chứ đời mới thì anh đến phải bán thân đi mà đền ấy chứ. Được rồi, về nhà nghỉ ngơi thôi.

Anh đưa chìa khóa chiếc mô tô cho cậu thanh niên trẻ vẫn đứng đợi, còn nói cậu ta gọi thêm người tới đưa chiếc AB đen tuyền của Tùng về nữa. Sáu đó mới đưa Thanh lên chiếc “lách xù khuyết tật” về tới ga ra chung cư.

Nhưng Duy bất ngờ sững người lại vì thấy khuôn mặt từng quen thuộc với mình suốt những năm tuổi trẻ đang cúi xuống, cô gái ấy ngồi cạnh một chậu hoa ở khuôn viên chung cư mang dáng vẻ chờ đợi. Nhận ra được sự thay đổi của Duy, đề ý theo ánh mắt anh Thanh mới thấy cô gái không tính là quá trẻ trung, phong thái rất chừng mực và rõ ràng là một tiểu thư khuê các. Từ cách cô ấy chọn chiếc áo măng tô đen quàng chiếc khăn trắng muốt và đi đôi boots đen cao gót sành điệu, cho tới dáng vẻ chờ đợi dù gấp gáp lắm nhưng lại rất kiên nhẫn kia liền nhìn ra được. Bàn tay nhỏ của Thanh trong tay Duy khẽ động, anh giật mình hướng lại ánh mắt dò hỏi của Thanh mà cười cười, nắm lấy bàn tay cô chặt hơn, bước dần lại phía người kia.

Trời đông chỉ tám độ thật lạnh lẽo, đặc biệt giống tâm trạng hiện tại của Trâm khi nhìn Duy tay trong tay với người khác bước lại gần phía mình. Ánh mắt đẹp trong suốt đầy biến động vẫn nhìn tinh vào khuôn mặt bình thản của Duy. Bao năm rồi không gặp lại anh nhỉ? Kể từ năm anh mười chín và Trâm

mười tám tuổi. Hai người chính thức cắt đứt mối quan hệ thanh mai trúc mã không thể níu kéo được. Giờ đây cả hai đều đã qua ba mươi, anh vẫn ưu tú như vậy, còn cô thì vẫn thật bình thường như bao người khác. Anh đã nắm một bàn tay khác còn cô thì lẻ loi đi tới tìm anh. Cho tới cuối cùng ai mới là người thua thiệt?

Duy cùng Thanh dừng bước trước ánh mắt không tiêu cự của Trâm, Thanh thì lơ đãng chẳng tỏ thái độ gì, còn Duy chỉ cười rất nhạt nhòa lên tiếng:

- Lâu rồi không gặp.

Trâm lặng lẽ nhìn khuôn mặt không mang chút sắc thái biểu cảm nào của Duy. Đúng vậy, anh cần phải trung bộ mặt nào cho Trâm nhìn cơ chứ. Sau tất cả và khoảng thời gian hơn mười năm, hiện tại anh có thể mỉm cười nói một câu “lâu rồi không gặp”, Trâm còn chờ đợi điều gì nữa. Hít một hơi thật sâu, Trâm nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Duy vẫn chỉ cười, nhìn xuống bàn tay lạnh lẽo của Thanh trong tay mình, sau đó mới nói:

- Em đợi một chút nhé, hôm nay cô ấy hơi mệt rồi. Anh đưa cô ấy lên nhà, sau đó xuống tìm em.

Và rồi Duy khoác thêm chiếc măng tô ở tay kia của mình lên người Thanh, choàng tay qua vai đưa Thanh vào phía cửa chính dù chỉ một lần cũng không nhìn lại người phía sau.

Sau khi lên nhà rồi Duy để Thanh ngồi ở sa lông, anh đi vào rót cho Thanh ly nước ấm và chuẩn bị nước tắm cho cô thật cẩn thận. Rồi anh ngồi dưới đất đối diện Thanh, nắm lấy tay cô và nói:

- Khi em tắm xong, là anh đã có mặt ở đây cùng với đồ ăn tối. Được chứ?

Thanh vẫn chăm chú vào khuôn mặt kiên nhẫn của Duy và ánh mắt sâu thẳm của anh giành cho cô mà gạt đầu. Nhưng lại như nghĩ ra điều gì đó, Thanh vội vàng nắm lấy tay anh hỏi:

- Anh sẽ trở lại chứ?

Ánh nhìn mông lung của Thanh khiến anh rung cảm mạnh mẽ, cô gái này luôn có cách khiến anh đứng ngồi không yên, trái tim cùng lý trí thì nhau nhảy nhót. Hoi vuron thẳng người dậy, Duy đặt một nụ hôn rất nhẹ lên trán Thanh. Thậm chí còn tựa trán mình vào vầng trán buống bình của Thanh mà thì thầm:

- Yên tâm đi, làm sao anh dám bỏ chạy cơ chứ. Đợi anh, chỉ đi một chút anh liền quay lại!

Suốt những năm tháng tuổi trẻ, nụ cười của Trâm luôn gắn liền với từng bước chân Duy. Mỗi ngày tỉnh dậy là một ngày mới có Trâm. Anh đã từng ngây thơ cho rằng đoạn đường còn lại của mình sau này sẽ vẫn diễn ra như vậy. Nhưng không... từng mảng, từng mảng kí ức trong Duy cứ dần sụp đổ, khi khoảng cách của anh và cô gái đang cúi đầu mang dáng vẻ ả nhân kia càng lúc càng được rút ngắn.

Trâm nhìn đến đôi giày đầy bụi bặm sau trận ẩu đả của Duy, lại nhìn lên ống quần ka ki vàng nhạt mà lúc còn bên nhau anh chưa khi nào mặc, áo len đen rộng rãi mang theo dáng vẻ phong trần đã tô vẽ thành một Duy hoàn toàn xa lạ với anh trong kí ức của Trâm. Phải rồi, anh giờ đã là của người khác, làm sao còn lại chút dáng vẻ gì là Duy của Trâm được chứ. Trâm bỗng nhiên bật cười thật cay đắng khiến Duy nheo mày. Nhưng anh vẫn rất yên lặng chứ không lên tiếng phá tan dòng cảm xúc đang dâng trào của Trâm. Anh không hiểu, biểu hiện của cô ta là có ý tứ gì, tại sao lại vừa đau đớn vừa chua xót như thế kia. Tuy vậy anh không có ý đi sâu tìm hiểu hay đào bới tâm trạng của cô ta làm gì. Mười ba năm trôi qua thật sự anh đã quá nguội lạnh với khuôn mặt và dáng vẻ này rồi. Duy giấu hai tay trong túi quần, không chút biểu cảm nhìn thẳng ánh mắt thâm thương của Trâm. Giọng nói cô ta kim nén tiếng nấc nhẹ nhàng hòa tan cùng cơn gió lạnh lẽo:

- Anh... đừng bên cạnh người khác được không?

Duy cúi đầu khẽ nhếch mép che đi biểu cảm khinh miệt của bản thân, anh vẫn lặng yên không nói gì, chỉ là sau đó anh liền nghe thấy một tràng dài tiếng nức nở tội nghiệp khiến mình càng thêm chán ghét cái thời khắc này.

- Nếu anh bên người khác... em sẽ... sẽ không thể bảo vệ anh được nữa... xin anh...

Âm thanh đau thương ấy trôi dần theo tiếng gió vun vút ở ngoài ô cửa sổ đóng kín, Duy nhẹ nhàng bôi chút thuốc gì đó lên hai bên má sưng đỏ của Thanh. Tay anh rất cẩn thận vì sợ làm đau Thanh, mỗi anh ním thật chặt như để kim nén sự tức giận và căm thù của bản thân. Thanh vô thức chạm nhẹ vào bên sườn mặt rắn rỏi của anh, ánh mắt dịu dàng nhưng chính bản thân cũng chẳng nhận ra, giọng nói băng quơ thốt ra hai từ:

- Chị ấy...

Chỉ vậy thôi và dừng lại, dường như là phân vân và lưỡng lự nên ánh mắt thất thần, xao nhãng bỏ qua biểu cảm của Duy. Tay anh vẫn nhẹ nhàng như cũ và giọng nói cũng nhẹ nhàng như vậy:

- Cô ấy tên Trâm, kém anh một tuổi. Chính là người anh đã từng nói qua với em về tuổi trẻ của mình.

Để hộp thuốc sang bên cạnh, Duy bắt đầu xoa xoa hai bên má Thanh một cách khá thành thạo, giọng anh lại đều đều kể tiếp:

- Người mà anh chống trả, chính là bố cô ấy. Anh hận ông ta, nhưng chưa bao giờ hận cô ấy. Tuy vậy anh rất khinh thường và chán ghét cô ấy. Nhưng hôm nay, có lẽ anh phải nhìn nhận lại vài vấn đề...

- Anh hiểu làm gì chị ấy ư?

Thanh gối đầu lên đùi Duy, tóc cô xõa dài và mắt nhìn vào một điểm nào đó ở chiếc cằm lún phún râu của anh, nhẹ nhàng hỏi. Bàn tay Duy yêu thương vuốt nhẹ sợi tóc còn hơi ẩm của Thanh, môi mím vẽ một đường cong hoàn hảo, anh trả lời:

- Anh không biết, nhưng tất cả đã qua đi. Cái này cho em.

Duy đưa một chiếc kẹp áo bằng kim loại màu đồng rất đơn giản cho Thanh. Cô xoay đi xoay lại vài vòng rồi ánh mắt dò xét nhìn lại phía Duy. Anh lại tiếp tục vuốt tóc cô, tựa lưng vào thành ghế, hướng ánh nhìn ra phía cửa sổ đang phản chiếu vài ánh đèn cao áp.

- Chắc chắn có cái này em sẽ được an toàn. Anh đã đánh động tới ông ta, nếu dám động tới em lần nữa, đảm bảo người rời đi nhanh nhất sẽ là con gái của ông ta.

Thanh nhủ mảy nắm chặt chiếc kẹp áo dành cho nam thật chặt trong tay, im lặng lắng nghe giọng nói thản nhiên nhưng chứa đựng bao nỗi niềm của Duy:

- Thật xin lỗi, anh lại kéo em vào những chuyện nguy hiểm như thế này.

Thanh chỉ sâu kín nhìn Duy mà không trả lời, bởi cô không biết nói gì vào giờ phút này. Bảo anh đừng lo ư? Giả tạo quá, vì chính tâm trạng Thanh đây còn rung lên từng hồi do hoảng sợ. Nói anh cứ yên tâm lo việc ư? Không thể nào, bởi chắc chắn cả hai đều sẽ vô thức mà nghĩ cho đối phương thôi. Thanh lặng lẽ nắm chặt lấy tay anh, sau đó liền vươn người ôm lấy cổ Duy, kéo anh sát lại gần kề mặt mình, chủ động đặt một nụ hôn lên trán anh, cô thầm thì:

- Đã nói là em cược bằng tất cả lòng tin, rằng anh sẽ chiến thắng mà!

Khuôn mặt Thanh chân thật nhất gần kề ngay trước mắt Duy, ánh mắt đen láy trong trẻo dưới ánh điện nhàn nhạt truyền cho anh vô vàn sức mạnh và vững tin. Duy thờ dãi nhắm mắt ôm lấy Thanh chặt hơn một chút. Tài thật, điểm yếu của anh... cô gái này luôn có cách khiến anh thay đổi chỉ trong một giây.

Duy đau lòng nhớ lại bóng dáng Thanh thất thần gắng sức chống chọi hai tên côn đồ, nhớ lại ánh mắt hoang mang tội độ của cô gái anh yêu, nhớ lại cô xui xẻo vô lực nước mắt đầm đìa trong vòng tay mình. Xin lỗi em, đợi anh kết thúc chuyện này, sẽ xuất hiện trước mặt em một cách tự tin và hoàn hảo nhất!

Bạn đang đọc truyện *Cược Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lâm Trận

Khi đã đặt Thanh nằm yên ổn trên giường và đắp chăn cho cô thật cẩn thận, Duy mới ra ngoài dọn dẹp đồ ăn còn vương vãi trên mặt bàn. Nhìn đến mấy chai rượu vang Pháp lâu năm trên kệ tủ, Duy bỗng cười cười thầm nghĩ: “Ai nói cô gái này không biết cách hưởng thụ cơ chứ?”.

Anh tự ý rót cho mình một chút vang đỏ, từ trên cửa sổ phòng Thanh nhìn xuống phía khuôn viên, nơi mà anh vừa đứng nói chuyện cùng Trâm. Duy chưa từng nghĩ đến lý do vì sao một gia đình, giờ chỉ còn lại mình anh. Nhưng có lẽ hôm nay chính là ngày suy nghĩ đến chuyện đó.

Duy lắc lắc chút rượu đỏ sẫm sánh gần đầy ly mà cười tự giễu. Hóa ra khi Duy chỉ là một cậu thanh niên dễ dàng bị hủy diệt bất cứ lúc nào, thì vẫn có người âm thầm bảo vệ anh. Cho đến bây giờ khi thể lực của anh đã không tầm thường nữa, cô ấy vẫn lo sợ sẽ không thể bảo vệ được cho anh. Nụ cười thật, con gái của kẻ thù lại luôn ân nhân che chở Duy. Người anh luôn khinh khi và miệt thị, lại là ân nhân cứu mạng anh cơ đấy. Bóng dáng Duy đổ dài in đậm trong tâm mắt mơ hồ của Thanh, cô đưa tay ra muốn chạm vào sự lẻ loi ấy. Muốn đánh tan đi những ngồn ngộn suy nghĩ kia, nhưng lại lo sợ mình không đủ năng lực. Thanh vui mình sâu hơn vào ổ chăn ấm áp, ánh mắt vẫn sâu kín khóa chặt thân hình cao lớn cô độc.

Anh đang nghĩ gì? Hình như liên quan không ít đến cô gái tên Trâm đó. Giọt nước mắt vô thức trào ra không báo trước khiến Thanh giật mình. Cô khóc ư? Đau lòng hay hoảng sợ? Lo lắng hay ám ức? Thanh chẳng có câu trả lời, chỉ nén tiếng thở dài, tự mình lau đi giọt nước mắt nóng hổi. Nhưng dường như Duy đã nhận ra điều gì đó bất thường trong ổ chăn ấm áp kia. Anh bước nhanh lại, đặt ly rượu trên bàn, nhẹ lật tấm chăn lên. Đôi hàng mi rung động chớp chớp, còn đọng lại chút nước long lanh, tuy đẹp mắt mà lại đau lòng đến lạ. Duy thờ dãi lau đi giọt nước mắt nặng nề đó, giọng nói nhẹ nhàng đầy yêu thương vang lên trong màn đêm tĩnh mịch:

- Em gặp ác mộng à? Mọi chuyện đều qua rồi, đừng lo lắng được không?

Mắt vẫn nhắm nhưng đôi môi khẽ động, giọng nói mang chút ám ức nũng nịu:

- Đêm hôm anh không về nhà, ở đây uống trộm rượu của em là sao?

Duy gầy vãi sợi tóc lòa xòa trước trán Thanh, ánh mắt sâu thẳm vẫn thủy chung không rời khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh:

- Cho anh ngủ nhờ ở sa lông nhé. Anh roi mắt chìa khóa rồi.

Thanh mở mắt đối diện với Duy một lúc, rồi mới xị mặt nói một câu:

- Lừa đảo.

- Thật sự mà. Có lẽ khi đánh lộn, anh làm roi mắt rồi.

Chẳng nói thêm gì, Thanh quay lưng vào trong không nhìn Duy nữa. Anh nhủ mày, dường như nhận ra vài điều lẩn khuất trong lòng Thanh. Tuy không chắc chắn nhưng vẫn đánh liều hỏi:

- Em giận anh chuyện gì à?

Tầm lưng thon gọn không động đậy, chỉ có chiếc đầu nhỏ gục sâu hơn vào gối trắng. Giọng nói nhỏ nhẹ hơi nghệt:

- Không có. Nhưng em không thích anh đứng trong phòng em nhớ nhưng người khác đâu nhé. Nếu muốn nhớ nhưng thì đi ra chỗ khác, em...

Giọng nói oán trách im bất bởi có một thân nhiệt ấm áp ôm lấy tấm lưng nhỏ, kéo gần về phía ngực mình. Duy nằm nghiêng theo Thanh, giọng nói anh vẫn êm ả trên đỉnh đầu cô lại thêm vài phần trên chọc:

- Em không ghen cả với ba mẹ anh đấy chứ?

Thanh hơi động người, xoay lại đối diện với ánh mắt chân thật mang theo ý cười của Duy. Anh siết chặt hơn vòng ôm của mình chút nữa, giọng nói rất thân nhiên nhưng Thanh vẫn tinh ý nhận ra sự đau lòng trong đó:

- Gặp lại Trâm chính là gặp lại hồi ức của mình. Nhìn thấy cô ấy, anh không thể ngăn bản thân nhớ lại khoảng thời gian trước đây. Lúc ấy anh vẫn có một gia đình nguyên vẹn. Bố anh là người liêm khiết, mẹ anh là giáo viên ưu tú. Em trai anh... khi có người khác, thằng bé luôn đi kèm đám trường thành, nhưng trước mặt anh nó rất tinh nghịch và biết cách nũng nịu.

Thanh yên lặng nhìn nụ cười mờ nhạt đến lay lắt của Duy, người đàn ông này của cô đau thương nhiều quá. Bàn tay trắng nhỏ nhắn bất giác chạm nhẹ vào bên má vương đầy hơi lạnh của Duy, làm tâm tình Duy phải trực tiếp đối diện với ánh mắt đen láy chân thật ấy. Giữa không gian tĩnh mịch, dường như đôi mắt hạnh nhìn thấu tâm can u uẩn của anh, môi hồng mọng manh mấp máy một cách nhe nhếch:

- Vậy thì... từ nay không cần gặp lại chị ấy nữa.

Duy yên lặng một lúc, sau đó mới nở một nụ cười sâu đậm rõ nét và gật đầu rất thỏa hiệp:

- Ừ, hôm nay đã nói rõ ràng rồi. Sẽ không gặp lại nữa.

Chiếc đồng hồ tích tắc cũng như ngưng lại bởi ánh mắt hai người giao nhau, giờ phút này đây dường như nhiều thứ sáng tỏ. Tình cảm mơ hồ nhen nhóm nhanh chóng trong thời gian qua, sự đồng điệu của hai tâm hồn luôn thông cảm cho nhau. Mong muốn sẽ chia và bên cạnh khiến cả hai xích lại gần và không hề muốn tách rời.

- Trong chiếc kẹp áo, là đoạn nói chuyện của anh và Trâm hôm nay. Khi nào muốn em có thể nghe lại, nhưng nhớ cất cẩn thận. Anh đã đồng ý với cô ấy, sẽ cho hai mẹ con cô ấy một đường lùi.

Thanh đan bàn tay nhỏ của mình vào bàn tay to lớn chai sạn của Duy, ánh mắt cũng nhìn theo sự kết hợp tưởng như rất bình thường nhưng lại quá sức hài hòa ấy, giọng đều đều hỏi:

- Tại sao lại đưa cho em?

Giọng của Duy vẫn rất điềm tĩnh, chậm chậm giải thích cho Thanh hiểu:

- Nguyễn Văn Lâm, ông ta sẽ chỉ dùng em để uy hiếp anh. Nhưng nếu trong tay em có bằng chứng Trâm biết hết mọi chuyện ông ta làm, đồng nghĩa cô ấy cũng là tòng phạm, không thể tránh khỏi việc phải chịu hình phạt. Ông ta không dám khinh suất gì đâu.

- Làm vậy có được không?

Thanh lo lắng cho sự day dứt và giằng co trong Duy. Theo như cô nhìn nhận vấn đề, đảm bảo Duy đã hiểu lầm Trâm nhiều chuyện. Có thể thời gian qua đi cùng hận thù tạo nên bức tường thành vững chắc giữa hai người, nhưng không có nghĩa Duy có thể vì Thanh mà hi sinh Trâm. Cô biết đó không phải việc anh có thể làm. Duy cười cười, dụi mặt mình vào phía gáy còn vương mùi dầu gội của Thanh mà thì thầm:

- Để bảo vệ điểm yếu của mình, anh bắt buộc phải có điểm yếu của ông ta. Trâm đối với ông ta, giống như em đối với anh vậy. Ông ta sẽ không bao giờ thương tổn đến cô ấy. Anh sẽ không dùng Trâm đối phó với ông ta, nhưng anh sẽ dùng cô ấy để bảo vệ em thật an toàn.

Mắt Duy nhắm lại, dường như tư tưởng cũng đã được xả thông rất nhiều, anh cười dịu dàng nói một câu bằng quơ nhưng nhiều ẩn ý:

- Như vậy đã là quá công bằng rồi.

Vuốt nhẹ tóc Thanh, Duy cảm thấy an yên tuyệt đối. Trong lòng anh chẳng còn ngổn ngang suy nghĩ nữa, chỉ thật lòng muốn lưu giữ giây phút này dài hơn dài hơn nữa mà thôi.

- Hôm nay đặc cách cho anh ôm em ngủ như thế này nhé!

Thanh không nói gì, chỉ ôm Duy chặt hơn, vùi mặt sâu vào ngực anh, an tĩnh đều đều nhịp thở.

*****

Trời đông, chút âm u mặc định vẫn ngày này qua ngày khác tiếp diễn. Chỗ trống bên cạnh không còn thân nhiệt ấm áp của Duy nữa. Thanh lật chăn ra, liền nhìn thấy tờ giấy màu vàng vừa tằm mắt. Vẫn dòng chữ quen thuộc cứng cáp: “Chào buổi sáng. Đồ ăn anh để sẵn trên bàn, nếu nguội thì cho vào lò vi sóng hâm lại nhé.”

Thanh bước chân xuống, đôi dép trong nhà để sẵn ngay ngắn phía dưới, tờ giấy màu vàng mang theo thông điệp: “Lạnh lắm, nhớ đi cả tất vào!”

Chỉ có thể cười cười lắc đầu với anh chàng nhiều chuyện này, bước vào nhà tắm Thanh lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy bộ khăn mặt, bàn chải đánh răng, một chiếc ly nhựa màu xanh dương. Thậm chí cả một bàn cạo râu Gillette, và lọ bọt cạo râu khổng lồ nữa. Tất cả những thứ đồ lạ lẫm này đang dần dần xâm chiếm lãnh thổ riêng tư của cô. Nhìn vào gương Thanh đang ngáy ngẩn cũng phải bật cười chạm tay vào tờ giấy vàng: “Cô gái trong gương thật xinh đẹp, cô ấy là của anh đây nhé!”

Nhìn cặp bàn chải, cặp ly, và cặp khăn mặt ở cạnh nhau, Thanh cảm thấy mùa đông lạnh lẽo ngoài kia chẳng xi nhê gì với sự ấm áp và ngọt ngào trong lòng mình. Khi ra đến tủ quần áo để thay đồ, Thanh lại bất gặp tờ giấy dán ở cánh tủ nam bên cạnh: “Từ giờ tủ này của anh nhé, bộ nào cũng vừa. Anh sẽ chuẩn bị cho em một tủ bên nhà anh, coi như trao đổi!”. Thậm chí còn thêm một hình mặt cười méo méo, giống y tờ giấy lần đầu tiên cô bất gặp nữa chứ.

Thanh dán hết mấy tờ giấy vàng vàng lên chiếc gương thử đồ, nhìn một lượt rồi mới hài lòng mặc thêm áo choàng len đi ra phía phòng bếp. Hốt hoảng khi thấy đồng hồ ăn trên bàn. Anh chàng này, có cần khoa trương vậy không? Chỉ là bữa sáng thôi mà, chẳng nhẽ phải ăn hết chùng này? Duy đã dậy từ mấy giờ để đi mua hết pizza, đến những loại bánh ngọt hấp dẫn này chứ. Khoan đã mà sao anh biết cô thích ăn mấy thứ này nhỉ? Mặc kệ, ăn đã. Thanh với tay lấy chiếc bánh mì kẹp trên bàn cắn một miếng. Vị giác được kích thích tối đa nên khuôn mặt thả lỏng hết sức, ngồi tựa lưng vào ghế, ngày chủ nhật mở màn tốt đẹp với bao loại bánh yêu thích thế này thì còn gì bằng.

Tiếng báo tin nhắn từ chiếc Note sáu quen thuộc vang lên, Thanh nhìn sang màn hình số của Duy nhấp nháy: “Có thể hơi lâu một chút, nhưng cứ ở nhà đợi anh quay về. Yêu em!”. Ánh mắt lấp lánh như ngưng tụ niềm yêu thích, nụ cười tiêu chuẩn hé mở. Anh nói hai ngày nữa tìm ông ta, nhưng hành động sớm như vậy chắc hẳn đây là thời gian sơ hở của ông ta rồi: “Không sao, em có tuổi trẻ, có thể thoải mái đợi anh về!”

Duy tới phòng khám của Khánh, định bụng hỏi lại cặp đôi tốt bụng hôm qua, nhưng chẳng ngờ người thì không sao, mà chiếc mũ bảo hiểm vốn là hàng hiếm phải cho vào tủ trưng bày, còn chiếc xe mô tô thì Khánh cẩn thận vận chuyển tới ga ra của Duy bảo trì.

- Ông được lắm, cái mũ như thế mà cũng đập vỡ nổi.

Duy im lặng nhớ lại lúc mình nóng khí đá bay chiếc mũ đáng thương chẳng biết lăn đi tận nơi nào, va đập vào đâu mà mẽ được một góc kính như thế kia. Nhưng anh lại gạt đầu nói với Khánh:

- Ông có cho rằng mũ này của ông hàng đều không?

Khánh tức tối lấy chiếc áo bluse khoác vào người, hằm hằm ra ngoài quan sát một vòng phòng khám đông đúc của mình. Để lại không gian yên tĩnh cho Duy bắt đầu làm việc.

Anh sắp xếp chứng cứ lại một cách cẩn thận, chia ra vài chỗ cất, sau đó tự mình cài đặt hệ thống thu phát vào người. Chỉ có thể một phát ăn ngay thôi, được ăn cả ngã về không. Để lâu lại đêm dài lắm mộng. Duy hạ quyết tâm gạt đầu với người thanh niên trẻ bí ẩn vẫn luôn dán mắt vào màn hình máy tính nơi bàn làm việc của Khánh, sau đó quay lưng hiên ngang khuất sau cánh cửa. Cậu trai trẻ đẩy gong kính bạc lên cao hơn, lấy chiếc headphone màu đen trùm vào tai mình, các ngón tay liên tục lướt trên bàn phím. Từng dòng thông tin báo mật của cán bộ cấp cao “Nguyễn Văn Lâm, đội trưởng đội chống tham nhũng, sinh ngày...” dần rõ nét trên màn hình. Cái nhếch môi ngây ngô lại đầy đáng sợ hiện hữu trên khuôn mặt non trẻ, thư thái tựa lưng vào thành ghế lầm nhảm hát theo lời bài hát nào đó mà không ai nghe rõ, ánh mắt tỉnh anh nhắm lại như đang rất an nhiên và bình thản chờ đợi một cái “click” chuột, là hoàn thành nhiệm vụ.

Duy một mình tìm tới ngôi nhà đã nhiều năm không qua lại. Thời gian hơn bốn năm, kể từ khi Hải ra đi, anh đều im lặng nhất có thể. Làm như không quan tâm điều gì, tập trung vào phát triển sự nghiệp và kiếm tiền, đôi khi đàn đúm tụ tập chơi bời đi Bar, hoặc qua Nhật cùng Khánh du lịch. Tất cả đều yên ắng giống như mình đã chấp nhận buông xuôi, không còn cố gắng tìm ra sự thật sâu kín nữa. Nhưng chỉ có trời và Khánh biết được, Duy đã phải dày công thu xếp người trong người ngoài như thế nào. Thậm chí còn phải cùng Khánh đi tìm, van vãn cầu xin hacker trẻ thường gọi là LM người Mỹ gốc Việt giúp đỡ, cậu ta là hậu duệ của hacker “vô gia cư” Adrian Lamo, người nổi tiếng là hacker có đạo đức nhất thế giới.

Nếu không có cậu ta, đảm bảo Duy không thể thuận lợi thu thập được chứng cứ đến lúc này. Ngay cả bản khai của ba Duy và báo cáo khám nghiệm tử

thì, cậu ta cũng chỉ cần vài thao tác là lấy được từ máy tính của Nguyễn Văn Lâm. Tất nhiên, để có thể kết nối với máy tính của ông ta, Duy đã phải cài người vào nhà ông ta suốt hai năm mới tay trong tay ngoài được như thế. Và giờ chính là lúc đi thu hoạch mùa màng.

Duy đưa tay định ấn chuông, nhưng chưa kịp chạm vào thì cánh cửa đã tự động mở ra. Chẳng nao núng Duy dứt khoát bước qua chiếc cổng chính, mới nhìn thì sẽ không thấy quá đồ sộ, nhưng hệ thống an ninh bảo vệ của nó thì không thể khinh thường được đâu.

Duy giả như điềm tỉnh đứng đối diện trước người đàn ông đang bày ra khí chất oai nghiêm, tưởng chừng là một người đáng để kính trọng lắm, nhưng đuôi mắt gian xảo của ông ta đã tố cáo hoàn toàn thứ bản chất dơ bẩn. Kim nén lại tâm trạng cuộn sóng trong lòng mình, Duy cho tay vào túi áo đi một vòng quanh phòng khách từng quen thuộc, nay đã xuất hiện nhiều món đồ quý giá mà cười mỉm:

- Có vẻ những năm vừa rồi ông kiếm được không ít nhĩ.

Ông ta vẫn ngồi yên ở vị trí của mình, không động mà giả dối tiếp chuyện:

- Lâu rồi không gặp, cháu nói gì ta thực sự không hiểu. Nào ngồi xuống uống ly trà đi.

Duy cảm tưởng như mình phải kìm nén đến cực hạn bởi sự ghê tởm của con người này, mặt anh nóng dần lên nhưng bên tai lại vang vang tiếng nói thâm trầm không phù hợp với khuôn mặt non trẻ:

- Bình tĩnh, dần dần ông ta vào đề sẽ tốt hơn việc tức giận đấy.

Duy hình dung ra khuôn miệng nhỏ với đôi môi đỏ khê nắp máy của LM đang choàng headphone nói chuyện cùng mình hiện giờ mà điều hòa nhịp thở. Ngồi xuống chiếc ghế, đối diện với khuôn mặt giả dối, Duy cúi đầu cười một cái rồi nhanh chóng ngẩng lên đổi giọng:

- Đúng là lâu quá rồi. Thật may chủ còn có thể nhận ra tôi nhĩ.

Nguyễn Văn Lâm ngửa mặt cười thật to sáng khoái, như nắm rõ từng đường đi nước bước của Duy trong lòng bàn tay mình vậy. Duy cũng không còn kích động như vừa rồi nữa, thoải mái tựa lưng vào thành ghế. Ánh mắt bình thản lại như đã sẵn sàng nghênh đón mọi việc, nhìn đối phương:

- Bạn gái tôi, gián tiếp nhận từ chú ba cái tát. Thật là thách thức sự kiềm chế khi đối diện với chú như thế này đấy.

Mắt ông ta nheo lại mang theo vài tia mỉa mai quen thuộc. Duy đã từng bắt gặp ánh mắt này vài lần trong kí ức, nhưng lại không thể nhớ rõ là trong những trường hợp nào.

- Chắc là có gì hiểu lầm rồi, cháu nghĩ ta rảnh rồi đến thế ư?

Duy vắt chéo chân, không mang theo dáng vẻ tôn trọng người lớn nữa, rất ngang hàng đặt hai cánh tay lên hai bên tay cầm gỗ của chiếc ghế tựa.

- Hẳn là hiểu lầm quá rồi, nên hôm qua Trâm mới phải tới tận chỗ tôi ôn lại chuyện cũ. Chủ có nghĩ cần quản người nhà kĩ một chút không.

Mới nghe tới đó, ánh mắt Nguyễn Văn Lâm đã híp lại. Ông ta đúng là chỉ có được một đứa con gái này thôi nên mới năm lần bảy lượt đều chịu thua dưới tay Trâm, nếu không Duy lại có khả năng đủ vây đủ cánh như hiện tại mà ngồi trước mặt ông ta sao?

Nhìn khuôn mặt biến sắc của ông Lâm, Duy thả lỏng người hơn một chút. Ai cũng có yếu điểm và giới hạn. Giống như Trâm sẽ là yếu điểm của ông ta, còn Thanh chính là giới hạn của anh vậy.

- Thật lòng, tôi cũng cảm ơn Trâm lắm, nên không muốn nói nhiều tới cô ấy. Ông nghĩ sao nếu chúng ta bàn vào việc chính một chút?

Ánh mắt có chút tự giễu và đắc ý của Duy nhìn thẳng vào cặp mắt đang cố gắng kiềm chế tức giận của ông Lâm. Ông ta hít một hơi rồi đứng lên nói:

- Cháu muốn nói chuyện gì? Ta cần nói ngay từ đầu, chuyện gia đình cháu không hề liên quan đến ta. Ta chỉ thực thi nhiệm vụ của mình mà thôi.

Hai nắm tay của Duy đã siết chặt lại, đồ giả dối đáng khinh bỉ, chẳng lẽ ông ta đã biết mục đích của Duy nên thẳng thắn tránh né như vậy? Một hai câu liên tục tiếp phủ nhận tất cả. Chết tiệt, con cáo già này.

- Tôi đâu có nói gì, sao chú đã sớm biết vậy?

Nguyễn Văn Lâm chấp hai tay ra phía sau, đi lại vòng quanh Duy đều giọng nói:

- Chàng trai, ta đã nhìn cháu trưởng thành suốt mười chín năm trời. Hơn nữa, thời gian qua ta cũng chưa bao giờ thôi dõi theo bước đi của cháu cả.

Duy bật cười "ha ha" trước giọng nói cổ tình tỏ ra thành thật kia, anh ho mấy tiếng rồi đáp lại:

- Đúng là ông phải dõi theo bước chân của tôi lắm. Nếu không ông nào có ăn no ngủ kĩ đến mức béo tốt như vậy. Nhưng sợ rằng ông chủ quan quá, lại bỏ lỡ vài chuyện thì phải.

- Đừng lo, ta sẽ cho rằng đây là lời khen tặng và cảm ơn mà tận hưởng.

Duy gạt đầu đứng lên, anh cao hơn ông Lâm nửa cái đầu, nên hơi cúi người hai tay cũng chấp ra phía sau, giọng tỉnh bơ nói:

- Được rồi, vậy chúng ta không cần phải nhiều lời với nhau nữa, tôi cứ trực tiếp đưa những thứ mình có ra là được rồi.

- Cháu nghĩ mình có thể có những gì?

Vẫn khuôn mặt thản nhiên và ánh mắt gian xảo, nhìn thẳng vào Duy giống như ông ta không có điều gì để hối lỗi, giống như ông ta đang đùa giỡn với một tên nhóc con nào đó. Nhưng ông ta đã quên rồi, giờ Duy đã ngoài ba mươi tuổi, chứ không phải thằng bé suốt ngày chạy qua nhà ông ta, một câu “chú” hai câu “cháu” nữa. Duy khoanh hai tay trước ngực rành mạch nói từng từ:

- Nghe rõ nhé Nguyễn Văn Lâm, nợ của ông tôi sẽ tính cả gốc lẫn lãi, chậm rãi mà trả cho ông đầy đủ.

Như chỉ đợi Duy nói hết câu, một tiếng “pup” bất ngờ và lạng lẽ vang lên rõ ràng... Thân thể Nguyễn Văn Lâm trước mặt hơi cứng lại, khuôn mặt ông ta tuy nhăn nhai đau đớn nhưng lại tràn đầy chế giễu, dường như đang muốn nói với Duy: “Đầu cùng ta ư? Cậu còn non trẻ quá”. Ông ta thêu thảo giống như mất hết sức lực, lấp bắp lên tiếng trước ánh mắt ngạo nhiên của Duy:

- Cháu... cháu cái người bắn tỉa sao?

Sau đó Nguyễn Văn Lâm đổ thân thể nặng nề về phía Duy làm anh buộc phải đưa hai tay đỡ lấy ông ta. Chiếc áo khoác gió màu đen trên người Nguyễn Văn Lâm thùng một lỗ nơi lưng lệch về phía bên phải, chỉ một lỗ nhỏ thôi mà máu bắt đầu âm ỉ chảy. Giọng Trâm hét hoảng từ đâu truyền đến phá tan không gian tĩnh lặng:

- Bố, bố làm sao đây... Anh, anh lại dám bắn ông ấy, anh điên rồi.

Duy đứng là muốn điên rồi, ông ta còn thật sự chịu chơi đến tận mức này cơ đấy. Tiếng còi cứu thương và còi cảnh sát đồng thời vang lên át hết tiếng hô hoán xung quanh. Nhưng Duy lại chỉ nghe thấy tiếng chim đang lú lo hót ở khuôn viên ngoài kia vọng lại, chắc hẳn nó đang nhảy nhót trong lồng nhò, muốn được tự do bay ra ngoài thăm thú xung quanh, hoặc chỉ đơn giản là xem ồn ào hiện tại. Hình như nơi ấy trước đây anh và Trâm từng nuôi một con Vẹt rất nhiều chuyện thì phải. Ánh mắt Duy sâu kín nhìn xuống thân thể to lớn đã bất động dưới đất, xung quanh còn có những vết máu loang lổ. Mọi mông kéo một nụ cười thật hoàn hảo mà nguy hiểm, anh chẳng ngại ngần bộ đồ đắt tiền Thanh dày công chọn lựa, quỳ một chân ghé sát bên tai Nguyễn Văn Lâm thầm thì:

- Thật vất vả cho ông quá, nhưng một phát súng này mới chỉ là để cảnh cáo thôi. Tôi sẽ tặng ông thêm một phát nữa... chỉ một phát duy nhất ấy là đủ.

Sau đó Duy nhếch môi, nụ cười quá hòa hợp với khuôn mặt ưu tú bừng sáng, giờ hai tay lên ngang đầu bước ra ngoài. Thản nhiên nhìn chiếc công số tám tra vào tay mình... thật vừa vặn. Một già một trẻ đầu nhau, người nằm trong xe cứu thương, người ngồi trên xe cảnh sát. Rẽ hai con đường khác nhau nhưng đầu mới là đích cuối cùng?

Duy cảm nhận thiết bị thu phát trên người mình đã được vô hiệu hóa, bởi tiếng nhạc hòa tấu dịu nhẹ bên kia vừa vang lên liền bị cắt đứt, chắc chắn giờ đây nó chỉ là chiếc khuy áo hàng hiệu bình thường không chút đặc biệt. Anh tựa người thoải mái hơn vào phía lưng ghế, ba người đàn ông ngồi cùng nhau có vẻ hơi chật chội. Trái với khuôn mặt nghiêm túc căng thẳng của hai anh chàng cảnh sát trẻ ngồi bên, Duy lại cực kỳ bình thản và ánh mắt lấp lánh ý cười. Nhanh gọn quá thể này, có phần hơi thất vọng nhỉ... Có điều, cái “hoi lâu” Duy từng nói với Thanh, chắc đúng là phải hơi lâu thật rồi. Đợi anh nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hối Hận Hay Áy Náy?

Vừa tới sở cảnh sát, Duy đã lập tức bị đưa vào phòng cách ly tiếp nhận điều tra đặc biệt, nhưng anh lại cực kỳ phối hợp đến mức khiến người ta cảm thấy đáng khâm nghị. Chỉ đến khi một cảnh sát trung tuổi, cầu vai đeo khá nhiều sao, tay cầm chiếc mũ công an một cách kính cẩn bước vào, Duy mới thay đổi tư thế ngồi. Anh thẳng lưng nghiêm túc đối diện với người công an ấy, rất kính trọng và nề phục. Khi chỉ còn hai người ngồi đối diện nhau, Duy mới cười cười cất giọng mang chút vui vẻ mà nói:

- Chú Thành, sắp xếp lại hết tài liệu chưa?

Người gọi là chú Thành vẫn nghiêm mặt lật giở mấy trang lời khai bên dưới, sau đó lại như không thể vờ mặt lạnh được nữa mà gấp mạnh tập tài liệu vào:

- Nhóc con, không biết sợ là gì. Nếu phát súng ấy thật sự nhắm vào cháu thì sao hả?

Duy cười với dáng vẻ vô tội lại nịnh nọt:

- Cháu nắm kế hoạch của ông ta trong lòng bàn tay mà. Chú yên tâm, chỉ đợi ông ta phẫu thuật xong và tỉnh lại, là ta tung luôn đòn cuối.

Ngừng một lúc Duy lại mang khuôn mặt đáng thương tiếp:

- Chắc phải ở trong này cả tuần ấy, chú cho cháu mượn điện thoại một chút được không?

Chú Thành “e hèm” một tiếng rồi phá luật đưa chiếc Nokia đen trắng của mình cho Duy. Duy tươi tỉnh ần ần một dãy số, điện thoại chỉ vừa được nói thông anh đã vội vàng chỉnh lại giọng nói mình:

- Là anh.

Tiếng thờ nhè nhẹ bên kia vọng lại khiến Duy nhanh chóng cảm thấy yên bình, giọng nữ quen thuộc khiến anh cúi đầu cười cười:

- Nhanh thế đã liên lạc với em, xong việc rồi sao?

Thanh đưa tay nghịch chiếc rèm cửa trắng mỏng manh đang lay động, mắt nhìn xuống dáng vẻ chờ đợi của Phong đứng lặng cạnh hồ nước bên dưới khuôn viên chung cư. Giọng cười của Duy quen thuộc vọng lại:

- Tạm gọi là xong, anh đang tiếp nhận điều tra. Chắc phải cả tuần nữa mới gặp em được, anh đã bố trí người theo sau bảo vệ em. Đợi anh nhé!

Giọng nói của Duy càng về sau càng có vẻ trầm lắng lại, Thanh kéo rèm cửa, đi gần về phía sa lông nằm xuống nhìn lên phía trần nhà:

- Không sao, em có tuổi trẻ, có thể đợi anh. Nhưng anh phải nghĩ đến việc để em gặp anh một chút chứ hả?

- Nếu lúc nào rảnh rồi, không có việc gì để giết thời gian, em cứ gọi vào số này. Chú ấy sẽ chỉ cho em cách gặp anh.

Dù biết Duy không nhìn thấy nhưng Thanh vẫn gật đầu nói một tiếng “được”. Sau đó sắc mặt cô liền thay đổi, giọng nói pha chút e ấp vọng lại thính giác Duy:

- Em... nhớ anh... có được không?

Duy cúi thấp đầu giọng trầm ấm nhẹ nhàng, nói một cách tự nhiên chẳng cần để ý tới người chú ngồi đối diện mình:

- Trong lúc em còn đang suy nghĩ có nên nhớ anh không, thì anh đã nhớ em muốn chết rồi đây. Yên tâm đợi anh nhé, sẽ nhanh chóng nhất có thể để đứng trước mặt em.

Tiếng “ừm” của Thanh nhẹ nhàng vọng lại kết thúc cuộc nói chuyện đầy cảm xúc. Nhìn Duy vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc dù là nơi phòng tắm vẫn lạnh lẽo thì chú Thành chỉ có thể lắc đầu. Trong lòng trào lên khát vọng muốn một lần gặp cô gái thần thánh kia, cố gắng lực làm cho Duy vừa ngồi viết tờ khai, vừa ngệt mặt ra cười ngây ngẩn đứng là không tầm thường.

Ba ngày không gặp Duy nhanh chóng qua đi, Thanh cảm thấy cũng nhớ anh kha khá rồi đấy, vừa mới gọi điện nhờ chú Thành thu xếp cho việc gặp mặt thì chuông cửa lại vang lên. Nghĩ lại lời Duy dặn Thanh cẩn trọng kiểm tra camera trước cửa, nhưng vừa nhìn qua cô liền nhủ đôi mày thanh mảnh lại, chậm chạp mở cửa.

Mẹ Thanh ăn mặc khá lộng lẫy cùng em gái diện bộ đồ diêm dúa đúng chuẩn công chúa đang thản nhiên chờ đợi. Hồi chuông báo động trong lòng Thanh rung lên dữ dội, cô đánh mắt một lượt như tìm kiếm ai đó có thể dựa dẫm. Sau khi thấy bóng dáng một cậu thanh niên đội mũ lưỡi trai đen thấp thoáng phía đầu hành lang, Thanh mới có chút yên lòng vào nhà, nhưng vẫn đề phòng để hé cửa. Chẳng rõ lý do gì, nhưng cứ hễ gặp người nhà mình, ý thức tự bảo vệ bản thân trong Thanh lại trở dậy. Nhất là lại tự tìm đến tận cửa như thế này, càng khiến người ta lo lắng hơn.

- Nhà cửa cũng được đấy nhỉ.

Tiếng Diệu em gái Thanh lạnh lốt khắp không gian, cô ta còn vừa đi nhìn ngó quanh nhà, vừa chạm tay vào thứ này thứ nọ. Thanh vẫn giữ thái độ bàng quan, vào bếp rót hai ly nước ấm mang ra đặt lên bàn, trầm giọng nói:

- Mời mẹ.

Bà Lan “ừm” một tiếng không mặn không nhạt, rồi nhấp ngụm nước kiểu cách như quý tộc ngày xưa. Sau đó ngồi đúng tiêu chuẩn “phu nhân” nhìn sâu vào khuôn mặt Thanh khiến cô bất giác rùng mình, đánh mắt đi nơi khác. Mỗi lần bà Lan nhìn cô kiểu này, thì chắc chắn có chuyện không hay ập xuống đầu cô rồi. Thanh chủ động lên tiếng hỏi:

- Mẹ tới đây gặp con có chuyện gì vậy?

Đặt ly nước lên bàn, móng tay dính đá lấp lánh sượt qua tầm mắt Thanh đau nhói. Cảm giác lạ lẫm khi bàn tay người cô gọi mẹ đặt lên tay mình, tỏ vẻ yêu thương mà sao lại xót xa thế. Thanh ý tứ rút tay lại thẳng thắn tiếp:

- Có gì mẹ cứ nói luôn với con đi, sắp tới giờ con phải ra ngoài rồi.

Bà Lan vẫn không rời khuôn mặt Thanh, lạnh giọng hỏi:

- Đi gặp thằng sửa xe vô gia cư đấy ư?

Thanh nhú mày bởi giọng điệu khinh thường và không hài lòng của bà Lan. Từ khi nào việc cô kết bạn cùng ai lại động chạm đến hòa bình trong gia đình vậy. Thanh nhếch môi cười nhẹ:

- Mẹ miệt thị vậy là có ý gì?

Bà Lan tựa lưng vào ghế, ra vẻ khí chất quý tộc nói gần nói xa:

- Mẹ cũng chỉ nói để tốt cho con thôi. Không tới được với Phong thì cũng phải tìm nơi nào tạm ổn một chút chứ, sao lại đâm quàng đâm quáng vậy.

- Mẹ có thể nói thẳng vào đề luôn được không?

- Con đã nói là mẹ không cần lằng nhằng với chị ấy mà, cứ trực tiếp tuyên bố đi.

Sau đó Diệu nhanh chóng nói tiếp như thể sợ chậm trễ một giây phút nào đó sẽ không kịp xem trò vui vậy:

- Mẹ muốn chị tìm hiểu đính hôn cùng con trai thứ ba nhà bác Thịnh. Nếu được tháng sau tổ chức luôn. Em nói nghe này, anh ta đi du học ở Mỹ về đấy, cao to đẹp trai, lại con nhà giàu, anh ta...

- Anh ta tốt vậy sao?

Thanh hờ hững cắt ngang lời nói liến thoắng của Diệu, cô ta lại gật đầu liên tiếp như để khẳng định lại lời nói chính xác của mình:

- Đúng thế.

- Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Diệu nhú mày trước câu hỏi lạ lùng của Thanh.

- Chị bị va đầu vào đâu à? Em hai tư tuổi, em gái mình mà cũng không nhớ.

Thanh cười cười, đáng khen cho câu “em gái mình” của Diệu, hóa ra nó vẫn coi Thanh là chị gái cơ đấy. Làm ra vẻ điềm tĩnh, Thanh tình bơ nói một câu:

- Em cũng đủ tuổi rồi, nếu anh ta thật tuyệt vời như lời em nói, thì xin mời tự nhiên, chị không có ý định tranh cướp với em.

Diệu cứng họng không biết nói thêm câu gì, Thanh lại càng không muốn nhìn thêm cảnh tượng “mẹ đàn con hát” nữa, chủ động thẳng thắn kết thúc câu chuyện:

- Năm con bằng Diệu, mẹ nói nhà mình gặp khó khăn kinh tế, ép con phải làm cách nào để nhanh chóng đính hôn cùng Phong, nếu không thì đưa cho mẹ tiền, ít nhất là bằng căn hộ này.

Ngừng lại cười mỉm vài giây, Thanh lại tiếp tục đều đều chất giọng đã lạc của mình:

- Từ năm mười tám tuổi, con đã không tiêu một đồng của mẹ. Tiền đưa mẹ cũng phải gần ba căn nhà như thế này gộp lại. Mẹ còn muốn sao nữa?

Sự chịu đựng bao năm qua cũng đã dồn nén đến cực hạn. Có gia đình cũng như không, có mẹ mà còn tệ hơn cả Dương chỉ có di. Tất cả mọi thứ đều cô độc trải qua một mình, lần đầu tiên đến kì kinh nguyệt, những lúc sốt cao hơn bốn mươi độ, xuất huyết dạ dày hay ngộ độc thực phẩm... vẫn chỉ tự Thanh lặng lẽ vượt qua.

Dường như giờ phút này nếu chỉ im lặng một câu, cô liền có thể chết ngay lập tức vậy. Mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt nghẹn ngào run rẩy:

- Con yêu người sửa xe hay phụ hồ thì có vấn đề gì? Gia đình của mẹ còn liên quan đến con sao? Đừng bắt con phải làm điều này, làm điều kia nữa. Mẹ sinh ra con, nhưng nuôi con như thế nào, mẹ không thấy hổ thẹn à? Chỉ biết vắt kiệt sức lao động của con. Mấy người được sống trọn vẹn, còn tôi thì phải sống kiểu nửa vời à? Mấy người có sở thích hành hạ người khác, nhưng tôi không có sở thích muốn bị hành hạ, mấy người...

“Chát” một tiếng, cái tát cháy má giáng xuống khiến Thanh như bưng bĩnh. Cô lặng thinh giữa những lời nói u mê của mình vừa rồi. Thoải mái quá, sáng khoái quá đi mất... Ha ha, cuối cùng cũng có thể phát ra tiếng nói của chính mình rồi. Giọng Diệu oang oang phá vỡ sự hoài niệm phút chốc vừa rồi:

- Chị có im ngay không hả, mẹ là vì muốn tốt cho chị nên mới đến tận đây. Nói thật là vất vả bày mưu như vậy chỉ muốn chị quay lại với anh Phong thôi. Thời gian vừa rồi, nếu không có anh ấy, hẳn là anh hai nhà mình không sống nổi rồi.

Diệu xoa xoa bàn tay vừa tát Thanh, nhìn xuống bà Lan ngồi ở phía ghế đã giờ tay ra hiệu im lặng. Chất giọng nói kiêu cách của bà Lan vang lên khiến Thanh phải nhanh chóng quay về thực tại phũ phàng.

- Nói cho con biết, thời gian vừa rồi, Phong khá siêng năng qua lại nhà ta. Hẳn là cậu ấy chưa muốn từ bỏ con. Mẹ chỉ là muốn con lý trí một chút, nên biết đâu mới là nơi có lợi cho mình.

- Ha ha... anh ta điên rồi sao? Ha ha ha...

Đôi tư thế ôm mặt ngây ngẩn, Thanh chuyển sang ôm bụng cười rũ rượi. Như đến cả phút đồng hồ, Thanh vẫn cười nhưng lại lấy tay lau nước mắt dần dụa nói:

- Cái gì tốt cho con, đương nhiên con là người rõ nhất rồi. Mẹ nghĩ con còn có thể yêu một người đi xu nịnh cái gia đình bạc bẽo với con ư? Chắc chắn anh ta chưa từng hiểu, chưa từng biết về con nên mới giúp đỡ gia đình mẹ như vậy. Nếu không, anh ấy phải vì đau xót cho con mà bức xúc với một cái gia đình quái gở như vậy chứ.

Bà Lan mất kiên nhẫn đứng bật dậy trừng mắt nhìn Thanh, thật không thể tin nổi Thanh lại có thể phản kháng như thế. Bà ta không phải không biết tính Thanh mạnh mẽ, nhưng với gia đình này Thanh vẫn có chút nhún nhường chịu đựng. Bỗng nhiên hôm nay đôi tính đôi nết, câu nào câu nấy đều chống đối rõ rệt. Nhưng dù sao bây giờ gia đình cũng cần tiền, đành chỉ có thể ép Thanh, một là Phong hai là cậu công tử thứ ba kia thôi. Bà Lan hắng giọng, sắp xếp lại câu từ định nói thì Thanh đã chính thức ngắt lời:

- Mẹ về đi, chuyện giữa con và Phong đã chấm dứt. Anh ta giúp mẹ trên phương diện nào cũng không liên quan đến con. Còn anh chàng công tử nào đó, nếu thật tốt đẹp như mẹ nói, thì cứ để con gái thứ ba của mẹ hưởng phúc đi. Con không có phúc phận nhận ân huệ của mẹ như vậy.

Nói xong Thanh xách túi, ánh mắt lơ đãng làm như không quan tâm gì đến hai người đang hiện hữu nơi phòng khách nhà mình nữa. Dáng vẻ đuổi khách của Thanh thật sự chọc tức đến bà Lan, lại đến lượt Thanh dám đuổi bà ta cơ đấy. Được lắm, để rồi xem nếu không nghe lời bà ta thì sẽ tốt đẹp đến đâu. Nói thật ra, bà đã để Diệu tiếp cận Phong đến từng góc ngách, nhưng Phong vẫn ý tứ từ chối, nếu không lại đến lượt Thanh khiến bà ta tìm đến như thế này hay sao.

Bà Lan mím môi xách túi, Diệu cũng nhanh chóng ngừng nguẩy bám theo mẹ. Nhưng khi hai người ra gần đến cửa, giọng Thanh lại nhỏ dần ở phía sau:

- Dù sao mẹ cũng đã cắt đứt quan hệ cùng con. Con chỉ muốn hỏi, con thật sự do mẹ sinh ra ư?

- Không phải.

Giọng nói đứt khoát rành mạch của bà Lan khiến Thanh kinh ngạc nhìn lên tấm lưng lạnh lùng phía trước.

- Trong ba người con, chỉ có cô không phải do tôi sinh ra. Cô là kết quả của việc ba cô lang chạ với người khác mà ra. Tôi đã làm phúc nuôi cô mười tám năm, cô còn có thể đòi hỏi sao?

Nói xong những lời kìm nén bao nhiêu năm để bảo vệ danh tiếng của gia đình, bà Lan giống như thở hắt ra một hơi, dậm bước đi tiếp nhưng phải dừng lại bởi giọng nói trở lên đanh thép của Thanh phía sau.

- Bà cho rằng tôi phải mang ơn ư? Nếu bà còn xuất hiện đòi hỏi tôi một lần nữa, tôi sẽ chính thức tìm luật sư, làm thủ tục chấm dứt hoàn toàn quan hệ pháp lý với gia đình bà. Không tiền.

Bà Lan như không tin nổi, quay lại nhìn thân thể Thanh như tấm trong không khí u ám của ngày đông. Thanh quay lưng về phía bà ta, tầm nhìn hướng ra cửa kính đã được vén tấm rèm trắng kia lên, ánh mắt như khóa chặt vào thân cây khế khiêu đã không còn chút lá nào, càng lúc càng thấy nguy hiểm.

Tiếng Diệu lấp bắp: “Chị... chị... chị...” ở phía sau và Thanh cảm nhận rõ ràng con bé đang muốn hùng hổ tiến lại phía mình. Thanh đột ngột quay người, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào khuôn mặt hung hăng của Diệu, cùng khí thế lạnh lẽo khiến cô ta bất giác lùi bước. Giọng Thanh càng mạnh mẽ, đồng dạng vang lên:

- Cho hai người ba giây, nếu không ra khỏi nhà tôi, có muốn xem sẽ nhận hậu quả gì không?

Bà Lan thì có vẻ đã lo lắng với sự nổi điên của Thanh, nhưng Diệu vẫn liều lĩnh muốn thử một lần xem Thanh có thể làm được gì. Cô ta dù sợ nhưng vẫn một bước liêu lĩnh nghênh mặt với Thanh. Thanh chỉ nhếch mép, tạo nên một điệu cười trầm mặc. Tay vẫn khoanh trước ngực, cô từng bước thông thả nhưng mạnh bạo tiến lại phía đối phương, dùng khí thế ngang tàn như muốn quét sạch tất cả của mình khiến hai con người kia sợ hãi lùi lại từng bước. Khi đã dồn đối phương ra đến tận ngoài hành lang rồi, Thanh nhìn xuống Diệu thấp hơn mình nửa cái đầu, nhanh chóng hạ một cái tát đáng dùng lực xuống khuôn mặt đang thách thức nghênh lên kia. Diệu khóc thét ôm lấy mặt, còn bà Lan vội vàng chạy lên ôm con gái cưng của mình vào che chở, quay ngoắt sang lườm Thanh quát một tiếng:

- Mày điên hả?

Trong tiếng khóc bù lu bù loa, giọng nói ngắt quãng gào thét không rõ ràng của Diệu, ánh mắt bà Lan như hằn lên tia máu, mắt hết khí chất quý tộc bà ta đã gây dựng, chạy ào lại đòi tóm lấy tóc Thanh. Nhưng tay bà Lan chưa chạm tới được đầu Thanh, thì đã có đôi bàn tay to lớn kim cương bà ta lại. Đối diện với bà Lan là khuôn mặt lạ lẫm của chàng thanh niên trẻ, lại mặc chiếc áo da đen bóng, mũ lưỡi trai đen, đến cả kính cũng đen. Phía bên cổ trái của cậu ta còn lộ ra hình xăm đáng sợ chạy dài lên đến ngang tai, càng nhìn càng thấy thần bí và giang hồ.

Giữa hành lang vắng lặng không một bóng người, bà Lan tái mặt nhìn chằm chằm cậu ta còn Diệu thì ngo ngắc quên cả khóc đứng nép sau lưng mẹ. Thanh cười cười, đứng tránh sang một bên phía sau cậu trai trẻ hung tợn, khoanh tay trước ngực tự tin nói:

- Cái tát đó để dạy cho em biết rằng, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện đánh người. Còn tất cả những chuyện em từng gây ra, chị đây chưa muốn tính hôm nay.

Nói đến đó, Thanh còn đưa ngón tay sạch sẽ của mình lên ngấm ngấm, đôi môi hồng lại khẽ nhếch rồi nấp máy toát ra khí thế lạnh lẽo thêm chút sang chảnh trong từng câu nói:

- Tôi sẽ để nợ đó, từ từ tính toán cùng các người cho vui vậy.

Định quay người vào nhà trong cái ngơ ngác của hai mẹ con họ, Thanh lại như chợt nghĩ ra điều gì dừng lại mà nói:

- À quên nữa, giờ bên cạnh tôi lúc nào cũng có người hộ tống hai tư trên hai tư nhé, nên đừng nghĩ đến cái gì mà tiếp cận tôi khi tôi không muốn. Rước họa vào thân cũng đừng trách tôi.

Thanh còn sáng khoái vỗ vai anh chàng áo đen một cái như giao phó công việc, rồi mới bước vào nhà. Nhưng vừa khuất sau cánh cửa, Thanh liền hết sạch sức lực, trượt người ngồi xuống dựa vào bên tường. Nước mắt thì nhau chảy tràn khuôn mặt, cô ngồi bó gối tự mình ôm lấy chính cơ thể mảnh mai của mình.

Cô vẫn cho rằng mình vốn chẳng quan hệ gì, không ngờ lại thật sự có huyết thống... Vậy mà, vậy mà cả cái gia đình ấy lại có thể đối xử tàn tệ với cô như thế. Hành hạ cả thể chất lẫn tinh thần Thanh coi cô như món đồ chơi mà tiêu khiển, bóc lột tất cả sức lao động của cô, đánh đập chửi rủa không thương tiếc, thi nhau dày xéo giẫm đạp lên cả phẩm chất lẫn tự trọng của cô. Giờ đây vẫn có quyền trước mặt cô mà giương oai diễn võ, lên mặt kẻ công ư. Điện à, điện hết rồi hay sao mà tự cho mình là chúa cứu thế, ban phát cho ai cái gì thì người ta phải hưởng cái đó. Thanh hung hăng lau hết nước mắt của mình đi, cố gắng hít thở:

- Đúng thế, nếu còn dám tìm đến tôi hạnh hợ một lần nữa. Tôi nhất định ra tòa cắt đứt hoàn toàn quan hệ với các người.

Nhưng rồi Thanh lại ngửa cổ khóc âm lên và tự chửi rủa bản thân:

- Ngu ngốc, pháp luật nào cho cắt đứt cái loại huyết thống ấy cơ chứ.

Sau đó là một tràng dài tiếng khóc đau khổ bởi nhận lại được sự thật quá phũ phàng. Thà cứ hằn là trẻ mồ côi đi, có phải chẳng cần ràng buộc với cái loại huyết thống vô nhân đạo này hay không. Khốn nạn, không nuôi thì vứt ra ngoài mặc cô tự sinh tự diệt đi. Cho cô một mái nhà rồi mặc sức hành hạ chà đạp. Dày vò xong còn ta đây giúp ích cho đời, toàn loại người không có nhân tính. Đến người dung còn có thể thông cảm yêu thương nhau, sao vẫn cùng huyết thống lại có thể độc ác như vậy?

*

Cúi đầu đếm từng viên gạch sáng bóng trong khuôn viên chờ đợi taxi đến, Thanh bỗng bất giác đôi tay da màu nâu trước mắt. Cô cố tình tránh sang một bên nhưng cánh tay đã bị người ta giữ lại, chậm chậm ngẩng nhìn lên, đôi mắt long lanh mới được gột rửa thật tinh anh đối diện với khuôn mặt có phần hốc hác của Phong. Anh không dám nhìn quá lâu vào đôi mắt hạnh vẫn còn ẩm ướt ấy. Phong đã sai rồi sao, anh cho rằng mình giúp đỡ gia đình Thanh một chút, họ sẽ tốt với cô hơn một chút... Mà sao lại thành anh đẩy cô vào tình thế ngang trái như thế này.

Không gian thời gian như tĩnh lại ở giây phút Thanh chăm chú nghiền cứu ánh mắt lảng tránh của Phong, cô không hiểu trong đầu anh đang nghĩ gì. Tại sao tự nhiên lại phải quanh quẩn trong cuộc sống của cô như thế. Áy náy hay ân hận, hoặc giả chỉ là muốn làm chút việc gì đó mà anh cho rằng sẽ tốt với cô. Nhưng quan trọng là có nghĩa lý gì khi tất cả đã qua đi?

Con gió lạnh thổi tới làm chút tóc mái của Thanh khẽ bay, cô nhẹ gạt bàn tay vốn nắm không chặt của Phong ra, dù đã rất mệt mỏi nhưng chất giọng nữ nhẹ nhàng, cứ thản nhiên như đang bàn chuyện gì bằng quơ lăm:

- Cho đến cuối cùng, nếu đã không hiểu đối phương thì dù anh có làm gì, cũng chỉ càng làm vấn đề tệ hại hơn thôi. Vậy nên, chúng ta đừng liên quan gì đến nhau nữa. Đây là những lời thật lòng và nhẹ nhàng cuối cùng em có thể dành cho anh. Tạm biệt!

Không chờ Phong nói thêm gì Thanh đã thông thả bước về phía trước. Giọng nói mờ nhạt mang theo câu: “Anh xin lỗi!” thả trôi lững lờ theo con gió đông lạnh lẽo. Thanh chỉ nhếch nhẹ đôi môi, tuy đã được đánh một lớp son hồng nhưng vẫn không tính là tươi tắn, ngồi vào chiếc taxi chậm chậm lăn bánh, chày khuất tầm nhìn của Phong.

Đau đớn ôm lấy ngực mình ngồi xuống ghế đá ở gần, chỉ nhắm mắt lại một lúc mà khi mở ra liền nhìn thấy đài phun nước giữa khuôn viên đang phun những tia nước hình vòng cung đầy nghệ thuật. Khi những tia nước ấy chạm vào mặt nước thì lập tức tan vỡ hòa chung vào một thể. Phong liền biết đây chính là kết cục mình phải nhận lấy, mãi mãi cũng không có khả năng thay đổi nữa. Trái tim người con gái có thể bắt chấp mà yêu tha thiết, nhưng một khi dừng yêu, thì trái tim ấy sẽ hoàn toàn yên lặng trước người đã khiến cô ấy tổn thương. Phong thần thờ ngồi lên xe mô tô, chẳng màng đến việc đội mũ bảo hiểm, cứ thế phóng đi mặc gió đông tạt vào lạnh buốt... Nước mắt vô thức chảy tràn từ bao giờ. Bốn năm trước, có người từng cảnh báo: “Đừng bắt nạt cô ấy nữa, nếu không sẽ có ngày cậu phải hối hận đấy. Đi đi”. Phong đã không nghe theo lời nhắc nhở mà cứ tự làm theo ý mình, để đến hiện tại phải nhận lấy kết cục thảm hại như thế này.

Tay ga giảm dần Phong ngẩng nhìn lên trời trong lòng gào thét một cách bất lực: “Anh... có thể không, giúp em một lần đưa cô ấy quay lại!”. Nhưng chỉ vừa đưa ánh mắt về lại con đường vô tận, chiếc xe bán tải bám còi inh ỏi đã gần ngay trước mắt. Phong hoảng hốt bẻ tay lái khiến cả xe lẫn người đổ rầm xuống đường, ngay đầu chiếc xe bán tải màu xanh dương đã bốc khói. Người qua lại vây quanh Phong thành một mảng đồng đúc, mùi cháy khét tràn ngập khứu giác giống như thời điểm bốn năm trước. Tiếng người xôn xao la hét và những ánh nhìn mờ hồ lo sợ. Phong nghe thấy còi xe cứu thương dồn dập như đưa anh lại không gian hỗn loạn của bốn năm về trước, tay hơi động, ánh mắt vẫn nhìn lên khoảng trời mờ nhạt trước mắt mà thì thầm: “Giúp em... đưa cô ấy quay lại!”. Sau đó hai mắt Phong nhắm nghiền yên lặng, dường như anh đã chìm vào một giấc ngủ... rất thanh thản và êm đềm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ngọc Hải!

Duy trầm ngâm nghiên cứu khuôn mặt có phần sưng đỏ, sắc môi tái cùng đôi mắt đã có xu hướng biến thành một mí của Thanh. Còn cô thì cúi đầu ngịch chiếc túi xách của mình rất yên lặng.

- Có vẻ như em đã phải vượt muôn trùng vạn dặm mới tới gặp anh được như thế này ấy nhỉ.

Tiếng nói trầm trầm nhưng lại lộ ra ngàn tia xốt xa khiến Thanh phải ngẩng nhìn lên. Trong phòng thăm vắng lạnh lẽo, dưới ánh điện mờ nhạt cô thấy khuôn mặt anh vẫn ưu tú rấn rỏi. Đường như chẳng có bất cứ điều gì ảnh hưởng tới phong thái của anh được. Anh vẫn rất khôi ngô, tự tại và điềm tĩnh. Thanh vô thức nói một cách thành thật:

- Hình như không có anh, em liền gặp phải phiền phức ngay lập tức ấy.

Cậu em đi theo Thanh đã báo tình hình lại cho Duy trước khi cô tới. Đối diện với ánh mắt long lanh sáng rõ, anh cảm thấy rất đau lòng bởi Thanh đang phải im lặng chấp nhận, Duy đặt hai tay mình lên bàn, xòe ra trước mặt Thanh, anh nhẹ nhàng nói:

- Em có muốn chúng ta san sẻ với nhau một chút không?

Vẫn thật yên lặng, nhưng đôi tay Thanh đã chậm chậm đặt vào bàn tay to lớn của Duy. Anh nắm lại đủ chặt chẽ để bao bọc, vừa nhẹ nhàng để nâng niu Thanh. Tầm nhìn chạm vào đôi tay nhỏ nhắn ấy, anh nói tiếp:

- Qua hết giai đoạn này, bất kể thời điểm nào anh cũng sẽ ở bên cạnh em. Sẽ không để em phải chịu bất cứ áp lực nào nữa. Được không?

Bàn tay anh chai sạn nhưng ấm áp, truyền thẳng sự nhiệt huyết tới trái tim đang nhức nhối của Thanh. Giọt nước mắt long lanh rớt xuống, Thanh khẽ gạt đầu thật an phận. Duy thở dài rồi khỏi chỗ của mình, đứng trước mặt Thanh, vòng tay ôm lấy cô gái nhỏ. Dựa vào ngang bụng anh, Thanh ôm chặt lấy tấm lưng Duy mà khóc thút thít:

- Anh không mau ra ngoài, mẹ em bắt em đính hôn với mấy tên công tử nhà giàu. Muốn một phát bán hân em đi kia kìa...

Vuốt vuốt mái tóc đã được buộc lên gọn gàng của Thanh, Duy chỉ cười. Chẳng để ý đến bộ quần áo chỉnh tề trên người, anh quỳ một chân xuống trước mặt cô, tay nhẹ nâng cằm Thanh lên. Ánh mắt sâu thẳm ngập tràn hình bóng cô, anh nói:

- Chà, cô gái này xinh đẹp quá đi mất, cô gái này là của anh đấy nhé. Em nghĩ sao?

Thanh lại gạt gạt đầu nấc lên vài cái. Duy tiếp:

- Kể cả khi anh ở trong này, từ giờ phút này trở đi, ngoài kia cũng không ai được phép bắt nạt em nữa. Anh hứa!

- Thật không?

Chiếc bóng đèn trắng sáng vẫn giữ nguyên vị trí lặng lẽ chứng kiến lời hứa thành thật của Duy, anh khẳng định lại một lần nữa:

- Anh hứa. Ba ngày nữa anh ra ngoài, lập tức giải quyết gọn gàng mọi việc khiến em không vui. Được chứ?

Thanh cứ như lạc vào mê cung rắc rối, mà nơi ấy chỉ có mình Duy dẫn đường đưa cô tìm ra hướng đi thích hợp. Thanh chợt nhận ra, không phải mình mạnh mẽ đến thế. Chỉ là cuộc đời ép cô phải kiên cường. Khi đã có người để mình dựa vào, thì ngay lập tức Thanh liền có quyền được yêu đuối và không cần gồng gánh bất cứ điều gì nữa.

*

Phòng thăm vẫn chỉ còn lại Duy và chú Thành ngồi đối diện nhau bàn tính bước cuối của kế hoạch này. LM gọi điện thoại tới chỉ nói một câu ngắn gọn mà đủ thông tin:

- Đã tải xong.

Sau đó lại là một đoạn nhạc hòa tấu nổi lên rồi im bật. Duy cười cười, thằng nhóc này chắc chắn lại chụp headphone vào tai mà lăn ra giường rồi đấy. Tắt điện thoại Duy liền khởi động máy tính. Nụ cười trên môi càng in đậm và rõ ràng hơn khi bài viết đứng đầu các trang mạng đều là tài liệu tham nhũng nhận hối lộ của Nguyễn Văn Lâm. Thậm chí đến cả lời khai thật và bản báo cáo khám nghiệm tử thi của ba Duy cũng được tung ra. Hình ảnh và khuôn mặt tên bắn tia được chụp rõ ràng, trùng khớp với người đang giao dịch cùng Nguyễn Văn Lâm vào một tuần trước đó. Đoạn camera ghi lại cuộc nói chuyện giữa Nguyễn Văn Lâm và tay bắn tia, dàn xếp để hấn ta bắn vào ông Lâm ngay tại nhà riêng khi chỉ có mặt Duy. Nghiễm nhiên Duy sẽ là nghi phạm đầu tiên và duy nhất bởi Duy đang sẵn có trong người mối hận thù sâu đậm, việc này sẽ được sắp đặt như là Duy vì trả thù mà hành động. Ông ta nhận một phát súng, dùng khổ nhục kế lừa lỉnh với tính mạng, nhưng đổi lại sẽ diệt tận gốc những ý định vừa mới nhen nhóm chưa kịp bắt đầu của Duy. Chỉ là ông ta tính kỹ lưỡng quá, nhưng không ngờ Duy lại đầy đủ hơn. Để ông ta cho rằng mình đã thắng, không chút để phòng an tâm nằm ở phòng VIP

đường bệnh. Duy sẽ từ trong ngực tối mà trườn bóng đen lên quãng đời còn lại của ông ta.

Duy nhớ lại cuộc nói chuyện cùng Trâm tối hôm đó. Trâm khẳng định bỏ cô ấy chỉ nhúng tay vào chuyện của ba Duy, còn việc mẹ Duy và Hải gặp tai nạn đều không hề liên quan. Có điều Trâm vẫn ngây thơ quá. Người gây tai nạn dẫn đến cái chết của mẹ Duy mà chỉ phải đền bù ba mươi lăm triệu và nhận án treo một năm, chính là tay súng bắn tía mà Nguyễn Văn Lâm nhọc tâm cài vào tặng ông ta một phát súng. Mẹ Duy ra đi, chính là thời điểm vàng khiến ba anh không còn tâm trí đề phòng, giúp ông ta dễ dàng giăng bẫy và đưa ba Duy sụp hố không ngóc đầu lên được. Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy ba Duy đột quỵ do tăng huyết áp kịch phát. Ông ấy đã phải tiếp nhận thông tin gì để xúc động đến mức đó, thậm chí y tế ở trại tạm giam luôn có sẵn mà không kịp thời cho ba Duy được vài giọt Adalat ư? Vụ cháy khiến Hải ra đi không phải do Nguyễn Văn Lâm gây ra, nhưng tay bắn tía đó đã từng ám hại Hải mà không thành. Bởi Hải luôn công khai lần theo dấu vết vụ việc nên ông ta không dám nhắm mắt làm ngơ. Còn Duy... anh yên ổn sống là bởi có Trâm dụng tâm che chắn. Cô ấy đã phải dùng đến cả cách uống thuốc tự tử để dẫn mất Nguyễn Văn Lâm, cô ấy tuyên bố nếu Duy không còn trên đời này, Trâm chắc chắn đi theo anh mà không cần phải suy nghĩ. Trong lúc anh đang khinh miệt Trâm, thì cô ấy lại dày công bảo vệ anh. Nhưng Nguyễn Văn Lâm cũng ra điều kiện, ông ta chỉ tha cho Duy nếu anh an phận và không có một tình yêu mới mà thôi. Chỉ cần bên cạnh Duy có người khác, Trâm sẽ không được phép che chở Duy nữa, và phải ngoan ngoãn nghe theo lời ông ta, buông xuôi việc này.

Những đoạn clip tràn lan trên báo mạng, thậm chí cả những bảng quảng cáo điện tử cũng đột ngột xuất hiện. Phải nói LM làm việc quá kĩ lưỡng, không trừ một đường lui nào. Duy nghi ngờ ngay đến máy tính của các cán bộ cấp cao khác cũng xuất hiện thông tin của Nguyễn Văn Lâm ấy chứ. Bởi cậu ta hơi trái tính, đã không chơi thì thôi, một khi lâm trận là diệt tới bến luôn. Chẳng nhìn đâu xa, mới đầu khi Nguyễn Văn Lâm bị một phát súng tại nhà riêng không tính là trí mạng, và Duy bị tra còng sổ tẩm vào tay đưa lên xe cảnh sát. LM cũng dày công giặt tít tung bưng trên mạng, làm như chính Duy là thủ phạm liên lĩnh ấy vậy. Khiến bên Nguyễn Văn Lâm cứ hoa mắt ngồi xem kịch, không ngờ chỉ mới tỉnh lại, liền thấy tình thế đảo ngược không kịp trở tay.

Duy hài lòng gập laptop lại, hai tay đan vào nhau như chờ đợi điều gì đó. Chú Thành tựa lưng vào ghế, cất chiếc “Nokia huyền thoại” vào túi quần công an, bắt chọt nói:

- Làm đến vậy thôi, tiếp theo sẽ là việc của đội chú. Cảm ơn cháu thời gian qua rất nhiều.

Duy mỉm cười lắc đầu đưa lại chiếc laptop trong đó còn chứa đựng tài liệu của vài đồng phạm liên kết cùng Nguyễn Văn Lâm thời gian qua nữa. Tất cả cấp bậc đều có đủ, nhưng đó không phải chuyện của anh, mà là của những chiến sĩ công an quả cảm làm việc ngày đêm như chú Thành.

- Tặng chú cái này, trong đây là tất cả chứng cứ cháu thu thập được. Cháu nghĩ chú sẽ cần dùng đến khá nhiều đấy.

Chú Thành rung rung nước mắt nắm lấy tay Duy, giọng nghẹn ngào:

- Xin lỗi cháu chuyện khi ấy.

Lại tiếp tục lắc đầu, Duy vỗ nhẹ vào bàn tay nhuộm màu vết vả của chú Thành mà nói:

- Cháu hiểu lúc đó chú lực bất tòng tâm. Không tiền không quyền không tiếng nói, lấy gì để giúp được gia đình cháu. Thời gian qua nếu không phải chú luôn ở bên cạnh ngầm trợ giúp, cháu cũng đâu thuận lợi đi được đến bước này.

Duy nắm tay chú Thành, giúp chú giữ chặt chiếc laptop rồi tiếp:

- Chú chính là người cha thứ hai của cháu. Nếu không có chú, cháu sao có thể vượt qua những cú sốc đó. Thật lòng cháu hi vọng, hệ thống ngành công an, sẽ có thật nhiều những chiến sĩ như chú. Chú phải cố gắng lên.

Giây phút hai người cùng gật đầu nhìn nhau trong đầu Duy liền tái hiện biết bao nhiêu chuyện trong quá khứ. Người công an này đã túc trực bên linh cữu của ba Duy ngày ông được đưa về nhà an táng. Khi tất cả đều quay lưng với người đồng đội bị cho là phản bội tổ chức là ba Duy, thì chỉ có chú Thành vẫn cùng Duy thu xếp mọi việc. Chính người công an trước mặt, đã vỗ vai anh em Duy như những người đàn ông mà nói: “Phải tin tưởng rằng, ba cháu rất trong sạch. Cố gắng thành công để rửa nhục cho ba cháu.”

Đúng thế, và người chú ấy luôn tìm tòi, nghe ngóng trong chính tổ chức của mình để tìm ra điểm khả nghi, cùng Duy cài bẫy Nguyễn Văn Lâm. Ngày Hải mất, chú không có mặt bên cạnh Duy, chỉ bởi vì không muốn xuất đầu lộ diện sẽ rơi vào tầm ngắm của Nguyễn Văn Lâm. Nhưng hôm đó, anh đã nhận được một tin nhắn rất ngắn gọn: “Phải vững tin!”. Anh biết đó là ai, một người vẫn lặng lẽ cùng Duy chiến đấu. Đến bây giờ khi đã coi như là tới đích, tất cả anh không màng gì nữa, trao lại quyền quyết định xử ai bỏ ai cho người cảnh sát liêm khiết trước mặt mình. Duy tin rằng, chiếc cân công lý... người đàn ông mang khuôn mặt suy tư khắc khổ này, sẽ giữ được cân bằng nhất.

Vừa bước ra ngoài Duy liền nhìn thấy Thanh đang đứng cạnh cây sấu già đợi sẵn ngay trước cổng. Giống như một bức tranh thủy mặc, trên người Thanh là chiếc măng tô dài màu xám, khăn quàng vàng nhạt to đùng che đi cả nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô gái ấy có vẻ rất thân thiện mắt hơi cụp xuống và giấu hai tay trong túi áo, nhưng mũi giày cao gót cứ đi đi lại lại xuống mặt đất khiến người ta tự nhiên nhận ra dáng vẻ sốt ruột chờ đợi kia. Đơn sơ mà đẹp để đến nao lòng.

Mặc dù muốn lên tiếng, hoặc ôm lấy thân hình mảnh mai ấy, nhưng Duy lại nủi tiếc bức tranh đẹp mắt này. Vì vậy anh chỉ đứng sau lưng, nhìn Thanh đang giao hòa với không gian một cách lặng lẽ nhất. Cho đến khi Thanh thoát khỏi những suy nghĩ của riêng mình, vừa quay người lại khuôn mặt nhỏ nhắn liền ngạc nhiên khi phát hiện ra ánh mắt sâu thẳm vẫn luôn dõi theo mình. Do trời lạnh, chiếc mũi thanh tú hơi đỏ lên, nghiêng đầu sang một bên ánh mắt thích thú hỏi:

- Anh đứng đây lâu chưa?

- Ừm...

Duy giả vờ đưa tay đeo đồng hồ lên ngang tầm mắt ra về trầm ngâm nói:

- Cũng phải mười lăm phút rồi.

Thanh cười cười, khoác vào tay anh, vừa đi vừa nói:

- Ít mà.

Duy cũng thoải mái phụ họa theo:

- Phải rồi, đây là lần chờ ngắn nhất của anh.

- Ồ, lần lâu nhất là bao nhiêu?

Để lại cây sấu già giữa trời đông hiu hắt, tiếng nói chuyện nhỏ lại vì bóng dáng hai người cứ chậm chậm xa dần. Họ rất bình tĩnh bên cạnh nhau, chậm chạp nhưng chắc chắn. Từng chút với thứ tình cảm của riêng mình, nhưng liệu có phải họ sẽ cùng nhau vượt qua tất cả?

*

Xe dừng lại trước cửa nhà Thanh. Không hẳn nhà Thanh mà là nhà ba mẹ Thanh, cô nhú mày quay sang khuôn mặt bình thản của Duy hàm ý dò hỏi. Anh cười hiền lành, nắm lấy bàn tay cô đưa lên miệng mình hôn nhẹ một cái.

- Em đã đồng ý, cô gái này là của anh đúng không?

Thanh hơi e dè ngại ngùng gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn đến cánh cổng đang khép chặt. Tiếng Duy lại nghiêm túc nói:

- Vậy anh phải vào chào hỏi gia đình em một tiếng, tránh cho mẹ em muốn bán em cho người khác đúng không?

Ngón ngang bao suy nghĩ Thanh chỉ có thể cúi đầu không biết nói gì. Hiện tại cô không biết phải đối mặt với một gia đình đầm ấm trong kia như thế nào. Đó vốn không phải chỗ của cô, không phải nơi Thanh có thể tùy tiện quay về.

- Anh không khuyên em phải chịu đựng hay hòa giải. Anh chỉ muốn thật đoàng hoàng đi bên cạnh em, và không muốn em chịu bất cứ thiệt thòi nào thôi.

Duy trầm ngâm ngắm khuôn mặt vốn không thể hiện cảm xúc gì của Thanh, vẫn đều giọng thuyết phục sự ngập ngừng ấy.

- Gia đình là thứ duy nhất em không thể chọn lựa. Dù muốn hay không, em vẫn có huyết thống với họ. Em có quyền chọn cho mình cuộc sống dễ thở, nhưng có chắc họ sẽ mãi nhìn em sống thoải mái như vậy. Nên chỉ có cách hài hòa một chút, để chính bản thân mình có thể không cần bận tâm. Cùng anh vào nhà đi, mẹ em sẽ không còn ý định bán em đi nữa đâu.

Tuy lưỡng lự nhưng Thanh vẫn thờ dài gật đầu. Duy nói đúng, dù cho cô có làm cách nào, cũng không thể phủ nhận được loại máu mủ này.

Lúc chờ người ra mở cửa, Thanh hồi hộp tới nỗi tay toát đầy mồ hôi, sống lưng cũng vô thức thẳng đứng và đôi môi hồng cứ mím chặt lại. Duy vẫn nắm tay cô, rồi anh còn vỗ nhẹ vào lưng Thanh, ánh mắt nhìn cô như muốn truyền tất cả can đảm trong mình cho Thanh. Bỗng nhiên Thanh vững tin hẳn, cái gì rồi cũng sẽ đến. Hôm nay dù Thanh không tới đây, thì một ngày gần nhất họ cũng sẽ tìm tới cô. Mọi khi chỉ một mình, hôm nay còn có cả người đàn ông tự tại, bất cần này bên cạnh, sao lại phải lo sợ cơ chứ?

Cánh cổng vừa mở Thanh liền hít sâu gật đầu một cái, đang bị động bỗng chuyển sang chủ động, hăm hở kéo tay Duy bước vào. Phòng khách rộng lớn thêm phần xa hoa đầy đủ bốn thành viên, vừa rồi có vẻ hoành tráng là vậy, nhưng khi nhìn tới cảnh này Thanh lại bỗng cúi đầu thu người lại một chút. Chỉ có Duy vẫn thoải mái như vậy, anh cười rất chuẩn mực tự giới thiệu:

- Chào hai bác, cháu là Duy. Bạn trai của Thanh.

Ông Nam, ba của Thanh chỉ làm ra vẻ nặng nề gật đầu một cái, sau đó chỉ phẩy phẩy tay bảo Duy ngồi. Anh cũng không để ý nhiều kéo Thanh ngồi xuống ngay bên cạnh mình ý tứ che chở rõ ràng, sau đó lại nhìn bà Lan mà tiếp:

- Hôm nay cháu tới hơi vội, nên chưa chuẩn bị quà chu đáo. Lần sau cháu sẽ chú ý hơn ạ.

Bà Lan tỏ vẻ kên kiệu không thêm tiếp lời, đánh ánh mắt đi chỗ khác, lại bất chợt bắt gặp Diệu đang há hốc miệng nhìn Duy thì lắc đầu ngao ngán. Nhưng cũng phải nói nhìn Duy như thế này, đường hoàng chừng chạc, từng cử chỉ đều toát ra tư vị của người có giáo dục và có một hoàn cảnh sống rất tốt, không thể đơn giản mà coi thường được.

Ông Nam lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Nhà cậu ở đâu?

Duy rất lễ phép đối đáp:

- Cháu mới mua căn hộ đối diện căn hộ của Thanh. Hôm nào rảnh, mời bác qua chơi.

Hùng, anh trai Thanh khinh khỉnh lên tiếng:

- Anh làm nghề gì? Sửa xe hả?

Duy cười cười trả lời bằng quơ:

- Khi nào cần thì cũng phải tự làm.

Điều như bị phong thái và vẻ ngoài của Duy thu hút mà không lên tiếng xóc xĩa gì, chỉ có Hùng vẫn tiếp tục:

- Cuối cùng lại nòi nào nấp nấy, quanh đi quẩn lại cũng không khá hơn được.

Thanh như muốn bùng nổ ngay lập tức định đứng lên nói một hồi cho đã, dù chẳng biết bản thân mình sẽ nói gì. Duy ngược lại càng điềm tĩnh hơn, mắt híp lại cười ý tứ công khai vuốt tóc Thanh mà nói:

- Sao nói thế được, Thanh tốt như vậy, hợp vào một đôi với tôi đúng là đã thiết thòi cho cô ấy rồi. Nhưng khổ nỗi tôi lại chẳng dứt cô ấy ra được đành để cô ấy chịu thiệt một chút vậy.

Trong cái cười nhếch mép của Hùng, Duy quay sang đôi tư thế ngồi tựa lưng vào ghế nhìn thẳng mắt anh ta bình thản nói:

- Chuyện cậu xô xát với người ta. Tôi đã cho người giải quyết xong rồi. Bên kia khá vui vẻ không có ý định ra tòa hay gây khó dễ nữa.

Ngoại trừ Duy, cả năm người còn lại trong phòng đều tròn mắt ngạc nhiên. Bà Lan lấp bắp hỏi lại:

- Thật... thật sự sao?

Duy chỉ cười không nói gì, vẫn nắm bàn tay Thanh ngắm nghía những ngón tay thon nhỏ nói tiếp:

- Ngân hàng mà bác trai muốn vay tiền quay vòng vốn, cháu đã liên hệ rồi. Ngày mai bác tới đó thủ tục đã gần hoàn tất. Chỉ cần kí tên là có thể lấy tiền về.

Ông Nam đứng thẳng đứng người dậy, dường như bao nhiêu năm kinh nghiệm ở thương trường vẫn không đủ để ông có thể kìm nén cảm xúc lúc này. Công ty quả thật đang lâm vào cảnh khốn quẫn, ông đã phải dùng bao nhiêu quan hệ chỉ là muốn vay tiền mà không có khả năng. Vậy mà Duy chỉ nói đơn giản là “đã liên hệ rồi”, bảo ông ngày mai tới liền lấy tiền về. Nghe Duy nói giống như ông chỉ đi tới vay vài triệu vậy. Hơn thế, đôi phương bị Hùng xô xe vào, nhất định không chịu làm hòa vì do Hùng uống rượu gây tai nạn. Người bị nạn lại có gia thế không vừa, đương nhiên thích gây khó dễ, chắc chắn muốn Hùng tù chơi cho vui. Vậy mà Duy nói “đã giải quyết” liền dứt điểm là xong... Vậy ai nói cho ông biết người ngồi trước mặt ông tự tin nói mấy cái lời kia, là từ đâu tới không hả?

Thấy phản ứng của mấy người, Duy chỉ hắng giọng mấy cái nhìn đồng hồ trên tay rồi tiếp:

- À, có thể mọi người không tin, giờ vẫn còn sớm mà, có thể lập tức gọi điện thoại xác nhận cho yên tâm.

Sau đó lại ghé tai Thanh thì thầm:

- Người ta không yêu thương em cứ làm cho người ta không dám làm gì em là được rồi.

Thanh không nói gì mà chỉ nghiêng đầu nhìn ánh mắt thâm trầm của người đàn ông bên cạnh mình. Cảm giác tuyệt diệu này là gì nhỉ? Là hạnh phúc vì được che chở tuyệt đối, hay lạ lẫm vì chưa bao giờ được yên bình như thế này?

Bà Lan khéo léo ngồi vào ghế sau khi vừa thử gọi điện xác nhận xong. Khuôn mặt tươi tỉnh xói lòi hẳn. Rào trước đón sau mà nịnh nọt:

- Dù sao lâu lâu Thanh mới về nhà, hay là hôm nay ở lại ăn cơm đi. Nhà mình làm vài món đãi khách luôn.

Thanh vẫn duy trì trầm mặc không nói năng gì, chỉ là Duy vẫn tiếp:

- Hôm trước cháu có sai người đi theo bảo vệ Thanh, không biết cô gái này đắc tội với ai mà người ta tìm tới tận nhà hạnh học. Rồi cô ấy còn dọa cháu là phải đi lấy người khác nữa. Làm cháu đang hết sức dồ dành mà chưa thấy dao động gì.

Bà Lan vội vàng cười cười xua tay:

- Không có, là hiểu lầm hiểu lầm thôi. Tại con gái lớn ba mẹ cũng lo lắng chuyện chồng con. Con bé này thì chẳng nói là có người yêu rồi hay gì cả. Nên hai ông bà già này mới giục nó nhanh một chút ấy mà. Giờ thấy cậu tới chào hỏi, chúng tôi cũng yên tâm rồi. Không cần sốt ruột nữa.

Duy quét mắt một lượt về phía cả bốn người trong nhà khiến ai cũng có tật gật mình, sau đó anh trở lại khuôn mặt tươi rói mà nói:

- Hôm nay cháu tới chào hỏi cả nhà. Thanh cũng có vẻ hơi mệt rồi, cháu đưa cô ấy về nghỉ ngơi trước. Bữa sau lại ghé nhà ta sau ạ.

Thấy vậy và Lan liền đạp chân Hùng một cái hất hất mặt, anh ta hiểu ý vội vàng đơn đả:

- Anh ở lại chơi đã ạ. Ngại quá vừa nãy là em không phải.

Duy đã kéo tay Thanh đứng lên, vỗ vai Hùng tươi cười:

- Biết ga ra Auto New chứ? Khi nào rảnh tới đó tìm anh. Chúng ta cùng nhau làm vài ly.

- Vâng vâng em sẽ tới đó... Mà, Auto New... Anh làm ở đây ạ?

Hùng vừa xun xoe tươi cười xong, lại nghệt mặt ra hỏi lại. Duy chỉ cười thâm trầm trả lời:

- Ga ra đó của anh, cậu có ai muốn sửa xe thì giới thiệu cho anh ít khách nhé.

- Cửa, của anh ạ?

Để Hùng còn tần ngần đứng đó cố gắng tiêu hóa thông tin, Duy đã hơi cúi đầu chào ông Nam và bà Lan đầy lễ phép:

- Cháu xin phép ra về, lần sau sẽ gặp mặt hai bác chu đáo hơn ạ.

Ông Nam háng giọng đứng lên bắt tay Duy giả là nói- Cảm ơn cậu nhé, xong việc chúng tôi sẽ ghé nhà cậu cảm ơn sau.

Rất đường hoàng và phóng khoáng, Duy gật đầu nói:

- Không cần khách sáo đâu bác, chuyện nhỏ thôi ạ. Vậy cháu xin phép đưa Thanh về.

Nói rồi Duy lại nắm lấy tay Thanh, cẩn trọng và nâng niu khiến cho bốn người trong nhà đều có chút lo sợ. Vậy là có một người như thế, đang bảo vệ cho Thanh đó, đừng có nghĩ tới chuyện gì mà khó dễ nữa nhé. Thanh chỉ nói rất đơn giản:

- Con xin phép.

Bà Lan vẫn miễn cưỡng cười gắt đầu:

- Đi cẩn thận nhé, lần sau lại ghé chơi.

Sau đó đẩy Hùng và Diệu tiến hai người đi ra tới tận ngoài cổng. Hùng vừa quay vào liền hùng hồn nói:

- Ga ra Auto New là của anh ta. Trời ơi, mẹ biết anh ta có tất cả bao nhiêu cái Showroom không... Hóa ra là anh ta cơ đấy.

Bà Lan tức tới vỗ đầu Hùng một cái chì chiết:

- Không có tiền đồ. Ở đó há hốc miệng ra còn không biết xấu hổ.

Ông Nam thờ dãi suy nghĩ rất mông lung về chàng thanh niên này. Trước đây khi còn trẻ đúng là ông không quan tâm gì tới cô con riêng là Thanh. Nhưng thời gian trôi qua, càng lúc càng gần tới cái đích của cuộc đời. Ông đã phải suy nghĩ hơn về tất cả. Xét cho cùng Thanh chẳng hề có tội lỗi gì, lại cũng là một phần máu mủ trong cơ thể ông. Không phải ông không nhìn thấy bà Lan và hai đứa con đối xử với Thanh như thế nào. Chỉ và với bản tính ích kỷ của vợ ông, nếu ông cứ thật lòng quan tâm Thanh, khẳng định Thanh còn khó sống hơn rất nhiều nữa. Người sai là chính ông, bà Lan hay Thanh và mẹ Thanh cũng chỉ là nạn nhân. Suy cho cùng chẳng thể trách một ai. Hiện tại đã có người che chở được cho Thanh, ông phải tìm cơ hội nào đó để nói chuyện cùng cô con gái này mới được.

*

Thanh trầm ngâm chọc chọc bát com canh nóng hổi làm Duy buồn cười, gấp một miếng thịt cho cô anh lựa lời hỏi:

- Có điều gì làm ảnh hưởng tới vị giác của em ư?

Nhét cả miếng thịt vào miệng giọng đầy giận dỗi cất lên:

- Anh nói xem, ai cho phép anh điều tra về em như thế hả?

Cười hòa lại gấp thêm một ít rau cho Thanh, Duy hạ giọng:

- Được rồi, là anh sai. Nhưng chẳng qua anh biết dù hỏi em cũng sẽ không nói. Vì thực chất em có biết chuyện gì trong nhà đâu mà nói với anh.

Thanh xì mặt hậm hực:

- Anh đang cười nhạo em đấy à?

- Không có không có, anh là đang khen em biết loại những thứ đau đầu ra để mà an nhiên sống ấy chứ.

Duy vội vàng tươi tỉnh giọng mềm mỏng tiếp:

- Thực ra anh không phải đang nịnh nọt gì gia đình em đâu. Chỉ là anh muốn, em không cần chịu thiệt thòi khi ở cạnh anh là tốt rồi.

Đang chăm chú nhìn khuôn mặt mang đầy vẻ yêu chiều và thành thật của Duy mà không biết nói gì, Thanh bỗng giật mình bởi tiếng chuông điện thoại quen thuộc. Nhìn qua dây số và tên Dương đang nhấp nháy, Thanh trầm ngâm một lúc mới bắt máy, nhưng lại chỉ im lặng chờ đợi Dương mở lời:

- Đang làm gì đó?

Thanh nghịch nghịch ly rượu vang giọng nhẹ nhàng:

- Đang ăn cơm, mày ăn chưa?

Tiếng động lạ lùng nào đó hình như là chiếc xe tiêm được y tá kéo tới kéo lui vọng lại phía Thanh khiến cô nhú mồm hỏi tiếp:

- Mày ở đâu vậy?

Tiếng thờ dài của Dương khiến Thanh hơi lo lắng, giọng Dương như dè dặt trả lời Thanh:

- Phong bị tai nạn, phẫu thuật xong được mấy hôm rồi. Giờ anh ấy đã tỉnh... nhưng hình như chỉ nhớ mày thôi...

Ly rượu trên tay Thanh ngừng lắc lư, ánh mắt cô cũng ngưng trệ để lắng nghe phòng bệnh mà Dương nói. Tắt điện thoại rồi, Thanh mới nhìn sang Duy vẫn điềm nhiên cho miếng trứng cuộn cuối cùng vào miệng. Thanh cho rằng thông tin vừa rồi sẽ ảnh hưởng lắm đến tâm trạng mình, nhưng không... Bởi vừa nhìn đến khuôn mặt rắn rỏi tỉnh bơ kia, Thanh liền thấy yên lòng đến lạ. Cô cười và đề nghị:

- Em đã nấu cơm, anh nên rửa bát chứ hả. Em sẽ dọn dẹp sau đó anh cùng em ra ngoài nhé.

Duy nhìn Thanh nói rất tự nhiên và thoải mái liền sáng khoái gật đầu:

- Em cứ đi thay đồ rồi ngồi đợi. Sở trường của anh là rửa bát, dọn dẹp. Yên tâm cực kì nhanh chóng và sạch sẽ.

Ánh mắt Thanh vô thức đuổi theo bóng dáng đang cần trọng nhưng nhanh chóng thu bắt đĩa cho vào bồn rửa. Có chút gì đó âm áp từ tận sâu đáy lòng chậm rãi lan tỏa khắp cơ thể. Ánh sáng từ bóng điện neon chiếu xuống rất ôn hòa như chính không gian này. Người đàn ông đang cúi húi dọn dẹp kia, không đơn giản bày cho ai đó xem biểu cảm của mình, nhưng hiện tại đang thật hấp tấp lấy lòng cô. Thanh chưa từng khi nào nương nong ra khung cảnh này, vì vậy mới thấy nó thật lạ lẫm. Nhưng Duy lại tạo ra cảnh tượng này thân nhiên quá, giống như một thói quen lâu ngày của anh vậy, nên cô cứ lầm tưởng là thân thuộc lắm.

*

Vừa thấy bóng dáng Thanh từ xa đi lại, mấy cậu thanh niên ngồi ngang dọc ở hành lang tự động đứng lên cúi đầu như chào hỏi, rất ngoan ngoan đồng thanh hô:

- Chị dâu.

Dương thấy vậy liền vội vàng như để sửa sai trách mắng:

- Chị dâu chị địa gì ở đây, mau về nhà bớt đi. Hết việc rồi đứng đây ở đây làm gì nữa.

Mấy anh chàng như hiểu ra vấn đề, hết nhìn Duy lại đánh mắt sang nhìn Thanh, rồi nhìn tới cả nụ cười rất nhẹ của Sương đang ở cạnh Dương nữa. Thấy “chị dâu” phẩy tay làm như không có chuyện gì thì mới lục đục kéo nhau về quá nửa.

Thanh cũng hơi ngại nhìn sang Sương mở lời:

- Do thói quen thôi, đừng để ý.

Sương lẳng lẳng lắc đầu, xong lại nhìn Thanh cười nhạt nhòa như có như không rồi đi dần ra phía cửa. Để Dương thờ dài một cái thật nặng nề.

- Em vào đi, anh chờ ngoài này.

Chủ động đưa gò trái cây vào tay Thanh, ánh mắt Duy không hề dao động, gật đầu một cái liền tìm chỗ thích hợp chờ đợi. Khi chỉ còn Thanh và Dương đứng nơi hành lang vắng lặng Dương mới khó xử tránh ánh mắt Thanh, ngập ngừng nói:

- Xin lỗi, lại phiền mày thế này.

Thanh không quá để ý đến cảm xúc của Dương hiện tại, ánh mắt đảo về cửa phòng bệnh, thật lòng hỏi:

- Tình hình thế nào?

Có vẻ như đã phải trả lời quá nhiều lần câu hỏi này, nên Dương trả lời như được mặc định sẵn:

- Tụ máu ngoài màng cứng, đã phẫu thuật lấy ra. Nhưng có vẻ chấn động não không nhẹ. Chẳng nhớ được nhiều... chỉ là...

Lại ngập ngừng một chút Dương mới tiếp tục:

- Vẫn luôn hỏi về mày, dường như chỉ nhớ rõ ràng một người tên Thanh... rất yêu anh ấy.

Không muốn nghe quá nhiều những câu nói như vậy nữa, Thanh chủ động đề nghị:

- Tao vào nhé.

Dương “ừm” nhẹ một tiếng rồi cũng tránh đi nơi khác, cố ý không phiên tới Thanh và Phong.

Cửa phòng được đẩy ra, trước mắt Thanh là căn phòng sạch sẽ, Phong hốc hác cả đầu cuốn băng trắng toát. Mu bàn tay cố định một kim luôn ba chạc đang đưa dịch truyền vào cơ thể. Đôi lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt hờ hững nhìn vào một thứ gì đó gọn trong lòng bàn tay. Khuôn mặt vẫn là những đường nét ấy, nhưng đã thành quá khứ và trở nên xa lạ với Thanh.

Cô nhẹ đặt giỏ trái cây lên bàn, nhưng động tác nhỏ ấy cũng kích thích Phong giật mình nhìn chằm chằm tấm lưng nhỏ nhắn kia. Thanh quay người lại, ánh mắt trong veo bắt chợt đối diện với hành động luống cuống giấu đi thứ gì của Phong. Thanh kéo ghế ngồi xuống, tay kéo chân lên cao hơn một chút cho anh.

- Anh thấy sao rồi?

Phong vẫn nhìn Thanh như không tin vào mắt mình, tay anh cùng dây truyền lỏng nhằng đưa dần về phía mặt Thanh. Như hi vọng chạm vào một chút liền nhận ra cô đang chân thật trước mặt mình, chứ không phải thứ ảo giác thường xuyên xuất hiện. Nhưng Thanh lại vô thức hơi nghiêng đầu né tránh khiến bàn tay to rộng xanh xao ấy khựng lại giữa không gian. Là Thanh thật rồi, bởi khi Thanh là ảo ảnh anh luôn dễ dàng chạm được vào cô, nhưng sẽ nhanh chóng biến mất. Còn giờ là Thanh chân thật... nên anh không thể chạm vào nữa. Nhận ra sự thất thố của mình, Thanh cười giả lả chuyển hướng câu chuyện:

- Nghe nói anh xảy ra tai nạn. Em mua chút trái cây mang cho anh. Nhìn thấy anh như này, cũng yên tâm rồi.

Đúng là Thanh thật rồi, nên giọng nói mới nhẹ nhàng nhưng lại tuyệt tình thế. Chỉ một giỏ trái cây, cô liền rạch ròi tất cả quan hệ cùng anh. Phong cay đắng nhếch môi một cái, phía đầu cuốn băng trắng in đậm trong tầm nhìn của Thanh. Hình ảnh này chưa khi nào cô được trải nghiệm. Năm năm có dài không? Thanh khẳng định là không ngắn, nhưng khuôn mặt bất lực đến đáng thương kia của Phong cô lại chưa từng được thấy khi nào. Anh luôn ngang tàn và kiêu ngạo, chỉ rất nhún nhường và dễ dàng thỏa hiệp với Dương. Dáng vẻ thất bại này của Phong... cô có chút không thích nghi được, chỉ chậm chậm hỏi một câu:

- Anh nhận ra em chứ?

Khuôn mặt nghiêng không chút kiêu căng khê gật gật. Tay anh ngập ngừng tiến lại, nắm lấy tay Thanh, giọng nói mang ngữ điệu đáng thương tới mức cả sống lưng Thanh cũng dựng đứng:

- Đừng... bỏ anh.

Thanh chưa khi nào từng nghĩ nếu Phong làm nũng, nịnh nọt hay phụ thuộc vào cô thì mình sẽ cảm thấy như thế nào. Kể cả nằm mơ cô cũng không tưởng tượng nổi anh sẽ níu kéo cô. Nhưng hiện thực cho thấy Thanh rất không thoải mái, giọng nói đã cố gắng kiềm chế gặng hỏi:

- Anh cảm thấy tình trạng của mình đang như thế nào.

Phong cúi đầu, nhìn vô định xuống một điểm nào đó nơi đồng chân bệnh viện trắng muốt:

- Anh chỉ nhớ mình đã rất tổn thương em.

Thanh nhẹ đẩy tay Phong ra, cô từ tốn lựa chọn lời nói thích hợp:

- Anh thấy đó, em đang rất tốt. Em cũng không mong muốn nhìn thấy anh như bây giờ. Anh nên nghỉ ngơi, điều trị cẩn thận để trở lại như cũ. Được không?

Nhìn bàn tay mình đã bị tách ra, giọng Phong trầm trầm mang theo đầy vẻ năn nỉ càng khiến Thanh nổi hết gai ốc:

- Anh đã không nhớ gì nữa, em vẫn muốn bỏ mặc anh sao?

Thanh không hiểu nếu Phong như lúc này suốt thời gian qua, liệu cô có yêu anh điên cuồng như vậy không? Nhưng hiện tại tâm tình cô không hề rối bời hay xao động. Bởi đến khi anh nhớ ra thì sao, cô sẽ phải bắt đầu lại công cuộc bỏ đi thứ tình yêu ngốc nghếch và ngộ nhận ấy ư? Hơn thế, dù có thể là

nhánh chóng so với khoảng thời gian năm năm, nhưng hiện tại Thanh hiểu rõ, mình đã không còn yêu Phong nữa. Tình yêu có thể bén rễ, ăn sâu nơi tiềm thức. Nhưng một khi tình cảm ấy đã cạn, nghĩa là hoàn toàn chấm dứt.

- Anh nói chỉ nhớ rằng anh đã rất thương tổn em. Đúng vậy, mặc dù là em tự nguyện, nhưng không có nghĩa là em không đau lòng. Hiện tại, em không còn đau lòng vì anh nữa, em lại càng không có ý định tiếp tục vì anh mà đau lòng.

Từng từ của Thanh giống như mũi dao nhọn hoắt, tuy nhẹ nhàng nhưng lại đâm thẳng vào trái tim trống rỗng của Phong... đau nhói và tuyệt vọng đến vỡ tan tành. “Bởi anh ấy là anh trai anh, nên anh mới không thể giúp em phải không?”

Bỗng nhiên Phong lại cười, một nụ cười lạnh ngắt không có sức sống thật phù hợp với không gian này. Anh chậm nói:

- Vì Duy à?

Thanh hơi cứng người... Phong không quên bất cứ chuyện gì phải không? Anh chỉ là đang muốn níu kéo cô sao? Giọng Phong lại dứt khoát vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ ngẩn ngui của Thanh:

- Vì anh ta, đúng không?

Một câu hỏi mang ý nghĩa khẳng định lại khiến Thanh muốn cười đến lạ lùng. Cô sắp xếp lại cảm xúc lúc tăng lúc giảm của mình mà thành thật trả lời:

- Anh nghĩ sao? Hay thực chất anh đã hiểu rằng... anh không còn tồn tại trong trái tim em nữa? Anh cần phải biết tất cả đều sẽ có giới hạn, và em đã đi xa khỏi giới hạn của anh rồi.

- Đứng bên cạnh Duy nữa, em sẽ lại tiếp tục tổn thương thôi. Nghe anh đi, xin em đó. Anh ta và Hải...

Ngữ điệu van nài lạ lẫm của Phong đến đó bất ngờ im bật. Thanh không rõ Phong đang muốn nói điều gì về Duy về Hải, cô chỉ không hiểu sao Phong lại muốn gộp họ lại cùng một chỗ. Nhưng cô cũng không cần quan tâm nữa, càng nói chuyện với Phong chỉ càng thêm dây dưa mà thôi.

- Hôm nay em thật sự không muốn nói ra những lời quá đáng. Nên em chỉ có thể nói khi chúng ta đã kết thúc, thì dù anh có xảy ra bất cứ việc gì. Em cũng sẽ chỉ đứng trên cương vị một người bạn lâu năm mà lo lắng cho anh thôi.

Nói rồi Thanh đứng lên quay người ra phía cửa, giọng Phong lại gấp gáp đề cập đến vấn đề khác:

- Em và anh Hải... là mối quan hệ như thế nào?

Thanh sững người với câu hỏi bất ngờ này của Phong, anh thật sự cho rằng cô và Hải là mối quan hệ như thế nào? Từng ấy thời gian trôi qua mới nói tới, giờ còn lại ý nghĩa gì?

- Nếu em nói, người mà anh Hải yêu... là anh. Anh sẽ cảm thấy sao?

Vẫn không quay người lại, Thanh tiếp tục nói mà không cần nhìn tới cảm xúc đang thay đổi trên khuôn mặt Phong:

- Anh quá ích kỷ rồi. Làm tổn thương và lừa dối cả hai người phụ nữ dành tình cảm cho mình. Vẫn chưa hài lòng hay sao? Hãy để cho Hải được yên đi. Anh ấy là người em kính trọng nhất... cả đời này.

Thanh khuất sau cánh cửa rồi Phong mới thẫn thờ tựa lưng vào thành giường bệnh, mùi thuốc khử trùng bỗng nồng nặng căng đầy lồng ngực và đầu óc Phong: “Cô ấy nói gì, Hải yêu mình... là sao? Không thể nào, không thể nào như vậy được...” Rút tấm hình tuy nhỏ nhưng lại rõ nét còn đang giấu dưới gối ra, Phong ôm lấy đầu mình đau đớn, anh cứ liên tiếp gây ra những lỗi lầm không thể vãn hồi gì thế này.

Vừa ra đến ngoài, Thanh đã phải tựa người vào cánh cửa. Vậy đây, chỉ cần nhắc đến Hải là trái tim cô lại rung lên bần bật như thế này đây. Anh thấy chưa, bí mật anh cố gắng níu giữ, đến một ngày cũng bị em lôi ra nói thẳng vào mặt Phong đấy thôi. Xin lỗi anh nhé!

Thanh ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt nghiêng đang suy tư của Duy. Cứ như chẳng rõ anh đã ngồi ở ghế đá đó từ bao giờ. Trời mùa đông rất lạnh, Duy mặc chiếc măng tô đen dày dặn, lặng lẽ xoay tròn chiếc bật Zipo trên tay. Động tác thành thục và đẹp mắt, xoay năm vòng liên tiếp liền nhanh chóng bật lên ngọn lửa nhỏ. Ánh vàng nhỏ soi rọi rõ nét sắc mặt bất an của Duy, điệu bộ thân quen đến nỗi từng lời từng lời lộn xộn ập lại tâm trí Thanh như nhói: “Anh có đứa em trai, rất thích hình xăm nghệ thuật, nó mất trong một vụ cháy. Em trai anh sợ nước, nó từng trốn anh đi Phú Quốc ba ngày”... “Anh và em có điểm chung đây, chúng ta cùng sợ nước. Em thấy hình xăm này thế nào đây, đẹp không? Buồn hử, anh làm cho em xem trò này nhé, đảm bảo sẽ bị anh mê hoặc ngay lập tức”. Và rồi hình ảnh Hải nghịch chiếc Zipo bạc trên tay, xoay năm vòng khiến Thanh hoa cả mắt và ngọn lửa vàng bất thành linh bật lên hòa làm một với hình ảnh Duy hiện tại đang trầm ngâm ở kia. Giọng Hải và cả câu nói nửa vờ của Phong theo cơn gió từ nơi nào vọng lại, vừa mơ hồ lại như rành mạch đến kinh hãi: “Hay không, cái này anh trai anh dạy đây. Anh ấy rất tuyệt vời, khi nào có cơ hội sẽ giới thiệu cho hai người làm quen”... “Anh ta và Hải...”

Ánh lửa chợt tắt lụi tàn như chính tâm tư của Thanh hiện tại. Dường như Duy cũng đã thoát khỏi suy nghĩ miên man của mình. Trong một thoáng lơ đãng, ánh mắt anh và cô giao nhau xuyên qua thứ ánh sáng vàng nhạt heo hắt. Thanh bắt giác giật mình, lùi lại vài bước giấu thân hình trong bóng tối. Đôi giày cao gót loạng choạng làm cô suýt ngã nhưng lại khiến Thanh tỉnh táo vài phần. Bỏ mặc Duy đã đứng lên bước một bước, cô quay người chạy thực mạng về phía phòng Phong còn đang sáng đèn, vội vàng xộc vào, khuôn mặt ngơ ngác giọng nói run rẩy:

- Không phải tự nhiên mà anh nhắc đến Hải phải không? Rốt cuộc anh muốn nói gì với...

Vì không nghĩ Thanh sẽ quay lại, nên Phong không đề phòng gì. Vừa nghe thấy giọng cô anh nhanh chóng bật dậy, không để ý đến vết trương phải tránh kích động của mình mà vẫn không kịp che dấu đi tấm gương hiện thực chẳng thể nói dối. Trên tay Thanh đang là tấm ảnh Duy và Hải cùng mặc cặp áo thun trắng, trẻ trung cười tươi rồi khoác vai nhau hướng về phía trước. Thanh thần thờ nhìn xuống dòng chữ được viết cẩn thận: “Anh trai tôi Ngọc Duy và tôi là Ngọc Hải.”

Tiếng Phong ồn ào bên tai cô: “Thanh à, Thanh nghe anh nói đã”. Tiếng nói ấy bị át đi bởi giọng Hải nói lúc Thanh đang ôm gối ngủ mơ màng xen ngang: “Hay chưa này, em là Ngọc Thanh, anh là Ngọc Hải, anh trai anh là Ngọc Duy... chúng ta có duyên thật nha”.

Vậy hóa ra là duyên số à? Duyên số này có phải trớ trêu quá không? Hải, sẽ thật sự là em trai Duy. Là Duy đang trầm ngâm đợi cô ngoài kia, cũng chính là Duy trẻ trung trong ảnh ư?

Thanh vô thức nắm chặt bức ảnh trong tay, chẳng còn nghe thấy Phong hấp tấp nói gì đó. Chỉ lùi từng bước cho tới khi lưng mình chạm vào một lồng ngực rộng quen thuộc, tựa vào cổ thần nhiệt ấm áp rồi cô mới giật mình quay lại. Đôi mắt sâu thẳm của Duy tràn ngập lo lắng ở hiện tại, hòa nhập làm một với ánh nhìn chịu đựng đau đớn của Hải bốn năm trước trong biển lửa. Giọng nói Hải đứt quãng ong ong bên tai Thanh: “Nhớ lấy, sống cho tốt vào, bởi... em nợ anh... chính là một mạng!”.

Mất Thanh hoa đi không nhìn rõ thứ gì, đầu óc chệnh choáng hơi thờ dờn đập khiến cô đứng không vững. Hoang mang đưa tay lên muốn đặt vào bên má Duy, nhưng ánh mắt dờ dẩn chạm vào môi mông đang mấp máy của anh rồi nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Trong đầu lúc ẩn lúc hiện đôi mắt sâu thẳm mang theo mất mát và nuối tiếc của Duy khi nói về em trai mình, đột ngột hòa nhập đến không thể vừa vặn hơn với ánh mắt chịu đựng tất cả đau đớn, vẫn mỉm cười nhìn theo Thanh của Hải. Bên tai là đủ thứ âm thanh hỗn tạp của bốn năm trước, lại xen lẫn cả tiếng nói hoảng sợ của Duy lúc này:

- Thanh, em sao vậy. Nghe anh nói gì không?

Rõ ràng quá, vì nghe thấy giọng anh thật rõ ràng, nên trái tim em... mới đau đớn như thế này. “Nhớ lấy... em nợ anh, chính là một mạng!”. Biết không, em nợ anh một mạng, một cuộc đời, và nợ anh ấy cả một gia đình, một người thân cuối cùng trên trái đất này. Món nợ ấy nặng nề đến thế, làm sao em có thể trả nổi đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình Yêu Là Thứ Vô Lại!

Mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện quanh quẩn khứu giác Thanh, cô mờ mắt nhìn lên trần nhà trắng toát. Hiện thực đầy bão táp ầm ầm dội lại tiềm thức Thanh. Mắt đảo dác nhìn khắp căn phòng tĩnh lặng và lạnh lẽo. Nhìn đến bàn tay mình vẫn nắm chặt, Thanh chậm chạp mở ra. Vội vàng miết lại bức ảnh đã bị cô làm nhàu nhĩ, nhìn đến khuôn mặt của cả hai người mình yêu thương, trái tim lại như một lần một lần nữa bị cả tảng đá đè nặng đến mức nghẹt thở.

Thanh thẳng lưng lên hít thật sâu, lau đi những giọt nước mắt bất giác chảy tràn khắp mặt. Duyên với số, cô cũng chẳng mong muốn lọt vào kiểu duyên số như thế này. Nói xem làm sao có thể đôi mắt với Duy, vô tư nhận sự quan tâm và lo lắng của anh khi mà hình ảnh Duy và Hải luôn lồng ghép vào nhau. Rồi khi anh biết chuyện, Duy sẽ cảm thấy như thế nào? Liệu anh có tự hận bản thân đến chết vì trao tình cảm cho Thanh không. Thanh lấy điện thoại, gọi thẳng vào số của Phong, khi vừa nghe thấy tiếng Phong, cô đã lạnh giọng nói:

- Chuyện này, sẽ chỉ có anh và em biết. Nếu anh dám để Duy phát hiện ra, chúng ta liền cắt đứt mọi quan hệ từ đây.

Khoảng im lặng từ phía bên kia vọng lại khiến tim Thanh cũng như ngừng đập theo. Chỉ đến khi tiếng “anh hiểu rồi” của Phong vọng lại, sau đó là tiếng “tút” dài vô tận đập lại phía mình, Thanh mới thần thờ hạ điện thoại xuống.

Tình yêu đúng là thứ vô lại. Trước đây vì bảo vệ Phong khỏi tổn thương, mà cô sẵn sàng cùng Hải giấu đi bí mật Hải yêu Phong. Đến khi không yêu Phong nữa, cô liền tức giận vì sự vô tình của Phong mà lập tức nói thẳng vào mặt anh. Giờ đây, khi cảm nhận được Phong dành tình cảm cho mình, cô lại lợi dụng điều đó uy hiếp anh, để bảo vệ Duy khỏi tổn thương. Xét cho cùng, dù là bất cứ ai chỉ cần dấn thân vào tình yêu, đều sẽ trở nên vô lại. Vô lại một cách đáng thương!

Thanh rũ vai ngồi trên giường cúi đầu thật thấp, tâm trí mông lung nên không nhận ra cánh cửa trắng đã hé mở. Thân hình Duy cao lớn đứng yên bất động nhìn xoáy vào cô gái mang dáng vẻ nhếch nhác phiến muộn đối diện. Rốt cuộc là có chuyện gì, Thanh mạnh mẽ như vậy lại có thể sốc đến mức độ nghiêm trọng thế. Anh muốn tìm hiểu nhưng rõ ràng cứ chỉ kia lại không ý định mong anh biết. Cô gái này... Duy thờ dãi một hơi phá tan không gian tĩnh lặng, ép Thanh nhìn lên đối diện với ánh mắt mình. Tia hoang mang nhanh chóng xẹt qua, đôi mắt long lanh vẫn còn ngấn lệ như đứt khoát hạ quyết tâm nào đó khiến Duy bất giác lo sợ. Anh hoài nghi nhìn sâu vào khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt tái xanh đến đáng thương, giọng nói trầm trầm vang lên chạm thẳng vào tảng đá nơi ngực trái Thanh, càng lúc càng nặng nề:

- Em có gì muốn trao đổi cùng anh không?

Vừa muốn gật đầu lại vừa muốn lắc đầu, mất hết nét buồn bình thường ngày, Thanh hướng mắt hạnh đen láy của mình về phía Duy đang đứng trước mặt. Rõ ràng anh đang ở ngay đây, mà cô lại chẳng dám chạm vào, sợ rằng anh sẽ như giọt nước vỡ tan không chút dấu vết. Thanh muốn mang hình ảnh Duy, giấu ở một góc nào đó tận sâu nơi trái tim đã rách nát của mình. Nơi đó vì có hình ảnh anh, sẽ lạnh lặn, đẹp đẽ và mạnh mẽ nhất. Chỉ duy nhất nơi đó vì có hình ảnh anh, mà an nhiên tự tại, không chút nặng nề đau đớn nữa... được không?

Tiến lên một bước Duy muốn lại gần ôm người con gái kia vào lòng mình, nhưng Thanh chột giò tay, giọng mềm yếu như suối nước chảy tràn tâm can anh:

- Em mệt, anh ra ngoài tìm Sương và Dương giúp em được không?

Duy khựng lại bởi sự xa cách của Thanh, anh không hiểu điều gì đã kích động khiến cô thay đổi chóng vánh đến vậy. Nhưng lời cự tuyệt thẳng thắn của Thanh khiến anh chỉ có thể trầm ngâm cúi đầu. Giọng nói điềm đạm chạm thẳng đến lý trí của Thanh:

- Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu em cần anh sẽ để em có thời gian ổn định lại. Nhưng chỉ là... xin em đừng ôm lấy tổn thương vào chính mình. Anh thật sự rất đau lòng.

Căn phòng đã chẳng còn lại bóng dáng anh nữa rồi, vậy mà giọng nói anh vẫn quanh quẩn đâu đây. “Anh thật sự rất đau lòng” nếu còn tiếp tục anh có thể đau lòng hơn nữa hơn nữa đây Duy ạ. Sao cuộc đời anh có thể gặp nhiều thử thách trái vậy cơ chứ? Thử duyên phận này, hãy cứ để em một mình ôm lấy thôi. Vì nỗi đau mà em phải nhận, còn nhẹ nhàng gấp bao nhiêu lần nỗi đau trong lòng anh. Thật xin lỗi!

*

Sáng sớm ngày đầu tuần vẫn là thứ không khí âm u ngày đông, lâu lắm rồi cả ba người mới có dịp “quây quần” với nhau như thế này. Cuối cùng Thanh là người thăm bệnh, vòng vèo có mấy giờ đồng hồ lại trở thành bệnh nhân, ngủ ở bệnh viện cả đêm đến thăm như thế này. Dương chủ động lên tiếng phá tan không khí quá gượng gạo:

- Mày không sao chứ?

Thanh lắc đầu nhìn một lượt hai người bạn thân, lên tiếng:

- Không sao. Ngày này đi làm thủ tục xuất viện cho tao đi. Về nhà tao làm một bữa không?

Sương vội vàng ngăn cản:

- Chúng mày đừng có vớ vẩn nhé. Đang nằm viện bữa bữa cái gì?

Tính ra, trong ba người chỉ có Sương là nền nã nhất mà thôi. Trước tới giờ lúc nào cũng sẽ tỉnh táo dọn dẹp tàn tích của Dương và Thanh. Và ngay lúc này, sự hiền lành của Sương làm sao đủ sức mạnh dẹp yên cái ý nghĩ vừa nhen nhóm ấy. Vì vậy, chỉ vừa đảm bảo Thanh không sao, Dương liền tức tốc đứng lên đi làm thủ tục ra viện. Còn Sương và Thanh người đầu giường người cuối giường lại lặng thinh nhìn nhau. Thanh chủ động hơn, hơi cười rồi lấy phần chăn còn lại phủ lên đùi Sương cho đỡ lạnh. Vừa làm cô vừa nói:

- Cả tao và mày đều hi sinh vô nghĩa. Suy cho cùng lỗi lầm cũng chẳng của riêng ai. Giờ thành ra ngang trái như này, tất cả đều không mong muốn. Nghĩ đi nghĩ lại, thế giới của chúng ta khi không có đàn ông xen vào, là thoải mái nhất. Đúng không?

Nắm lấy bàn tay đang bận rộn của Thanh, Sương nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi mày.

Hơi nghiêng đầu nhìn sâu vào khuôn mặt áy náy của Sương. Cô bạn này mãi mãi đều hiền lành tử tế như vậy, người cần nói lời xin lỗi không phải nên là Thanh hay sao? Người phá bình từ đầu là Thanh, cắt đứt quan hệ cũng là Thanh, vậy mà cô ấy lại xin lỗi Thanh.

- Vì điều gì?

- Tao không nên quay lại.

Thanh tựa lưng vào thành giường, nhìn vào Sương hơi cúi đầu phía kia mà nói:

- Tại sao mày không nên quay lại. Mày phải biết tất cả mọi người đều chờ mày trở lại. Tất nhiên trong đó có tao. Mày nên bỏ đi cái ý nghĩ nếu không quay lại thì tao và Phong vẫn ở bên nhau. Ngược lại, tao phải cảm ơn mày quay lại giúp tao thoát ra khỏi thứ tình yêu như thế.

Ngừng một lúc Thanh tiếp:

- Đầu phải không có đàn ông thì không được. Tình yêu cũng chỉ là thứ tình cảm mỏng lung mà thôi. Tao nghĩ chúng mình tốt nhất cứ dựa vào nhau là sẽ ít tổn thương nhất. Vậy nên tao thật lòng, muốn cùng chúng mày làm một bữa đây. Bỏ hết những chuyện khác đi, chúng mình cứ trở lại với nhau trước đã.

Khuôn mặt sáng bừng, Sương gật đầu và cười thật hiền lành. Thanh bỗng nhận ra rằng mình đúng là quá cố chấp, nếu cô biết thả lỏng một chút, có phải giây phút này sẽ xuất hiện sớm hơn không?

Cánh cửa phòng phát ra tiếng gõ nhẹ mà vững chắc, Thanh trầm giọng lên tiếng:

- Mời vào.

Nhưng người xuất hiện trong phòng lúc này lại làm Thanh bối rối đến cực điểm. Sương ý tứ gât đầu rồi xin phép ra ngoài trước. Khi đó chỉ còn lại ông Nam đang đứng giữa phòng, đón nhận ánh mắt ngạc nhiên đến sợ hãi của Thanh. Ông cười khò vì cũng chẳng tưởng tượng ra hai ba con đối diện nhau lại tạo nên tình thế ngược đời như thế này. Đứng hắng một chút, ông liền hỏi:

- Ba ngồi đâu được nhỉ?

Vẫn đang ngáy ngẩn, Thanh chỉ vào chiếc ghế cho người nhà sát cạnh giường lễ phép:

- Nếu không phiền, ba ngồi đây đi ạ.

Ông Nam ngồi xuống quan sát Thanh đang cúi đầu nghịch ngón tay mình để che giấu sự luống cuống, lại hắng giọng ông nói:

- Ba tìm tới cảm ơn cậu bạn con, thấy cậu ấy nói con đang nằm trong này.

- Ba gặp anh ấy ở đâu vậy?

Thanh hấp tấp hỏi như muốn nắm bắt điều gì đó cho chính mình, làm ông Nam buồn cười, phải “e hèm” thêm lần nữa:

- Ba tìm tới nhà, lại thấy cậu ấy bên nhà con. Xách ra mấy thứ đồ. Nói là mang quần áo cho con.

- À, chắc anh ấy không biết con chuẩn bị ra viện.

Nhìn khuôn mặt Thanh hơi xị xuống, ông Nam bắt giác đưa tay ra chạm nhẹ vào tóc cô khiến Thanh khẽ giật mình. Cảm giác này êm ả mà lạ lẫm quá, vì chưa từng được biết đến nên Thanh thấy thật trân trọng. Tay ông Nam hơi run rẩy, đưa con gái này ông curu mang nhưng thực tế lại chính là bỏ rơi. Ngần ấy năm, ông luôn hồ hững lạnh nhạt nhưng khi ông đau ốm hay say xỉn, lại chỉ có mình Thanh ra vào túc trực trong phòng. Không phải ông không nhìn thấy không cảm nhận được, mà là không dám đối xử tốt với Thanh. Ông lo sợ rằng đưa con gái này sẽ càng khổ sở hơn nữa, càng tủi nhục hơn nữa. Đến giờ, khi chỉ có hai ba con ngồi đây, tình phụ tử cứ vậy tăng lên, khiến ông càng đau xót và áy náy gấp ngàn vạn lần.

- Công việc vất vả quá à?

Thanh lắc lắc đầu nhỏ nhìn ngây ngốc vào khuôn mặt ba mình ở trước mắt, giống như vẫn đang chìm trong giấc mơ nào đó của ngày thơ bé vậy. Ông Nam thu bàn tay lại, rút trong ví ra một chiếc thẻ, đặt nhẹ nhàng vào tay Thanh mà nói:

- Đừng kì thị hành động này của ba. Cái này không phải bồi thường hay bất cứ gì hết. Chỉ là... ba làm cho con, từ rất lâu rồi. Hôm nay mới có dịp đưa cho con.

Ông Nam cúi đầu, hít sâu một cái rồi tiếp:

- Con biết đấy, kể cả khi ba chết đi, có lẽ con cũng chẳng nhận được thứ gì từ gia đình này mất. Nên cứ thoải mái nhận cái này được chứ.

- Thật sự con không cần đâu. Con có thể kiếm tiền tự nuôi sống bản thân mà.

Thanh đưa lại chiếc thẻ màu vàng óng ánh cho ba mình, những lời đó cũng là thật tâm cô muốn nói. Bởi thứ Thanh cần, đâu phải chiếc thẻ này...

- Đừng từ chối như vậy, cái này ba làm cho con từ lâu lắm rồi. Nên nó thuộc về con, chỉ cần con đừng để ai biết là được rồi. Con gái một mình ở ngoài nhiều năm như vậy, cũng phải có một chút phòng thân chứ. Đừng để mình chịu thiệt thòi quá.

“Đừng để mình chịu thiệt thòi quá” câu nói này khiến cả căn phòng lạnh lẽo tăng thêm vài độ. Hóa ra người ba này, cũng quan tâm đến cô như vậy đấy. Sống đến hai sáu năm, kiểu như tự sinh tự diệt, được nghe câu nói này cũng thật sớm. Nước mắt bắt đầu có xu hướng dâng lên, Thanh hít hít mũi, giọng nghèn nghẹt nói:

- Vậy được rồi, con sẽ nhận số tiền này và đi chơi một thời gian được chứ?

Ông Nam hài lòng gật đầu, khuôn mặt ánh lên vài tia yêu thương, vỗ vỗ bàn tay Thanh:

- Ngoan lắm, tiền đã cho con, cứ tiêu thế nào con muốn. Ra ngân hàng đọc số chứng minh và ngày sinh, họ sẽ cung cấp mã số thẻ. Mặt khẩu là sinh nhật con nhé. Đổi lại theo ý con là được rồi. Lần này nước mắt Thanh ngấp nghé rồi thật sự trào ra, cô không nghĩ đến ba mình cũng giành tình cảm cho mình như thế. Chẳng biết trong thẻ là bao nhiêu tiền, nhưng đó chính là ông Nam vẫn lo nghĩ cho Thanh mà làm. Thứ tình cảm mà ông đã cất giấu bao năm, như thể chỉ đợi có thời cơ là bày tỏ... Dù cái vuốt tóc này ngượng ngập lắm, hay cái vỗ tay này gượng gạo lắm, thì cả hai ba con đều thấy êm đềm và ấm áp cả.

- Xong xuôi rồi đi về nhé.

Dương ập vào phòng bất ngờ rồi lại ngại ngùng cười cười, xin lỗi sau đó lúi ra đóng cửa lại. Duy vẫn đứng yên cho hai tay đã nắm chặt vào trong túi áo, nhìn chăm chú khuôn mặt Thanh. Căn phòng tĩnh lặng như chìm xuống âm độ, hòa theo tâm tình Duy hiện giờ. Anh thật không hiểu tại sao lại gấp rút xuất viện như vậy, cũng không một câu nói qua với anh. Chỉ đến khi Duy mang quần áo vào tới nơi, Thanh mới nói là chuẩn bị về, hơn nữa còn yêu cầu anh đưa lại chìa khóa nhà cho cô. Chỉ khoảng hai mươi tiếng đồng hồ, mà Duy cảm thấy như cả thế giới đều đảo lộn cả. Thái độ của Thanh quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Tuy cô ấy không nói ra, nhưng chẳng lẽ anh lại ngu ngốc đến nỗi nhìn không thấu.

- Ít nhất em cũng phải nói cho anh biết là em muốn như thế nào chứ?

Thanh lảng tránh ánh mắt của Duy, trong lòng xáo trộn đến mức cả người bải hoải. Nhưng ánh mắt thương tiếc của Duy khi nói về Hải, vô thanh vô thức đánh thẳng vào lí trí làm Thanh lập tức tỉnh táo lại:

- Em nghĩ, thời gian tới chúng ta đừng gặp nhau được không? Em có nhiều dự định chưa làm được, hơn nữa...

- Trong bao lâu?

Duy nghiêm túc cắt ngang lời Thanh nói bằng giọng rất dứt khoát, thấy cô không lên tiếng anh hỏi lại:

- Em nói thời gian tới đừng gặp nhau. Anh đang hỏi là em cần bao lâu để làm nhưng dự định ấy?

Cảm giác như nhịp thở cũng bị thứ gì đó chặn lại, cố gắng mãi mới bật thốt ra được:

- Rất lâu... có thể là mãi mãi cũng chẳng xong được.

Thanh cụp mắt, không dám nhìn vào Duy. Đúng vậy, chắc hẳn mãi mãi em cũng không thể quên nỗi anh.

- Vậy thì đừng làm nữa.

Lạnh lùng đến cực điểm, mắt Duy đã hằn rõ những tia tức giận anh tiếp tục nói:

- Nếu mãi mãi cũng chẳng làm xong thì hoặc anh sẽ làm cùng em, hoặc em đừng làm nữa.

Thanh chớp hàng mi, nhắm mắt lại một giọt nước nặng trĩu rót xuống mu bàn tay cô, xuyên thẳng tới tâm can của hai người... đau buốt:

- Em sẽ làm... và không có anh.

- Em có thể nói rõ hơn được không?

Giọng Duy đã tràn đầy khí lạnh, dường như anh đang cố gắng chịu đựng đến cực hạn để nói chuyện với Thanh hòa bình như thế này. Hít thở khó khăn và dứt khoát hạ quyết tâm. Thanh ngẩng nhìn lên, mắt hạnh đối diện với ánh nhìn âm u như trời đông kéo đầy mây đen bên ngoài cửa sổ kia:

- Cảm ơn anh thời gian qua đã giành tình cảm cho em, nhưng đến bây giờ em thấy mình thật sự không hợp nhau. Hơn nữa, Phong cũng cần người chăm sóc, em không thể bỏ mặc anh ấy lúc này được. Xin lỗi anh!

Duy nhếch môi kéo thành một nụ cười mỉa mai, giọng sắc bén tính một câu liền hạ gục cô gái ngang bướng này ngay lập tức:

- Lí do vụng về như thế mà em cũng nói ra được. Em đang tự tin vào bản thân mình quá, hay đang thật sự coi thường anh vậy?

Nhìn sâu vào khuôn mặt đã giấu đi tất cả cảm xúc của Duy, Thanh chỉ cảm thấy lồng ngực mình tê tái đến không còn chút cảm giác gì. Đúng như anh nói, rằng lí do vụng về quá. Sao anh không đủ tinh tường để nhận ra tình cảm của Thanh chứ. Nhưng ngoại trừ sự thật ra, thì hiện tại dù cô có dùng bất cứ lí do gì, anh cũng đều chỉ ra được sự vụng về ấy thôi.

Vẫn giữ nguyên tư thế yên lặng như lúc đầu, Duy cảm tưởng rằng mình chỉ cần bước lên một bước thôi, sẽ ngay lập tức ôm người con gái tuyệt tình kia vào ngực, dứt khoát không để cô ấy có bất cứ một ý định nào tránh xa anh nữa. Chiếc măng tô xám màu dày dặn nhuộm đầy hơi sương vẫn ở trên người Duy từ hôm qua đến giờ, anh cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu thê thảm giờ phút này. Từ khi Thanh ngắt đi, anh đã có dự cảm không hay, nhưng mặc nhiên ai cũng im lặng che giấu giúp cô ấy điều gì đó. Anh cứ như một tên ngu ngốc chạy đi chạy lại, càng quanh quẩn càng đâm vào ngõ cụt.

- Ba ngày, anh sẽ chỉ cho em ba ngày để sắp xếp lại tất cả suy nghĩ ngổn ngang trong đầu em. Hoặc giả có ý định chăm sóc Phong thật, thì anh cho em hai ngày suy nghĩ, một ngày chăm sóc và nói cậu ta tìm người tốt bụng khác đi. Sau đó ngoan ngoãn quay về bên cạnh anh. Chỉ vậy thôi, em hiểu chứ!

Duy quay người đi che giấu nét đau lòng và hoang mang trên khuôn mặt mình. Vậy đấy, dù sao anh cũng không thể không nhượng bộ Thanh. Chẳng phải người ta nói ai yêu nhiều hơn sẽ phải chịu thua thiệt sao. Ngay từ khi bắt đầu anh đã tình nguyện làm người thua thiệt đó rồi.

Không khí trầm lắng đến tột đỉnh, chẳng đồ vật gì trong phòng có thể gây ra tiếng động. Giọng nói đều đều mang theo tư vị nhạt nhẽo, nhưng lại cực kì bá đạo lan tỏa trong không khí, dội lại màng nhĩ Thanh khiến trái tim đau nhói... vỡ nát tan tành, chẳng còn lại một mảnh:

- Em nên nhớ cả ba lần anh hỏi “cô gái này là của anh đấy nhé”, cả ba lần em đều gật đầu xác nhận. Vì vậy tất cả mọi chuyện đều có thể, chỉ riêng

chuyện này thì không thể theo ý em được. Ba ngày sau anh tới tìm em.

Thân ảnh cao lớn của Duy khuất sau cánh cửa phòng bệnh im lìm. Chỉ còn mình Thanh chờ đợi, đôi mắt nhắm nghiền, bàn tay không biết đang nắm trái tim vì gì. Đau khổ ư? Chắc là không phải chứ, vì rõ ràng cô vừa thở phào một cái rồi nhẹ nhõm. Hẳn là anh còn đang hụt hẫng và đau khổ hơn cô gấp bội lần ấy nhỉ. Đau phải cô không cảm nhận được anh yêu cô nhường nào. Nhưng cô đã nói rồi, tình yêu là thứ quá vô lại. Vậy nên cô mới chỉ có cách duy nhất là vô lại tổn thương anh như thế thôi.

*

Con mưa phùn lất phất bắt chợt ào lại, làm tiết trời đông u ám bỗng trở mình mang theo hương xuân thoang thoảng. Duy cô đơn thả bước dọc con đường về ga ra. Dù không biết chuyện gì, nhưng anh đã nói cho cô ba ngày, vậy anh sẽ không quay rầy cô trong ba hôm tới. Đã bay hòn sỏi nhỏ trước mũi giày mình, chết tiệt... Duy thật sự chỉ mong Thanh thành thật với anh một chút. Tại sao lại không thể cùng nhau giải quyết, cứ phải lựa chọn cách tiêu cực làm gì vậy? Nhìn cô gái mình yêu dần vật đau khổ như vậy, làm sao tâm có thể yên. Nhưng lại chỉ có thể im lặng một cách bất lực khiến bản thân càng nổi giận với chính mình hơn. Duy thờ dãi, dùng lại nhìn chăm chăm vào một viên gạch nào đó trên lề đường. Ba ngày sau, dù sống dù chết anh cũng sẽ buộc cô vào người mình, chính là cô muốn trốn cũng không thoát. Nhưng nếu anh biết chỉ hơn một ngày sau, đến bóng dáng Thanh cũng không thể nhìn thấy, thì nhất định sẽ không nhận cuộc điện thoại hiện tại cùng Khánh đi giải sầu làm gì, mà lập tức trói cô vào người mình luôn cho rồi.

Giữa tiếng ồn ào chất chứa của tiếng nhạc âm ỉ nơi quán bar. Duy uống cạn hết ly này đến ly khác khiến Khánh phải sống chết khuyên can:

- Ông thẳng trận mà sao nhìn như mất mấy tạ vàng vậy?

Duy lè nhè gào vào mặt Khánh:

- Vàng thì ăn thua gì. Ông có biết cảm giác vừa xác định danh phận được ba hôm, liền bị cô ấy tung cước đá thẳng đi nó như thế nào không hả?

Khánh gạt đầu vỗ vai Duy đầy cảm thông:

- Ông đúng chuẩn là bảo chứng sống của câu “trọng sắc khinh bạn” đấy. Cậu thấy sao LM?

Hất mặt sang bên cậu trai trẻ với khuôn mặt sạch sẽ và ưa nhìn, môi đỏ đang từ tốn nhấp ngụm rượu, vai nhún nhún không cho ý kiến gì. Duy bắt chợt níu sang bên LM hàm hồ:

- Thăng nhóc này, thấy anh mày đau khổ thì vui mừng đúng không?

Một tay ôm cổ một tay đập đập vào mái tóc nhuộm đỏ của LM, Duy tiếp:

- Dựa vào chỉ số IQ cao thì tự hào không coi ai ra gì đúng không? Thăng nhóc này...

Khánh phải vội vàng giữ lấy tay Duy đang sắp vỗ vào đầu LM cái thứ ba, nhanh chóng đỡ cậu bạn mất tinh tảo mà hú hồn. Phải biết, đầu LM chính là để kiếm tiền, cái đầu ấy được mua bảo hiểm mấy trăm triệu Khánh cũng không tính hết nổi đâu. Mất một cọng tóc cũng to chuyện ấy chứ. Khánh thờ dãi cướp lấy ly rượu trên tay Duy gạt gồng hỏi:

- Rốt cuộc ông muốn sao đây?

Duy gục đầu xuống bàn than thở khi tiếng nhạc đã dứt:

- Chiến thắng Nguyễn Văn Lâm, đáng ra tôi phải vui mừng chứ nhỉ. Vậy mà tôi lại chẳng hả hê như mình vẫn nghĩ. Hóa ra đau lòng vẫn mãi là đau lòng, dù có tổng ông ta vào tù, thì tôi vẫn sẽ đau lòng như vậy.

Nấc lên một tiếng, Duy buông thõng hai tay xuống theo thân hình tiếp tục nói:

- Cứ tưởng rằng tôi đã có thể vững vàng đứng trước mặt cô ấy, ai dè chẳng tốn công suy nghĩ, cô ấy chỉ một hai câu nói liền phủ nhận hoàn toàn tình cảm giành cho tôi. Ông phải nhớ, chút nữa gọi điện cho cô ấy, nói Hoàng Ngọc Thanh vì cô mà bạn tôi có thể thành ra cái dạng này cơ đấy. Nếu tôi ngộ độc rượu phải nhập viện, ông nhớ nói cô ấy khỏi phải chăm sóc gì tên Phong bạc tình kia, người đàn ông của cô cũng đang cấp cứu kìa.

Nhắm mắt lại thờ dãi một hồi, Duy thì thầm chỉ chính anh nghe được:

- Ông nói xem, như vậy cô ấy sẽ tới bên tôi chứ?

Sau đó thì Khánh có lay gọi như thế nào, Duy cũng không tỉnh nổi. Khánh cùng LM chỉ đành dìu Duy ra xe, ấn thân hình đồ sộ vào ghế sau và đưa anh về. Sau đó Khánh còn tốt bụng sang gõ cửa nhà đối diện, thành thật khai báo với Thanh:

- Cậu ta nói, nếu say đến bất tỉnh nhân sự, phiền tôi nói với cô là vì cô cậu ta mới thành ra cái dạng ấy. Còn nếu cậu ta ngộ độc phải cấp cứu thì nói với cô khỏi chăm sóc tên bạc bẽo kia nữa, vì người đàn ông của cô cũng phải nhập viện rồi đó. Đây là chìa khóa nhà cậu ta, nếu đêm cậu ta ngộ độc thật, phiền cô gọi cấp cứu giúp nhé.

Nói xong một tràng, Khánh treo chìa khóa ở móc trên cửa nhà Thanh, ngênh ngang khoác vai LM bỏ đi tầng hai không đoái hoài gì. Thanh nắm chặt chùm chìa khóa trong tay chẳng suy nghĩ quá một giây. Quay vào mặt không cảm xúc nói với hai cô bạn đang nằm ngang dọc trên sofa nhà mình:

- Ăn uống tẹt ga đi, tao qua bên này một chút.

Và đêm hôm đó, Duy đã mơ một giấc mơ rất êm đềm nhưng không hề hạnh phúc. Anh nhìn thấy bóng dáng Thanh mảnh mai trong bộ đồ ngủ ở nhà màu hồng phấn, tóc dài kết về một bên đầm thắm, tinh khôi đến nao lòng. Anh cảm nhận được bàn tay nhẹ nhàng của cô đặt lên trán mình, sau đó hình như được thay thế bằng chiếc khăn ẩm hơi ấm. Anh mơ hồ nghe thấy tiếng sụt sịt nào đó rất khẽ cũng thật thương tâm. Liệu có phải giọt nước mắt của Thanh vừa rơi xuống chạm vào da thịt anh, đã chan hòa tất cả nỗi đau ấy? Anh giờ tay ra muốn chạm vào bóng lưng đang lặng lẽ rung lên trước chiếc tủ gỗ màu trắng, trong đó đựng đầy quần áo, khăn quàng cổ, mũ len, đầm, thậm chí là cả những chiếc Pijama thường ngày của Vincy anh đã dụng tâm chọn cho Thanh nữa. Mặc nhiên chẳng có một chút nào màu đỏ tồn tại được trong tủ đồ, dù cô từng nói dối rằng không hợp phong thủy, nhưng anh biết cô không thích màu đỏ. Anh muốn chỉ cho cô, bên này còn một tủ giày anh đã chọn, chắc chắn sẽ vừa chân cô đấy, vì tất cả đều là size ba sáu không sai một phân.

Nhưng Duy chỉ thấy vai Thanh rũ xuống, rồi lại nấc lên từng hồi... đau đến mức kia, làm sao anh có thể chịu được. Mắt Duy nhòe đi, mơ hồ nhìn khuôn mặt mờ ảo tràn đầy những giọt nước lấp lánh trước mắt mình. Thấy đôi môi xinh đẹp mấp máy ba từ, hình như là “xin lỗi anh”. Thấy vòng tay mềm mại quấn qua cổ anh, ôm lấy anh thật chặt, thật chặt, rồi lại chậm chậm buông lỏng. Dù khuôn mặt ấy bị thương đến chẳng còn lời nào diễn tả nổi, nhưng vẫn dứt khoát buông anh ra, bật người đứng thẳng dậy, xoay gót... dần dần rời xa khỏi tầm nhìn vô vọng của anh. Cô gái ấy tuyệt tình đến mức không một lần quay lưng nhìn lại, dù anh đã gọi tên cô ấy một cách điên cuồng, thậm chí cả thân thể vô lực lăn xuống đất tạo ra âm thanh tiếp xúc vang dội. Cô ấy vẫn rời xa anh mà thậm chí còn chẳng cho anh lấy một cơ hội níu kéo. Cứ thế vội vã bỏ chạy khỏi nơi có anh, đi ra khỏi địa phận anh có thể nhìn thấy... Vô tình đến mức khiến trái tim anh từng mảng thi nhau tan nát, vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tình Yêu Xuất Phát Từ Cốt Tủy!

Duy tỉnh dậy bởi tiếng chuông cửa dè dặt nhưng dai dẳng. Anh nhú đôi lông mày biểu thị sự nhức đầu sau trận rượu “quyên sinh”. Nhưng chỉ vừa tiếp xúc với ánh sáng ngày đông yếu ớt, trước mắt Duy liền hiện ra rõ mồn một khuôn mặt đau thương, quần bách của Thanh. Như người vừa thanh tỉnh từ nơi mộng mị nhất, Duy đột ngột bật dậy lao ra ngoài. Cánh cửa mở toang bất ngờ, khuôn mặt hốc hác nhợt nhạt của Trâm ngăn trở tầm nhìn sang căn hộ đối diện. Duy nhấp nhòm không có cách nào tiếp nhận thông tin Trâm đang truyền tải. Anh gấp gáp “xin lỗi” một câu rồi gạt Trâm qua bên cạnh, ào đến cánh cửa im lìm bấm chuông tới tấp. Đi đi lại lại sau đó còn không kim lòng nổi mà đập mạnh vào cánh cửa liên hồi, hốt hoảng gọi:

- Thanh... em có trong đó không. Mở cửa cho anh, Thanh...

Nhưng dù Duy có gọi bao nhiêu lần, bao nhiêu lâu, thì cánh cửa vẫn y như lúc đầu không chút dấu hiệu tồn tại sự sống bên trong. Trâm nhìn Duy bất lực vò tung mái tóc lộn xộn, ống quần kaki nhàu nhĩ, áo thun xám màu mỏng manh và đôi chân trần chưa kịp đi dép. Duy ngồi thụp xuống trước cánh cửa trắng cứng nhắc lạnh lùng, đẩy mắt đỏ quạch ánh lên sự tức giận lại mang chút gì đó bất an. Duy giữ im tư thế ngồi trầm ngâm cả nửa giờ đồng hồ, thì Trâm cũng yên lặng nhìn anh từng ấy thời gian. Cô chẳng biết hôm nay mình chạy tới đây làm gì, còn muốn níu kéo sao, muốn cầu xin sự tha thứ của anh ư?

- Em tìm anh có chuyện gì không?

Chẳng kịp để Trâm có thời gian trả lời những câu hỏi lộn xộn trong đầu. Giọng Duy vang vọng trong hành lang vắng vẻ không chút ngữ điệu, chỉ đơn giản là anh đang nhìn vào một điểm vô định và hỏi Trâm mà thôi. Cô cười nhưng nước mắt trào ra từ lúc nào, lời ra đến môi, lại vô thức nuốt ngược vào trong.

- Đừng khóc nữa. Em muốn nói gì, trực tiếp nói luôn đi.

- Anh...

Giọng Trâm nức nở, từng nhịp ngắt đoạn dội lại khiến Duy càng đau đầu hơn. Anh ôm đầu thêm một chút, rồi dứt khoát đứng bật dậy nhìn thẳng vào cô gái từng là tuổi trẻ của mình. Anh mất thẳm thẳm không tỏ rõ bất cứ cảm xúc gì, chỉ rất nặng nề làm Trâm thảng thối đối diện với Duy.

- Anh không phủ nhận, em chính là hiện thân của tuổi trẻ trong anh. Anh cảm ơn vì điều đó, và cho đến giờ phút này anh nhận ra nó không còn là sai lầm nữa.

Ngừng một lúc, Duy hồ hững nói tiếp:

- Anh không rõ lý do em xuất hiện ở đây lúc này, nhưng dù là bất cứ điều gì, anh đều không thể đồng ý với em.

Đầu Trâm càng lúc càng cúi thấp, dù biết rằng với người không quan tâm, thì nước mắt mình chẳng đáng một xu. Vậy mà sao nó lại cứ lã chã rơi không ngừng nghỉ như thế này. Trước mặt Duy, mọi tôn nghiêm của cô đều tan tành hết cả, và anh sẽ không động lòng dù chỉ một chút. Hít hít chiếc mũi đã ửng đỏ, Trâm tự tay lau khô nước mắt vương khắp mặt, không nhìn lên Duy và cố gắng kiềm chế giọng nói của bản thân:

- Mười năm qua, em không dám gặp anh, chỉ bởi vì sợ bản thân không thể kiềm chế mà chạy lại ôm lấy anh, sẽ thành thật cùng anh mọi chuyện. Em biết, với anh bây giờ em chẳng còn chút ý nghĩa gì. Kể cả những việc em đã từng làm cho anh cũng thế. Em đến đây hôm nay, không dám cầu xin anh điều gì... chỉ là muốn trực tiếp, xin lỗi anh một câu thật đoàng hoàng.

Lần này Trâm nhìn thẳng vào đôi mắt đã theo cô cả một thời thanh xuân rực rỡ mà nói rành mạch:

- Xin lỗi anh, Trần Ngọc Duy!

Dường như đã vết sạch can đảm của bản thân để nói ra những lời khó khăn đó, Trâm không dám đứng lại lâu hơn, cũng chẳng còn ý định như lúc đầu mong muốn ôm lấy anh một lần cuối nữa. Cô lại cúi đầu xoay người rào bước về phía trước, nhưng giọng anh trầm trầm vang lên sau lưng làm Trâm cảm nhận rõ một nhát dao xoẹt qua, cắt đứt tất cả những vương vấn vốn tồn đọng trong lòng bao năm.

- Xin lỗi vì không thể giúp gì cho em. Tạm biệt, chúc may mắn!

*

Thanh biến mất đột ngột giống như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của anh vậy. Chờ đợi trước cửa nhà cả ngày cũng không thể gặp được. Đến nơi làm việc thì Thanh đã chính thức xin nghỉ, ngay cả Tùng cũng không thấy bóng dáng đâu. Duy điên cuồng lùng sục khắp nơi, huy động tất cả lực lượng mà mình có, thậm chí còn tìm đến tận nhà Thanh để dò la mà kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh. Anh cho rằng mình đã rất hiểu cô, nhưng dường như không phải thế. Một cô gái thông minh và có năng lực như Thanh, chỉ là muốn để anh hiểu hay không mà thôi. Một khi cô quyết tâm rũ bỏ, thì chi thông tin nhỏ nhất anh cũng đừng hòng tìm ra.

Nằm vật trong phòng làm việc của Khánh, Duy cũng không màng đến khuôn mặt đang tối đen của bạn mình. Anh nhìn lên trần nhà trắng tinh suy nghĩ mông lung gì đó khiến Khánh sốt ruột.

- Sao không tiếp tục đi tìm mà lôn vồn trước mặt tôi làm gì vậy?

Duy thờ dãi, giọng nói khàn khàn làm Khánh nhúm mày:

- Ông tưởng tôi không muốn hả?

- Ôm à? Ông mà tìm không nổi là hơi lạ đấy.

Xoay người một chút, nhìn thẳng vào ánh mắt thăm dò của Khánh, Duy cười khò:

- Ông đánh giá tôi cao nhì. Hơn nữa, nếu có người ở phía sau giúp đỡ, tôi cũng khó có khả năng lắm.

Khánh đứng lên đi gần lại phía Duy, tựa người vào bàn trà đều giọng hỏi:

- Ý ông là cậu bạn tên Phong đó hả?

Không nói thêm gì Duy nhắm mắt lại biểu thị bản thân mình cần một không gian yên tĩnh. Sao anh không biết có Phong giúp đỡ phía sau cơ chứ. Chỉ là Duy không hiểu, rõ ràng đau lòng như vậy sao vẫn phải rời xa anh, thậm chí còn dùng đến cả phương án cuối cùng là nhờ Phong giúp nữa đây. Liệu đi xa khỏi anh rồi, cô sẽ thoải mái và hạnh phúc hơn chăng? Và nếu thật sự khi không có anh, cô rất thoải mái và hạnh phúc sống, thì anh nên làm gì đây?

Tạm biệt phòng làm việc ảm áp và chiếc sa lông êm ả của Khánh, Duy tần ngần đứng trước cánh cổng sắt nặng nề nhà Phong giữa trời đông lạnh lẽo. Anh không hiểu vì sao mình lại đi tới tận đây. Muốn tìm chút thông tin của Thanh hay muốn hỏi Phong vì sao Thanh lại ra đi vội vàng như vậy? Bỗng nhiên Duy bật cười, nụ cười đơn độc mang theo tư vị bất lực lại xẹt qua ý tứ mĩa mai. Duy chưa từng một lần dám nghĩ mình có thể thất bại đến mức này. Anh biết Thanh là một cô gái khó nắm bắt, nhưng cô cũng không hề tuyệt đi hi vọng của anh... Vậy mà chỉ vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, liền đem tâm trạng anh nhét vào một mê cung rối loạn. Nhẹ nhàng nhắc mấy tấn đất đá vứt thẳng vào trái tim anh, lạnh lùng ra đi không một lời từ biệt. Chết tiệt, vậy mà anh vẫn phải tha theo trái tim chứa toàn đất đá nặng nề ấy đứng trước căn biệt thự nguy nga như cung điện này làm gì đây?

- Anh không định vào nhà à?

Giọng Phong vang lên khiến Duy đang hoang mang bỗng thanh tỉnh vài phần, anh đã vô thức bấm chuông từ bao giờ vậy? Ngập ngừng "ừ" một tiếng Duy liền theo Phong vào trong. Dọc đường đi đều là những chậu cây cảnh lâu năm và quý hiếm, nhưng vẫn mãi mê theo đuổi mấy câu hỏi trong suy nghĩ mà Duy không chút để ý nào. Chỉ đến khi giọng Phong vang lên phía trước mới thật sự kéo Duy trở về thực tại:

- Thanh luôn thích hàng cây cảnh này. Trước đây nếu có thời gian cô ấy đều tự tay chăm sóc chúng.

Nghe vậy, Duy hơi dừng lại quan sát xung quanh một chút. Trước mắt anh là chậu cây sanh Ông bụt khá nghệ thuật, ước chừng cũng phải có giá hơn hai mươi tỉ đồng. Duy cười cười rồi gật đầu nói:

- Vậy tôi sẽ cố gắng tạo cho cô ấy một vườn cây gần giống như này, để cô ấy tiện chăm sóc.

Thấy Phong hơi dừng bước dù cậu ta không có ý định quay người lại, Duy vẫn tiếp:

- Nhưng cậu biết không, cô ấy là một người yêu thích hoa, hơn là những chậu cây cảnh đắt tiền này đây. Liệu cậu có cho rằng, giàn hoa giấy kia nhà cậu

đã nhận được nhiều sự quan tâm hơn hay không?

Vừa nói Duy vừa đi dần lại chạm tay vào bông hoa giấy hồng tím được chăm sóc đặc biệt để có thể nở hoa giữa mùa đông khắc nghiệt như thế này. Chỉ vừa chạm tay vào giàn hoa giấy trắng tím đan xen, khuôn mặt Duy đã xuất hiện một nụ cười hòa hoãn hơn hẳn. Giống cây hoa giấy gai góc nở được giữa tiết trời lạnh cắt da cắt thịt như thế này chẳng biết có liên quan gì tới “nơi ấy” không nhỉ? Hình như chỉ cần chuyện gì liên quan đến Thanh, đầu óc anh liền mụ mị đi và thiếu tỉnh táo hẳn thì phải. Đáng lẽ anh nên nghĩ đến “nơi ấy” đầu tiên mới phải chứ.

- Anh vẫn tự tin cô ấy sẽ ở bên cạnh mình sao?

Giọng nói Phong đều đều không tỏ ra bất cứ cảm xúc nào vọng lại đánh tan luồng suy nghĩ đang êm ả trong đầu Duy. Vẫn nâng niu cành hoa giấy “nhà người ta” mà nói băng quơ:

- Ngay cả khi cô ấy đã rời khỏi, cậu vẫn lo sợ như thế ư? Vậy tại sao anh lại không tự tin hơn chút nữa nhỉ?

- Hôm nay anh tới đây là muốn nói gì?

Phong đã không còn giả vờ bình tĩnh được như lúc đầu nữa, giọng Phong đã biểu hiện rõ sự mất kiên nhẫn và nóng nảy, khiến Duy phải nghiêm túc nhìn về phía Phong điềm đạm nói:

- Thật tình, cũng chẳng biết tại sao lại dừng xe trước cửa nhà cậu nữa. Đúng là có chút thất bại, anh biết cô ấy chắc chắn sẽ không nói ra lý do đâu. Nhưng anh cứ nghĩ là cậu rất rõ lý do ấy.

Quay mặt đi tránh ánh mắt sâu thẳm đang thăm dò của Duy, Phong hờ hững trả lời:

- Tôi cũng chẳng có lý do gì cần phải nói với anh.

Không còn ý định hỏi thêm hay bàn luận bất cứ vấn đề gì nữa, Duy cứ vẩn vơ với giàn hoa giấy được cắt tỉa đẹp mắt, giống người bạn lâu năm mà lên tiếng:

- Khi nghe cậu nói Thanh rất yêu thích hàng cây cảnh ở đây, anh thấy cần phải đặc biệt cảm ơn giàn hoa giấy này đã làm bạn cùng cô ấy lâu đến thế. Và thật lòng, ước rằng có thể gặp cô ấy sớm hơn một chút.

Duy xoay người đối mặt trực diện với khuôn mặt Phong, không một chút che giấu sự đau xót nơi đáy mắt. Khoảng thời gian đó, Thanh đã phải cô đơn như thế nào chứ? Thanh yêu thích những loại cây cảnh triệu đô như thế này á? Đó là điều không bao giờ xảy ra, ngoại trừ về ngoài cứng rắn ra, đó là một cô gái có tâm hồn khá lãng mạn và bay bổng. Bởi những câu truyện Thanh viết ra, đều là một màu hồng mà cô hằng mong ước. Anh đã bắt gặp cô lặng thinh hàng giờ chỉ để ngắm nhìn một bông hồng trắng đang e ấp trong thời kì hàm tiếu, khuôn mặt tán thưởng và sùng sốt, trước vẻ đẹp mong manh nhưng lại cứng cáp vươn lên giữa những bông trà mi đỏ rực to lớn. Bàn làm việc của cô chỉ là chậu cây kim ngân nhỏ xinh vài trăm ngàn thỉnh thoảng có một hai chiếc lá úa. Chắc hẳn cô cho rằng mình sẽ không thể nuôi nấng nổi bất cứ sinh vật nào, nên trong nhà thỉnh thoảng chỉ xuất hiện những lọ hoa đẹp mắt chứ tuyệt nhiên chẳng có thứ cây cảnh hay bất kì loại thú cưng nào. Vậy mà ở đây năm năm Thanh lại chỉ có thể làm bạn với những xa xỉ phẩm kiêu ngạo này thôi. . .

- Anh nghĩ, cậu còn coi trọng những chậu cây cảnh vương giả này hơn là người bên cạnh mình ấy nhỉ.

Ánh mắt tiếc nuối lần nữa càn quét không kiêng nể, qua khuôn mặt đang trắng bệnh vì kim nén của Phong. Chết tiệt, Phong lại không chút nào phản bác được lời Duy nói. Đúng vậy, năm năm Thanh bên cạnh, Phong cũng chỉ nhìn thấy cô ấy càn mẫn tia cây và tưới nước rất nhiệt tình. Mà đúng là không quan sát xem có phải cô ấy luôn giành cả hơn một tiếng đồng hồ chăm chút cho giàn hoa giấy này hay không? Phong luôn hờ hững, chưa từng quan tâm đến cảm nhận của Thanh ra sao. Anh nhớ lại lúc Thanh tới phòng bệnh của mình để xin lỗi, và hi vọng Phong giúp đỡ khiến Duy không thể tìm ra mình. Khuôn mặt Thanh khi đó chẳng còn chút sinh khí nào, ánh mắt vốn rất tinh anh nay bỗng mịt mờ mất phương hướng. Thêm vào niềm xót thương sự đau lòng của Thanh, là ích kỉ của bản thân Phong. Anh nghĩ rằng cô ấy cứ rời khỏi Duy một thời gian đi, biết đâu mình sẽ còn chút cơ hội nhỏ nhoi. Nhưng không, ánh mắt đăm đăm ấy không một lần nhìn đến anh, dường như Thanh đã phong bế tất cả cảm xúc của bản thân. Khóa lại chặt chẽ đến mức anh có bỏ ra bao nhiêu công sức cũng không hiểu được dù chỉ một chút.

Phong đã thăm hại đứng trước mặt Thanh, cố gắng níu kéo bằng câu hỏi: “Tình yêu của em suốt năm năm, nhanh chóng kết thúc và chuyển giao được như vậy ư?”. Nụ cười của cô ấy không thể lãnh đạm hơn, giọng hờ hững khiến anh phải tự giác cắt đứt mọi mơ mộng của bản thân mình, cô nói: “Năm năm ấy, anh nghĩ rằng em yêu anh sẽ là bao lâu?”.

Đúng vậy, Phong đã ngây thơ cho rằng bên cạnh mình năm năm nghĩa là Thanh sẽ trọn vẹn yêu anh suốt năm năm. Mà quên mất, có lẽ thứ tình yêu mặn đắng hơn cả nước biển đó sớm đã nhạt nhòa quá mức trong lòng Thanh rồi. Thời gian ấy Thanh tự cho rằng mình phải trả nợ, chỉ để thỏa mãn cái tính hiếu thắng ngu ngốc của anh mà thôi.

*

Đưa chiếc Canon lên ngang tầm mắt, ngắm chụp một bức hình cây mai anh đào đang nghiêng mình trước gió, nở rộ những cánh hoa màu hồng mảnh mai bên cạnh hồ Tuyền Lâm trong vắt. Thanh hài lòng nhìn tác phẩm đầy nghệ thuật của mình mà nhoen miệng cười. Trời cao mây xanh vui vợi, gió từ phía hồ tạt lại, cô có người kéo cao hơn chiếc khăn quàng cổ rồi cho hai tay vào túi áo len dài tới gối.

Năm nay sau dịp Tết Nguyên đán, Đà Lạt tổ chức lễ hội hoa mai anh đào lần đầu tiên, nên mấy ngày gần đây lượng du khách tới Đà Lạt đúng là tăng đột biến. Chỉ ba mươi cây số về sân bay Liên Khương để đi Hàn Quốc như đã định thôi mà cũng phải lùi lại, chỉ bởi việc di chuyển trên đèo Prenn và ngay

cả trong thành phố cũng rất khó khăn.

Giữa ồn ào đông đúc xô bồ, Thanh nhìn thấy cây mai anh đào khẳng khiu và ít hoa nhất. Cô đi gần lại, chạm tay vào thân cây thăm thương chẳng được ai để ý đến. Nhìn xa xăm qua cả hồ Tuyên Lâm một màu xanh ngắt quyen rũ, tầm mắt dừng lại ở đôi thông trầm lắng đang râm rì to nhỏ. Con người ta vẫn luôn để ý tới cái rực rỡ và hào nhoáng bên ngoài, chẳng khi nào cần biết đến những điều thầm lặng đang tô điểm hoặc làm nền để những hoa lệ kia có thể nổi bật.

Dựa lưng vào thân cây ẩm hơi sương, Thanh nhớ đến giao thừa đặc biệt cùng hai người bạn “tâm giao” ở một thành phố xa lạ. Cô chỉ gọi điện cho một người là ba mình, chúc mừng rất đơn giản. Thanh không biết, ba cô có cảm động hoặc thấy cần thiết hay không, nhưng cô vẫn làm. Bởi ít ra, đó là người duy nhất mà cô muốn gọi và vẫn còn có thể gọi được.

Lệnh cấm bắn pháo hoa khiến bầu trời đêm lặng lẽ hơn rất nhiều. Vài đốm pháo hoa tự phát chẳng thể sưởi ấm, hoặc làm vui bớt chút nào nỗi buồn của trời đêm xa xôi vơi vợi, đơn độc không trăng không sao kia. Nhưng trong quán cà phê của Sương thì khác. Khá nhiều những nhóm các bạn học sinh, sinh viên tụ tập lại cùng nhau đếm ngược chờ đợi thời khắc thiêng liêng ấy. Tuổi trẻ sôi trào và nhiệt huyết hòa tan cảm nhận của ba cô gái “quá lứa lỡ thì”. Cả nhân viên cửa hàng cũng ở lại, người đàn kê hát, bia rượu sinh tử cả phê đến gần hai giờ sáng mới tan tiệc. Cùng nhau dọn sơ ‘bãi chiến trường’ bữa bọn đến kinh hồn, khi xong xuôi đã ba giờ mười lăm phút sáng mừng một.

Chẳng ai bảo ai ba cô gái cùng nằm vật ra sàn gỗ vừa lau, nhìn lên đèn vàng trên trần nhà đang khẽ đung đưa mà thờ hồn hên. Hóa ra chẳng có gì là muộn, nếu bạn hành động sớm thì bạn được hưởng thụ sớm mà thôi. Và để giải quyết khúc mắc, không phải chỉ nói là được, mọi thứ đều cần có thời gian, sớm một chút thì không thành mà muộn một chút sẽ lỡ dở. Chỉ là, khi duyên phận và thời cơ đến, mọi chuyện sẽ lập tức được hóa giải.

Giống như khi các cô nằm đây, yên lặng nắm tay nhau chẳng cần những ngôn từ hoa mỹ, hay những lời nói sáo rỗng. Vậy thôi mà mọi người đều có thể hiểu, nhẹ lòng đến mức hài lòng. Cả ba còn quyết định cùng nhau tới Hàn Quốc xem một buổi biểu diễn của TVXQ (những vị thần phương Đông) mà họ từng cuồng nhiệt một thời. Trẻ con bây giờ toàn hâm mộ EXO hay Infinite hẳn mười mấy anh chàng trắng trẻo, mang nét đẹp giống nhau, lớn tuổi mất kém trí nhớ giảm như các cô, chẳng nhớ nổi bạn nào với bạn nào. Nên mới nói thế hệ khác nhau thường không cùng tiếng nói là vậy đấy.

- Này, tần ngần gì ở đây thế. Về nhà thôi!

Dương đập vào vai Thanh kéo cô ra khỏi những suy nghĩ lan man của bản thân này giờ. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ và giọng điệu tự nhiên của cô bạn, Thanh bỗng thấy vui vẻ và hài lòng với cuộc sống này hơn bao giờ hết. Ít ra cô cũng có những người bạn như thế này, sẵn sàng trở thành “nhà” của cô. Dù đây rồi!

*

Duy lặng lẽ từ xa nhìn lại cô gái đang giao hòa với thiên nhiên bằng cách của riêng mình kia. Bức tranh phong cảnh ồn ào náo nhiệt, bỗng có một khoảng trống yên tĩnh đến mị hoặc. Chính là thân thể mảnh mai, trùm mình trong chiếc áo len đỏ sộ đứng cạnh thân cây khẳng khiu, như tách biệt với sự nhộn nhịp xô bồ xung quanh. Dưới tiết trời mang tư vị thanh thản, cô hướng thân người và tầm mắt sang phía đôi thông reo vui tai xa xa. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, đôi mắt trong veo lơ đãng, không mang theo chút tiêu cực hay cảm xúc gì. Hóa ra xa anh, cô vẫn sống theo cách riêng của mình, mạnh mẽ đến vậy đấy. Nhưng cô cứ chạm nhẹ vào thân cây tĩnh lặng ấy mà vuốt ve để đồng cảm ư?

Cuộc đời con người có khác gì khung cảnh tuyệt mỹ trước mắt. Những cánh hoa phớt hồng xinh đẹp ngát ngây lòng người kia, rồi cũng nhanh chóng hòa tan vào gió mưa chẳng tồn đọng vết tích gì. Tuổi trẻ một con người được bao nhiêu năm, hay cũng như cánh hoa mong manh ấy sớm nở rực rỡ, rồi trong chớp mắt cả hương lẫn sắc đều trở nên tàn tạ, khiến con người ta chỉ có thể thốt lên vài câu cảm thán?

Phong đã nói gì nhỉ, cậu ta nói rằng dù có tìm được Thanh hai người cũng chẳng ở bên nhau được đâu. Cả đời này đã định sẵn, Duy và Thanh là hai đường thẳng song song, mãi mãi đều chỉ có thể như vậy mà thôi. Vì sao? Bởi người lôi kéo cô gái này lại với cuộc đời chính là Hải ư? Duy bật cười chưa chút mà lắc đầu, nắm chặt hộp bút gỗ Thanh tặng anh khi ở Nha Trang. Thanh đã nói gì nhỉ, thấy phù hợp với anh nên tặng thôi.

“Có duyên sẽ gặp. Có nợ sẽ tìm về. Dù yêu thương mới có thể bên nhau!”

Dòng chữ hoa văn uốn lượn như một lưỡi dao ngọt lịm sượt qua tầm mắt, đâm vào da thịt Duy thật nhức nhối. Hóa ra hai người chính là có duyên sẽ gặp, phải chăng chính là có nợ sẽ tìm về, vậy dù yêu thương mới có thể bên nhau là sao?

Duy không nhớ rõ đêm đó mình đã đốt hết bao nhiêu điều thuốc, ngập trong men rượu mà càng uống càng tỉnh. Anh chỉ nhớ được nụ cười tươi tắn của Hải, sự thẳng thốt ú ớ của Thanh với giấc mơ khi sốt cao. Ánh mắt cô nhìn anh để quyết tâm ra đi đau đớn đến day dứt tâm can như thế nào. Cô gái nhỏ kia đã phải chịu đựng những gì? Cô ấy chẳng khi nào nghe lời anh nói thì phải. Rõ ràng anh đã căn dặn kỹ lưỡng là không được tự mình ôm lấy, không cần tự mình chịu đựng rồi mà...

Trước khi tới đây Duy đã đến chỗ Hải. Có khốn nạn quá không khi anh rót rượu ra rồi cúi người cảm ơn em trai mình đã cứu sống cô gái ấy. Nội tâm giằng xé điên cuồng đến cực điểm, hô hấp nghẹn đắng khó khăn, lồng ngực như muốn vỡ vụn thành từng mảnh đồ nát. Anh không hi vọng Hải ra đi, nhưng nếu Hải không quyết tâm hi sinh cứu Thanh khỏi đám cháy đó thì mọi chuyện sẽ như thế nào. Anh phải suy nghĩ sao đây? Ưất hận Thanh ư? Cô nào gây tội lỗi gì mà phải chịu sự trừng phạt ấy. Có lẽ có cũng chẳng mong muốn Hải cứu mình để rồi cả đời tự dằn vặt dày vò bản thân như vậy ấy chứ. Nhưng anh thì sao? Có thể vứt tất cả đi mà yêu thương, cứ cùng Thanh trải qua quãng ngày hạnh phúc hay không? Cô ấy cũng vì những lý do này mà ra đi không dám luyện tiếu phải không?

Mặt trời dần xuống nên không còn đủ nắng, để sưởi ấm bước chân hiu quạnh và bóng dáng đồ dài đang lay động, in trên mặt nước xanh ngắt của người con gái đáng thương kia. Cô ấy cứ thả từng bước thật chậm hòa mình vào dòng người đông đúc, đi xa khỏi tầm quan sát lặng lẽ và bất lực của anh. Gió buồn mon tron đùa giỡn trên da thịt, mang theo mùi thông khô đặc trưng của vùng cao nguyên mơ mộng thổi lại. Những cây thông cao lớn với dáng vẻ

rắn rồi, nhưng thực ra lại rất mềm mại bởi từng nhánh lá kim luôn đưa mình rung động thật nhẹ nhàng. Giữa rừng thông tấp nập, liệu có khi nào chúng cảm thấy cô đơn?

Khuôn mặt trắng bệch nhưng cặp mắt sâu thẳm lại tối đen hốt hoảng. Tiếng thông reo vui tai đến vậy sao vẫn không át đi nỗi giọng cười chua chát bởi tự thấy mình nhu nhược của anh. Cố gắng tìm cho ra cô ấy và lý do để làm gì, khi mà biết rõ chân tướng sự thật cũng chỉ dám từ xa nhìn lại? An ủi ư, hay chia sẻ, anh sẽ đối diện với cô ấy bằng sắc mặt như thế nào? Thanh thì sao, sẽ gặp anh với cảm giác gì, đau khổ hay dần vật?

Người ta nói thời gian có thể chữa lành tất cả. Vậy giữa hai người thời gian cần và đủ là bao lâu? Sẽ hàn gắn được chứ những tổn thương sâu sắc trong lòng, hay chỉ là bình thần nhìn từng ngày trôi qua lặng lẽ và vô vị? Anh sẽ phải làm gì đây, để tìm lại nụ cười của cô gái ấy. Để Thanh biết rằng, Hải đã cứu cô ấy bằng cả sinh mạng của mình, thì anh sẽ dùng cả sinh mạng của anh để che chở chăm sóc, yêu cô cộng thêm cả tình yêu của Hải nữa. Duy muốn cô gái ngốc kia biết rằng, anh rất trân quý mạng sống của cô, không phải chỉ do Hải cứu về... mà bởi anh yêu cô. Tình yêu ấy, cô hiểu không? Nó “xuất phát từ chính cốt tủy” của anh đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lật Ngửa Ván Bài

Tối đến mỗi người đều bận rộn với công việc của riêng mình. Trong phòng gỗ nhỏ là tiếng lạch cạch Thanh gõ bàn phím sửa bản thảo, Dương xoẹt xoẹt mấy nét vẽ qua lại rồi vụn giấy vẽ trên bàn. Sương bận bịu nghiên cứu công thức cocktail mới đủ màu xanh đỏ. Chín giờ tối mà Thanh và Dương vẫn vừa uống ly nước bên cạnh chẳng rõ những mùi vị gì, vừa hì hục với công trình của riêng mình. Sương nhìn qua bản vẽ chiếc vòng cổ uốn lượn đỉnh mấy hạt pha lê hình trái tim của Dương mà cảm thán:

- Này, cho tao đặt hàng sản phẩm này trước nhé.

Vẫn cặm cụi tẩy tẩy xóa xóa, không ngẩng nhìn lên Dương quệt nét bút chì hờ hững nói:

- Tranh thủ quá đấy, mày biết đây là công sức bao nhiêu ngày của tao không hả?

Cố gắng nín kéo Sương tiếp:

- Nhìn hình thì đẹp, nhưng dù sao cũng phải lên sản phẩm mới biết chứ.

Dương không quan tâm nhiều, kéo cao ống tay áo lên một chút mà trả lời:

- Không cần mày kiểm chứng đâu. Tao tự biết năng lực của mình mà.

Sương liếc mắt cô bạn một cái lại quay sang bên Thanh đang gõ bàn phím lạch cạch mà bắt chuyện:

- Khi nào xuất bản hả mày?

Đẩy gọng kính lên trên sống mũi một chút nữa, ngón tay trở ấn liên tiếp nút xóa Thanh đều giọng:

- Chưa biết, tao đã xong đâu, chưa duyệt bản thảo mà.

Hậm hực nhìn qua lại hai cô bạn không để ý gì đến mình, Sương có vẻ hơi tức giận híp mắt lại rồi nhanh chóng cười đơn đả:

- Tao đi lấy thêm đồ uống cho nhá.

Và chỉ khoảng ba mươi phút đồng hồ sau khi uống thứ nước xanh đỏ của Sương, hai cô bạn bắt đầu là nhè, vút hết cả cái gì mà lap top với bản vẽ luôn. Lướt lướt khoác vai nhau cười ngơ ngếch. Sương thì cao hứng chụp lại vài tấm hình “để đời” rồi nhấm nháp thành quả của mình. Cái thứ xanh đỏ mùi vị như nước trái cây này thực tế lại xuất phát từ rượu Rhum Martinique được cất từ nước mía cô đặc, có thời gian trưởng thành trong thùng gỗ cây cao su gần mười năm cơ đấy. Đừng coi thường nhé, dám không quan tâm đến chủ nhà à?

Nhưng chưa để Sương vui mừng được lâu, giọng nói là nhè của Thanh bắt đầu vang lên:

- Chúng mày tính tao có nên mua hẳn một căn nhà ở đây mà sống không nhì. Ăn đặt ở thung lũng nào đó kể cũng hay.

Dương cười lăn lộn tiếp lời:

- Khoảng chừng trăm năm về sau, các bạn trẻ sẽ được học vài tác phẩm của nhà văn Hoàng Ngọc Thanh viết. Sau đó sẽ trầm trồ với cách sống rời xa nhân thế của mày ấy nhì. Ha ha...

Với lấy bình cocktail đẹp mắt, Thanh rót tràn đầy ba ly sau đó ngửa cổ một hơi hết sạch khiến Sương hốt hoảng:

- Điên à, đây là rượu, nghe rõ không? Rượu đây, uống thế định đốt nhà tao à?

Nói xong vội vàng cắt đi bình cocktail để khỏi rước họa, nhưng Thanh đã lấy luôn ly của Sương, cạch cùng Dương một cái rồi cả hai cạ đến nỗi nhìn rõ cả đáy ly. Sương tá hỏa kêu than:

- Tao đúng là ngu ngốc mà, tạo cơ hội cho hai con sâu rượu hoành hành.

Dương và Thanh ngửa cổ cười ha ha khiến Sương nhúm mày lắc đầu, khổ thật, chuẩn bị vào cuộc chiến rồi. Không kịp cho Sương thời gian, hai cô bạn bắt đầu lè nhè cất giọng hát lên chứng thực lời Sương nói. Thanh vừa nắc vừa lăm nhăm:

- Thế giới bé thế nào, mình lạc nhau có phải muôn đời... ợ...

Dương dựng thẳng lưng chen ngang:

- Dòng người vội vàng quá, chỉ có tao nơi đây chờ Thanh... ợ...

Tổ hợp lộn xộn này đúng là ngoài tầm kiểm soát của Sương, chỉ đành để cho hai cô bạn này nói năng thoải mái đi, may ra mới tỉnh được đôi phần. Nghĩ vậy Sương lập tức cầm mic bật đèn karaoke lên phục vụ. Chính cô cũng tự rót cho mình một ly cocktail mà nhâm nhi để hưởng ứng. May mà phòng này cách âm khá tốt, nếu không chắc chắn hàng xóm láng giềng gì, cũng đến phải sang mà đập cửa ý chứ.

Hát hò cả tiếng đồng hồ, đến khi Thanh và Dương có chút tỉnh táo thì lại chứng kiến Sương đang lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt lấp lánh trong góc phòng. Dương và Thanh hoảng hốt chạy lại phía cô bạn luống cuống:

- Sao thế, sao thế?

- Bọn tao uống có nửa bình nước của mày mà khóc thành cái dạng này cơ đấy.

Sương lấy vạt áo len của Thanh lau nước mũi tèm lem rồi nghẹn ngào nói:

- Chết tiệt, thế mà một mình tao uống hết nửa bình còn lại rồi.

- Má ơi.

Dương và Thanh đồng giọng kêu lên sau đó há miệng nhìn chiếc bình lăn lông lốc chỉ còn lại vài cục đá chưa tan hết. Sáu bóng đèn vàng tạo không khí lãng mạn nên thơ vẫn lắc lư trên sợi dây treo lơ lửng. Trên sàn nhà, ba cô gái “quá lửa” đang ôm nhau bù lại quãng ngày tháng xa cách.

- Tại sao lại chạy tới đây? Còn phải nhờ Phong và tao giúp đỡ nữa.

Dương vẫn giữ nguyên tư thế nằm thẳng nhẹ giọng hỏi bằng quơ. Thanh nhoen môi hồng cười ý vị trả lời:

- Mày nhớ Hải đúng chứ?

Dương nghiêng người nhìn sườn mặt bình thản của Thanh gật đầu chờ đợi.

- Duy là anh trai Hải đấy. Người đã chết trong đám cháy quán bar của Phong năm đó.

Dương tròn mắt hỏi lại:

- Người vì cứu mày mà chết, sau đó liền không biết người nhà đến nhận xác lúc nào, từ đó cũng không hề có tung tích ấy hả?

Vất tay lên trán Thanh chấp nhận “ừ” một tiếng, không gian về đêm vốn tĩnh lặng giờ phút này lại càng sâu thẳm hơn bao giờ hết. Sương im lặng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Thanh, Dương thì dịch người lại một chút, vòng tay qua bụng ôm lấy cô bạn thân. Vô thanh vô thức chia sẻ với nhau đơn giản như thế mà nước mắt cô lại bất giác trào ra. Tại sao lại khóc, thương cho thứ duyên phận mỏng manh ấy, hay là nhớ anh?

- Mày yêu Duy... lắm hả?

Giọng Sương chắc chắn nhưng vẫn giấu chút tò mò vang lên, Thanh chỉ nhìn mấy chiếc đèn đã thôi lắc lư về đây những hình nghệ thuật mà cười trong nước mắt ịn chất thành thật:

- Rất yêu có tính là yêu lắm không?

Nếu không rất yêu, liệu bấy giờ tâm can Thanh có rối bời và tan nát như thế này không? Nếu không phải yêu lắm thì cô có đủ dũng cảm để rời xa anh như vậy hay không? Thanh nén tiếng thở dài, khịt mũi mấy cái rồi hỏi:

- Chúng mày có nghĩ tao nên quay về thành thật cùng anh ấy, sau đó không cho anh ấy thời gian choáng ngợp, mà cưỡng ép anh ấy ở bên cạnh tao không hả?

Câu nói đùa mà chẳng tạo nên nụ cười, hai cô bạn chỉ càng thấy thương cảm cho tâm trạng xáo trộn hiện tại của Thanh. Tình yêu đầu phải chỉ quyết tâm bên cạnh nhau mới là yêu, buông tay cũng là một hình thức yêu đến điên cuồng ấy chứ. Dương siết chặt hơn vòng ôm của mình, gục mặt vào vai gầy hơi xương của Thanh. Còn Sương lại khác hẳn cô gái nhu mì thường ngày, giọng dứt khoát nói:

- Tại sao lại không chứ? Tao ủng hộ mày làm như thế.

Sương quay sang đối diện với ánh mắt bình thản của Thanh, cũng liếc qua khuôn mặt không tin nổi của Dương, cô tiếp:

- Mày có tội hay Duy có lỗi mà phải hành hạ nhau như thế hả? Người đi cũng đã đi, có gì người ở lại cứ phải hành hạ nhau? Mày nên nói cho Duy biết đã, anh ấy có quyền biết và lựa chọn cách cư xử của bản thân chứ.

Dương vô thức gật đầu hưởng ứng:

- Ở tao cũng thấy đúng đấy, mày không thể phiến diện tự quyết như thế được.

Thanh nhìn qua hai cô bạn rồi lại chung thủy với bóng đèn đang lắc lư. Đầu phải cô chưa từng có ý định ấy. Nhưng vấn đề, chính là cô biết mình chưa đủ dũng cảm để vượt qua chuyện này, có lẽ Thanh còn cần thêm chút thời gian nữa.

*

Nhưng cuộc đời luôn là những bất ngờ không thể lường trước. Thanh cho rằng mình mới là người ra đi nhưng không. Sau khi hoàn thành chuyến du lịch một tuần ở Hàn Quốc về, Thanh liên lạc với Tùng ý tứ dò hỏi một chút tin tức của Duy. Nhưng Tùng chỉ thờ dài mà nói mấy tháng nay đều không thấy gara của Duy mở cửa. Thật ra chính Duy mới chính là người biến mất không một dấu vết gì ấy. Vậy mà khi Thanh đang bê khay đồ uống ra cho hai du khách nước ngoài ngồi ở bàn số ba, thì lại chạm mặt ngay người đàn ông vừa bước vào đó. Thanh ngăn người chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh. Duy chỉ hơi nghiêng đầu, nắng vàng giữa buổi đã nhanh chóng xuyên vào mắt cô thứ ánh sáng rực rỡ đủ để Thanh tỉnh táo hơn.

Nhưng trong đáy mắt anh lại không tồn tại một tia dao động, chỉ đơn giản là gật đầu chào hỏi cho đúng thủ tục. Sau đó liền giơ tay lên ra hiệu với hai người khách nước ngoài tóc vàng óng tươi cười. Duy nhanh chóng tới bên bàn số ba ngồi xuống, dường như họ đã bắt đầu nói chuyện gì đó. Thanh bỗng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng anh tuấn của Duy đang được vật nặng đậm màu từ cửa sổ phản chiếu lại. Anh ngồi đó, phong thái tự tin tươi tỉnh như được ướp trong thứ ánh sáng mặt trời lấp lánh đến nhức mắt. Tám tháng liệu có phải là con số dài hay không? Tại sao tâm tình cô lại trầm lắng đến mức này?

Trên người Duy chỉ là chiếc sơ mi màu tím nhạt vừa vặn, chiếc quần Jeans đen đơn giản nhưng lại mặc nhiên nổi bật một cách quá đáng. Khuôn mặt nghiêng lộ ra vành tai cứng cáp và chút ý cười tao nhã nào đó nơi đuôi mắt khiến Thanh tiếp tục thất thần. Đôi môi anh là một đường cong hoàn hảo, từng đường nét ở khuôn mặt đều toát ra vẻ chững chạc và thành thực, hòa hợp thái quá với khí chất phong trần cô hữu của anh, khiến Thanh hoặc bất cứ cô gái nào đều không thể rời mắt được. Anh thay đổi như vậy từ lúc nào nhỉ? Duy vốn là một người đàn ông rất tế nhị và ga lăng, nhưng chưa bao giờ có ý bộc lộ sự thu hút của bản thân. Vậy mà anh của hiện tại, bỗng dưng khiến Thanh choáng ngợp và có chút chưa thích ứng kịp.

Cánh tay bị huých một cái, giọng Sương nhẹ vang lên bên tai khiến Thanh giật mình:

- Ngần ngơ gì nữa, còn không mau mang đồ uống và menu lại đó hả?

- À...

Thanh nhìn xuống khay gỗ với hai ly sinh tố trên tay mình mà ngạc nhiên đến ngây ngẩn. Thế mà vẫn chưa bị đổ cơ đấy. Trầm mặt di chuyển trên sàn gỗ tiến lại phía bàn số ba. Mới đầu có lẽ do quá bất ngờ nên chưa kịp có cảm giác gì, còn bây giờ cứ từng bước gần lại phía anh là trái tim liên mạch mẽ nhảy lên một nhịp. Anh ngồi ngay cạnh cửa sổ, cách những chậu cây xanh mướt bên ngoài chỉ một tấm kính trong suốt. Hơi thở căng đầy sức sống quá mức khiến người đối diện cũng phải kinh ngạc. Thanh như người máy đã được lập trình sẵn, cẩn thận đặt đồ uống trước mặt hai người khách nước ngoài, rồi lại nhẹ nhàng đặt menu trước mặt Duy, rút bút từ trong túi tạp dề ra, tư thế sẵn sàng chờ gọi món.

Thần nhiên lật giờ cuốn menu đa dạng, Duy hơi nhíu mày giống như đang cực kì nghiêm túc nghiên cứu công việc hiện tại. Chờ đợi mãi, cuối cùng giọng anh cũng trầm trầm vang lên:

- Cho một cà phê sữa nóng là được rồi. Cảm ơn!

Tiếng “cảm ơn” khách sáo một cách xa lạ và mùi hương thơm mát, pha chút gì đó cay nồng nhưng rất cổ điển, làm Thanh lại tiếp tục chìm vào dòng cảm xúc bất định của bản thân. Chỉ đến khi tiếng “excuse me!” lạ lẫm chạm vào thính giác, Thanh mới giật mình nhìn lại anh chàng da trắng tóc vàng rồi rít “xin lỗi”, sau đó chạy thẳng về phía quầy. Lật đặt nói với Sương:

- Cà phê sữa nóng.

Sau đó liền đi thẳng vào phía trong và lên lầu, đến hẳn hai tiếng sau cũng chưa thấy xuống làm Sương tức giận thầm mắng “con rùa rụt cổ” nhút nhát. Nhưng Sương không hiểu, cảm giác choáng ngợp này có sức công phá quá mạnh. Dù không làm Thanh rít rít tím mủ nhưng cũng đủ khiến cô lao đảo không đứng vững.

Anh xuất hiện ở đây là có ý tứ gì, thời gian qua anh đã đi đâu. Anh có từng tìm cô, có thắc mắc vì sao cô lại đi khỏi Hà Nội hay không... vân vân và vân vân. Những câu hỏi không theo bất cứ thứ tự nào đảo lộn lung tung nơi lý trí nên Thanh chẳng thể bình tâm lại.

Từ ban công đầy những chậu hoa xinh xắn, Thanh nhìn thấy bóng dáng Duy thong dong đi bộ chậm theo con dốc đồ dài rất bình thản. Dù chỉ có một mình, nhưng sao Thanh vẫn cảm thấy đáng đáp cao lớn ấy không còn cô đơn nữa. Từng bước giống như thăng hoa để chạm tới một miền đất mới tốt đẹp hơn. Phải chăng nơi đó sẽ không còn bóng dáng của Thanh nữa?

Có lẽ là như vậy thật, bởi hai ngày sau, báo mạng tràn ngập hình ảnh Duy cúi người, bàn tay nhẹ chạm lên đỉnh đầu cô ca sĩ nổi tiếng Hồng Ngọc đang ngồi ở một ghế đá nơi công viên nào đó. Nụ cười của anh như hoa đào lấp lánh, ánh mắt tình tứ yêu thương đến mức chính Thanh cũng phải nổi gai ốc. Thậm chí ba ngày sau trên mạng còn thêm vài hình ảnh Hồng Ngọc đang kéo cánh tay anh làm nũng điều gì và anh cứ cười, nụ cười bình thản ôn nhu nhất mà Thanh từng nhìn thấy. Lòng ngực khó chịu tới nỗi hít thở không thông, tay chân run rẩy vứt chiếc Note nằm trên tay ra giữa giường, úp mặt mình vào chiếc gối trắng toát thơm mùi Downy dịu nhẹ mà Surong yêu thích.

Hóa ra hơn tám tháng là khoảng thời gian dài như vậy đấy, nó giúp cho một mối tình chẳng chút rõ ràng hoàn toàn chấm dứt. Cứ vùn vụt trôi qua, không cho người ta cơ hội luyến tiếc hay thích nghi. Surong lên đến phòng liền thấy Thanh đang úp mặt vào gối, thân hình hơi rung động chẳng rõ là khóc hay cười. Kéo lật người bạn dậy Surong mới nhận ra khuôn mặt Thanh đã tái nhợt đến kinh hoàng, mồ hôi đầy trán người lạnh ngắt. Hoảng hốt lay lay người Thanh, Surong gấp gấp tay chân luống cuống:

- Mày làm sao thế, này này... Tỉnh dậy tao xem nào!

Giọng Thanh thều thào ngắt quãng từng từ làm Surong phải cố gắng mới nghe được:

- Mày nghĩ tao nên kéo giật cổ hần lại nói chuyện cho đoàng hoàng hay lập tức đá hần cho hần một phát đã.

Surong lại càng cuống quýt hơn khi nhận ra thân hình Thanh đang run rẩy không thôi tay Thanh vô thức ôm bụng gồng gượng.

- Giờ còn nổi điên cái gì nữa thế, nói cho tao biết mày cảm thấy sao.

Thở hổn hển Thanh gằn giọng:

- Thế quái nào mà tao đau bụng quá.

Nói đến đó liền chính thức lịm đi không còn chút ý thức nào. Surong hoảng hốt chạy xuống quán tìm người giúp đỡ, vừa lúc thấy Duy “phong hoa tuyết nguyệt” hiện ngang bước. Duy chỉ vừa định ngồi xuống nơi bàn gần cửa sổ đã bị Surong phi lại, cầm ngay cuốn menu dày cộm đập tới tấp vào người, mắng mỏ om sòm:

- Chết tiệt, cái tên đào hoa nhà anh, giờ còn dám lảng vảng ở đây? Anh làm gì bạn tôi rồi? Há?

Nhân viên trong quán thấy bà chủ thường ngày luôn nể nã tự nhiên hôm nay nổi điên không nói hai lời đã đánh khách mặt mũi, thì ghệt mặt ra nhìn nhau cả phút mới chạy lại kéo Surong đang hùng hổ, tách ra khỏi Duy. Mang khí thái độ ngang ngạnh tự nhiên, tinh thần phơi phới bước vào bỗng dừng lại bị đập một trận mà chỉ có thể im lặng đưa tay lên đỡ, Duy trầm mặt không nói tiếng nào. Đang tính tiếp tục chửi mắng, Surong bỗng im bật vì nghe tiếng động thứ gì đó “duỳnh duỳnh” trên lầu. Lúc đó mới như tỉnh táo lại, giọng gấp gấp quay sang cậu nhân viên trẻ tuổi:

- Mau gọi cấp cứu rồi lên đây giúp tôi.

Sau đó một mạch chạy lên phòng liền nhìn thấy Thanh đã lăn từ trên giường xuống đất, đồ cả tủ gối nhỏ để đồ bên cạnh. Cả người Thanh co ro ôm lấy phía bụng mình, mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền run rẩy, môi tái nhợt đang mấp máy gì đó. Surong vội vàng sà xuống gọi:

- Thanh sao vậy, nhìn tao được không?

Nước mắt khắp mặt, Surong nấc lên từng hồi vừa lau mồ hôi nhễ nhại trên trán Thanh vừa nói:

- Mày sao vậy Thanh, đừng dọa tao như thế.

- Tránh ra.

Giọng nói trầm khàn mang theo ngữ điệu gấp gấp kìm nén sự hoảng hốt vang lên làm Surong ngừng khóc. Đỡ lấy Thanh từ tay Surong, Duy không nói hai lời liền bế ngang người Thanh rồi đứng lên chỉ đạo.

- Đi cùng tôi tới bệnh viện.

Surong lau nước mắt của chính mình, nhanh chóng chạy theo bước chân vội vàng của Khánh. Đặt Thanh ngồi tựa vào Surong ở ghế sau thật yên ổn rồi, Duy mới thẳng đường lái xe tới bệnh viện Hoàn Mỹ.

Bé Thanh chạy một mạch vào phòng cấp cứu, chỉ vài động tác khám cơ bản bác sĩ đã nhủu mày chỉ định siêu âm, lấy máu xét nghiệm tại chỗ. Kết luận cần phẫu thuật ngay, lập tức yêu cầu người nhà kí vào bản cam kết. Surong run rẩy không dám đặt bút làm Duy sốt ruột đoạt lấy cây bút hạ xuống, roẹt một cái đã xuất hiện chữ ký như rồng bay phượng múa. Nơi chú thích thân nhân anh ghi rõ ràng: “Chồng sắp cưới”. Y tá vội vàng sắp xếp và đẩy Thanh còn đang bất tỉnh về phía phòng phẫu thuật.

Duy vuốt mặt nhớ lại lời của bác sĩ vừa nói:

- Viêm ruột thừa vỡ mủ, không thể mổ nội soi. Bắt buộc phải mổ mở để làm sạch ổ bụng. Cần nhanh chóng tiến hành, tránh biến chứng viêm phúc mạc (ổ bụng) nặng nề.

Khi đèn phòng phẫu thuật sáng lên, anh mới bắt đầu cảm nhận được mình đang run rẩy. Duy chẳng còn nhớ cảm giác lúc thấy Thanh sống soài trên mặt đất như thế nào. Hình như bản thân bỗng điềm tỉnh đến ngạc nhiên. Anh thật sợ rằng nếu chậm trễ chỉ một giây thôi, liền có thể mất Thanh mãi mãi. Cái gì mà phương pháp này kế hoạch nọ. Biết thế anh đã trực tiếp đến trước mặt Thanh, không nói hai lời kéo cô thẳng tới bên cạnh mình, khóa lại thật chặt chờ cho rồi.

Chai nước khoáng được lạng lẽ đặt xuống bên cạnh, sau mấy giờ chờ đợi, Duy đỡ dần nhìn lên khuôn mặt vẫn tái nhợt của Surong. Cô ngồi xuống cạnh Duy và nói:

- Là do tôi không để ý đến Thanh, đêm qua thấy cô ấy ra vào nhà vệ sinh mấy lần kêu là buồn ói và đau bụng. Vậy mà...

- Đau ruột thừa, ai mà tránh được. Dù sao cũng có cô bên cạnh Thanh.

Duy hồ hững nói, lại xoay mở nắp chai nước đặt vào tay Surong, sau đó mới lấy chai còn lại mở nắp uống một ngụm. Surong cứ lật đặt đảo chai nước từ tay này sang tay kia khiến Duy phải thờ dài an ủi:

- Được rồi, bình tĩnh một chút đi, chắc cũng sắp xong rồi.

Như để hưởng ứng lời Duy nói, đèn báo phẫu thuật tắt đi, cửa phòng mở ra. Thanh đắp chăn của bệnh viện, tay cầm dịch truyền, được y tá đẩy ra ngoài. Duy chỉ thoáng nhìn qua khuôn mặt còn đang trắng bệch chưa có lại ý thức một cái, rồi nhanh chóng hỏi bác sĩ:

- Tình hình cô ấy sao rồi ạ?

Gỡ chiếc mũ trên đầu, giọng ông bác sĩ trung tuổi trầm trầm vang lên:

- Xong xuôi hết rồi, nhưng cần nằm viện ít nhất mười ngày. Về phòng trong vòng một tiếng sau sẽ tỉnh. Khi nào bệnh nhân xả hơi rồi mới được ăn nhẹ nhé.

Duy thờ phào gật đầu cảm ơn bác sĩ sau đó mới trở lại chặt chẽ nắm tay Thanh cùng cô về khoa hậu phẫu. Thời gian còn lại anh chỉ nắm tay và lạng lẽ gầy mấy sợi tóc trước trán Thanh. Cô gái ngốc này khi nào mới biết tự biết chăm sóc bản thân đây chứ.

Thanh mơ màng nhìn thấy trần nhà trắng toát và cảm nhận được mùi khử trùng đặc trưng. Cả người bải hoải tỉnh dậy hơi cựa quậy cánh tay tê rần. Vừa nhìn lên chai dịch truyền đang nhỏ giọt thì khuôn mặt nghiêm cần của Duy vô tình lọt vào tầm nhìn khiến Thanh giật mình:

- Anh... anh...

Duy không nói gì mà đứng dậy lấy ly nước mức một thìa nhỏ đưa đến bên miệng Thanh. Anh yên lặng đến đáng sợ khiến cô chỉ có thể vô thức nhấp môi vào thìa nước đó. Cát ly nước đi rồi, anh liền quay trở về vị trí của mình. Không gian tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có chút nắng cuối ngày nhàn nhạt hắt lại rải đều ở một góc nhỏ trong phòng. Ánh mắt Duy vẫn sâu thẳm, không chút kiêng dè chiếu thẳng vào khuôn mặt Thanh. Cô có chút quần bách nhìn xung quanh khắp phòng một lượt, nhưng chẳng tìm được thứ gì giúp mình chống chọi được, mới đành nhắm mắt giả như không quan tâm nữa. Vớ vẩn, anh ở đây làm mặt lạnh cho ai xem cơ chứ?

Duy không nhìn thêm cô gái có đôi mi cong vút đang rung động chấp chới kia nữa. Anh đứng dậy đi lại phía cửa sổ bằng kính trong suốt, hướng ánh mắt lên bầu trời trong vắt không gợn mây nào kia, nén tiếng thở dài bi thương trong lòng mình. Xin lỗi nhé, chắc anh phải làm theo cách của mình thôi... cô gái!

Hé mắt nhìn bóng lưng trầm ngâm và thân ảnh cao lớn đắm mình trong những vạt nắng cuối ngày nhàn nhạt, mang theo âm hưởng thê lương đến buồn bã của Duy. Thanh đang ngơ ngẩn lại thấy anh quay lưng thì giật mình, vội vàng lên lau đi giọt nước mắt vô thức ngập ghé khóe mi. Đôi mắt còn ẩm ướt nhìn lên trần nhà hơi chớp. Duy đã đứng bên giường từ khi nào, nghiêng đầu nghiền ngẫm khuôn mặt như bị ức hiếp mà hỏi:

- Đau ở đâu à?

Không trả lời, Thanh quay mặt ra phía cửa chẳng tỏ cảm xúc gì, chỉ có cặp mắt to tròn như mới được gột rửa, vẫn linh động như cũ. Duy vòng qua bên đối diện, ngồi vào ghế chắn tầm nhìn của Thanh. Chống lại ánh nhìn gay gắt của Duy, Thanh trầm giọng:

- Anh đến đây làm gì?

- Em nghĩ anh cần đến đây làm gì?

Chẳng mặn chẳng nhạt, Duy chỉ hơi kéo đôi môi kiêu ngạo lên mà đều giọng hỏi lại Thanh. Dường như Thanh chưa bao giờ bắt gặp anh với hình tượng ngạo mạn như hiện tại nên hơi choáng ngợp. Trước đây với cô anh luôn sâu sắc, nhún nhường và hài hước còn với người ngoài thì anh lại lạnh lùng xa cách. Nhưng kể từ khi anh xuất hiện trước mặt cô, đều là những sắc thái biểu cảm Thanh chưa từng biết đến. Ánh mắt Duy sâu thẳm lướt qua khuôn mặt xanh trắng đang ngạc nhiên của Thanh, trong lòng bỗng rung cảm đau xót mãnh liệt.

Thanh bị cặp mắt khó nắm bắt nhìn đến nỗi sắp không giữ nổi kiên nhẫn, chống chọi lại với sự hồ hững, xa gần bất định, khi thâm trầm lúc thì lóe lên

hứng thú sinh động. Thanh cảm thấy anh dường như đã trở thành một người hoàn toàn khác, Duy của hiện tại không để mặc cho cảm xúc của mình được phơi bày dưới ánh mặt trời nữa. Như vậy nghiêm nhiên cô sẽ không hiểu được anh đang nghĩ gì, muốn làm gì và sẽ hoang mang mông lung như bây giờ đây.

- Anh... định làm cái gì vậy?

Duy cười nhạt, hơi vươn người, hành động gây vài sợi tóc mái thật quen thuộc, sát gần với khuôn mặt Thanh, nhướn đôi lông mày, môi mấp máy:

- Em nghĩ anh có thể làm những gì nào?

Lần này Thanh thật sự bị dọa bởi giọng nói lạnh như băng của Duy, đôi mắt phẳng lặng chỉ lướt qua tia không đành lòng, rất nhanh chóng đến nỗi Thanh chưa kịp nắm bắt khiến thân hình khẽ run rẩy. Anh vụt đứng lên, ánh mắt lại hướng ra phía cửa sổ lạnh nhạt nói:

- Ngày mai anh lại tới. Tốt nhất em nên ngoan ngoãn nằm một chỗ. Nếu em còn ý định trốn tránh một lần nữa... Em có tin anh dám bắt cóc em, đưa tới một nơi heo hút mà nhốt em lại không hả?

Bàn tay ngưng đặt lên đỉnh đầu Thanh, như cố gắng để cô yên lòng hơn một chút, sau đó thân hình cao lớn nhanh chóng mất hút sau cánh cửa. Cảm giác được trút bỏ bóng đen khổng lồ vô hình, Thanh thở hắt ra rồi rũ vai xuống. Hình như thuốc tê đã hết tác dụng, Thanh bắt đầu thấy có những cơn đau nhẹ ở vết mổ. Đang kéo áo bệnh nhân lên nhìn xuống đường băng trắng sạch sẽ nơi bụng mình, thì cánh cửa bị đẩy ra khiến Thanh giật mình. Nhìn đến người bước vào là Sương thì Thanh mới thở phào một tiếng.

Sương ào đến bên cạnh Thanh hấp tấp hỏi:

- Mày sao rồi, dọa tao sợ muốn chết.

Thanh chưa kịp nói câu nào Sương đã nức nở tiếp:

- Từ sau mà mày thế nữa thì á... chết với tao. Tao tuyệt giao với mày thật luôn đây.

Thanh bật cười lại như động tới vết mổ mà im bất hút vào mấy hơi làm Sương luống cuống:

- Được rồi, được rồi tao xin lỗi. Không nói nữa, mày nghỉ đi.

Gật đầu nắm tay Sương, Thanh nhẹ giọng an ủi:

- Không sao rồi, cũng chỉ là đoạn ruột thừa, cắt bỏ là xong ấy mà.

Sương hơi gắt nói lại:

- Mày ấy, cái gì cũng chủ quan. Không phải chỉ viêm ruột thừa. Mà đã vỡ mủ, nghe thấy chưa? Là vỡ mủ đó mẹ trẻ. Nhịn đau được gần một ngày, tao đến chịu mày luôn.

Thanh âm ừ, rồi ngập ngừng chuyển chủ đề:

- Sao Duy lại ở đây thế?

Sương lườm Thanh như muốn rưng hết cả lông mi cong dài kia sau đó mới hắng giọng nói:

- Vừa lúc tao xuống tìm người giúp, lại thấy anh ta phơi phới vào quán. Mà mày trước khi ngắt lại hỏi tao có nên đá cho anh ta một phát không. Tao nóng máu, cảm cuốn menu bay vào đập không biết trời đất gì. Xong mày vấp kiểu gì, té đổ cả cái tủ gỗ, tao với anh ta chạy lên. Anh ta bế mày đứng kiểu bế công chúa phi vào viện. Đây, đầu đuôi nó vậy đây.

Rành mạch kể một hồi, Sương làm Thanh há miệng tròn mắt nhìn trân trân vào mình, Thanh lắp bắp không tin nổi:

- Mày... mày lại đánh người cơ á?

Hất mái tóc sang một bên, Sương héch mặt lên tự hào:

- Chứ sao? Mày nghĩ tao còn là Sương của mấy năm trước à? Chị đây muốn chửi là chửi, muốn đập là đập. Nghe chưa?

Thanh dần mặt gật đầu lia lịa, muốn tìm ngay cái Note nằm của mình triệu hồi Dương lập tức. Đến đây mà xem Sương xuất đầu lộ diện. Má ơi, trước đây gặp con thạch sùng còn sợ nhảy căng lên. Lúc nào cũng một bộ dạng nhu thuận ngoan hiền. Mà nhìn xem... cuộc đời đã tôi luyện cho Thanh một cô bạn khí phách như thế này cơ đấy.

Đấu tranh tâm lý và nói chuyện một hồi đã là quá sức với bệnh nhân vừa phẫu thuật như Thanh, mới đó mà cô đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Trong cơn mơ màng hòa cùng nỗi đau tê tái, Thanh cảm thấy chút tóc mái trước trán được gạt sang một bên. Cổ hơi thờ nào đó mang theo mùi hương thơm mát pha trộn chút cay nồng cổ điển vừa xa lạ lại như quen thuộc tràn ngập khứu giác Thanh. Cô muốn nắm lấy bàn tay đang khẽ vờn qua lại hai bên má, ngón tay đang vẩn vệt mấy sợi tóc của mình kia, giữ thật chặt để không được phá quấy cô nữa. Nhưng mi mắt nặng trĩu không thể mở nổi, chút đau đón

vùng bụng hòa cùng nhũn nơi ngực trái ép cho nước mắt Thanh thì nhau trào ra. Có bàn tay quen thuộc gạt đi những giọt nước mắt long lanh nặng nề đó, giọng nói trầm khàn nhẹ nhàng len lỏi trong thính giác, chạm thẳng vào lí trí đang mê man của Thanh một cách trực tiếp nhất:

- Hoàng Ngọc Thanh, nghe cho rõ, em là của anh. Nếu cảm giác mắc nợ anh, thì ngoan ngoãn quay về vui vẻ bên cạnh anh đi. Hiểu không?

Thanh chợt mở mắt ra vừa đúng lúc đôi môi kiều ngao ấy nhẹ nhàng chạm vào cánh môi mềm mại mới có chút sinh khí của cô. Nâng niu, trân trọng, nhưng nhất quyết không cho Thanh có cơ hội lùi bước. Dường như mọi hoạt động đều ngưng trệ bởi nụ hôn ôn nhu ấy, Thanh ngây ngẩn cho đến lúc đôi môi kia rời khỏi mới nín thở chớp mắt. Giọng nói lạnh lùng ra lệnh phá tan xúc cảm dịu dàng vừa rồi: - -- Thờ ra

Thanh tỉnh táo thở hắt một hơi, sau đó đều cố gắng hít lấy thật nhiều không khí vào lồng ngực.

Cô vốn biết Duy có sức ảnh hưởng mạnh mẽ với mình, nhưng không thể ngờ ngay đến chuyện thờ hay không cũng theo sự quản chế của anh thế này thì nguy rồi. Càng lúc cô càng thấy Duy thay đổi, và bản thân thì vô dụng, cực kì kiêng dè hoặc phải nói là hơi sợ anh. Thanh cứ có cảm giác, nếu giờ mình mà không biết điều một chút, thì mặc vết thương chưa lành, anh sẵn sàng vác mình bay ra khỏi bệnh viện. Theo lời anh nói sẽ kiểm thăm son cùng cốc nào đó, xích cô lại cũng nên ấy chứ. Có lẽ trước đây anh đã chiều chuộng Thanh thái quá, nên cô mới cảm thấy bản thân to lớn đến vậy. Bây giờ anh bộc lộ thứ bản chất vốn được cất giấu từ lâu, làm Thanh cảm thấy mình nhỏ bé đến mức thảm thương.

Còn nhớ Duy từng nén giận nói: “Nếu mãi mãi cũng chẳng làm xong thì hoặc anh sẽ làm cùng em, hoặc em đừng làm nữa”. Thậm chí anh còn lạnh lùng cảnh cáo cô: “Em nên nhớ cả ba lần anh hỏi “cô gái này là của anh đấy nhé”, cả ba lần em đều gạt đầu xác nhận. Vì vậy tất cả mọi chuyện đều có thể, chỉ riêng chuyện này thì không thể theo ý em được. Ba ngày sau anh tới tìm em.”

Thế nhưng không tiếng động báo trước, nhân cơ hội anh say rượu, cô bèn lập tức bỏ chạy, trốn anh thật triệt để. Duy vốn rất rõ, chắc chắn anh sẽ tìm được nếu Thanh bỏ chạy, nhưng ngược lại anh là người ra đi, hẳn là nửa bước chân cô cũng không thể nhìn thấy... Vậy mà anh vẫn biến mất. Một thời gian sau Duy xuất hiện trước mắt cô, xa cách và lịch thiệp giống như anh hàng xóm nhà bên. Kèm theo là một đồng tin đồn kẻ vai sát cánh cùng “mỹ nữ”, sau đó lại bày ra vẻ mặt lạnh lẽo, đen thui với cô. Và cô lại không có tiền đồ, sợ hãi sự thay đổi chóng mặt này của Duy. Phải chăng bác sĩ gây mê đã dùng quá liều thuốc cho Thanh, nên đến giờ cô vẫn không tỉnh táo mà chống chọi được?

- Em ngây ngốc cái gì? Tính toán nên chạy đi đâu tiếp theo à?

Thanh còn ngẩn người chưa trả lời, Duy đã nhếch môi mỏng mang dáng vẻ khinh miệt đáng ghét:

- Lần này em nghĩ có thể chạy tới đâu. Anh từng nói cho em ba ngày, hiện tại còn số ba ngày tăng theo cấp số nhân. Hẳn đến hai trăm năm mươi ngày rồi, em vẫn chưa hiểu vấn đề sao?

Thanh đang muốn cãi lại thì phía cửa có tiếng gõ nhẹ, cô bé y tá mở cửa ra đẩy xe tiêm bước vào. Ghi lại chỉ số sinh tồn của Thanh, kiểm tra dịch ở túi dẫn lưu, sau đó còn liếc mắt vài cái về phía khuôn mặt điển trai anh tuấn nhưng lạnh lẽo của Duy, rồi mới bơm thuốc qua dây truyền dịch cho Thanh.

Y tá ra ngoài rồi, Thanh mới đưa mắt về phía khuôn mặt đang hằm hằm của Duy hờ hững nói:

- Anh nghĩ sao em cũng đâu cần được. Hơn nữa, nơi khác còn có người đợi anh. Em ở đây thì rất ổn, cũng không cần chờ đợi gì ai cả.

Duy đen mặt lờ mắt nhìn khuôn mặt cổ tở ra tình bơ của Thanh thăm thẳm, vừa mới tiêm có một mũi kháng sinh mà làm như tăng lực vậy, chưa chi cái miệng kia đã bắt đầu trả treo lại rồi. Thật muốn hôn cho Thanh mịt mù trời đất luôn, đầu nhỏ kia không thể suy nghĩ được điều gì nữa là tốt nhất. Nghĩ là làm, Duy đột ngột sấp người lại khiến Thanh giật mình bởi khuôn mặt anh phóng đại ngay trước mắt. Tay Duy chế trụ cằm Thanh một cách mạnh mẽ, đẩy mặt dâng lên tia áp bức kinh người. Anh nhếch đôi môi mỏng lên, giống như người đàn ông đều cáng nhưng cuốn hút. Khí khái phong trần hòa quyện cùng hơi thở bá đạo cay nồng của người đàn ông đang tức giận. Nhìn lướt qua khuôn mặt thẳng thốt của Thanh, không chờ cô có thời gian phản kháng, Duy đã miệt mài trần trọc trên đôi môi cô. Nụ hôn này không còn dịu dàng như lúc sáng, nó mang theo mùi vị chiếm hữu và trút giận mãnh liệt. Chuyển vị trí tay đỡ lấy phía gáy Thanh, anh không cho cô có cơ hội lảng tránh. Sự va chạm mãnh liệt khiến môi Thanh tê dại, vết đau nơi vùng bụng chan hòa với nhịp đập hỗn loạn của con tim, làm cô tức giận cắn thật mạnh vào đôi môi đang cần quết quết liệt kia. Đến khi mùi máu tươi xộc vào khoang mũi, Duy mới giật mình rời khỏi. Thanh lau chút máu còn đọng lại trên khóe môi gần giọng:

- Anh phát điên cái gì vậy hả?

Căn phòng tĩnh lặng, đưa nhiệt độ giảm tới con số không tròn trĩnh. Duy chẳng để ý đến môi dưới đã rớm máu, chỉ cười nhạt nhìn xoáy vào đôi mắt hạnh đang lờm lờm kia mà trả lời:

- Em cũng biết là anh đang phát điên hả? Em đau không? Vết mổ đau, hay đôi môi đau? Còn anh đau đến phát điên em cũng có quan tâm ư? Hoàng Ngọc Thanh, nói cho em biết. Đời này em đừng mong trốn khỏi anh. Nên nhớ, em là người của anh.

Thanh đau đầu bởi giọng nói khẳng định của Duy, bực bội nén đau mà to tiếng:

- Đồ điên, em kết thúc với anh rồi. Anh nói em là của anh em phải là của anh à?

Cười khẩy một tiếng Duy khoanh hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt tái mét dưới ánh điện neon trắng càng không chút sức sống, nhưng đôi mắt hạnh đen láy vẫn mang theo quyết tâm, kiên định cầm dao đâm thẳng vào trái tim anh. Anh chậm nói:

- Đúng, anh nói em là của anh thì em sẽ là của anh. Em nói em kết thúc với anh rồi, còn anh chỉ nhớ là mình chưa từng đáp ứng ý muốn của em. Anh chính là điên như vậy đấy, nên em đừng cố gắng chọc điên anh. Anh không biết khi thật sự nổi điên sẽ làm những gì đâu.

Thanh tức tối hít thở vài hơi rồi mới trầm giọng:

- Em quay lại với Phong rồi, anh đừng tìm em nữa.

Ái ngờ Duy lại ngửa cổ cười vài tiếng rồi mới từng bước lại gần cô, giọng nói trầm bổng của anh cực kì gai góc khiến Thanh lạnh cả người:

- Vậy tốt nhất em nên chia tay cậu ta rồi ngoan ngoãn về bên cạnh anh, trước khi anh phát điên cho em thấy đi.

- Anh... anh...

Thanh lắp bắp không nói được gì, chỉ có đôi mắt đen láy mang ngàn vạn ý tứ sợ hãi kia cứ xoáy sâu vào tâm can anh. Nhưng Thanh đã bình ổn lại khá nhanh chóng, giọng điệu cầu khẩn thấy rõ:

- Dù sao anh cũng có người mới rồi. Em xin lỗi khi đã chọc giận anh, nhưng giờ coi như em xin anh buông tha cho em đi được không?

Khuôn mặt bất đắc dĩ của Thanh không thể suy chuyển được ý muốn hiện tại của Duy, anh thông thả ngồi xuống ghế cạnh giường, cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của Thanh mà mơn trớn đùa nghịch. Anh nói:

- Người mới thì sao, chỉ cần anh nói em là người của anh thì em đừng mong chạy thoát khỏi anh. Nghe thấy chưa?

Khí thế lạnh lùng mỉa mai của Duy lan tràn khắp căn phòng nức mùi thuốc khử trùng và vài thiết bị y tế đang hoạt động. Thanh dùng giọng điệu không thể tin nổi nhìn Duy vô thức nói:

- Anh đúng là điên thật rồi.

Ngón tay trở hơi đỏ vào chóp mũi Thanh giống một cử chỉ yêu thương, nhưng ánh mắt và giọng nói lại lạnh băng khiến cô run rẩy:

- Đúng vậy, chính là bị em bức cho phát điên đấy. Vậy nên em cần phải chịu trách nhiệm với tội lỗi mình gây ra rồi.

Thanh không hiểu nổi điều gì kích động anh đến thế này, cô chỉ biết rõ mình không có khả năng phản kháng lại anh. Hình như anh đang chọn thời điểm cô yếu đuối nhất để đánh tới. Anh mất sâu thẳm thâm trầm đang xoáy sâu vào khuôn mặt cô, dường như muốn nói cho Thanh biết rằng, sự ôn nhu của anh không khiến cô nhu thuận, vậy hãy để sự vô tình của anh ép cô thuận tình đi. Cô mạnh mẽ phản kháng cũng vô ích, bởi anh đã cho cô thấy anh mạnh bạo và điên cuồng đến đâu. Hành động của anh chính là cảnh cáo Thanh không được cố chấp thêm nữa. Thanh có cảm giác nếu cô dám cương cứng, anh sẵn sàng bẻ gãy cành cây yếu ớt là cô, sau đó sẽ mang về, cho vào một chậu cây nhỏ bé nuôi lại từ đầu. Anh có thể cho cô cả một bầu trời bao la, nhưng nếu cô còn dám chống đối, thì tất cả sự tự do đó sẽ bị thu hẹp lại, vừa bằng một sợi dây xích... bên cạnh anh!

Nhắm mắt biểu thị sự mệt mỏi cực độ của bản thân, Thanh vờ như không quan tâm đến sự tồn tại của Duy nữa. Nhưng anh lại rất hài lòng với hành động thu liễm của Thanh, đôi môi hơi kéo lên vài ý cười, đi gần lại phía sa lông an ổn ngồi vào đó... lướt web.

Anh cứ ở bên cạnh Thanh một cách lằm lỉ như vậy cho đến ngày thứ tư khiến chính Surong ra vào với Thanh cũng phải ngại. Lúc này Thanh vẫn phải ăn lỏng và uống sữa, nhưng đã dần tập vận động tại giường và cũng đã thích nghi được với đau nhức về cả thể xác lẫn tinh thần ấy. Thanh thấy mình cũng tài thật, bị anh áp bức như thế mà vết mổ vẫn hồi phục rất tốt, thậm chí bản thân lại còn có thể hòa hợp với sự đàn áp ấy nữa chứ. Chắc hẳn là cô sắp phát điên rồi mới có thể ngày ngày giả vờ anh không tồn tại bên cạnh mình. Đôi khi nhìn anh gật gù, hàng mi dày dặn hơi rung động, cặp lông mày sắc bén khẽ nhíu lại một môi phía sa lông đối diện, tâm can không khỏi gào thét và đau đớn một hồi. Nhưng chỉ cần Thanh vừa có ý định lại gần, cô liền bắt gặp nụ cười tươi tắn của Hải đã theo mình sao nhiều lâu mà run rẩy. Giọt nước mắt trào ra, bất giác đóng băng tất cả cảm xúc hỗn loạn. Giọng anh trầm khàn một môi, da diết vang vọng khắp căn phòng tĩnh lặng:

- Đến khi nào em mới có thể thành thật với anh đây?

Thanh không xác định được anh đang nói với mình hay chỉ đang mê man một điều gì đó, bởi anh vẫn duy trì tư thế điềm tĩnh như vậy. Nhưng bất chợt Duy ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sắc bén đối diện với khuôn mặt thẳng thốt và mặt hạnh ẩm ướt của Thanh. Cô ngăn người nhìn Duy mặc chiếc áo thun đen, ngồi giữa bộ sa lông màu xám. Cả thân thể anh như chìm vào một nơi sâu thẳm tuyệt vọng đến cùng cực. Ánh mắt Duy tối tăm như chính tâm trạng anh hiện tại.

Nhìn người con gái đang thất thần cách mình chỉ vài bước chân, mà bản thân không cách nào chạm tới nước mắt đau khổ kia, Duy quả thật tức giận. Anh chờ đợi bao lâu mà cô ấy vẫn nguyên ý một mình gặm nhấm sự thật tàn khốc. Anh biến mất, cô chỉ tìm anh một ngày rồi lại tự phong bế cảm xúc của bản thân. Kinh ngạc nhìn anh xuất hiện trước mặt nhưng rồi lại lạnh lùng vờ như không quen, vừa tỉnh dậy liền tuyên bố dứt khoát cắt đứt với anh rồi. Duy vụt đứng lên, khuôn mặt mang theo khí thế tàn sát nguy hiểm, bước dần lại phía Thanh đang bó thân hình mảnh mai trong bộ đồ bệnh nhân khá thảm thương. Anh vươn tay giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh, ánh mắt lướt từ cánh môi nhợt nhạt lên ánh mắt sợ hãi vẫn vờ như quật cường kia mà cười châm biếm:

- Anh cho rằng mình cần sử dụng quyền lợi của mình thôi.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tỉ lệ nghịch với không khí đậm nặng vàng ngoài kia. Mùi vị nguy hiểm len lỏi vào từng góc ngách trong tâm tư và lí trí Thanh, khiến thân hình mảnh mai khẽ run rẩy. Tia không đành lòng xẹt qua đáy mắt Duy nhưng anh nhanh chóng che giấu được, giọng nói khàn đục dần trở nên nghiêm túc khi thấy Thanh đang nín thở chờ đợi:

- Cứ cho mạng này của em là do Hải cứu về, vậy ngoài việc trốn chạy, em có nghĩ mình nên thay Hải ở bên cạnh anh không. Há?

Chương 20: Cảm Giác Lại!

Ván bài những nhằng cuối cùng đã được Duy thắng thắn lặt ngửa, anh nghiêng ngẫm không bỏ qua một chút nào xúc cảm biến đổi xanh trắng trên gương mặt Thanh. Một hồi đau lòng giằng xé tâm can nhưng Duy đã quyết không thể để cô lần trốn thêm nữa.

Nắng Đà Lạt gắt gỏng nhưng không hề nóng bức, mang theo không khí hanh khô ùa vào phòng qua khe cửa sổ hơi hé. Thanh hốt hoảng nhận ra ánh mắt tối tăm của Duy đang đầu khò đến nhường nào. Cô cố gắng cất dấu để được gì, chẳng lẽ Duy sẽ cả đời không biết hay sao? Sự thật mãi vẫn là sự thật, dù có trốn tránh cũng không thể thoát khỏi tầm lưới của số phận bủa vây. Nước mắt nặng trĩu lăn trên gò má, được nắng vàng đậm chiếu vào làm khuôn mặt càng thêm long lanh và xinh đẹp hơn bao giờ hết. Giọt pha lê nóng hổi thi nhau rơi xuống, chạm vào da thịt nơi mu bàn tay thô ráp của Duy, vang lên tiếng động vỡ tan hòa chung với cõi lòng anh. Chuyển rời bàn tay mình, anh lau đi những giọt nước mắt như thủy triều đang lên tràn khắp khuôn mặt Thanh mà lắc đầu. Nhẹ nhàng ôm Thanh vào lòng vỗ nhẹ phía lưng cô, tiếng thở dài kìm nén bao lâu cũng vô thức vang lên. Vậy đấy, cho đến cuối cùng, anh cũng chẳng thể nào cứng rắn được trước cô gái này. Chỉ cần cô ấy khóc, là bao nhiêu cố gắng lạnh nhạt của anh liền tan thành mây khói, gấp gáp muốn ôm lấy Thanh mà yêu chiều an ủi.

- Chúng ta cùng nhau giải quyết mọi chuyện không phải sẽ tốt hơn sao?

Thanh nức nở gục vào ngực Duy mà khóc nức lên, giọng nói thút thít câu được câu mất:

- Anh không hiểu, không hiểu gì hết.

Duy đành hạ giọng chịu thua trước cô gái đang nức nở trong vòng tay mình:

- Được rồi, là do anh, anh không hiểu. Em đừng khóc nữa, cứ thế này động đến vết mổ thì sao?

Thanh dùng sức đẩy mạnh Duy ra, nằm xuống giường trùm kín chăn lên đầu. Giọng nói ảm ức từ trong đóng chặn vọng ra khiến Duy luống cuống:

- Anh còn dám nói, anh hành em mấy hôm nay sao không thấy nghĩ cho vết mổ của em. Nói cho anh biết, em mà chậm trễ việc ra viện, tất cả là do anh, do anh hết.

Vậy đấy, chỉ cần anh xuống một nước, nghĩa là sẽ phải xuống cả trăm nghìn nước. Bởi Thanh thừa hiểu, chẳng khi nào anh đủ mãnh lực mà ngược đãi cô ấy nổi. Duy thờ dài, nhìn đồng hồ kín lùm xùm đang rung lên không thôi. Anh đành ngồi xuống bên giường, nhẹ tay kéo chăn, vuốt chút tóc mềm mại giọng bất đắc dĩ nói:

- Khi nào em ra viện, anh đưa em tới gặp Hải. Được không?

Khuôn mặt loang lổ toàn nước của Thanh thò ra ngoài, đôi mắt long lanh khẽ chớp. Kể từ ngày Hải ra đi, cô chưa một lần biết anh yên nghỉ ở nơi nào. Năm đó sau khi Thanh và Phong xuất viện, liền không chút tin tức nào của Hải. Chỉ là hai người đều biết rõ một sự thật rằng Hải đã ra đi mà thôi. Giờ đây khi nghe thấy có thể gặp Hải, Thanh liền sùng sốt đến mức hoang mang. Gặp anh, trong bộ dạng nào đây? Hạnh phúc hay là ảm nã, cô sẽ nói với anh những gì? Thời gian qua cô sống tốt chứ, xứng đáng để nợ anh một mạng chứ?

Ngón tay Duy khẽ gảy vài sợi tóc Thanh sang một bên, nhìn ánh mắt đang thẫn thờ của cô anh lên tiếng:

- Đừng lo lắng, ngoại trừ việc đau ruột thừa ngoài ý muốn, em đã sống rất tốt.

Thanh lừ mắt nhìn sang khuôn mặt từ tế của Duy đầy “căm phẫn”. Anh đã sớm rõ mọi việc mà còn giả vờ không biết, quay cô như chong chóng. Nhưng Thanh lại gạt mình, cặp mắt đen láy nghiền ngẫm cảm xúc bình thản của Duy. Anh đã cảm thấy sao khi đón nhận thông tin này? Thời gian ấy anh biến mất để ổn định lại tinh thần ư?

- Anh ổn chứ?

Duy cười, nụ cười hiền lành đến mức Thanh phải quên hết những hình ảnh đều cang của anh mấy ngày qua. Nhẹ nhàng vuốt vuốt bên má Thanh, anh nói:

- Anh đã rất không ổn, cho tới giờ phút này.

Hơi cúi đầu lảng tránh ánh mắt của Duy, Thanh bối rối không biết phải làm gì. Anh siết vòng ôm chặt hơn, cảm tựa trên đỉnh đầu Thanh, mắt vẫn hướng ra phía cửa sổ có những vạt nắng cuối ngày còn le lói.

- Ra viện, liền trở về cùng anh thôi.

Thanh gục sâu hơn vào phía ngực Duy, cả căn phòng chỉ còn tiếng thở đều đều của Duy và tiếng thút thít của Thanh, nước mắt vẫn chảy ướt tối màu hơn khoảng áo thun đen của anh.

*

Đón Thanh trở về là cơn gió thu mát mẻ của đất trời Hà Nội, nắng trong vắt và đẹp mơ màng. Nhìn xuống hai túi hành lý nhỏ gọn đang được Duy xách nhẹ nhàng, tay còn lại anh đan thật chặt vào bàn tay nhỏ của Thanh. Phong thái hiên ngang, bày ra vẻ mặt “gặp địch giết địch” khiến Thanh buồn cười đầy cao chiếc kính râm che đi ánh mắt vui vẻ.

Trở lại lần này, tâm tư Thanh cũng không cảm thấy quá nặng nề. Có lẽ bởi tư tưởng nhẹ nhàng của Duy khiến Thanh cũng thoải mái theo, dù cô cũng chưa kịp định hình xem mình nên làm gì tiếp nữa. Theo anh ngồi vào chiếc taxi Mai Linh xanh lá, Thanh tựa người vào thành ghế ngắm chút lá vàng rải rác hai bên đường Phạm Văn Đồng trong lúc đang kẹt xe. Bản thân lại ngủ mất lúc nào cũng không hay, chỉ đến khi chiếc mũ nhỏ bị néo mấy cái, Thanh mới nhủu mày dụi dụi mắt. Khuôn mặt điềm tĩnh cùng nụ cười hiền lành của Duy rõ ràng trước mắt làm Thanh hơi sững người. Anh nói:

- Tới rồi, xuống thôi. Hôm nay có người mời cơm, nhanh vào ăn không đói.

Thanh ngẩn người trước căn biệt thự có lối kiến trúc đậm chất châu Âu lạ lẫm, nhìn sang Duy với ý tứ dò hỏi thì anh chỉ cười cười:

- Vào đi, có cả hai cô bạn em trong đó đấy.

Vừa nói Duy vừa nắm tay Thanh bước thẳng về phía cánh cổng màu đồng đang hé mở. Nhưng khi vào đến bên trong, Thanh lập tức bị thu hút bởi những chậu hoa nhỏ xinh đẹp mắt dọc lối đi. Khuôn mặt giãn ra thư thả, mang theo ý cười nồng đậm Thanh khẽ chạm tay vào chum hoa cẩm tú cầu sắc tím, định mân mê một chút nữa cho thỏa nhưng Duy đã nắm lấy tay Thanh. Từ trong túi xách của cô, lấy ra gói giấy ướt cần thận lau từng chút một. Thanh nhủu mày nhìn anh tỉ mỉ với những ngón tay mình một cách khó hiểu, Duy nhẹ giọng:

- Lúc ở Đà Lạt, mỗi khi nhìn em động tay vào mấy loại hoa này, anh đã rất muốn làm như vậy. Chỉ là không dám tiến lại, phá vỡ niềm yêu thích của em.

Lật trên lật dưới nhìn một lượt, Duy mới hài lòng bỏ tờ giấy vào thùng rác bên cạnh, vừa nắm lấy bàn tay Thanh, anh vừa dặn dò:

- Chút nữa vào tới nơi phải rửa lại bằng xà bông sạch sẽ nhé. Tất cả mọi thứ đẹp đều độc. Hiểu chưa?

Thanh ngẩn người trong hàng tá câu hỏi của bản thân. Anh đã nhìn thấy cô trầm ngâm với những bông hoa ở Đà Lạt lúc nào? Rất nhiều lần phải không? Thời gian đó phải chăng anh vẫn luôn đi theo sau cô? Nhưng cuối cùng Thanh lại chỉ nhớ được loài hoa cẩm tú cầu thường mọc thành từng chùm hình tròn rất phổ biến này, có thể làm bạn đau bụng trong nhiều giờ hoặc trường hợp nặng có thể dẫn tới hôn mê và co giật. Đó là với điều kiện bạn ăn phải, và ăn tương đối nhiều mà thôi, còn Thanh... Cô đâu phải trẻ con, nghịch hoa xong lại cho tay lên miệng nếm thử đâu mà anh phải lo lắng như vậy? Nhưng mọi phản kháng đều như bất lực trước sự im lặng và cái nắm tay chặt chẽ của Duy, theo sau nhìn vào tấm lưng thẳng tắp rộng lớn của anh Thanh nghĩ: “Ai nói đáng đáp không quan trọng?”. Nếu không phải bởi vai rộng đến mức làm cô tin tưởng vô điều kiện như thế này, liệu trong lòng sẽ yên ả được vậy hay không?

Dòng suy nghĩ lan man bỗng bị cắt đứt khi Thanh bước vào phòng khách tràn ngập ánh điện vàng ấm cúng. Thấy cặp vợ chồng lớn tuổi mang dáng vẻ gần gũi đang nhìn mình gật đầu, Thanh liền ngại ngùng rút tay lại và lễ phép:

- Cháu chào hai bác ạ.

Ý cười trên khuôn mặt Duy nồng đậm hơn bao giờ hết, trước mắt giống một bức tranh gia đình đầy hạnh phúc. Anh đưa người con gái anh yêu về ra mắt bố mẹ mình, chỉ cần liên tưởng đến đó thôi, đã cảm thấy trong lòng dâng lên ngọn thủy triều ấm áp lan tràn từng góc ngách nơi tâm tưởng anh.

- Đây là ba mẹ của Khánh. Bác Trung và bác Oanh.

Thanh nhẹ giọng hơn một chút nhìn về phía hai người lớn tuổi:

- Cháu là Thanh, bạn của anh Duy ạ.

- Đây là người con yêu.

Giọng Duy chắc nịch vang lên đỉnh chính một cách ngây ngô khiến hai vợ chồng bác Trung bật cười vui vẻ, còn Thanh thì đỏ mặt khẽ néo néo vào cánh tay anh. Khánh từ trong nhà đi ra thấy một màn đầy ý vị như vậy liền lạnh giọng:

- Hôm nay là tôi đưa người yêu về ra mắt, từ khi nào lại thành buổi báo cáo của ông rồi.

Duy không để ý đến Khánh, anh nhìn sang Thanh ánh mắt mang đầy tia mong chờ nói:

- Khi nào cô ấy đồng ý, tôi sẽ làm hẳn một buổi tiệc để báo cáo luôn.

Vành tai nhỏ của Thanh cứ dần dần đỏ ửng lên làm Duy bật cười vui vẻ, còn định trêu cô thêm mấy câu nhưng bác Oanh đã “ra tay” cứu giúp sự quẩn bách đó nhanh chóng:

- Hai đứa vào rửa mặt đi, rồi chuẩn bị ăn cơm. Muộn rồi.

Đáp nhẹ một tiếng “vâng ạ” Thanh theo Duy đi vào phía trong, trốn tránh tình huống xấu hổ. Vừa ra khỏi địa phận phòng khách, Thanh đã thờ phào nhẹ nhõm, tâm trạng gấp gáp hết như con dâu lần đầu ra mắt bố mẹ chồng khiến Thanh không khỏi thất thần. Duy đưa tay gậy vài sợi tóc trên trán Thanh, mùi hương thanh mát hòa cùng chút cay nồng cổ điển lại phảng phất bao vây lấy cô thật chặt chẽ.

- Anh dùng nước hoa từ khi nào đấy.

Duy cười cười, tinh bơ trả lời:

- Từ lúc thấy em trầm ngâm mãi trước show room nước hoa Versace Man khi ở bên Hàn Quốc. Nếu anh không nhầm, sau khi em dùng thử, đã nâng lên đặt xuống lọ Eau Fraiche ấy hẳn năm lần thì phải. Lúc ấy đang nghĩ xem có nên mua tặng anh không à?

Trong đầu Duy là hình ảnh cô gái mặc chiếc áo choàng vàng nhạt, tóc dài màu nâu trầm hơi xoăn nhẹ thả tự do tới ngang lưng, khuôn mặt gọn những tia lân tân suy nghĩ gì đó thật mông lung và trên tay là lọ nước hoa màu xanh nhạt. Bức tranh sơn dầu hài hòa trước mắt khiến tâm tình anh rung động một cách mãnh liệt. Khi Thanh ra khỏi show room ấy, ánh mắt luyến tiếc kia làm Duy thật ước có thể chạy lại, lập tức đứng trước mặt cô gái ngốc nghếch ôm chặt cô ấy vào lòng, san sẻ bớt đi những cố gắng mà cô đang làm.

Nhìn sâu vào cặp mắt thăm thẳm của Duy, Thanh liên tưởng đến tâm trạng mình khi bắt gặp mùi hương này khi đi thăm quan mấy show room mỹ phẩm bên Hàn Quốc. Mùi hương thanh thoát pha chút nồng cay gợi cho Thanh nhớ về lúc cùng Duy ngồi trên bãi cát Nha Trang, mùi vị biển cả theo gió ngoài khơi ủa lại lan tràn trong khứu giác. Nét đau buồn bí ẩn của Duy lúc ấy tuy khiến tâm tình Thanh trở nên phức tạp, nhưng ánh mắt phảng phất của anh vẫn âm thầm tiếp thêm tự tin cho cô. Giọng nói anh hòa chung nỗi sợ hãi của Thanh trước nước biển bao la rộng lớn. Len lỏi trong kí ức cô là tinh thần phóng khoáng tự do, cách sống an nhiên tự tại của anh, dù nỗi đau sâu đến bao nhiêu, công cuộc tìm lại lẽ phải lâu đến thế nào, anh vẫn điềm tĩnh đối mặt và đón nhận. Giữa trời đông Hàn Quốc giá lạnh, Thanh vẫn thấy thật nhẹ nhàng và thanh thản khi bắt gặp một hương nước hoa cho mùa hè, kết hợp mùi hoa quả dịu mát, hòa chung với hương tuyết tùng đặc trưng cùng sự ấm nóng của xạ hương và hô phách. Quả thật rất phù hợp với anh!

- Rõ ràng là không đắt, tại sao phân vân mãi cuối cùng cũng không chịu mua cho anh.

Giọng nói ẩn giấu ý cười, lại thêm chút mát mát của Duy kéo Thanh ra khỏi dòng suy nghĩ lan man bay bổng. Thấy được ý tứ trêu chọc của anh, cô chỉ nguyền anh một cái làm như mình thật sự đánh đá và chua ngoa lắm, nhưng giọng nói thì mềm nhẹ hẳn:

- Đúng là không đắt, nhưng em cũng đâu có dư tiền.

Còn đang định qua lại vài câu, bỗng Sương từ đâu xộc ra làm Thanh giật nảy cả người, giọng Sương gấp gáp:

- Còn đứng đấy mà anh em em, không mau vào cứu giá... Nhanh!

Sau đó lời tuốt Thanh còn không hiểu gì xông vào phía bếp, Thanh tròn mắt với khung cảnh lộn xộn hiện tại. Cái gì thế này, chảo một nơi, nồi một nẻo, cá mú thịt thà thì lạnh tanh bành.

- Hỗn loạn thế?

Thanh ngây ngô vừa hỏi vừa nhìn Dương đang hùng hục chặt miếng xương sườn đẹp đẽ thành từng khúc. Sương vừa xắn tay áo vừa trả lời:

- Tao đến trước mày có một lúc thôi. Giờ nhiệm vụ của hai đứa mình là giúp nó hóa thân thành cô con dâu vừa xinh đẹp vừa đảm đang. Mày biết đấy, nhiệm vụ tuy khó khăn, nhưng chúng ta cùng cố gắng, cách mạng sẽ thành công.

Bóp trán than một câu “ôi trời”, Thanh dường như đã hiểu hết sự việc. Hóa ra Khánh đưa người yêu về nhà ra mắt, mà cô người yêu “đẹp người đẹp nết” ấy lại là Trần Ánh Dương, bạn của cô đây. Mà khổ, Dương thì đúng chuẩn “đẹp người đẹp nết” có điều nữ công gia chánh thì không được ôn cho lắm. Không hiểu sao lại dám liều mạng xông vào trận mạc như thế này. Ta nói, đúng là sức mạnh của tình yêu có khác.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Thanh xông lại đoạt đi con dao sáng loáng từ tay Dương, một hai nhát đã tạo thành những miếng sườn đều tăm tắp từ kích cỡ đến hình dáng. Héch mặt nhìn bốn ngón tay cái của hai cô bạn đưa lên mà chỉ đạo:

- Sương đi làm cá, còn mày...

Chỉ vào túi rau sống chưa nhặt Thanh trầm giọng:

- Nhặt rau, rửa rau sạch sẽ. Hi vọng với gu thẩm mỹ của nhà thiết kế đại tài, đủ dùng cho một đĩa rau sống được “trưng bày” đẹp mắt.

Dương gắng sức gặt đầu để chứng tỏ sức mạnh của bản thân. Vậy mới nói “không sợ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội dốt như heo”, mà đồng đội của Dương hẳn là cáo và hồ ly, thì sao mà phải lo. Gì chứ rửa rau và xếp rau chính là công việc thường ngày của cô mà, đây là lợi thế duy nhất để “lòe” thiên hạ về khả năng nữ công của mình.

Một tiếng sau, bàn đồ ăn với những món đơn giản không quá thanh đạm, cũng không tính là ngán ngẫm, ngược lại có phần đẹp mắt lần lượt được bày ra. Hai người lớn nhất trong nhà nhìn nhau gặt đầu, ánh mắt tán thưởng không thôi. Nhưng chỉ vừa ngồi vào bàn ăn, hai anh chàng đã nhìn nhau cười thầm. Khánh thì biết thừa không phải Dương nấu, còn Duy thì vừa ngậm miếng sườn xào chua ngọt đã biết tác phẩm của ai làm. Tuy vậy bữa ăn diễn ra rất đầm ấm và suôn sẻ. Cho tới lúc ăn xong, Dương vẫn khách sáo tự mình dọn dẹp. Vậy nên, Thanh và Sương cũng biết điều cười cười nhanh nhẹn cùng Dương dọn bàn rửa bát đĩa.

Hai anh chàng đứng ở ngoài một lúc đã nghe thấy Thanh hét:

- Rửa cả cái đít bát đi, mày chuyên môn không rửa đít bát, toàn mỡ là mỡ đấy.

Lúc lại nghe Dương cãi:

- Nhỏ cái miệng thôi, tao rửa rồi, cực sạch.

Tiếng bát đĩa va chạm vào nhau có chút vang dội, giọng Sương lại “ấn nhả”:

- Mẹ trẻ, trắng xong phải chống hết đầu đưa lên chứ. Sao mà cái xuôi cái ngược thế kia.

Giọng “ờ ờ” của Dương thành khẩn đến mức Khánh từ ngoài vẫn có thể tưởng tượng được cô đang gật đầu liên tiếp mà làm theo lời hai người bạn của mình. Duy bật cười khi nghe Thanh tiếp tục hò lên:

- Con kia, rửa xong rồi là thôi à. Lau ngay mấy cái chỗ nước tung tóe loang lổ kia đi. Tao chết với mày thôi.

Dương lật đật nhận lấy chiếc khăn màu nâu Thanh vừa hì hục lau xong cái bàn ăn sáng loáng. Giặt sạch sẽ rồi mới lau mấy tác phẩm “vũng nước đọng” của mình. Xong xuôi ba cô gái nhìn quanh căn bếp “sạch bong sáng bóng” lại quay sang nhau cười thầm mồ hôi, rồi hiên ngang ra phòng khách ngồi ăn trái cây, giống như vừa hoàn thành nhiệm vụ gì to tát lắm ấy.

Ông Trung thì chỉ cười lắc đầu đưa ly trà lên miệng uống, còn bà Oanh thì ngồi gần, nắm lấy tay Dương nói:

- Không cần căng thẳng vậy đâu, thằng Khánh rất giỏi việc nhà. Bác huấn luyện kĩ lắm rồi. Chỉ cần lấy nó về, giao việc cho nó là được.

Dương vứt sạch cả cái gì mà bên lên, mặt hí hửng hồn nhiên “vâng ạ” một câu, chính thức rơi vào bẫy của mẹ con Khánh. Sương nhéo một cái Dương mới tỉnh người, quay sang Khánh đã rũ bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày, hướng mẹ mình làm động tác đưa tay lên, khuôn mặt tràn đầy nỗ lực:

- Công cuộc cầu hôn giúp con trai thành công. Mẹ, mẹ đứng là đại tài.

Duy vui vẻ quay sang nỉ non với bà Oanh:

- Còn con nữa, cô không có bỏ rơi con chứ.

Bà Oanh nhéo tai Duy một cái, xong hướng Thanh thành thật tươi cười:

- Còn thằng này, nó chẳng biết làm gì ngoài việc bày ra khuôn mặt đẹp trai cả ngày cho con ngắm đâu. Đợi nó theo thằng Khánh học hành giỏi giang, đảm đang đúng chuẩn rồi con hẵng đồng ý.

Thanh ngồi thẳng lưng, nghiêm chỉnh “vâng ạ” một câu nữa khiến cả nhà cười sảng khoái, chỉ có Sương là lấy tay đỡ trán lắc đầu với hai cô bạn ngốc nghếch này. Trời ạ, đừng thấy bà Oanh khuôn mặt hiền lành nhân hậu như vậy mà bị lừa nhé, đôi mắt tinh anh thế kia, phải biết là bản lĩnh đến đâu chứ.

Tiệc tàn cũng là lúc trời tối muộn, ông Trung bà Oanh cũng không giữ ba cô gái ở lại thêm nữa. Năm người cùng nhau thả bộ chậm chạp giữa hai hàng cây cảnh giăng đầy những ánh đèn lấp lánh tiến dần ra phía cổng. Thanh băng quơ lên tiếng:

- Cảm ơn vì buổi tối vui vẻ nhé.

Không ai đáp lại nhưng mọi người đều hiểu Thanh đang muốn nói điều gì. Thành thật ra, một ngôi nhà đẹp thế không phải chỉ bên ngoài đồ sộ, mà còn có ẩm cúng bên trong nữa. Lúc đầu nhìn thấy một căn biệt thự tráng lệ như vậy, Thanh không khỏi hốt hoảng, lại phát hiện ra Dương là cô gái được đưa về ra mắt thì lo lắng tăng lên vùn vụt theo cấp số nhân. Nhưng từ những chậu hoa đơn sơ mộc mạc, từ cách quan tâm gián dị của ba mẹ Khánh, từ phòng bếp rộng lớn lại toàn những đồ ăn dân dã quen thuộc, phòng khách tuy khiến ta choáng ngợp nhưng lại thân thuộc đến bất ngờ. Tất cả những nhỏ nhặt ấy, nghiêm nhiên khiến lòng con người ta an ổn lại.

Tuy xuất thân của Dương không hề nghèo nàn, nhưng cô ấy luôn sống một cuộc sống thoải mái tự do với chính những thứ Dương có. Vậy nên, bầu không khí “dễ thở” là điều kiện tiên quyết để Dương tồn tại. Cô ấy yêu Khánh, nhưng không có nghĩa cô ấy phải chấp nhận thay đổi hoàn toàn bản thân mình. Và bây giờ, Thanh tin rằng Khánh sẽ cho cô ấy bầu trời mà Dương mong muốn.

Xe của Khánh đưa Sương và Dương trở về đã đi khuất, bàn tay Thanh được một bàn tay ấm áp đan vào thật chặt chẽ. Gió thu khiến giọng anh đều đều hòa quyện với hương hoa sữa nồng đậm:

- Ba mẹ Khánh rất bình dị, em không cần lo lắng.

Siết chặt hơn bàn tay Duy, Thanh bước lên chiếc bóng đổ dài của anh, cô nói:

- Em biết, hai bác ấy rất tốt.

Thanh cảm nhận được Duy đang hít thở vài hơi, sau đó giọng mới thản nhiên trở lại:

- Lúc chỉ còn anh ở lại nơi này, chính là Khánh và ba mẹ cậu ấy, đã giúp anh có chỗ dựa vững chắc. Cô chú ấy không ngại giúp cho anh một nền tảng vững chắc để có ngày hôm nay.

Dùng bước dưới gốc cây hoa sữa với đầy những cánh hoa trắng muốt nhỏ nhỏ vương trên mặt đất, đặt túi lên chiếc ghế đá, hai tay anh nắm lấy hai tay Thanh, cẩn trọng nói tiếp:

- Cô chú ấy từng nói, nếu sau này anh kết hôn, cô chú ấy sẽ ngồi ở vị trí ba mẹ anh để nói chuyện người lớn. Tình cảm như thế, anh rất trân trọng.

Thanh nhìn sâu vào đôi mắt anh, từ tốn gật đầu rất nhu thuận:

- Em hiểu.

Ngược với đèn cao áp đang trải thứ ánh sáng vàng chói mắt, là nụ cười hiền hòa tử tế của Duy, anh muốn ôm cô gái trước mặt vào lòng nhưng biết cô vẫn còn dè dặt, liền nói:

- Đừng lãng tránh anh, được không?

Im lặng là việc duy nhất Thanh có thể làm bây giờ, cô không biết nên trả lời anh như thế nào mới đủ hợp lý. Đến cả phút sau, Thanh nhẹ giọng:

- Khi nào rảnh, chúng ta đi gặp Hải được không?

- Tất nhiên rồi, chắc chắn nó rất muốn gặp em đấy.

Ngừng một lúc, Duy ôm lấy Thanh vào vòng tay mình như ước nguyện. Cảm anh vẫn tựa nơi đình đầu cô, yêu thương nói:

- Xin lỗi, đã cản trở hai người gặp nhau lâu đến thế.

Thanh không biết rằng, chính Duy phải là người cảm ơn Thanh, cảm ơn vì khoảng thời gian đó có cô mà Hải đã không phải chịu đựng sự cô đơn. Trong lúc anh âm thầm gây dựng sự nghiệp, thì Hải chọn cách trực tiếp đối đầu, nên hai anh em bất đồng quan điểm là điều không tránh khỏi. Sau đó Duy thường đi qua Nhật để lấy phụ kiện về cho gara của mình, nhiều lúc gọi điện thoại đường dài đều nghe Hải nhắc tới một cô gái nào đó. Nhưng Duy đã không thực sự lắng nghe để nhớ được những lời Hải nói, anh chỉ biết cô gái ấy là người chiếm trọn cảm tình của Hải. Đến bây giờ, anh không muốn tìm hiểu thứ tình cảm giữa Hải và Thanh, là tình yêu đơn phương của Hải, hay chỉ là tình anh em tốt đẹp như Thanh luôn cảm thấy. Anh chỉ biết giữa Hải và Thanh, là thứ tình cảm vượt lên cả ranh giới của sự sống và cái chết. Đó là điều cần được trân trọng hơn bất cứ thứ gì.

*

Gió heo may thổi lại mang theo những bông bèo công anh trắng muốt, nhẹ bẫng. Thanh mặc một bộ đồ đen đơn giản, lặng lẽ trước di ảnh của Hải đang tươi cười giống như lúc anh còn tại thế. Cúi đầu trước hai ngôi mộ bên cạnh như để chào hỏi, sau đó Thanh đặt bó hoa xuống mộ Hải. Cánh tay thanh mảnh quyền luyến chẳng muốn rời khỏi, cô cười cười nhỏ giọng nói:

- Đã lâu không gặp. Anh!

Một trận gió ào qua, tiếp tục đưa đợt bèo công anh mỏng manh chập chóp giữa không trung. Thanh nắm lấy một bông bèo công anh xinh đẹp, môi hồng kéo lên nhẹ nhàng tạo thành một nụ cười duyên dáng. Cô nghiêng đầu nhìn vào tấm ảnh người con trai thật trẻ trung đầy sức sống:

- Anh! Lần ấy vội vàng quá, thậm chí mình còn chưa chính thức chào nhau nữa. Mấy năm rồi, anh thấy em có thay đổi gì không? Chắc chắn là có rồi nhỉ, em không còn bông bột như hôm ấy nữa. Cũng không thường xuyên khóc nháo, hay phụ thuộc vào ai nữa.

Thanh dừng lại một chút, như để tự nói với lòng mình, chẳng qua khi Hải ra đi, cô bỗng dung tự phong bế bản thân. Và cũng chẳng có ai nguyện ý cho cô nháo loạn như Hải nữa, cho đến khi Duy xuất hiện.

- Em và Phong đã tìm anh rất lâu, nhưng Duy giấu anh kỹ quá, chúng em chẳng thể tìm nổi. Nhưng cũng may, anh được anh ấy chăm sóc thật tốt, còn ở chung cùng ba mẹ mình nữa, ít ra cũng sẽ đỡ lẻ loi hơn phải không?

Nói đến đây, Thanh liền quay chéo người sang phía phần mộ của ba mẹ Hải, cúi gập người chín mươi độ, rồi mới đứng thẳng người dậy, đồng dạng nói:

- Chào hai bác, cháu chính là người nợ con trai hai bác một mạng. Anh ấy rất dũng cảm, trong lòng cháu anh ấy chính là anh hùng, là người mà cháu tôn trọng nhất ạ. Xin lỗi vì cháu mà anh ấy đã ra đi quá sớm như vậy.

Lại cúi người thêm lần nữa, sau đó Thanh mới quay sang Hải, nói tiếp:

- Em đã không biết người anh hay nhắc tới chính là Duy đấy. Anh nói đúng, anh ấy rất tuyệt vời.

Hơi cúi đầu một chút, tần ngần nhìn mũi giày đen của mình Thanh lại hơi áp úng:

- Có thể đừng trách em được không, bởi anh ấy tuyệt vời như vậy, em không thể tránh khỏi việc yêu anh ấy. Phong và em đã kết thúc rồi. Em đã muốn dùng cả tình yêu của anh nữa, để yêu Phong, nhưng chúng em không thể ở bên nhau được. Anh biết đấy...

Di ảnh của Hải nhòe dần, theo dòng nước mắt của Thanh đồng nhất với kí ức bốn năm trước, khi Hải vẫn còn tồn tại và Thanh chỉ là một cô gái nông nổi bồng bột trước anh. Cô còn nhớ rõ buổi xế chiều tháng chín năm đó, Hải và Phong đang trong căn phòng sinh tử ấy uống rượu và nói chuyện tâm phào. Thanh điên cuồng chẳng chút nề nang xộc tới, thẳng tay hất cả ly rượu ngoại vào mặt anh. Hành động lỗ mãng đến nỗi cả Phong cũng phải nhảy dựng lên quát vào mặt hỏi cô có điên không.

Đúng vậy, Thanh điên rồi, điên rồi nên mới tin có người tình nguyện tốt với mình vô điều kiện như vậy. Đêm đêm đem đồ ăn tới cho cô, tạo hẳn cho cô một không gian để bản thân thoải mái gặm nhấm nỗi buồn, cùng cô vừa chạy quanh hồ Tây vừa mắng chửi Phong không tiếc lời giúp cô xả xì trét. Nhưng đến cuối cùng thì sao, hóa ra lại chỉ thêm một người nữa vào danh sách dầy vò cô mà thôi.

Cuộn băng kí ức rõ nét đến mức khiến Thanh không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì xung quanh nữa. Chỉ nhớ bản thân mình thật mạnh mẽ đẩy Phong ra ngoài và chốt cửa phòng, sau đó nhào lại phía anh mà đầm đã tới tấp. Cho dù đến cuối cùng người thờ không ra hơi lại chính là cô đây, nhưng không sao... thấy anh đứng yên cho mình nháo loạn, cũng đã đời lắm.

“Đồ tồi, anh định lừa tôi đến khi nào hả?”

Hải điều hòa lại nhịp thở của mình, thậm chí còn bình tĩnh bóc khăn ướt lau mồ hôi trên trán Thanh. Vậy đấy, đồ khốn nạn này dù bị cô mắng đến đen mặt thì vẫn cứ có cách nhẹ nhàng khiến cô phải điên người lên mới chịu được.

“Em cho rằng anh lừa em điều gì? Há?”

“Anh còn muốn tôi phải nói ra nữa à?”

“Anh không nói với em, chứ anh đâu có lừa dối em là yêu cô này cô kia”

“Vậy anh tiếp cận tôi có mục đích gì? Từng ấy thời gian bỏ ra cho tôi, thật chỉ muốn làm anh trai tôi thôi hả?”

“Nếu anh nói thật sự như vậy, em sẽ tin sao?”

“Anh thấy tôi giống con ngớ ngẩn lắm à? Bị người ta đá một cái, còn vui vẻ chạy lại cho người ta đá cái thứ hai sao?”

“Em không phải như vậy à? Vẫn ngày ngày chạy lại cho Phong đá đấy thôi”

Thanh hùng hổ liếc anh một cái, đã khốn nạn còn giả mồm... anh ta thì không ngày nào cũng tới đây nói chuyện tâm phào với Phong để tự dằn vặt mình chốc? Tuy đúng là Thanh có đủ dũng khí đánh đấm trên người Hải, thì cũng không đủ mãnh lực nói ra những lời ‘sát thương’ quá kinh khủng ấy. Đó dường như vẫn là điều tối kỵ giữa hai người. Còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, thì bất ngờ chuông báo cháy rung lên vang dội. Khí ga và khói kèm theo mùi cháy khét lan tỏa khiến không gian trở nên đặc quánh đáng sợ. Ngoài cửa là những tiếng đập dữ dội, anh vội vàng kéo tay Thanh định mở chốt cửa nhưng lại không thể. Hình như cánh cửa đã kẹt cứng chặn đứng tất cả đường lui... Thanh hoảng loạn níu chặt lấy tay Hải, giọng nói run cầm cập:

“Anh... em không muốn chết chung với anh đâu.”

“Nói lung tung, gọn ra cho anh phá cửa.”

Anh đập đập điên cuồng, thậm chí dùng tới cả vài chiếc ghế và bình cứu hỏa trong phòng mà cánh cửa vẫn im lìm khiến lòng người ta bất lực. Tiếng phá cửa từ bên ngoài dội lại khiến Thanh vừa mừng vừa sợ. Cô che miệng ho dữ dội bởi không gian đã mùi mật mờ ảo toàn khói. Phòng tầng hai quá kín, lại không có cửa thoát hiểm khiến anh chỉ có thể dùng những chai nước suối đồ đầy chiếc sơ mi ngăn tay xám mầu trùn lên đầu Thanh, và dùng chiếc áo thun trắng ẩm nước của mình bịt vào mũi Thanh. Anh gấp gáp nói:

“Chỉ một chút nữa là mở được cửa rồi, em phải cố gắng lên.”

Thanh gật lấy gật để, mắt lúc mờ lúc nhắm và ho liên tục. Như hưởng ứng lời động viên của anh, cánh cửa bật mở làm hai người gọi vàng đánh mắt nhìn nhau gật đầu. Phong và một vài người chạy vào lôi anh và Thanh ra. Cô chấp chớn nhìn thấy Phong còn lo vài việc khác, chỉ có anh là gấp gáp ôm cô chạy ra ngoài. Xuống tới tầng một, lửa đã lan rộng, Thanh loáng thoáng nghe thấy anh đẩy Phong ra trước:

- Cậu mau chạy ra ngoài đi gọi xe cứu thương nhanh lên.

Phong còn lừng khờ suy nghĩ, thoáng nhìn qua Thanh trên tay anh rồi gật đầu nhanh chóng ra ngoài. Hải vẫn ôm Thanh vững vàng đi trong khói lửa mù mịt, nhưng khi bước qua dàn âm thanh hoành tráng của quán bar, anh đã mắc chân vào dây điện nên nhanh chóng dứt khoát hất Thanh ra xa, một mình chịu cả dàn âm thanh nặng nề đó. Cơ thể đau đớn vì phải tiếp xúc mạnh mẽ với nền đá hoa cương, nhưng lại chẳng thể địch nổi sự chịu đựng trong đôi mắt anh... đôi mắt sâu thẳm ấy thật giống một ánh nhìn quen thuộc nào kia. Hải nói với cô rất điềm nhiên nhưng lại có vẻ lộn xộn:

“Anh quan tâm em, thật sự là từ đáy lòng đấy. Đừng có nghĩ tới việc lôi anh ra khỏi cái đồng này. Tốt nhất kiếm người nào đủ sức làm việc đó lại đây giúp anh đi. Nhanh lên.”

Thanh vừa khóc vừa gật đầu, nhìn anh bị vùi thê thảm dưới dàn âm thanh khổng lồ màu đen, như chính bóng tối hiện giờ của khung cảnh này. Đầu vẫn trùn áo anh, mũi vẫn được vùi lấp nơi áo anh, chặn cả nước mắt dàn dụa đang trào ra không ngừng nghỉ. Thanh gật đầu lia lịa, gắng sức đứng lên tấp tễnh lê chân ra ngoài. Anh lại nói với theo, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng nhưng đặc biệt rõ ràng giữa không gian huyền ảo:

“Nhớ lấy, sống cho thật tốt bởi vì... em nợ anh... chính là một mạng.”

Thanh đã vứt cả chiếc áo thun của anh đi, vừa khóc lóc vừa chạy lại cầm lấy bàn tay còn mấy ngón tay hơi cử động được hung hăng kéo về phía mình.

“Em không muốn mắc nợ anh, cùng lắm là mình chết chung cho rồi, sống mà nợ nần cả đời thì em cũng chết sớm thôi”

Anh bắt lực thờ dài nhìn Thanh đang nổi điên ăn vạ:

“Em tính hành hạ anh đến bao giờ đây? Không thấy anh bị mấy tấn đè lên người à mà còn lòi kéo nữa? Mau đi ra, tìm ai giúp anh là được rồi.

“Em còn muốn có người cho em ăn vạ, còn muốn có người cho em không nhèo... xin anh đấy...”

Thanh cúi đầu hít mũi một cái lại một tràng dài tiếng ho của cả hai người khiến anh sốt ruột hơn, dường như gấp gấp muốn tống cô ra ngoài:

“Xin em thì có, nhanh mau ra ngoài gọi người lại giúp anh đi.”

Thanh lau nước mắt gạt đầu rồi lại lê ra phía ngoài cửa. Lửa càng lúc càng lớn, mùi cháy khét lẹt khiến cô không thể thở nổi, khi đã đuối sức lắm rồi Thanh bỗng nhìn thấy Phong đang gấp rút chạy lại. Cô vui mừng như nhìn thấy thứ ánh sáng duy nhất của cuộc đời mình giữa màn đêm tối tăm này, giọng nói vội vàng, ngắt quãng:

“Anh mau vào đi... anh ấy... bị dàn âm thanh đè lên người rồi, mau vào... giúp anh ấy đi...”

Phong gạt đầu chạy nhanh về phía ngọn lửa đang lan dần. Thứ sức mạnh nào đó thôi thúc Thanh phải chạy về phía hai người đàn ông mà cô cho rằng họ quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Một người cô yêu và một người hiểu được tất cả nỗi đau trong lòng cô. Khi Thanh nhìn thấy Phong đang cố sức đẩy một chiếc loa thùng ra khỏi người Hải, thì cô gấp đến độ trong lòng còn nóng hơn cả ngọn lửa bên cạnh. Phía xa có những bước chân dồn dập, chắc là đội cứu hộ đã tới hành lang rồi, cô lên anh... chúng ta sẽ cùng nhau thoát ra. Thanh lê lại gần nơi anh, cô biết sức mình chẳng thể làm gì, ngoài việc nắm lấy bàn tay anh không buông. Cô cảm nhận được ánh nhìn của Phong lướt qua nơi bàn tay của hai người, sau đó Hải cười bắt lực nói với Phong:

“Không cần suy nghĩ nhiều, người anh yêu không phải cô ấy.”

Phong không nói năng gì, tiếp tục đẩy thêm chiếc loa nữa, nhưng tình hình không khả quan lắm. Phong bắt đầu thấy đường điện chính là thứ nguy hiểm nhất hiện giờ, mắt Phong bắt đầu quan sát khắp nơi, chưa nghĩ ra cách gì thì Hải đã lường trước mọi việc, đẩy Thanh ra và nói:

“Mau đưa cô ấy ra khỏi đây. Nhanh...”

Cả Phong và Thanh khi ấy đều đồng thanh gọi một tiếng “anh”, chỉ khác là giọng Phong bình tĩnh bao nhiêu thì giọng Thanh run rẩy bấy nhiêu.

“Ra đi, đội cứu hộ tới thì cũng đưa hai người ra thôi.”

Phong còn lừng khờ không biết làm sao thì Thanh đã khóc văng lên, anh cứng cỏi ra lệnh:

“Cậu biết rõ nếu còn ở lại sẽ thế nào mà, nhanh lên cô ấy ra ngoài.”

Thanh định lao tới chỗ anh thì Phong đã ôm ngang người Thanh vác lên vai, mặc Thanh vừa đuối sức, vừa gào thét đánh đấm lưng mình. Phong nhìn Hải bắt lực cúi đầu:

“Xin lỗi anh...”

“Đừng bắt nạt cô ấy nữa, nếu không sẽ có ngày cậu phải hối hận đấy. Đi đi”

Lửa lan rộng tới chỗ anh nằm, từng đợt ánh sáng lóe lên như chớp điện, anh nhắm mắt lại hét lên lần nữa:

“Đi ngay.”

Thanh cảm nhận được thân hình Phong run lên một cái sau đó cô nhìn thấy gót giày màu nâu của Phong lùi dần. Chỉ đến khi Phong quay người ra hướng hành lang dài hun hút, Thanh mới có thể nhìn được anh, chạm vào ánh mắt vừa đau đớn lại vừa an nhiên của anh. Nhìn thấy vừa lúc ngọn lửa chưa cháy đến, cả dàn âm thanh lóe sáng lên giống chùm pháo hoa rực rỡ. Ngọn lửa bùng lên, chính thức chôn vùi niềm hi vọng mong manh nhất, một tượng đài hi vọng trong lòng cô chưa kịp sống dậy thì đã vĩnh viễn bị vùi lấp trong biển lửa...

Những lời tâm tình của Thanh hòa lẫn với tiếng gió vi vu vọng lại, nhưng Duy chẳng thể nghe được gì. Anh đứng từ xa nhìn về phía cô gái nhỏ đang thủ thủ cùng em trai mình, đôi vai gầy khẽ rung lên rồi lại bình lặng, cánh tay nhỏ đưa lên lau đi vài giọt nước mắt lấp lánh trong suốt. Giữa cơn mưa bão công anh trắng muốt Thanh như một điểm khác biệt duy nhất bởi sự cứng cáp đến đáng thương. Bức tranh ma mị này khiến anh không thể rời mắt nổi. Sau hôm nay có thể mọi chuyện sẽ được giải quyết, hoặc vẫn duy trì tình trạng như hiện tại. Nhưng ít ra họ đã gặp được nhau nhẹ nhàng như vậy.

Nhìn Thanh đang chạm nhẹ vào nụ cười tươi tắn của Hải, Duy không cảm lòng nổi mà tiến lại ngay phía sau lưng cô. Anh cho rằng Thanh đang chìm vào dòng cảm xúc riêng, sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của mình. Nhưng không, bởi giọng cô rất điềm tĩnh, chuẩn mực nhẹ nhàng chạm vào thính giác anh:

- Ngày hôm đó, vì phát hiện Hải giấu em bí mật rất to lớn. Em đã xông vào phòng mà Hải và Phong đang uống rượu tán gẫu. Giống như phát điên lao vào đánh anh ấy tới tấp. Vậy mà anh ấy chỉ trưng ra khuôn mặt ngầu ngầu đáng ghét.

Ngón tay trắng nhỏ của Thanh vẫn lướt qua tấm hình của Hải, cô cũng chẳng buồn quay lại xem Duy có thật sự đang lắng nghe hay không, vẫn đều giọng kể tiếp:

- Thậm chí em còn tổng Phong ra ngoài, chốt cửa lại để hai mặt một lời với anh ấy. Hải hỏi em anh ấy làm gì mà em phát điên lên thế, em tự biết mình đuối lý, bởi anh ấy không nói chứ đâu phải nói dối gì em. Nhưng anh biết đấy, khi mình được nhận một thứ tình cảm quá nhiều, sẽ càng cảm thấy bất an nếu thiếu tin tưởng. Và em đã định hình rằng Hải tiếp cận em thật ra là có mục đích. Ngu ngốc vậy đấy, một đứa như em, anh ấy lại cần lợi dụng để làm gì cơ chứ.

Thanh khẽ cười cười, hạ cánh tay mình xuống, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi di ảnh Hải:

- Anh ấy hỏi “nếu anh bảo thật lòng bên cạnh em, em có tin không”. Lúc ấy em đã hồ đồ quên mất, sẽ chẳng ai tạo cho em riêng một không gian thoải mái khóc, chẳng ai cố tình dậy sớm lời em dậy đi thể dục để nâng cao sức khỏe, chẳng ai cùng em uống bia mắng chửi Phong hết lời. Em quên mất rằng anh ấy đã cố em chạy tới phòng cấp cứu khi em bị ngộ độc thực phẩm, quên mất rằng anh ấy chịu ngồi cả mấy tiếng đồng hồ nghe em hét hò ka ra ô kê giống như một đứa khủng. Em thật sự đã quên hết.

Cô xoay người lại, nhìn vào ánh mắt phẳng lặng của Duy tiếp tục:

- Lúc còi báo cháy vang lên, em sợ hãi ôm tay Hải nói không muốn chết chung với anh ấy. Cánh cửa em đóng lại đã không thể mở ra, dù anh ấy có làm bất cứ điều gì nó vẫn yên tĩnh như vậy. Không gian chỉ còn lại nỗi sợ hãi của em, sự điềm tĩnh của Hải, và mùi cháy khét ngạt thở.

Thanh dừng một chút, giọng đã nghẹn lại nhưng vẫn cố gắng hít thở để nói:

- Mặc dù gánh chịu ngàn đau đớn, anh ấy vẫn cười, dặn em phải sống cho tốt.

Tiếng nấc của Thanh làm nghẹn lại tất cả mọi cảm xúc của cả hai người giữa khung cảnh lặng mịt. Duy thờ dãi ôm Thanh vào, để mặc cô khóc thật nhiều, tiếng nói ngắt quãng của Thanh vang lên nhưng anh đã chẳng còn để tâm nữa:

- Được rồi, đừng nói nữa...

Duy vuốt vuốt mái tóc Thanh, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt nụ cười rạng rỡ của Hải. Anh biết Hải ra đi rất đau đớn, khi nhận lại thi thể Hải, đã chẳng còn hình thù gì. Chỉ là một khối than đen sì vô cảm, Duy vốn không tin đó là Hải, nhưng tờ xét nghiệm AND đã chứng minh sự thật mãi không thể thay đổi. Anh yên tĩnh đưa Hải về, bằng thực lực của Khánh phong tỏa tất cả thông tin, để Hải thật yên ổn bên cạnh ba mẹ anh. Và anh đã không biết còn một cô gái đau khổ như vậy bởi sự ra đi của Hải.

Gục vào vai Duy, Thanh bỗng nhiên muốn khóc một trận cho thỏa những tích tụ mấy năm qua. Cho thỏa thời gian lặng lẽ vì không tìm được Hải, vì dằn vặt bởi sự ra đi của anh. Khóc để xóa sạch hình ảnh ngọn lửa điên cuồng gặm nhấm linh hồn anh, để quên hết sự ra đi thống khổ đó. Chỉ giữ lại nguyên vẹn nụ cười và nhiệt huyết cùng năng lượng sống của anh... Tiếng nấc nghẹn ngào cùng giọng nói thanh thoát đã hoàn toàn lạc hẳn chẳng ra bất cứ giọng điệu gì vương vấn bên tai Duy:

- Thật xin lỗi, nếu không phải tại em, anh ấy cũng chẳng vương vãi đến mức bỏ mạng như vậy.

*

Tiếng nhạc xập xình trong quán Bar làm không khí nóng dần lên, Thanh chống cằm ánh mắt lơ đãng nhìn Dương và Khánh đang đuổi nhau chạy vòng tròn kia mà cảm thán:

- Cái đứa vừa chạy vừa hét, cười ngây ngây kia là Trần Ánh Dương, bạn của em mười mấy năm phải không?

Duy gật đầu giọng nói đồng cảm không kém:

- Còn cái tên đàn ông vừa đuổi theo, vừa hét vừa cười kia... Hình như là thằng bạn chí cốt của anh.

Đúng là sức mạnh của tình yêu, nó khiến cho những con người vốn không chút cảm xúc, bỗng nhiên có đầy đủ “hỉ nộ ái ố” mà thậm chí, còn viết chi chít trên mặt ấy chứ. Thanh đánh mắt nhìn sang phía Sương và Phong đang hí húi nói chuyện gì đó trong góc phòng, khuôn mặt bỗng chốc ẩn hiện vài tia bất đắc dĩ. Hai người này, khi thì Sương đi lạc, lúc lại đến Phong đi nhầm. Bản chất họ không thuộc về nhau, hay thực sự không giành cho nhau vậy?

Đèn chớp bỗng nhiên bị tắt đi, ánh sáng neon nhàn nhạt soi rõ ánh mắt Thanh đang tần ngần dừng lại ở hình ảnh tĩnh lặng của Phong và Sương. Nét cô liêu trên mặt Thanh là sao? Cô ấy còn quyến luyến Phong phải không? Duy chẳng thể biết được Thanh đang suy nghĩ gì, anh vốn cho rằng khi giải quyết được chuyện của Hải, cô ấy sẽ lại bên cạnh anh như trước đây. Nhưng với Duy cô vẫn giữ một khoảng cách nhất định, không phải xa cách cũng không quá gần gũi. Tất cả lại như một trò chơi bắt buộc anh vận hành hết tất cả nơ ron thần kinh vẫn chẳng hiểu nổi. Duy lặng lẽ đi về phía chiếc piano đặt nơi góc phòng, hình như chiếc đàn này là Phong sắm riêng cho Dương thi đàn. Không một chút khác khí, Duy ngồi vào ghế, mở nắp đàn lên ấn “tĩnh tĩnh” hai nốt. Sau khi đã thu hút sự chú ý của mọi người rồi, Duy mới gõ nhẹ vào mic mấy cái, nụ cười sâu lắng tô đậm khuôn mặt ưu tú dưới ánh sáng mờ nhạt:

- Các bạn, hôm nay Khánh mời khách ra mắt bạn gái. Cho tôi chúc mừng cậu ta cái, dù chả biết lâu bền hay không nhưng tôi hi vọng là bền lâu, nếu

không tôi vừa xuống khỏi bậc liềm bị cậu ta xách cổ ném ra ngoài mất.

Cả căn phòng đông đúc tràn ngập tiếng cười và huyết sắc hường ứng. Những người ở đây đều là bạn bè nhiều năm của Khánh và Duy, ai cũng biết mối quan hệ thân thiết của hai anh chàng này tới đâu. Có người còn hét lên đùa cợt:

- Sao thế Duy, ông không đành lòng gả Khánh ra ngoài à?

Mọi người lại ồ lên rộn ràng, tiếng Khánh vui vẻ vọng lại từ góc phòng:

- Xuống đi, ông định phá nát tiệc ra mắt của tôi đây hả?

Duy bật cười lắc đầu, cúi người một chút về phía mic giọng bình thản tiếp:

- Cậu ta kiếm được nhiều tiền lắm, mọi người cố gắng uống nhiều, nhờ đâu bao tử hay gì lại tới chỗ cậu ta kiểm tra sức khỏe. Còn tôi, nhân cơ hội cậu ta tốn tiền, muốn nương theo chiều gió, trong không khí lãng mạn như thế này tặng cô gái của tôi một bài hát.

Lại một tràng tiếng huyết sắc reo chọc:

- Cô nào đây Duy, chỉ đích danh xem nào.

Anh không nói gì, hai bàn tay nhanh chóng ổn định trên những phím đàn, trầm ngâm ấn xuống. ...

Ai đó đã nói âm nhạc là thứ điều khiển cảm giác dễ dàng và triệt để nhất, hiện tại Thanh đã nhận ra điều đó một cách rõ ràng. Cô không thể nào liên hệ được anh chàng làm lem dầu mỡ đi vòng quanh mấy chiếc mô tô hầm hố, hoặc chàng trai đầy nhiệt huyết cầm cây ghi ta bên bờ biển, với người đàn ông ưu nhã đang lướt những ngón tay thon dài trên phím đàn dương cầm phía kia. Ánh sáng nhẹ nhàng từ sân khấu hắt lại, phản chiếu một cách nhợt nhạt lên thân hình Duy, khí chất điềm đạm chừng chạc, khuôn mặt anh rất nghiêm túc, đôi mắt nhắm lại như chìm đắm vào thứ âm nhạc tinh tế do mình tạo ra ấy. Cảm xúc phiêu bồng, giọng nam trầm ấm ngân lên: (More than words)

Saying 'I love you'

Is not the words

I want to hear from you

It's not that I want you

Not to say

But if you only knew

How easy

It would be to

Show me how you feel

More than words

Is all you have to do

To make it real

Then you wouldn't

Have to say

That you love me

'Cause I'd already know

What would you do

If my heart was torn in two

More than words

To show you feel

That your love
For me is real
What would you say
If I took those words away
Then you couldn't
Make things new
Just by saying
I love you
Just more than words
Is more than
What you say is the things you do
Now that I have tried to
Talk to you
And make you understand
All you hav to do
Is close your eyes
And just reach out your hand
And touch me
Hold me close
Don't ever let me go
More than words
Is all I ever
Needed you to show
Then you wouldn't
Have to say
That you love me
'Cause I'd already know
What would you d
If my heart
Was torn in two
More than words
To show you feel
That you love
For me is real

What would you say

If I took

Those words away

Then you couldn't make things new

Just by saying

I love you!

- Sao anh ấy biết Thanh thích bài này vậy?

Giọng Dương thì thầm vang lên như sợ mình chỉ hơi to tiếng, liền phá ngang xúc cảm tuyệt vời hiện tại, Khánh cũng thuận theo ý cô thì thầm thì theo:

- Anh làm sao biết. Thanh thích bài này à?

Dương gật đầu một cái, mắt vẫn hướng về phía Duy đang say mê phía sân khấu:

- Phải, nhưng là bản Changmin cầm ghi ta hát live ấy.

Khánh nhíu mày thắc mắc:

- Changmin là ai?

- Là thần tượng Hàn Quốc, có nói anh cũng không biết đâu.

Giọng nói có vẻ không tình nguyện, hơi thờ của Khánh sát gần lại làm Dương hơi né tránh:

- Anh đảm bảo, sau hôm nay, anh chàng Changmin gì đó và cả cây ghi ta huyền thoại ấy chắc chắn bị soán ngôi không thương tiếc.

Dương vừa gật đầu hưởng ứng vừa nói:

- Chuẩn chuẩn, ôi trời ơi sao có thể hay như vậy chứ. Thật muốn song ca cùng anh ấy một bản quá đi mất.

Khánh bất mãn hươu hươu tay qua trước mắt Thanh lại bị cô gạt bỏ không thương tiếc. Vừa lúc Khánh đen mặt nhìn về phía Duy, cũng là lúc bài hát kết thúc. Cả căn phòng dường như vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc mà Duy mang lại, Dương thăm dò nhìn sang thấy có vẻ Thanh cũng thế. Ánh mắt cô ấy vẫn nhìn về phía Duy một cách tự nhiên, nhưng lại vô thức toát ra sự mê đắm cuồng nhiệt. Chắc Thanh cũng không hề hay biết, dáng vẻ vắt chéo chân ngồi tựa vào quầy bar, tay cầm ly rượu vàng vàng hơi lắc lư và khuôn mặt ánh lên niềm thích thú của mình hiện tại mang theo bao nhiêu mỉa mai. Trộm nhìn sang Duy, chắc chắn anh quá rõ tình hình nên mới có điệu cười tủm tỉm lại “đều đều” thế kia. Dương đá chân Khánh hỏi:

- Thực ra Duy làm nghề gì vậy?

Khánh hí hóp mắt cười nhìn khuôn mặt đề phòng của Dương:

- Em lo lắng à, yên tâm anh bảo đảm cho cậu ta. Đủ tin tưởng chứ.

Dương nhìn lướt một lượt Khánh từ trên xuống dưới, ánh mắt không giấu nổi sự suy tư đánh tan chút tự trọng cuối cùng của Khánh. Anh đành xuống nước giả vờ hỏi:

- Em nghĩ đôi đó sẽ thế nào?

Dương phóng khoáng uống trọn ly rượu, tay vỗ lên vai Khánh giống như “chiến hữu”, ánh mắt mập mờ nói:

- Yên tâm đi. Người hợp thành một tổ. Bạn bè anh cũng giống anh, gặp những người như em, tự khắc sẽ biết đủ thứ mùi vị thôi. Đừng lo!

Khánh gật gù nhìn Dương tán thưởng thật sâu sắc, thì thầm điều gì đó khiến Dương cười rộ lên xinh đẹp. Anh nhìn lướt qua phía Thanh bên kia cũng đang ghé tai Duy nói điều gì đó, mà khiến anh như thể “đứng hình”. Khuôn mặt đẹp trai ngơ ngác như đón nhận tin tức gì hãi hùng lắm. Dương thấy Thanh xuống khỏi ghế quầy bar, chiếc đầm dài màu xanh nhạt rung động theo từng bước đi của cô gái mang dáng vẻ mỏng manh nhưng khí chất rất hiên ngang, sẵn sàng “gặp ma diệt ma”. Nụ cười trên môi càng rõ nét hơn nữa, liệu có phải cô ấy thật sự làm như lời mình đã nói khi ở Đà Lạt?

Tiếng nhạc xập xình lung bùng quay trở lại thính giác Duy, cô ấy vừa nói gì nhỉ?

- Em từng hỏi Sương và Dương rằng có nên nói hết mọi chuyện với anh. Sau đó lập tức không chế ép anh ở bên cạnh em không được một giây suy nghĩ hay không. Hai đứa đều nói đó là ý kiến cực tốt.

Ngừng một lúc Thanh lại tiếp tục bằng chất giọng thờ thệ pha chút mỉa mai nhưng rất dứt khoát.

- Em không đồng ý việc anh tiếp tục theo đuổi em đâu. Được theo đuổi nhiều quá rồi, hay là bây giờ cho em chút cảm giác lạ đi. Để em theo đuổi anh một thời gian xem sao. Nhì!

Duy nhìn theo bóng dáng chiếc đầm xanh thướt tha đang tiến dần ra phía cửa. Ánh sáng nhập nhòa dội lại lộ ra phần lưng nhỏ xinh trắng nõn hấp dẫn ánh nhìn mà hốt hoảng. Lột ngay chiếc áo vét trên người ra mà chạy với theo to tiếng:

- Nếu thật sự có ý định theo đuổi anh, thì mau mặc áo này vào đã.

Chiếc áo vét mỏng nhanh chóng được trùm lên vai Thanh, che đi phần da thịt bất mát. Ánh nhìn thích thú nghiền ngẫm khuôn mặt sa sầm của Duy, anh trầm giọng nói:

- Em thích cảm giác lạ còn gì. Chẳng lẽ em muốn chưa theo đuổi mà anh đã đổ hả? Đi về nào.

Duy mạnh mẽ kéo lấy bàn tay đang giữ cổ áo vét của Thanh. Cô gái lấm chiều này, cuối cùng cũng chịu cho anh một lối đi rồi đây. Nhưng Thanh ở đằng sau còn mãi chìm trong những suy nghĩ táo bạo của bản thân, mà bỏ qua khuôn mặt bỗng trầm xuống. Khuôn miệng nam tính xuất ra một điệu cười đúng chất “đều đều” mà Dương đã từng cảm nhận được. Duy nháy mắt với Khánh một cái đồng thời nhớ lại mấy hôm rồi đã phải dày công chuẩn bị chiến thuật như thế nào.

*

- Ông cứ làm như tôi nói đi, kiểu gì cũng đưa được nàng về. Chuyện này ông cứ phải học tập tôi mới được.

Khánh âm trầm nhả ra từng từ với Duy đang nhúm mày.

- Ông mượn cớ để đưa Dương của ông về ra mắt thì nói thẳng đi, còn phải bày đặt nữa.

Không hề nao núng Khánh tiếp:

- Một mũi tên trúng vài đích ông còn không chịu nữa. Tôi nói nhá...

Thay đổi tư thế ngồi, giọng nói cũng có vẻ nhanh nhẹn hơn, đúng chuẩn của người làm ăn kinh doanh đang thương lượng chứ không phải của bác sĩ nội khoa khi thông báo bệnh tình nữa. Khánh nói:

- Ông theo Thanh sang tận Hàn Quốc rồi, chụp lên bao nhiêu hình như thế để làm gì, hả? Rửa ngay thành một album, mấy tập giấy nhớ tôi cho ông, lấy lau miệng hết rồi à? Mỗi một cái ảnh ông chú thích mấy dòng cảm xúc của ông vào, rồi vứt ở chỗ nào cô ấy dễ thấy ấy. Cả cái vụ đàn hát của ông nữa, lâu ngày không dùng đến quên rồi à? Ông phải biết tận dụng lợi thế chứ.

Duy trầm ngâm đáp lại:

- Vụ đàn hát thì tôi tính lâu rồi, chuẩn bị dùng đến. Nhưng còn album hình, chưa nghĩ tới luôn.

Khánh búng tay cái tách:

- Tôi đã nói mà, tôi còn chuẩn bị cho Dương cả một nhà treo toàn hình cô ấy kia kia, ông có mỗi cuốn album mà không làm được hả? Tôi là vì nghĩ đến chiều thức gấp sao giấy của ông có tác dụng, giúp tôi ôm được nàng nên giờ mới giúp lại thôi đấy.

Duy gật gù tiếp:

- Có qua có lại thôi, ông thông báo với ba mẹ ông chuẩn bị đón con dâu đi. Thanh ít được sống trong bầu không khí gia đình ấm áp. Phải cho cô ấy thấy một gia đình tràn ngập tiếng cười thì cô ấy mới rung động được. Sau đó thì tổ chức mời mấy thằng kia, ra mắt bạn gái luôn đi.

Khánh ngồi bật dậy nhanh nhẩu:

- Chi phí thì...

Không khách khí Duy trực tiếp ngắt lời, ngón tay trỏ đưa lên lắc lắc:

- Nô, nô, nô. Tôi chịu vé máy bay cho Suong về tham dự, còn chuyện ra mắt là người yêu ai người ấy tính. Nếu không thích kết hợp, chúng ta ai đi đường nấy. Tôi không ngại vì Thanh mà chuẩn bị hẳn một buổi đoàn hoang.

Khánh lườm Duy một cái cháy mặt, giọng kìm nén:

- Tôi bỏ công bỏ tiền lót đường cho ông mà còn giọng điệu ấy hả?

Duy cười ha ha vỗ vai Khánh:

- Chúng ta đôi bạn cùng tiến. Ông không nên tính toán với tôi như vậy.

Và rồi sau một buổi tối với bữa cơm gia đình ấm áp, vui vẻ ở nhà Khánh. Vừa làm Thanh rung cảm, lại yên tâm trao gửi Dương. Về đến nhà thì nhăm hai chiếc túi du lịch với nhau. Đương nhiên mở ra không chỉ có quần áo của Duy, bên trong còn hộp bút máy Thanh từng tặng Duy khi ở Nha Trang. Dòng chữ “Có duyên sẽ gặp. Có nợ sẽ tìm về. Dù yêu thương mới có thể bên nhau” khẽ khàng chạm vào tầm nhìn của Thanh. Giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thấm ướt một khoảng áo thun trắng của Duy được gấp gọn gàng trong túi. Chiếc canon đen nằm lặng lẽ trên cuốn album dày cộp, Thanh vô thức chạm vào khởi động máy. Bấm qua bấm lại cũng chỉ toàn hình ảnh và clip của riêng cô. Nụ cười mang theo sự đau lòng và áy náy xuất hiện trên khuôn mặt thất thần.

Tay Thanh chạm vào cuốn album nặng nhất túi đồ, mở ra liền bắt gặp hình ảnh cô đang ngồi ở ghế đá bên Hồ Xuân Hương mơ mộng, nhìn ra phía cây liễu thướt tha rủ mình thật yêu kiều, miêng giấy nhớ vàng vàng nhỏ dài với nét chữ cứng cáp “em đang nghĩ về anh phải không?”. Trang tiếp theo là Thanh đang nhắm mắt lại ngửi một bông hoa hồng trắng còn đang hàm tiêu thật e lệ, góc chụp hay ánh sáng đều là một vị trí tuyệt nhất để làm nên bức hình có tâm nhất, dòng chữ “My girl” khiến mũi Thanh cảm thấy chua xót.

Lật giở từng trang, từng trang đều là hình ảnh Thanh đang bung bê cả phê, đi chợ mua thức ăn, sáng sớm ra ban công đón bình minh, chiều chiều thu dọn quần áo, hay đang chăm chú tưới nước cho mấy chậu hoa xinh đẹp. Thậm chí còn cả một loạt hình ảnh cô đang dạo chơi trên đường phố Seoul. Có bức hình chụp Thanh và Dương mặc hanbok tung tăng trong phim trường. Còn có ba cô gái mặt bưng bưng khí thế hò hét cùng hội trẻ con, tay cầm đèn nháy bỏ hết cả khăn quàng rồi áo khoác hòa mình trong buổi concert của DBSK. Tất cả đều có những dòng nhắn gửi yêu thương bởi nét chữ cứng cáp không hoa mỹ ấy, duy chỉ một bức... Cô gái bỏ mình trong chiếc áo phao thật lớn màu xám, chiếc mũ len cùng màu làm rõ nét hơn làn da trắng, dù chỉ có ánh điện mờ nhạt phản chiếu lại, hơi thở buồn đau phảng phất xung quanh không gian rộng lớn và lạnh lẽo. Cô ấy mắt nhắm lại khiến hàng mi rủ xuống che đi cảm xúc của bản thân, giữa những đôi tình nhân đang ôm nhau hạnh phúc trên tháp Namsan huyền thoại, cô gái đơn độc trầm ngâm với chiếc khóa ghi duy nhất tên “Thanh”. Khuôn mặt xinh xắn lộ ra nụ cười hài lòng đến ngang trái. Có bức hình Thanh miết tay lên chiếc khóa như để chắc chắn điều gì đó, rồi mới quay người đi, sau đó chỉ còn lại tấm lưng khoác chiếc áo đồ sộ nhỏ dần. Thanh mỉm cười không hiểu người đàn ông ngốc nghếch này đã bấm máy bao nhiêu cái để thu được một chuỗi hành động của cô như vậy.

Nhưng nụ cười bỗng chốc đông cứng, không thể nhúc nhích nổi khi Thanh nhìn thấy bức hình cuối cùng của cuốn album. Hình ảnh ánh đèn nhiều màu sắc chiếu lại lấp lánh, làm nền cho chiếc khóa khắc tên “Duy”, được ngoặc vào chiếc khóa tên “Thanh” vốn rất đơn độc hiện ra thật rõ nét khiến cô rung động mãnh liệt. Nước mắt ngập ngừng này giờ chỉ trực chờ cơ hội để rơi xuống. Thanh đã biết người đàn ông ấy yêu mình... Nhưng chưa từng nghĩ anh cũng có thể yêu một cách lặng lẽ và âm thầm đến thế, tới mức tự động cô không thể thoát ra nỗi thứ tình yêu nhiều tư vị ấy. Có thể thời gian qua Thanh không đủ dũng cảm để bên cạnh Duy, nhưng anh chưa một giây nào từ bỏ tình yêu dành cho cô. Kể cả khi anh biết được thứ duyên phận đáng chết ấy. Vậy được rồi, họ có duyên mới gặp, cô nợ anh cô sẽ trả, hai người họ chắc chắn đã đủ yêu thương có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Cực Cả Vào Anh! (1)

- Mà thật sự nói là theo đuổi ông ấy hả?

Sương tròn mắt nhìn Thanh đang thành thạo cho nốt khay canh vào cặp lồng giữ ấm, tình bơ gạt đầu nói:

- Mà tự ăn đi nhé, tao mang cơm cho ông ấy đây.

Đàn người nhìn Thanh hí hửng cho cặp lồng vào trong bạch bóng hoa văn lờ lợt, nhanh chóng khuất sau cánh cửa. Sương vừa lắc đầu vừa chặc lưỡi:

- Đáng ra không nên ủng hộ nó. Ai gu... cảm giác sắp già con gái lớn ra ngoài.

Sau gần cả tuần suy nghĩ và lên kế hoạch, thay vì mang cơm sang nhà như Duy từng làm, Thanh quyết định đưa ra hẫng gara cho anh. Nếu Thanh nhớ không nhầm, trước đây Duy đã từng gợi ý cô điều đó rồi thì phải. Tính ra việc đến gara vừa cười vừa nói vui vẻ cùng ăn cơm với anh như thế này, thật tốt!

Cuối thu tiết trời đã hơi chuyển lạnh, nhưng vẫn là thứ không khí dễ chịu. Trời cao trong vắt đưa làn gió se se thổi tới mơn man trên da thịt thật nhẹ nhàng. Tâm trạng đang vui vẻ bùng bùng khí thế bỗng khựng lại bởi khung cảnh trước mắt. Mới sáng sớm người qua lại chưa nhiều, trước cửa gara sầm uất Thanh nhìn thấy cô ca sĩ Hồng Ngọc xinh đẹp. Mặc một chiếc đầm voan mỏng dài tay trông thật thanh thoát, không màng đến sự nổi tiếng của bản thân, đang tha thiết kéo tay Duy, nhưng anh lại chỉ bày ra một nụ cười khá nguy hiểm giống như đã hạ quyết tâm điều gì đó. Không phải do cô nên hai người mới trở mặt như vậy chứ? Hơn nữa, rõ ràng Duy có thể âm thầm theo cô như vậy, mà tại sao vẫn động lòng với người con gái khác? Vừa lúc Thanh đang ngẩn người nhìn vào bàn tay thon nhỏ trắng trẻo bầu vuu nơi cánh tay Duy, thì anh quay lại bắt gặp khuôn mặt bản thân của cô. Ánh mắt đang tối sầm bỗng nhiên vì thấy Thanh mà dịu dàng hẳn đi, anh gạt tay Hồng Ngọc ra, bước nhanh lại chỗ Thanh đang đứng giọng rất bình thản:

- Em tới sớm vậy? Vào ăn thôi nào.

Thanh nhìn lướt qua khuôn mặt xinh đẹp khẽ trầm, ánh mắt ngây ngẩn sụp xuống khiến người ta phải thương cảm. Ai đã nói con người luôn dễ dàng rung động trước cái đẹp nhỉ? Một người con gái “thoát tục” như thế, chính Thanh còn khó cưỡng lại chứ nói gì đến Duy. Nhìn Hồng Ngọc một bộ dạng nữ tính cực kì nhu thuận mang vẻ đẹp tinh tế trang nhã, lại nhìn mình mặc nguyên bộ thể thao xám màu đi đôi adidas khủng bố chạy tới đây, thậm chí son môi

còn chưa kịp bơi một lớp. Thanh có cảm giác như mình là mụ đi ghè trong truyền thuyết, đang nhẫn tâm chia cắt đôi tình nhân, ức hiếp nữ chính vậy. Giọng ngân ngấm cũng đủ kim nén, Thanh nói:

- Em vào trong đợi, anh nhanh chóng giải quyết cho xong đi.

Vỗ vai Duy một cái, Thanh thẳng lưng ưỡng ngực hiên ngang mở cửa đi vào. Để lại ánh mắt yêu chiều và tán thưởng của Duy. Tính Thanh ấy mà, cái gì không quyết là của mình, thì phải chịu thôi. Còn cái gì quyết tâm rồi, chỉ sợ có biến thành phù thủy, chắc cô cũng chẳng ngại lắm đâu. Một bộ dạng xinh đẹp thì sao, chẳng qua cô chưa đập mấy tấn phấn lên mặt thôi nhé. Nhu thuận như vậy hẳn là Thanh không luyện thành được, nhưng nhu thuận hơn thế, cố gắng chắc cũng có thể ấy chứ.

Đặt cặp lông lên bàn rồi, Thanh hơi kéo khóa áo khoác adidas bên ngoài xuống, buộc cao hơn mái tóc hơi lộn xộn của mình, tự rót cho bản thân một ly trà hoa cúc ấm, sau đó liền ngồi vắt chéo chân rất thoải mái chờ đợi. Ước chừng chỉ khoảng năm phút sau Duy đã đoàng hoàng đứng trước mặt Thanh. Đặt ly nước xuống bàn, Thanh từ tốn hỏi:

- Anh bắt cá hai tay đấy à?

Hươu hươu hai tay thật mạnh mẽ trước mặt Duy bon chen ngồi xuống cạnh Thanh nịnh nọt:

- Không có không có, anh nào dám. Hai tay bắt một con cá mà còn sợ giữ không nổi, làm sao dám lén phéng gì.

Điềm nhiên nhắc ly nước lên chậm rãi uống một ngụm Thanh tiếp:

- Cho anh mười phút để giải thích, đủ không?

Phòng làm việc đơn giản của Duy không khiến người ta có cảm giác xa hoa hay lạc lõng, nhưng hiện tại nhiệt độ trong phòng lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo đến hoang mang. Thanh hơi kim nén nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Duy mà không biết nên nói tiếp như thế nào. Cô có quyền ấy chứ nhỉ, nếu anh nói đúng là có tình cảm với Hồng Ngọc, thì phải làm sao đây?

- Anh không biết giải thích như thế nào. Nhưng nếu anh nói anh và cô ấy không có bất cứ liên quan nào em sẽ tin chứ?

Thanh hơi cười nhớ lại lời Hải từng hỏi: “Anh nói thật lòng quan tâm em, em sẽ tin chứ hả?”. Lúc đó Thanh rất lạnh lùng cho Hải thấy cô không tin, và hiện giờ cô cũng rất không tin, nhưng lại chẳng biết nói như thế nào mới đúng. Thanh ngồi thẳng lưng lên, giọng nói có phần nghiêm túc:

- Em rất muốn nói là em tin. Nhưng anh biết đấy, em không nói dối được như vậy. Nếu anh và cô ấy không có gì, vì sao cách đây mấy tháng, lại tràn ngập hình ảnh hai người lờ lợ kéo nhau trên báo. Hôm nay thậm chí mới sáng sớm người ta còn tìm tới tận nơi bầu víu vào anh.

Ngừng một lúc như để suy nghĩ gì đó, Thanh mới tiếp:

- Em chỉ muốn nói, nếu anh và cô ấy từng có khoảng thời gian bên nhau, em cũng không tính toán gì. Chỉ cần nếu anh đã lựa chọn bên cạnh em, thì phải giải quyết thật gọn gàng các mối quan hệ của anh. Em không muốn gặp phải những chuyện tương tự. Còn nếu không, anh cứ thẳng thắn với em, sau đó yên tâm ở bên cô ấy.

Thanh còn đang muốn nói tiếp nhưng Duy đã bất ngờ hôn xuống làm cô giật mình, ánh mắt lơ đãng chuyển dời nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập ý cười của Duy. Anh gầy mấy sợi tóc mái của Thanh một cách quen thuộc, ngón tay cái miết qua đôi môi thanh khiết ngọt ngào, giọng nói trầm ấm cung chiêu vang lên:

- Anh chỉ có thể nói cho em biết, người Hồng Ngọc yêu là Khánh. Nhưng cô ấy chính là vợ chưa cưới của Hưng.

Dường như đã tỉnh táo hơn Thanh nghiêng đầu hỏi:

- Anh Hưng mở cả quán ăn chỉ để phục vụ vợ đấy á?

Duy gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy, người mà em thần tượng mùi vị thức ăn cậu ta nấu đó.

Nhủm mày giọng đầy khẳng định hỏi tiếp:

- Khánh? Có phải là Khánh đang yêu Dương của em không?

Duy bất đắc dĩ gật đầu, lại còn “Dương của em” cơ đấy. Còn anh thì của ai không biết. Chưa kịp nghĩ gì thêm Thanh đã bất ngờ đứng dậy, đẩy Duy đang ngồi sát cạnh mình ra, khuôn mặt biến hóa khôn lường:

- Từ sau anh tự nấu hoặc mua ngoài mà ăn. Cho chừa cái tội lờ lợ kéo bầu víu đi. Nói cho mà biết, em còn chưa tính cái tội anh vỗ đầu cô ấy rồi đứng giữa đường mà dung dăng dung dẻ với nhau đâu đấy.

Duy còn ngờ ngẩn chưa định hình được gì thì Thanh đã xoay người bước thẳng. Đến cả phút sau anh mới bật cười lắc đầu, hóa ra ngọt nhạt với anh này giờ chỉ để anh thành thật khai cho ra. Đạt được mục đích rồi là lập tức đá vèo đi luôn, nhưng phải nói cô gái này ghen còn đang nhẹ nhàng quá đi chứ.

Hơn nữa, anh biết được rằng hiện tại cô ấy không có chút ý định nào buông tay anh ra nữa rồi. Chỉ cần như vậy mọi chuyện gần như đã được giải quyết!

*

Vừa bàn bạc xong chuyện xuất bản với Tùng, đang định đứng lên đi về thì Thanh bắt gặp Diệu cùng mấy người đàn ông lạ mặt đi về phía này. Cô lại kéo Tùng ngồi xuống, tiếp tục uống ly cà phê còn lại chút ít mà nghe ngóng. Tùng không hiểu gì chỉ thấy hành động đáng nghi của Thanh nên hỏi:

- Chị làm cái trò gì thế?

Thanh ra dấu “suyt” một cái rồi thì thầm:

- Đó là em gái chị, thấy đi cùng một lũ đàn ông không quen, nên hơi nghi ngờ.

Tùng ngẩn cổ ngó về phía sau lưng Thanh, nhử mày nhìn một lượt rồi nói nhỏ:

- Mấy thằng cha ấy đều chụp hình cho người mẫu áo tắm hoặc nude. Sao em chị lại quen vậy? Tính làm mẫu ảnh nude à?

Thanh trầm ngâm uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, rồi đột ngột đứng lên làm Tùng giật mình. Hơi chỉnh lại quần áo một chút, Thanh xoay người đi thẳng tới nói “xin lỗi” rồi tươi cười ngồi xuống cạnh Diệu.

Không màng tới khuôn mặt ngạc nhiên đến nghẹn lời của cô em gái, Thanh lịch sự chia tay hướng mấy người đàn ông vừa cười vừa nói:

- Xin chào, tôi là chị gái của Diệu. Không biết các anh hẹn em tôi ra gặp mặt có chuyện gì vậy?

Thấy khí chất sành sỏi, cặp mắt tinh tường của Thanh liền biết đây không phải người dễ lừa. Nên mấy người đàn ông liền đổi tư thế đề phòng hấn, nhìn nhau vãi cái một tay trung tuối đại diện trả lời:

-À, chúng tôi gặp Diệu khi đi thăm quan trường Kinh tế. Thấy cô ấy là người rất có tiềm năng và tố chất nên muốn dẫn dắt một chút.

Thanh cười không chút khách khí hỏi lại:

- Dẫn dắt? Cho hỏi nghề nghiệp của các vị.

Ba người đàn ông bấy giờ mới ngẩn ngơ ‘à’ một tiếng, lục đục đưa tấm card ra giới thiệu:

- Chúng tôi là nhiếp ảnh gia...

Thanh không trực tiếp cầm lấy mà đánh mắt nhìn Tùng một cái, cậu ta hiểu chuyện lanh lẹ đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp rồi đứng lại phía sau lưng Thanh. Vất chéo chân lên, vẫn chẳng ngó tới khuôn mặt ngây ngô của Diệu, Thanh nói:

- Các anh làm việc cho công ty nào vậy?

- À...

Sự ngập ngừng trong mắt tên đàn ông trung tuổi làm Thanh lạnh nhạt cười, nhưng người trẻ hơn ngồi bên cạnh đã nhanh nhẩu:

- Chúng tôi làm tự do, tự do thôi.

Thanh lướt qua cậu thanh niên trẻ trung khá đẹp trai đó, lại nhìn đến ánh mắt ngẩn ngơ của Diệu thì hơi hiểu ra vấn đề. Khẽ nhéo cô em gái một cái rồi Thanh mới tiếp:

- Tự do? Vậy thì dẫn dắt em gái tôi như thế nào nhỉ? Như thế này nhé, nếu các anh là nhiếp ảnh gia có tên tuổi, tôi cũng không ngần ngại mà để em gái tôi hợp tác cùng. Nhưng hình như các anh vẫn đang là thời điểm bắt đầu công việc, nên chúng tôi cần suy nghĩ một chút, có gì sẽ liên lạc lại với các anh nhé.

Sau đó liền kéo Diệu đứng lên mặc cô ta nỉ nèo:

- Chị làm cái gì thế.

Không nao núng, với sức khỏe của mình, chỉ một phát Thanh đã kéo thẳng được cô tiểu thư liễu yếu đào tơ ra khỏi quán cà phê đó. Diệu vùng vằng hất tay Thanh ra, cướp lấy danh thiếp từ tay Tùng héch mạt lên nhìn Thanh:

- Chuyện của tôi từ khi nào khiến chị quan tâm vậy hả?

Thanh sầm mặt không nói gì, chỉ có Tùng bất bình lên tiếng:

- Cô em, biết mấy tay đó là nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh nude bán lấy tiền không hả? Không những chẳng giúp gì được cho em, thậm chí có thể quay ra tống tiền em cũng nên ấy.

Diệu quay lại nhìn Tùng từ trên xuống rồi tỉnh bơ nói:

- Hay thật, nếu ngay cả anh cũng có thể biết những chuyện như thế, vậy chẳng phải mấy người đó nên bị công an bắt hết rồi sao?

Tùng còn nhăm nhe cái lại thì Thanh đã đột ngột ngắt lời:

- Lớn rồi thì tự biết lo cho bản thân. Giúp em lần này và cảnh báo với em như vậy, nếu em thật sự không tin, không muốn theo thì cũng tùy em thôi.

Diệu vuốt vuốt tấm danh thiếp trong tay, không quan tâm tới Thanh chút nào, ngưng ngẩng khoác túi lên nói:

- Chẳng khiến chị quan tâm.

Thanh không thấy khó chịu, cười mỉa rồi nhìn từ trên xuống dưới cô em gái chưa biết suy nghĩ của mình trả lời:

- Chị đây không rảnh.

Sau đó xách túi đi thẳng, Tùng cũng vội vàng chạy theo sau không ngoái lại nhìn lấy một cái làm Diệu dậm chân hậm hực:

- Không rảnh mà phá ngang chuyện của tôi. Chắc không rảnh chỉ rồi việc thôi phải không.

Mặt trời nhạt màu chiếu lại bóng dáng mạnh mẽ của Thanh phía trước làm Tùng thất thần. Rõ ràng Thanh chẳng còn là cấp trên của cậu nữa, vậy mà vừa hất mặt, cậu vẫn theo lệ cũ nhanh chóng làm theo ý Thanh không chút suy nghĩ nào. Đúng là thói quen ăn sâu vào tiềm thức có khác, thậm chí Tùng còn cho rằng đó là việc dĩ nhiên mới chết chứ. Vừa thờ dãi một cái liền nhìn thấy Thanh quay lại, giọng cô dứt khoát khiến Tùng tập trung cao độ:

- Con bé ngu ngốc, kiểu gì cũng tìm đến mấy thằng cha ấy cho mà xem. Cậu giúp tôi để ý nó một chút được không.

Vô thức gật đầu như gà vùi, Tùng không dám hở miệng cãi lại lời Thanh bởi khi thế ngàn ngụt trong mắt cô hiện giờ. Ai dà, thân phận cu li đúng là không ngóc đầu dậy nổi.

*

Tùng giúp Thanh thuê vài người đi theo Diệu, hình ảnh Diệu ngồi uống trà cùng Hồng Ngọc và ba tên nhiếp ảnh càng làm Thanh sốt ruột. Cô bắt đầu lo lắng đứng ngồi không yên, muốn nói chuyện này với Duy nhưng lại sợ anh nói cô làm quá lên. Hơn nữa dạo này Thanh thấy Duy rất bận rộn, hình như đã phải sang tên ba cái showroom rồi thì phải. Hỏi Duy có phải anh gặp rắc rối gì không. Duy lại chỉ cười cười nói nếu anh hết tiền, cô có chấp nhận cho anh ăn bám không. Rõ ràng là anh đang gặp chuyện gì đó, lại không tiện nói với Thanh, cô thấy anh hay nhận những cuộc gọi quốc tế khá lâu. Thậm chí đầu tuần này anh còn bay sang Philipin những ba ngày, vừa trở về liền lên kế hoạch sang tên thêm một gara nữa. Thấy anh đầu tắt mặt tối, vui đầu trong phòng làm việc, Thanh chỉ có thể lặng lẽ nấu cơm và chuẩn bị cho Duy ít đồ ăn vặt mà thôi.

Đã gần chín giờ tối mà Duy vẫn bàn bạc với ai đó bằng điện thoại không dứt ra nổi. Thanh nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc lại chỉ thấy Duy ra hiệu đợi một chút. Nhưng khái niệm một chút của anh quả thật quá dài, Thanh không cách nào đợi được liền viết dòng chữ vào tờ giấy nhớ, gắn trên lồng bàn rồi về bên căn hộ của mình. Duy xong việc ra được khỏi phòng, thì chẳng thấy bóng dáng Thanh đâu nữa, cầm tờ giấy nhớ vàng vàng cùng nét chữ mềm mại “nhớ ăn tối” của Thanh để lại, trong lòng vừa không cam tâm lại vừa ân hận đau. Hình như Thanh vì đợi anh mà cũng chưa ăn thì phải. Duy chau mày kéo chỗ ẩn đường một chút cho đỡ đau đầu, thời gian này đã lạ là Thanh quá rồi. Thậm chí còn chẳng có thời gian cùng cô hẹn hò nữa buổi, ăn với nhau bữa cơm quả thật cũng quá khó khăn. Nhưng phải làm sao nhanh chóng giải quyết cục diện hiện tại đây. Tất cả đang rối như tơ vò mà anh lại không cách nào thu xếp nổi.

Duy xếp đồ ăn, một tay lăm lăm chiếc chìa khóa nhà Thanh, một tay cẩn thận đỡ khay đồ ăn đó. Phòng khách chỉ còn ánh đèn vàng mờ nhạt hòa lẫn mùi tinh dầu dịu nhẹ khiến tâm tình bỗng chốc được thả lỏng. Mở cửa phòng Thanh, Duy nghe thấy tiếng nước chảy vọng lại. Anh cười cười viết một tờ giấy nhớ gắn vào gương nơi bàn trang điểm rồi ra phía phòng bếp cho đồ ăn vào lò vi sóng.

Vừa lau tóc vừa ngồi vào bàn trang điểm liền nhìn thấy mẩu giấy màu vàng “đợi em ở bàn ăn nhé”. Thanh mỉm cười định sấy tóc để bắt anh đợi một lúc cho đáng nhưng chẳng hiểu sao tự mình lại nhanh chóng vứt luôn chiếc khăn sang một bên. Muốn lập tức bay luôn ra ngoài, nhưng cô hơi khựng lại, quay về soi gương vuốt lại tóc mình, tô một lớp son hồng nhạt, bặm hai môi vào nhau. Soi gương lại lần nữa mới hài lòng gật đầu, rồi chạy thẳng về phía phòng bếp. Đảm bảo là khuôn mặt gắn đúng hai chữ “hón hờ” to đùng trên trán. Nhưng bước chân bỗng chậm lại bởi hình ảnh người đàn ông với thân hình cao lớn, mặc chiếc áo thun xám màu cùng quần Jeans đơn giản, đi đôi xếp xóp trong nhà màu xanh dương, mắt chăm chú nhìn vào đồ ăn đang xoay tròn trong lò vi sóng.

Ánh điện vàng từ lò vi sóng hắt lại, nhàn nhạt tô đậm một bên sườn mặt anh. Tiếng “tinh” nhẹ nhàng vang lên, điện vàng cũng tắt ngấm, Duy bận rộn thành thạo lấy hai miếng vài bắc nồi màu cam đưa tô sành trong lò ra ngoài. Thanh bật cười bởi nét mặt chăm chú và nghiêm túc cùng sự cẩn trọng quá đáng của anh. Nhìn thấy cô, anh chỉ cười, vậy thôi mà cô cảm thấy an yên hẳn.

Có đôi lúc vì bận rộn, bạn cho rằng tình yêu đã mờ nhạt đi, nhưng chợt một phút giây nào đó, bạn sẽ đột ngột nhận ra tình yêu ấy đáng trân trọng bao nhiêu. Nó sâu đậm từ những điều đơn giản nhất.

- Ăn thôi nào, anh đói quá.

Thanh ngồi vào bàn, vô tư hưởng thụ sự phục vụ của Duy. Nhận lấy bát cơm được gấp đầy thịt Thanh hơi khều khều nhìn Duy hỏi:

- Đạo này công việc bận lắm à?

Uống một bát canh cải băm thịt trước, Duy mới nói:

- Em hay tới chỗ Dương không?

Thanh ngừng đôi đũa lại, nhìn vào khuôn mặt Duy trả lời:

- Máy hôm trước còn ngồi tần ngần ở nhà em. Đạo này nó có việc gì suy nghĩ lắm.

Duy “ừ” một tiếng rồi lấy đũa com vào bát mình, anh tiếp:

- Thời gian này và thời gian tới, chắc là em nên gần gũi Dương một chút. Khánh đi công tác rồi, anh sợ cô ấy buồn và suy nghĩ linh tinh.

Thanh đặt hân bát com xuống bàn, giọng nghiêm túc hỏi:

- Đi công tác thật không? Em thấy Khánh đi Philipin cũng mấy tuần rồi, bữa trước anh cũng đi ba ngày. Thậm chí còn sang tên mấy cái showroom rồi. Có chuyện gì phải không?

Duy ăn nốt chút com còn sót lại trong bát, rồi đưa ly nước lên uống một ngụm. Hít vào mấy hơi sau đó mới với qua, cầm lấy tay của Thanh trầm ngâm nghịch mấy ngón tay của cô, đều giọng nói:

- Em biết không, trước đây khi anh mất tất cả, người bên cạnh anh cũng chỉ có Khánh. Bây giờ...

Tuy hơi dừng lại, nhưng Duy vẫn không từ bỏ bàn tay ngoan ngoãn của Thanh. Anh bắt chợt nhìn lên khuôn mặt thanh tú cùng ánh mắt dịu dàng đang nhìn mình, nói tiếp:

- Không tính là cậu ấy mất tất cả, nhưng khoảng thời gian này thực sự rất khó khăn. Cậu ấy cần có một tinh thần sắt thép để vượt qua trận chiến này, và anh dù có mất đi tất cả tài sản của mình, cũng phải đồng hành cùng cậu ấy.

Thanh hơi thẳng lưng vì ngữ điệu không tỏ ra cảm xúc gì của Duy, nhưng tận sâu trong giọng nói ấy là sự quyết tâm và lo lắng của anh. Cô biết có thể Khánh đã gặp biến cố gì đó kinh khủng lắm, đến nỗi Duy còn phải lo lắng cho cả Dương thì không phải chuyện đơn giản rồi. Thanh đứng lên đi vòng qua bên Duy, tự nhiên ngồi lên đùi anh, tựa lưng vào ngực anh, ôm lấy hai tay anh ở nơi bụng mình, giọng chắc chắn:

- Anh biết không, em luôn có lòng tin vững bền vào anh. Dù trận nào, anh cũng sẽ thắng thôi.

Đặt cằm mình lên vai Thanh, Duy nhắm mắt lại tìm chút yên bình cho bản thân:

- Anh thật sự đang rất rối loạn, chỉ sợ rằng Khánh khó lòng thoát ra được vương mắc này.

Thanh cúi đầu, xoa nhẹ vào mu bàn tay khô ráp của Duy:

- Đừng lo, tuy các anh xấu tính, nhưng lòng dạ khá lương thiện. Trời sẽ không triệt đường sống của ai bao giờ đâu. Cùng lắm khi anh “táng gia bại sản” em nuôi anh là được chứ gì.

Duy trầm giọng cười trừ chọc:

- Cuối cùng cũng có lúc em tình nguyện “bao nuôi” anh hả?

Không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng tích tắc thật nhỏ của chiếc đồng hồ treo tường, và hương tinh dầu khiến lòng người ta dễ chịu đến cực điểm. Duy siết chặt hơn vòng ôm của mình anh nói:

- Ngày mai anh phải qua Philipin một chuyến nữa chắc cũng cả tuần, em ở nhà nhớ để ý đến Dương. Nhưng đừng nói gì về việc anh kể cho em nhé. Khánh không muốn cô ấy lo lắng quá. Hơn nữa, anh nghĩ cậu ấy cũng có tính toán của riêng mình.

Thanh nhẹ nhàng gạt đầu, cô quá hiểu quy luật ấy. Người ở ngoài nói sao cũng hay, chỉ có trong cuộc mới biết mình cần phải làm gì. Có thể thời điểm này chính là lúc tình yêu của họ bị thử thách. Có thể nửa năm, một năm hoặc hai năm, chỉ cần họ vượt qua được, chính là lúc tình yêu đó thăng hoa tới kết quả hạnh phúc nhất. Đây là việc người ngoài không thể nào giúp đỡ nổi.

*

Duy đi được bốn hôm, mà sao lòng Thanh cứ như lửa đốt. Anh mới gọi cho cô một cuộc điện thoại sau khi sang tới nơi, còn lại đều không thấy tăm hơi đâu nữa. Liệu có khi nào giống Khánh, nói đi là mất hút như vậy không? Thanh ra ra vào vào, một chữ cho chương truyện mới cũng không viết nổi, tối nay là thời gian giao bản thảo rồi mà không sao hoàn thành được. Số điện thoại của Tùng nhấp nháy càng làm Thanh đau đầu hơn nữa, cậu ta lại giục nộp bài đây mà:

- Vâng, chị đây.

- Chị Thanh, em gái chị theo mấy thằng cha kia đi bàn chuyện, chả hiểu sao lại lòi nhau vào nhà nghỉ rồi. Có cần đến xem chút không?

Thanh thờ dãi vỗ trán một cái, vội vàng hỏi Tùng địa chỉ nhà nghỉ mà Diệu đã vào. Sau đó mới cẩn thận dặn dò:

- Cậu xem nếu không thấy tôi ra, nhớ gọi cho công an nhá.
- Chị định một mình vào đó ăy hả, hay em đi cùng chị.
- Được rồi, cậu ở ngoài đi. Chứ sợ bọn nó kích động thì xong chuyện luôn.
- Vậy... chị cẩn thận nhé.

Nhưng Thanh ngần vịn lần cũng chẳng nghĩ tới vừa cúp máy, lập tức đã có số lạ gọi tới. Mới chỉ bắt máy chẳng kịp “alo” tiếng nào đã nghe thấy giọng Diệu nức nở:

- Chị ơi, cứu em với!

Thanh sùng sốt bởi giọng điệu hoảng hốt lần đầu tiên bắt gặp của cô em gái đồng đánh, nhanh chóng khoác vào chiếc áo rồi vội nói:

- Đừng lo, chị lập tức đến ngay.
- Dừng ngay việc gọi công an lại. Một mình đến đây thôi nhé.

Giọng nói vừa lạ lẫm lại có chút quen thuộc sắc mùi ngao mạn khiến Thanh cứng người, không tin nổi hỏi lại:

- Hồng Ngọc?

Tiếng cười khẽ từ đầu dây bên kia vọng lại làm Thanh thấy muốn dựng cả tóc gáy:

- Nhớ tôi à?

Thanh hít thở để lấy tinh thần, buộc nút dây giày thể thao rồi mới chuyển điện thoại đang kẹp bên tai sang tay mình:

- Chị tính làm cái gì vậy?
- Có địa chỉ rồi, tôi đây gặp tôi đi. Không cần gọi tới cả công an đâu. Đến đây đưa em gái về. Nhưng phải nhanh lên, nếu không tôi cũng không đảm bảo được tính an toàn đâu nhé.

Tiếng tút dài làm tâm tình Thanh có chút hoảng loạn, gọi lại cho Tùng cô dặn dò:

- Bên kia có động rồi, có lẽ nhắm vào chị. Cậu giúp chị liên lạc cho Duy nhé, anh ấy đang ở Philipin. Đừng gọi công an nữa, có lẽ chúng biết bên mình theo dõi rồi. Giờ chị đi đây, vòng ngoài đánh nhờ cậu nhé.
- Gọi anh Phong nhé chị?

Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, Thanh trả lời luôn:

- Chị gởi số điện thoại sang rồi. Chuyện này có thể liên quan đến Duy và bạn anh ấy. Cậu gọi cho anh ấy trước giúp chị nhé, anh ấy sẽ tìm cách giải quyết.

Thanh không phải cố chấp, nhưng trước khi tìm đến người khác, cô vẫn muốn tìm người mà mình tin tưởng nhất đã. Dù sao chỉ thông báo với anh thì cô mới có cảm giác yên tâm và an toàn được. Cũng may Thanh đã một mực làm cho anh một tài khoản Facebook, còn thức tới quá nửa đêm để dạy anh cách dùng nữa. Nên trước khi đi cô còn kịp nhấn một tin vào Facebook của Duy, chỉ hi vọng Tùng có thể liên lạc với anh.

*

Nhìn lên bảng hiệu nhà nghỉ hoạt động “24/24” Thanh hít một hơi thật dài rồi mới bước vào. Dù sao cũng tính là ban ngày ban mặt, lại giữa trung tâm thành phố chứ không phải nơi heo hút gì nên Thanh cũng yên tâm hơn phần nào. Nhưng đúng là không ngờ tới đây là nhà nghỉ mà Hồng Ngọc kinh doanh. Giờ ă, có khi nào chờ đến tối bọn chúng mới lòi hai chị em cô ra ngoại thành xử lí không hà trời?

Bước vào thang máy do một “anh thợ đầu” thấp tưng, ngoài mặt thì giả vờ ngẫu lăm nhưng tim Thanh bắt đầu nhảy samba không ra nhịp điệu gì. Cửa phòng mở ra, Thanh nhìn thấy Diệu không mặc đồ, bị trói tay chân bằng sợi dây vải màu trắng, đầu tóc rũ rượi, trên người chỉ tùy ý trùm chiếc chăn mỏng, chắc chắn chỉ khẽ cử động là lập tức rơi xuống luôn. Thanh hốt hoảng chạy lại lấy chiếc áo khoác của mình trùm vào cho Diệu, còn lấy hai đầu chiếc chăn buộc lại với nhau thật chắc chắn rồi mới loay hoay cởi trói. Nhưng giọng phụ nữ rất nhẹ nhàng từ phía sau vọng lại hòa cùng tiếng thút thít của Diệu tạo thành một tổ hợp âm thanh thật đáng sợ:

- Xin chào.

Mắt đục ngầu Thanh quay lại nhìn thẳng khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng của Hồng Ngọc. Hôm nay không còn hình ảnh thực nữ nhu mì như trước nữa, mắt cô ta kẻ đậm đánh màu khói, đeo lens nâu, môi đỏ trầm thêm tóc đánh rối và bộ trang phục có phần hở hang. Hắn là vừa ở một show diễn nào về. Tự nhiên nhìn tới Hồng Ngọc, Thanh lại liên tưởng đến nụ phù thủy hai sừng trên đầu ma mãnh. Bất giác phun ra một câu chửi vì chính Thanh không ngăn cản nổi sự tức giận của mình:

- Biến thái. Chị cũng là phụ nữ mà sao suy nghĩ vẩn vơ thế? Hành hạ người ta đến như thế này, vui vẻ lắm không?

Hồng Ngọc cười cười, đi về phía salon đối diện giường lớn, nhìn Thanh lấy chiếc dao nhỏ mang theo trong người cắt bỏ vài trói của Diệu, vuốt lại tóc Diệu sau đó gặt đầu với em gái đang run rẩy một cái rồi mới phui tay đứng lên. Ba người phụ nữ trong phòng tạo ra những thế giới thật khác nhau. Ở Hồng Ngọc là sự ngạo mạn của nữ vương nắm giữ cục diện, Diệu là một cô gái thê thảm đáng thương, còn Thanh lại là khí thế vững vàng và sẵn sàng chiến đấu.

Kéo Diệu tới phía sau lưng mình Thanh nhìn sang Hồng Ngọc lạnh giọng hỏi:

- Chị muốn sao?

Chỉ vào camera trong phòng Hồng Ngọc tươi tỉnh:

- Chào người yêu của cô đi, anh ta đang nhìn thấy cô lúc này đây. Để tôi bật tiếng, hai người sẽ nói chuyện được với nhau.

Nhìn hành động phẩy tay bình thản của Hồng Ngọc, Thanh bắt đầu thấy máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu. Chẳng hiểu sao từ lúc mở cửa phòng nhìn thấy Diệu bị hành hạ ra cái dạng này, Thanh đã chẳng còn thấy sợ sệt chút nào, mà chỉ cảm thấy điên hết cả người, muốn một cước đá bay “con mẹ điên” này ra khỏi tầm mắt mà thôi. Giờ cô ta còn nói Duy đang nhìn thấy cô nữa thì thật hay quá, hắn là anh biết cô đang muốn cào tan nát cái bộ mặt xinh đẹp kia ra như thế nào đấy.

Thanh chuyển tư thế, kéo một chiếc ghế cho Diệu ngồi vào, sau đó mới tự mình ngồi vào chiếc ghế khác đối diện với Hồng Ngọc. Ánh mắt mĩa mai nhìn xoáy vào khuôn mặt cô ta, Thanh tựa lưng vào ghế rất thoải mái:

- Không biết em gái tôi đây đặc tôi gì với chị vậy?

Diệu hơi cúi đầu khi thấy ánh mắt Thanh lướt qua, còn Hồng Ngọc lại đan hai tay vào nhau cười nguy hiểm trả lời:

- Lúc đầu thì chẳng liên quan gì, nhưng sau đó thì cô ta lại là em gái cô, tiếp đến lại là cái gì mà chủ tịch hội Anti Fan của tôi. Sau lưng tôi không biết làm bao nhiêu chuyện xấu xa rồi.

Thanh xuất ra một nụ cười hài lòng, lần đầu tiên đưa tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của Diệu một cách đầy yêu thương, ánh mắt sắc bén rất ưng ý mà nói:

- Thật không ngờ đứa em này của tôi lại có mắt nhìn người như vậy. Nó là Anti fan của chị tôi rất tán thưởng, tuy hơi ngốc nghếch đụng vào cả mẹ điên để tới nỗi bị cắn thành cái dạng này. Nhưng sau hôm nay tôi sẽ nhìn nó bằng một ánh mắt khác phục.

Sau đó Thanh vỗ vai, khuyến khích Diệu đang sợ hãi nhìn lên mình, cô siết chặt thêm lực ở tay mình trên đôi vai run rẩy nói:

- Can đảm lắm!

Rồi Thanh ý tứ lướt qua chiếc camera đang chiếu thẳng vào mình, Thanh cười thật duyên dáng nhìn sang Hồng Ngọc đang nén giận:

- Có chắc là Duy đang ở bên kia nhìn tôi không hả chị gái?

Hồng Ngọc day nghiêng:

- Trần Ngọc Duy, anh mà còn không lên tiếng có tin tôi cho người vào bẻ gãy tay cô ta không hả?

Một tiếng “ừm” rất nhỏ vang lên vừa xa cách lại vừa thân thuộc, tim Thanh cũng như ngừng đập theo tiếng “ừm” bất mãn đó. Cô lấy lại tinh thần, nắm tay Diệu vuốt vuốt chỗ bầm tím trên mu bàn tay trắng nõn:

- Anh đang ở đâu vậy?

Tiếng nói rì rề hơi ngắt quãng vọng lại làm Thanh yên tâm hơn hẳn:

- Vẫn đang ở Philipin.

Thanh cười cười, nhìn lên Hồng Ngọc đàm phán:

- Thả em gái tôi đi, tôi ở đây thay nó. Dù sao chị muốn ra điều kiện với Duy, cũng phải là tôi mới có giá trị.

Cảm thấy bàn tay nhỏ run rẩy nắm chặt tay mình hơn, Thanh cười vỗ vỗ mu bàn tay Diệu, nhìn Hồng Ngọc nói:

- Cả chuyện nó là Anti fan nữa, cùng lắm thì tính luôn trên người tôi là được rồi.

Hồng Ngọc đứng lên cười ha ha đi vòng quanh người Diệu và Thanh, giống như bị điều gì kích động ghê gớm lắm:

- Giờ cô thấy mình có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi hả?

Thanh xích ghế mình lại gần Diệu, giống như đang âm thầm tiếp thêm sức mạnh cho cô gái nhỏ. Ánh mắt hướng về camera vẫn đang nhấp nháy kia mà nói:

- Anh thấy đấy, chị ta không cho em thương lượng. Anh cứ làm như ý định của anh đi. Chỉ cần làm mờ mặt em gái em là được, chị ta thích trực tiếp, anh cứ cho chị ta lên sóng luôn đi.

Hồng Ngọc hốt hoảng ngắt luôn camera đang thu hình, chính thức gián đoạn giao tiếp của Duy và Thanh. Ấn đầu Thanh một cái Hồng Ngọc nổi điên:

- Thích chết hả? Vào tới địa bàn của tôi mà còn dám lên mặt.

Thanh xô ghế đứng lên, tóm lấy tay Hồng Ngọc dùng sức nắm chặt lại, hếch mặt lên nói:

- Có người nào vừa điên vừa ngu như chị không? Cùng đường rồi nên không biết suy nghĩ hả?

Hất tay Hồng Ngọc ra Thanh tiếp tục to tiếng:

- Đây là giữa thành phố Hà Nội, nghe không? Tôi không báo công an không có nghĩa là không ai biết tôi bước chân vào đây. Ngu đến thế là cùng, còn phát camera trực tiếp. Đầu óc chị lú lẫn à, hả?

Thanh bước từng bước tiến tới khiến Hồng Ngọc sợ hãi trước khí thế dũng mãnh ấy mà phải lùi lại, run lập bập cất tiếng gọi:

- Các anh, các anh vào đi. Vào trời cô ta lại cho tôi.

Mấy tên trợ thủ lực lưỡng mở toang cửa bước vào, còn có tay nhiếp ảnh gia trẻ trung đẹp trai ở quán cà phê hôm trước cũng theo sau. Nhìn những khuôn mặt hùng hổ đã xâm hại mình, Diệu run rẩy đứng bật dậy núp sau lưng Thanh. Quay người lại nhìn Diệu, Thanh hỏi:

- Bọn họ... chạm vào đây của em chưa?

Chỉ vào phần dưới của Diệu, Thanh cay đắng nhìn những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống của em gái mình. Máu nóng chạy dọc cơ thể đang tức giận, mắt long lên nhìn Hồng Ngọc đứng trước mặt. Thanh bất ngờ nhảy vào túm lấy mái tóc được tạo rồi đây nghệ thuật đó, kéo giật về phía mình làm cô ta hét lên đau đớn. Mấy gã đàn ông kia thì hoảng hốt thủ thế mà chưa nhận lệnh lại không dám làm gì. Hồng Ngọc hét lên thất thanh:

- Tôi không có, tôi chỉ nói bọn họ dọa em cô một trận, chứ tôi không nói họ làm thế.

- Mẹ kiếp, làm bà đây ngứa ngáy thì khoái chứ phải không? Lại còn có người phụ nữ đáng chết như thế này. Không có em gái cũng không biết thương thân à? Xâm hại tình dục, chị muốn tù chung thân không hả?

Vừa nói vừa kéo tóc Hồng Ngọc, Thanh thấy mình đúng là không bỏ phí quãng thời gian Duy bắt phải học vài chiêu tự vệ để phòng, kể từ khi gặp chuyện trên Đại lộ Thăng Long. Cái cô tiểu thư chỉ biết uốn éo trên sân khấu, còn đang đi giày cao gót mười hai phân như Hồng Ngọc, chỉ vài nháy là Thanh cân xong rồi chứ lao cào à?

- Tôi đã nói không có, tôi không có làm đến mức ấy.

Hồng Ngọc hét lên bắt lực còn Thanh lại tiếp:

- Cởi đồ của nó tước nó lại, đánh nó bầm tím còn dám nói không làm đến mức ấy. Chết tiệt, bắt nạt một người con gái không cách nào tự vệ. Chị sung sướng lắm hả?

Hồng Ngọc giăng được tay Thanh ra, nhìn theo nắm tóc của mình trên tay Thanh gào tướng lên:

- Lũ ngu, còn đứng đấy nhìn cái gì, không mau xông vào trời cô ta lại.

Ba gã đàn ông phẩm phẩm xông lên, Thanh liền đứng chắn trước mặt Diệu giọng cứng rắn:

- Cô ta trả các anh bao nhiêu, tôi trả gấp bốn lần.

Nghe thấy được nâng mức tiền thưởng mấy tên bặm trợn liền khựng lại, Hồng Ngọc lại hét lên:

- Đồ ngu, cô ta để các anh thoát à mà dám tin. Mau...

Chưa để Hồng Ngọc dứt lời, Thanh đã rút ra cả nắm tiền tung lên không trung khiến mấy tên đàn ông hám của thi nhau lợm nhặt. Tranh thủ lúc ấy liền kéo Diệu chạy ra ngoài, Hồng Ngọc hoảng hốt chạy theo hét với mấy tên đang bên ngoài:

- Không được để chúng nó chạy, người đầu...

Thanh kéo tay Diệu nhắm mắt xô cửa chạy ra, thì bất ngờ va vào một lồng ngực rắn rỏi. Cái ôm gấp gáp và trọn vẹn rất thân thuộc làm Thanh đang hoảng sợ cũng nhanh chóng bình ổn lại.

- Anh tới rồi...

Hơi thở ấm áp mon tron nơi vành tai Thanh nhẹ nhàng. Chỉ ba từ đơn giản vậy cũng có thể khiến Thanh thở phào buông lỏng bản thân, còn Hồng Ngọc thì mặt mày biến sắc bước lùi lại lắp bắp không thành lời:

- Anh, anh... chẳng phải còn ở Philipin sao... định vị...

Vẫn ôm Thanh trong lòng, Duy nhếch môi tạo một nụ cười mang đầy mùi vị nguy hiểm:

- Tôi nói sao càng ngày IQ của cô càng sụt giảm thế hả? Đừng nói đến cô, người đàn ông yêu cô giúp cô trốn chạy, tôi cũng truy đến cùng.

Hồng Ngọc tựa vào tường cười như người lên cơn điên:

- Anh quên sao? Anh ta là Hưng, là Hưng. Bạn anh đó.

Vuốt vuốt lưng Thanh đầy bao bọc yêu chiều, nhưng giọng điệu thì càng lúc càng đi xuống khiến đối phương bắt gặp ánh lạnh:

- Bạn? Tôi không nhớ mình còn loại bạn như thế. Cô và cậu ta, đúng là nên hợp thành một đôi. Chỉ bằng gương mặt và tính cách điên rồ như vậy, mà muốn ở bên Khánh? Dám làm tới mức này, cô đúng là hết thuốc chữa rồi.

Duy tách Thanh ra, hất mặt với Tùng ở phía sau, Tùng liền tiến lên khoác thêm áo khoác của cậu lên người Diệu. Vừa lúc ấy Diệu cũng chính thức ngất lịm đi, yên lặng một cách đáng thương trong vòng tay Tùng. Cậu khẽ vuốt mái tóc dài lộn xộn, làm lộ ra khuôn mặt trắng trẻo có vài dấu bầm tím của cô gái này, bỗng nhiên trong lòng là tư vị thương cảm đau xót. Hành hạ một người con gái ra mức này, Hồng Ngọc đúng là bị kích thích đến điên rồ rồi. Một tiểu thư luôn được nâng niu và yêu chiều, phải trải qua đã kích như vậy, cầm cự được tới lúc này đúng là rất can đảm rồi. Tùng bế Diệu đứng lên, gật đầu với Duy một cái rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Hồng Ngọc trần trụi đối diện với ánh mắt tăm tối đang mặc sức tàn sát mình của Duy. Đầu phải cô ta không biết Duy nguy hiểm, nhưng dựa vào đâu, dựa vào đâu mà cô ta lại thất bại như vậy cơ chứ? Đã phải nhường Khánh cho Trang, nhưng cuối cùng thì sao, cả hai chị em đều chẳng thể đứng cạnh Khánh. Thậm chí em gái cô ta còn phải sống cuộc đời thực vật. Công bằng ở đâu? Cô ta yêu Khánh bao nhiêu năm? Cả một thời thanh xuân rực rỡ đều chỉ yên lặng đi theo anh. Vậy nhưng em gái cô ta cũng chỉ gặp Khánh một lần đã lao vào như con thiêu thân bất chấp. Trang đã quỳ trước mặt Hồng Ngọc xin cô ta buông bỏ Khánh. Vậy đây, cuối cùng anh lại lựa chọn người con gái khác. Nên Khánh phải trả giá, trả giá cho thanh xuân của cô ta và cuộc sống bình thường mà Trang đã mất đi. Có gì lại hết người này đến người kia giúp đỡ Khánh.

Hồng Ngọc đã mất bao công sức mới có thể dồn Khánh vào đường cùng. Cô ta phải dụng tâm vào chuỗi nhà hàng du thuyền của Khánh và Hưng cùng nhau mở ở Philipin, khiến Khánh bị cảnh sát Manila triệu tập để điều tra về vụ án toàn thực phẩm. Rồi còn phải tìm biết bao mối quan hệ, mới mua được mớ tủy thuê người lên bỏ vào túi của Khánh. Khi Khánh vừa đặt chân tới sân bay Ninoy Aquino, cảnh sát liền ập tới, lập tức khống chế anh. Tự động kiểm tra hành lý, tìm được một gói nhỏ với chất bột màu trắng. Chính thức đẩy Khánh vào công cuộc tù tội, thậm chí có thể bị đem ra hành quyết bất cứ lúc nào. Bởi tổng thống Philipin đang thanh trừng mớ tủy rất sát sao và thêm vào luật lệ “bản không cần xét xử” của đất nước này hiện tại, Hồng Ngọc tin chắc mạng sống của Khánh chỉ còn đếm được từng ngày mà thôi.

Duy là ai? Tiềm lực như thế nào? Hồng Ngọc không cần biết, bởi dù Duy có xả thân lẫn vào, cũng không thể lôi Khánh ra khỏi nhà tù tối tăm và kéo lại mạng sống đang treo trên họng súng đó. Nhưng cô ngăn vạn lần không ngờ, lại có người khác giúp Khánh cầm cự, còn nhiệm vụ mà Duy nhắm tới chính là chuỗi nhà hàng du thuyền kia. Hưng đang dần bị đẩy khỏi việc kinh doanh trên địa bàn Philipin, và chính cô ta “chạy trời không khỏi nắng” dưới sự “truy kích” của Duy. Không đành lòng chấp nhận thất bại như vậy, “không ăn được thì phải đập cho đổ”. Hồng Ngọc đành liều một chuyến, ra tay trên người Thanh, nhưng Thanh lại quá can trọng và luôn có người của Duy ngầm ngầm bảo vệ. Vậy chỉ còn em gái cô ta thôi, nói chung bằng mọi cách phải ép Duy buông bỏ sự giúp đỡ dành cho Khánh. Và đó cũng chính là tìm cho cô ta một con đường sống toàn vẹn... Chỉ là, tại sao người của cô theo dõi vẫn báo về Duy còn đang ở Manila, rõ ràng mới mười tiếng trước vẫn định vị được Duy đang ở nhà tù nơi Khánh bị giam giữ cơ mà. Camera phát về, Duy đang trầm ngâm trong căn phòng khách sạn theo dõi Thanh bên này... Vậy tại sao?

Hồng Ngọc hoảng loạn nhìn xoáy vào đôi môi đang khẽ nhếch của Duy. Đẳng nào cũng không thể sống, chỉ bằng chết luôn đi cho rồi. Có sống Khánh cũng không là của cô ta, và cũng không thoát khỏi mớ trào này... Hồng Ngọc ngừng lại việc giắt lùi về phía sau. Cô ta ngửa cổ cười ha hả bộc lộ rõ ràng sự cuồng loạn của mình. Vậy đây, tình yêu là mật ngọt, là trái đắng, cũng có thể trở thành thuốc độc của một con người mù quáng. Thanh chặt chẽ nắm lấy bàn tay Duy cùng anh nhìn về hướng Hồng Ngọc đang rô dạp đập phá hết đồ đạc trong phòng.

Cô ta bước lên chiếc ghế gỗ, mở toang cửa sổ tầng sáu, nhắm mắt lại đón nhận chút gió đầu đông lạnh lẽo đang ngang qua da thịt mình. Ngoài trời đã xầm tối đem bóng đen dần bao trùm lên tất cả, Hồng Ngọc dang hai tay ra như muốn hòa mình vào thiên nhiên một cách đơn giản nhất, cô ta tạo ra một bức tranh ma mị đến ám ảnh khiến ai cũng phải hốt hoảng nghẹn lời. Thanh nhìn thấy nét đau khổ, chấp nhận ăn giấu sau lớp trang điểm nặng nề, đôi môi xinh đẹp với màu son đỏ trầm huyền bí mỉm cười một cách nhạt nhòa, đôi hàng mi dài cong vút run rẩy như cánh bướm mỏng manh chấp chới, đang gồng mình che giấu giọt nước mắt thầm kín. Thanh bắt gặp ánh mắt bước gần lại, đưa tay ra gấp gáp nói:

- Đừng như vậy, chị biết đó mọi chuyện chúng ta đều có thể giải quyết mà.

Vẫn nhắm mắt lại không màng gì tới Thanh, Hồng Ngọc giữ nguyên nụ cười thường trực của mình, giống như muốn tạo ra một hình ảnh cuối cùng xinh đẹp nhất.

- Cô không hiểu, mãi cũng không hiểu được đâu.

Giọng nói Hồng Ngọc thật bình thản, trong trẻo khiến Thanh liên tưởng đến câu hát: “Qua bao thời gian, sống trong bình an, lỡ yêu người ta gieo trái ngang”. Hồng Ngọc đã tự nhiên hát lên câu hát ấy trong một lần đi diễn ở phòng trà. Trước đây Thanh không quá để ý ca sĩ này diễn viên nọ, nhưng từ lúc thấy Hồng Ngọc và Duy có hẳn mối quan hệ lên mặt báo. Thanh đã tìm hiểu nhiều hơn về Hồng Ngọc, và cô thấy Hồng Ngọc là một ca sĩ có thực lực. Đi lên từ một cuộc thi âm nhạc, và có những bước đệm rất vững chắc, hình ảnh sạch sẽ. Nhưng bây giờ... Thanh chỉ có thể cố gắng nài nỉ:

- Tôi cũng từng có thời gian như chị. Đã yêu một người bằng tất cả thanh xuân của mình nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh. Và rồi tôi chấp nhận buông tay, buông bỏ sự dày vò đó, tôi lại tìm được một tình yêu khác giành cho mình và phù hợp với mình.

Hồng Ngọc mở mắt ra, đôi mắt long lanh chứa đựng những tổn thương tự tạo, mông lung nhìn xuống khuôn mặt khiến nhẩn của Thanh. Lướt qua sự lạnh lùng cố hữu của Duy cô lại cười ngây ngô làm Thanh lo lắng nhủ mày.

- Em gái tôi vì nhìn thấy Khánh ôm ấp người con gái khác, mà gặp tai nạn đúng ngày valetine. Nó đã cầu xin tôi để Khánh lại cho nó, nhưng ngu ngốc vẫn là ngu ngốc. Anh ta vốn đâu phải của tôi mà để lại. Cuối cùng, vì nó tôi tước bỏ quyền theo đuổi của mình. Vậy mà nó lại chỉ có thể nằm một chỗ ăn qua sonde và dịch truyền. Tôi thì cả ngày điên điên rồ rồ tính hết kế này kế nọ. Không sớm chết đi, thì khẳng định tôi cũng chẳng sống nổi với những suy nghĩ ấy.

- Vậy gia đình chị, bố mẹ chị thì sao?

Thanh từng bước một tiến dần lại khi Hồng Ngọc không chú ý, tiếp tục nói:

- Một người con gái nằm đó, một người con gái khác chết đi. Chị nghĩ trên đời này chỉ có tình yêu thôi à?

Mông lung với hình ảnh Huy, cậu em trai út nhà mình bơ phờ đáng thương túc trực cả đêm ngoài phòng mổ đợi Trang được đẩy ra. Cả khuôn mặt cậu trai trẻ như bùng sáng, được tiếp thêm sức mạnh khi thấy Ngọc bước tới. Giọng nói mệt mỏi nhưng cứng rắn, mang đầy yêu thương cẩn trọng gọi “chị Ngọc”. Gió đầu mùa thổi tới, mang theo chút buồn lại thêm chút nhớ. Mẹ cô chắc là giờ vẫn đang nắm tay Trang kể cho Trang nghe vài mẩu chuyện xưa cũ. Ba cô thì sao, hẳn là đang ngồi bàn bạc cách giải quyết cùng bác sĩ chẳng? Ngoài tình yêu ra cô có gia đình, nhưng ngoài Khánh ra cô cũng chẳng còn tình yêu nào hết. Đẩy anh đi, chính là đẩy anh ra hẳn khỏi cuộc đời cô, lúc ấy không chút lưu tình, sao giờ lại đau lòng đến thế?

Thanh đã đứng ngay gần Hồng Ngọc, ngoái lại ra dấu gọi Duy tới giúp mình, nhưng anh lại chỉ nhếch môi tạo một nụ cười vô cảm. Đuôi mắt híp lại đầy nguy hiểm khiến Thanh hoang mang. Duy đâu phải người thấy chết không cứu, dù Hồng Ngọc đã làm gì thì cũng không đến lượt Duy hay Thanh trừng phạt. Nhưng anh, sao có thể lạnh lùng đứng im một chỗ không nhúc nhích như thế kia. Thanh quay lại nhìn khuôn mặt đã loang lổ nước mắt lấp lánh của Hồng Ngọc, niềm thương cảm trào lên đau xót đến khó tả. Chung quy lại cũng chỉ vì tình yêu mà thê thảm đến thế. Định bụng đột ngột kéo Hồng Ngọc về phía mình, cùng lắm thì bán thân chấp nhận làm đệm thịt cho cô ấy một lần vậy. Nhưng không ngờ chỉ trong tích tắc, thân hình của Hồng Ngọc run rẩy, đôi gót cao gót nhọn hoắt phản chủ. Hồng Ngọc chênh vênh không có gì để bám víu. Tiếng hét của Thanh và Hồng Ngọc đồng loạt vang lên. Bất chấp nguy hiểm, Thanh với người ra muốn túm lấy tay Hồng Ngọc. Nhưng hi vọng không tên im lặng cắt đứt tất cả, ngay đến ngón tay của Hồng Ngọc, Thanh cũng chẳng kịp chạm vào. Một thân hình mảnh mai dần khuất trong tầm nhìn của Thanh. Hoảng loạn la lên một tiếng “không”, theo quán tính Thanh đổ người ra phía thành cửa sổ toang hoang. Duy hoảng hốt kéo cô lại ôm vào vòng tay mình giọng gắt lên:

- Em điên à, muốn chết hay sao?

- Hồng Ngọc, chị ấy, chị ấy...

Thanh lấp bắp, run rẩy không nói được thành lời túm lấy tay Duy, ánh mắt long lanh ngập đầy sự cầu cứu. Duy thờ dãi vuốt lưng cô bất lực nói:

- Không sao, cô ta không chết. Anh cũng không cho cô ta chết dễ dàng thế. Đừng lo.

Càng lúc càng mông lung hoảng loạn, Thanh chưa kịp định hình rõ lời Duy nói. Chỉ bất ngờ đổ ngửa ra, ngồi bệt xuống đất. Nền đá hoa lạnh toát dội lại cảm giác ê ẩm dần đưa Thanh tỉnh táo hơn. Ánh mắt hoài nghi nhìn trực diện vào Duy đang thờ dãi đứng sừng sững trước mặt:

- Anh đưa em xuống dưới, đi nào!

Duy đỡ Thanh đứng lên thật cẩn thận, lại thấy cô gái nhỏ bị dọa cho tim đập chân run, lấy bẫy đứng không vững. Chỉ đành cởi áo, khoác lên người Thanh, rồi một nhịp bế cô lên tay mình. Để cô tùy ý dựa vào ngực mình, đi ra phía thang máy, thùng thăng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cho Anh Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cực Cả Vào Anh!(2)

Nhìn thấy Hồng Ngọc đang được nhân viên y tế và cảnh sát vất vả đỡ ra khỏi tấm nệm hơi màu đỏ rực, Thanh bắt giác thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt “sát thủ” quay sang nhìn Duy chăm chăm. Hay lắm, lại dám lừa cô, dọa cô sợ hãi như vậy. Thanh nhớ lại lúc mình gửi tin nhắn facebook cho Duy xong, messenger liền báo chuông gọi tới. Gấp gấp nghe máy Thanh chỉ thấy Duy trầm giọng hỏi:

- Em định tới đó à?

Không nghĩ thêm nhiều Thanh trả lời ngay tắp lự:

- Em chuẩn bị xong rồi.

Bên kia im lặng một chút khiến hoạt động của Thanh cũng chậm lại theo, rồi giọng anh vọng lại:

- Anh đã cài chìa khóa nhà anh vào chùm chìa khóa của em rồi. Em mở cửa vào phòng anh mở ngăn kéo tủ gần giường ra. Có một dao găm nhỏ, và một xấp tiền mặt nữa. Chắc chắn cần dùng đến nên em mang theo đi.

Thanh khó hiểu nhú mày gọi một tiếng “anh”. Duy lại vẫn trầm ngâm như vậy an ủi cô:

- Đừng sợ, lúc nào anh cũng bố trí người theo em. Hồng Ngọc, cô ta bây giờ phát điên rồi thì phải, không còn đủ tỉnh táo suy nghĩ nữa. Chúng ta cẩn thận một chút sẽ không sao. Anh... đang nhìn thấy Diệu, em tới đó anh sẽ nhìn thấy em.

Thanh đã không biết sự ngập ngừng khi đó của Duy, chính là không dám cho Thanh biết Diệu bị hành hạ như vậy, anh sợ cô sẽ kích động, không còn nghe thấy anh nói gì nữa. Mở cửa nhà Duy, theo lời Duy tìm được dao và tiền anh để sẵn trong tủ. Thanh gần như nín thở nói:

- Em tìm được rồi. Cái này dùng để làm gì đây.

Giọng Duy thoải mái hơn một chút, anh hỏi:

- Em tin anh chứ?

- Anh đang ở đâu?

Không trả lời anh ngay, cô chỉ là muốn biết anh có đang ở gần mình hay không. Nhưng giọng cười của anh như đậm hơn rất nhiều:

- Nếu... chỉ có không phải một phần trăm hi vọng. Vậy hay là em cứ tùy hứng đặt cho anh đi.

Chỉ nghe đến đây, dường như Thanh hiểu anh đã sắp xếp xong xuôi tất cả, nên tâm tình được buông lỏng đáng kể. Trong tình huống nguy cấp, vậy mà Thanh vẫn có tâm trạng đùa cợt Duy:

- Ngay cả không phải không một phần trăm cũng chẳng đủ... anh nghĩ em nên làm sao nhỉ?

Thanh tưởng tượng Duy đang tựa người vào lưng ghế, khuôn mặt ưu tú thoải mái thêm vào một nụ cười phong lưu:

- Được ăn cả, ngã về không đi. Em yên tâm, cược cho anh, nếu lỡ có thua anh chịu hết. Cả vốn lẫn lãi, đảm bảo không thiếu chút nào.

Thanh giả vờ đắn đo đôi chút, rồi mới sáng khoái trả lời Duy:

- Tốt thôi, dù sao hiện tại em cũng chỉ có thể đặt vào anh. Vậy cược cho anh thắng đó!

Tiếng cười trầm thấp của Duy bên kia vọng lại khiến tâm tình Thanh an ổn hẳn, theo lời anh cô cất đi chiếc dao nhỏ và số tiền tương đối nhiều. Rồi cẩn trọng nghe anh dặn dò:

- Em cứ càng làm cô ta kích động, cô ta càng kìm nén thì lí trí càng rối rắm. Em hiểu rõ lời anh nói đúng không? Nên em cứ đưa đẩy một chút, kéo dài thời gian ra, anh sẽ bố trí tất cả một cách cẩn thận. Rồi mới đánh vào tới nơi. Dao đó để em phòng thân và cắt vài trói cho Diệu. Anh thấy em luyện tập mấy đường tự vệ anh dạy rất chăm chỉ, giờ là lúc em tập duyệt đấy. Khi không thể cầm cự được nữa. Em tùy ý tung số tiền đó ra, mấy tên giang hồ vớ vẩn ấy chẳng màng tới lời cô ta nói nữa đâu, khi đó em bỏ chạy là được rồi. Bên dưới anh sẽ thu phục ổn thỏa, dọn đường cho em.

Duy nói đơn giản là vậy, mà quá trình thì không hề dễ dàng. Thanh thừa hiểu anh hẳn là biết không thể ngăn cản cô tới đó, nên bắt buộc phải an bài tất cả để đảm bảo an toàn cho cô. Duy nói:

- Dù sao em cũng sẽ không chịu ở nhà đợi anh đưa em gái về, vậy em cứ tới đi. Thật ra, cô bé cũng cần có em lúc này. Nhưng phải nhớ, tất cả đều không quan trọng bằng em. Anh đang trên đường tới rồi. Đừng lo!

Tất máy, Thanh hít vào mấy hơi lấy tinh thần sau đó mới chính thức bước vào trận chiến hoang đường này. Nhưng cô lại không biết, anh đã dự tính cả đến nước Hồng Ngọc muốn nhảy lầu để mà sắp đặt trước tấm nệm hơi đỡ ở phía dưới. Bao sao Duy cứ nhàn nhạt nhìn Hồng Ngọc chứ không hề có chút động tĩnh nào muốn cứu giúp cô ta. Được lắm, lại còn để cô vừa sợ hãi vừa tốn nhiều công sức như thế. Nhìn theo Hồng Ngọc bị đưa đi, còi cảnh sát và cứu thương cùng tiếng người hò hét ầm ĩ xôn xao cứ vậy hòa trộn vào nhau, tạo một hiện trường thật lộn xộn. Ánh sáng máy ảnh chớp lóe trong đêm tối, chụp lại cảnh tượng cô ca sĩ nổi tiếng bị tròng tay vào chiếc còng số tám lạnh lẽo, đồng thời lại như soi rõ khuôn mặt cam chịu thất thần của cô ta. Thanh thờ dài đồng cảm cho một cô gái yếu đuối, chỉ vì yêu không đúng cách mà cứ tự bản thân mình chịu tổn thương. Chung quy lại trong tình yêu

vẫn chỉ phụ nữ sẽ thiệt thòi thôi.

Duy siết hai bên vai Thanh một cái khi có chiếc xe hơi màu trắng đỗ ịch trước mặt:

- Lên xe thôi. Em gái em được đưa tới viện rồi. Chúng ta đi xem cô bé như thế nào.

Bầu trời đêm chỉ có vài ánh sao lấp lánh không bị lu mờ bởi ánh sáng đèn cao áp. Trong con hẻm nhỏ dưới gốc cây hoa sữa đơn độc, Thanh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Duy đang rất gần mình mà suy nghĩ. Đối với cô, anh giống như một thứ gì đó siêu nhiên lắm. Dường như chỉ cần có anh mọi việc đều sẽ ổn thỏa. Anh chưa bao giờ bắt cô phải làm điều gì, giống như sẽ chẳng bao giờ ngăn cản cô. Kể cả là nơi thật nguy hiểm nhưng vì cô muốn đi nên anh sẽ khiến cho nó an toàn. Duy sẽ không bao giờ ngăn cản cô trải nghiệm, nhưng sẽ hướng dẫn cô cần phải làm như thế nào. Giống như chứng sợ nước của Thanh, anh sẽ không bảo cô “đừng xuống nước”, mà anh nói “tập đi anh làm cùng em”. Từ khi chấp nhận có Duy trong cuộc sống của mình, nghĩa là cô cho phép cuộc sống của mình có thêm những hướng đi mới mà bản thân không dự tính được. Nhưng Thanh lại tin chắc, con đường đó dù chông gai hay gặp ghềnh thì nó cũng thật sự được đảm bảo an toàn.

- Nói xem vì sao lúc em đang nói chuyện bằng camera với anh, anh kêu đang ở Philipin, vậy mà chưa đầy hai tiếng đã xuất hiện ở đây rồi?

Duy cười cười vuốt mái tóc được buộc lên gọn gàng của Thanh, anh cảm thấy giờ phút này êm ả quá. Dưới ánh sáng mờ nhạt của vài biển hiệu hắt lại, cô gái nhỏ bọc trong chiếc áo khoác to lớn của anh, đôi mắt đen láy lấp lánh tràn ngập hình ảnh anh, yên lặng chờ đợi nghe anh nói. . . Như một làn nước ấm êm ả chảy khắp cả cơ thể mình, cảm giác này thật khó có thể diễn tả được.

- Thực ra từ lúc em gái em bị lừa tới đây, anh đã gấp rút thu xếp công việc rồi. Chỉ không ngờ Hưng quá yêu Hồng Ngọc, cô ta đi tới nước này rồi mà cậu ta vẫn lén lút giúp đỡ. Anh đành phải ra tay dứt khoát nên mới chọc giận cô ta hoàn toàn. Khi em gửi tin nhắn cho anh, anh đã nhờ LM thiết lập lại định vị của mình để phía Hồng Ngọc không nghi ngờ gì. Camera đó chỉ kết nối âm thanh tới anh thôi, còn hình ảnh thì bên phía LM xử lý.

- LM là ai vậy?

- Cậu ta là Hacker anh kết hợp để giải quyết vụ Nguyễn Văn Lâm. Bọn anh có mối quan hệ khá tốt.

- Vậy không thể nhờ cậu ấy giúp chuyện của Khánh sao?

Duy thờ dãi ôm Thanh vào lòng, che đi cơn gió vừa thổi từ hướng Bắc tới mang theo cái lạnh mon man và vẫn có phần dịu nhẹ.

- Việc của Khánh nghiêm trọng hơn em nghĩ. Cái cậu ấy cần bây giờ là thời gian. Chúng ta chỉ có thể giúp ở vòng ngoài thôi. Phía trong phải nhờ đến những người khác.

Thanh ngich ngich khoắng áo thun trước ngực Duy nói tiếp:

- Sao anh không nói em là bên dưới có nệm rồi, làm em sợ như vậy. . .

Gió đông lại thổi đến, mang giọng nói êm êm yêu chiều của anh chạm vào tận tâm can Thanh:

- Thực ra anh không hi vọng Hồng Ngọc nhảy xuống, nếu em có thể khiến cô ta tỉnh ngộ, cũng sẽ tốt hơn cho cô ta.

*

Thanh tần ngần đứng trước cửa phòng bệnh của Diệu, với tính tình Diệu hẳn là sẽ làm bù lu bù loa chuyện này lên cho mà xem. Cô cần phải chuẩn bị tinh thần sắt thép để chống chọi mới được. Gật đầu với Duy, Thanh hít sâu thở đều xong mới mở cửa bước vào. Thấy Diệu mặc bộ đồ bệnh nhận rộng rãi, yếu ớt nằm trên giường trắng toát, Thanh có cảm giác áy náy đến tận cùng. Không ngờ cô em gái chẳng chút thân thiết nào lại vì cô mà chịu một biến cố lớn đến vậy. Thanh ngập ngừng chưa biết nói sao thì Diệu đã mở mắt, cô gái nhỏ mang ánh nhìn sợ sệt gọi Thanh:

- Chị. . .

Hai cánh tay Diệu đưa ra hướng về phía Thanh như một khăn cầu tha thiết lắm. Thanh ngây ngẩn nhìn cánh tay nhỏ với vài vết bầm tím đỏ, đôi chân vô thức bước lại gần. Vừa mới tới bên giường, nắm lấy đôi tay đang chống chèo của Diệu, Thanh liền bất ngờ bị Diệu ôm chầm lấy. Căn phòng tĩnh lặng nhanh chóng tràn ngập tiếng khóc ảm ức, cánh tay Thanh ngượng nhịu không biết đặt nơi nào cho phải. Cuối cùng chỉ có thể thờ dãi vuốt dọc lưng cô gái nhỏ để an ủi:

- Được rồi, giờ đã không sao nữa. An toàn rồi.

Diệu thút thít trách móc:

- Em tưởng chị sẽ không thêm đến, sẽ mặc kệ em, bỏ rơi em. Chị, em xin lỗi, từ sau sẽ không bắt nạt chị nữa, đừng bỏ em lại được không?

- Không có, sao chị lại bỏ em. Xin lỗi, do chị em mới hoảng sợ vậy.

Dụi đầu vào vai Thanh, Diệu tiếp tục kể lể:

- Em cứ tưởng bọn họ muốn chụp hình cho tạp chí. . . không ngờ lại lôi em tới nhà nghỉ bắt chụp hình khỏa thân. Em không chịu liền bị bọn họ đánh tới

táp. Thậm chí còn chụp cả hình em bị đánh đến chảy máu miệng. Em rất sợ... chị ơi.

Thanh gạt đầu lia lịa, nói năng gấp gáp:

- Được rồi, không sao nữa. Chị đã nhờ Duy lấy lại những tấm hình đó, đảm bảo không bị phát tán ra bên ngoài. Đừng khóc nữa được không.

Tách Diệu ra khỏi người, Thanh nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang loang lổ khắp mặt em gái nhỏ nhà mình. Tới cùng cũng chỉ là cô bé chưa hiểu chuyện, sao Thanh nở so đo cơ chứ. Nắm lấy hai vai, nhìn thẳng vào mắt Diệu, Thanh nghiêm túc hỏi:

- Bọn chúng... động vào đây của em chưa?

Thanh chỉ tay xuống phần dưới của Diệu, kiên trì muốn tìm câu trả lời mình chưa được nghe, nếu thật sự dám xâm phạm Diệu. Cô chắc chắn phải làm cho bọn chúng tù rừ xác ra thì thôi. Nhưng thấy nước mắt Diệu chảy nhiều hơn vừa nấc vừa lắc đầu, Thanh bỗng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng gì to lớn lắm. Diệu vẫn thút thít:

- Anh ta lén lút muốn... nhưng em chống cự kinh khủng quá, vừa lúc có người gõ cửa nên em thoát được. Lúc sau thì chị tới.

- Tên nhóc trẻ nhất phải không?

Diệu lại lặng lẽ gạt đầu còn Thanh chỉ có thể ôm Diệu vào nhẹ giọng nói:

- Mọi chuyện qua rồi, chị đã nhờ Duy giải quyết chuyện này kín đáo. Để không ảnh hưởng gì tới em cả. Sẽ đòi lại công bằng cho em. Được không?

Gạt đầu tới tấp, Diệu lại ôm vào người Thanh cầu khẩn:

- Chị đừng đi, ở lại với em được không, khi nào ra viện em muốn tới ở với chị. Xin chị đừng bỏ em lại được không?

Thấy Diệu quá hoảng sợ Thanh chỉ có thể đồng ý mọi điều kiện của cô em gái này. Khi ông Nam và bà Lan đi gặp bác sĩ trở về, liền nhìn thấy Diệu đang nắm chặt tay Thanh nặng nề chìm vào giấc ngủ. Thanh hơi ngại đứng lên chào hỏi nhưng không làm sao tách bàn tay Diệu ra được. Bà Lan gạt đầu nhẹ giọng nói:

- Con cứ để cho nó ngủ một chút. Từ lúc tới viện nó chỉ đòi gặp con thôi.

Thanh không nói thêm gì, nhìn ông Nam một cái rồi yên lặng ngồi lại ghế. Thực ra cô rất sốt ruột, Duy nói anh đi giải quyết việc, chút nữa sẽ quay lại đón Thanh. Vậy mà giờ cứ ngồi như vậy, cũng chẳng thể đứng lên, đã thế còn đủ mọi tình huống ngại ngùng. Thanh ho nhẹ một tiếng, định mở lời xin lỗi về chuyện vừa xảy ra nhưng còn chưa kịp nói gì, bà Lan đã ngáp ngừng chẳng chút cao ngạo nào giống thường ngày:

- Chuyện này, cảm ơn con nhé. Diệu đã kể cho ba mẹ nghe rồi. Quả thật nếu không có con, không biết con bé này phải làm sao nữa. Nhẹ dạ cả tin, suốt ngày chỉ thích dấn thân vào sâu bít sâu bưng. Cũng may có con phát hiện giúp đỡ, chứ không thì...

Thanh còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, ông Nam đã tiếp:

- Diệu đã kể hết với ba mẹ rồi. Nó nói bị mấy tay chụp hình khóa thân lừa gạt, không chịu theo lời, chúng liền đánh cho một trận. May mà con đến kịp. Không thì đúng là lớn chuyện.

Thanh cười gượng rồi hỏi qua chuyện khác:

- Anh đi đâu rồi ạ?

- Nó đi qua Nhật kí vài hộp đồng máy móc rồi.

Bà Lan vừa nói dứt lời ông Nam liền tiếp:

- Mới làm ăn này, là Duy đề tâm giúp đỡ. Nên anh con cũng cố gắng làm cho cẩn thận.

Bị ngạc nhiên với thông tin vừa nghe được, Thanh bất giác ngập ngừng. Anh chàng này có phải ôm đồm quá nhiều việc không, lo hết chuyện này đến chuyện khác, đúng là không tâm thường. Ông Nam nhìn Thanh còn ngẩn ngơ, tưởng cô không vừa ý liền tiếp:

- Chuyện này là tự anh con chạy tới nhờ vả người ta, con đừng trách cậu ấy. Anh của con...

- Không sao mà ba, chỉ cần anh chịu khó tu chí là được rồi.

Thấy Thanh nói vậy khuôn mặt ông Nam và bà Lan đều giãn ra đáng kể. Bà Lan nắm lấy bên tay còn lại của Thanh tiếp:

- Hay con chuyển về nhà đi, phòng của con mẹ cho dọn dẹp lại sạch sẽ rồi.

Đi qua hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhưng sự quan tâm nhiệt tình quá mức như vậy làm Thanh chưa thích nghi kịp. Cô cười cười ý tứ rút tay lại, cũng nhẹ nhàng gỡ tay Diệu ra rồi nói:

- Không cần đâu mẹ, con ở ngoài quen rồi. Cũng không có gì bất tiện cả. Hơn nữa chuyện của Diệu con cũng có phần trách nhiệm, nên mọi người không cần bận tâm nhiều đâu. Cũng muộn rồi, con còn hẹn bạn giải quyết việc này nữa. Chắc con xin phép, mai con lại tới ạ.

Nói rồi Thanh lễ phép đứng lên mở cửa đi ra ngoài. Căn phòng trở lại yên tĩnh và trầm lắng như lúc đầu. Bà Lan kéo chăn đắp lên cho Diệu, còn ông Nam lặng lẽ đi lại phía cửa sổ nhìn xuống dưới. Thấy Thanh đang nắm tay Duy ra phía cổng bệnh viện, giọng ông nói thật nhẹ nhưng lại làm bà Lan cúi đầu sâu hơn:

- Con bé đã trưởng thành rất tốt.

Phải rồi, hẳn là trong ba đứa con của ông, chỉ có Thanh là trưởng thành tốt nhất mà thôi. Hi vọng lần này đứa con gái út của ông sẽ trưởng thành, và con trai cả có thể hiểu ra rằng nó đã trưởng thành.

*

- Hôm nay em vất vả rồi, vào nhà ngủ một giấc đi.

Nói vậy nhưng Duy vẫn nắm hai tay Thanh không buông ra nổi, cô cười cười:

- Anh giúp đỡ anh trai em đây à?

- Anh vợ, phải giúp chứ.

Nhìn nụ cười sâu xa của Duy, Thanh nhẹ véo vào mu bàn tay anh giả vờ giận dỗi:

- Ai là vợ anh?

- Chứ giờ phải làm sao em mới chịu đây?

Duy nhéo nhẹ mũi Thanh ý tứ dò hỏi, cô cười khúc khích trả lời:

- Khi nào có màn cầu hôn ưng ý rồi tính.

Chưa kịp nói thêm gì, Thanh đã tiếp:

- Chuyện của Khánh đến đâu rồi. Đạo này Dương nó chẳng làm được gì cả, suốt ngày thơ tha thơ thẩn.

Nhìn nét trầm ngâm của Duy, Thanh lại mừng rỡ ra hình ảnh Dương cách đây một tuần. Bây giờ cô ấy toàn một mình ngủ lại nhà Khánh, dường như chỉ có ở nơi đó, chút hơi thở quen thuộc của Khánh vương vấn lại mới khiến Dương an tâm hơn. Lo lắng, bất an, hoảng sợ, nhớ nhung, đau lòng tất cả đều là cảm giác lúc này của Dương. Thanh biết cô ấy rất mong lung, nhưng bản thân chỉ có thể yên lặng ở bên chứ không thể làm gì hơn.

- Hôm qua, Khánh đã nói Dương đừng chờ đợi cậu ấy nữa.

Thanh tròn mắt với thông tin mình vừa nhận được, đại não phân tích cẩn thận mới ngậm ngùi hỏi lại:

- Nghĩa là chia tay ấy hả? Tên đáng chết này... mau đặt vé đưa em sang Philipin đánh chết hắn ta. Dám quát ngựa truy phong à?

Duy giữ tay Thanh đang kích động lại, anh từ tốn nói:

- Cậu ta cũng bị ép phải làm thế thôi. Hôm qua vừa lúc Dương ở sân bay chuẩn bị qua Philipin thì cậu ấy lại gọi điện về. Khánh không muốn Dương sang đó.

Ngừng một lúc, Duy mới cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt của Dương mà nói tiếp:

- Em hiểu tính cách Dương mà, chỉ có cách ấy mới khiến cô ấy ở lại, Dương không thể qua đó được.

- Tại sao?

Thanh hờ hững hỏi lại, nhưng không để Duy trả lời cô đã tiếp:

- Ép buộc cô ấy dừng lại tình cảm của mình, anh nghĩ có thể không? Chẳng lẽ Khánh bắt Dương cắt đứt tình yêu ấy, Dương liền cắt đứt được sao? Các anh cho rằng như vậy là tốt cho Dương nhưng lại không hỏi cô ấy rằng cô ấy cảm thấy tốt hay không. Lần này các anh sai rồi, khiến người phụ nữ của mình thất vọng, đó là sai lầm lớn nhất.

Duy lắc đầu, khuôn mặt anh trầm ngâm một cách khó đoán:

- Các em có suy nghĩ của phụ nữ, còn đàn ông bọn anh cũng có suy nghĩ của bọn anh. Em biết không, nếu không làm vậy, Dương chắc chắn qua Philipin. Nếu cô ấy tới đó, Khánh liệu có thể yên ổn giải quyết việc hay không? Anh xin lấy cả nhân phẩm lẫn tính mạng mình ra mà đảm bảo, nếu Dương

sang đến Philipin, kể cả khi Khánh bị nhốt trong ngục tối cậu ta cũng không cảm lòng nổi, không chịu đựng được, dù bị hành quyết cũng sẽ vượt ngục ra gặp được cô ấy. Với người mình yêu, thực ra bọn anh không hề lý trí như các em nghĩ.

Thanh thờ dài gật đầu, mỗi người đều có lý lẽ riêng nên không ai là đúng là sai trong chuyện này. Chỉ đành dựa vào số phận và duyên trời vậy!

- Được rồi, vào nhà đi. Anh về gọi cuộc điện thoại, có gì thì gọi anh nhé.

Thanh gật đầu, khuôn mặt buồn bã mệt mỏi khuất sau cánh cửa. Duy vẫn tần ngần chưa về nổi nhà mình. Anh hiểu Thanh đang lo lắng cho Dương như thế nào, nhưng nếu anh đang trong hoàn cảnh của Khánh, chắc hẳn cũng sẽ làm như vậy thôi.

Vào đến phòng, Thanh chưa đi tắm vội, mà lấy điện thoại gọi cho Dương. Tiếng tút dài bên kia như vô tận khiến Thanh sốt ruột, đến khi tiếng “Alo” mờ mờ của Dương vang lên mới làm Thanh thở phào nhẹ nhõm.

- Đang ngủ à?

Thanh nhẹ giọng hỏi, lại chỉ thấy bên kia là tiếng thờ đều đều nặng nề, cô sốt ruột gật lên:

- Mày dùng thuốc ngủ đấy hả?

- Ừm, một chút...

Thanh ngậm ngùi không biết nói sao với cô bạn ngốc nghếch này. Chẳng phải Dương không biết tác hại của việc này. Bởi chính Dương chứng kiến Thanh đã từng gặp những khổ sở gì khi lạm dụng loại thuốc này. Nhưng bây giờ, đó có lẽ là thứ duy nhất mang tới cảm giác an toàn cho Dương trong màn đêm lạnh lẽo vô tận.

Thanh tắt điện thoại đi, tự nhủ mai nhất định phải qua chỗ Thanh xem sao. Vào tắm gội qua loa, còn chẳng buồn sấy tóc đã chui ngay vào ổ chăn ấm áp. Một nhọc chìm vào giấc ngủ mơ hồ. Trong giấc mơ chấp chờn, Thanh cảm thấy có bàn tay quen thuộc đang chạm vào bên má mình, gãi chút tóc mái đã dài vuốt chùng sang một bên cho khỏi vướng víu. Một đôi môi ấm áp yên ổn trên trán Thanh bằng sự tin tưởng nhất. Cô nghe thấy tiếng “ừ ừ” như máy sấy đang hoạt động, luồng khí ấm bao bọc lấy mái tóc dài. Thanh cảm nhận được bàn tay rất nhẹ nhàng gỡ những sợi tóc rối bù ẩm ướt của mình. Mí mắt nặng trĩu cố gắng mở ra, mơ hồ nhìn thấy Duy đang kề sát mình, đắp chung một chiếc chăn. Người anh tựa vào thành giường, một tay đang cầm chiếc máy sấy màu bạc, một tay nhẹ vuốt tóc Thanh. Môi mỏng vẽ nụ cười đầy yêu chiều, trong ánh điện ngủ mờ ảo, khuôn mặt anh ngày một in đậm vào tận sâu trái tim Thanh. Vô thức chìm chìm trong sự an cần bao bọc và yêu chiều ấy, Thanh bắt gặp trầm luân bởi giọng nói dịu dàng của anh:

- Ngủ đi, anh lúc nào cũng ở bên cạnh em. Nhé!

Thanh mỉm cười xinh đẹp thật mị hoặc trong đêm tối, chiếm lĩnh hoàn toàn tâm trí, xâm lấn toàn bộ trái tim Duy. Cả đời này, anh chỉ cần giây phút bình yên êm ả này, ôm cô trong vòng tay, che chở Thanh cả đời. Chỉ vậy thôi đã cảm giác thật thành tựu. Nhìn đôi mi cong cong đang chớp chớp và dần khép lại thật yêu kiều, Duy thân nhiên đặt thêm nụ hôn nữa lên đôi môi hồng đang e ấp. Kiểm tra lại một lần xem tóc Thanh đã khô hẳn chưa, rồi mới nằm xuống ôm thân hình mảnh mai ấm áp vào trong lòng. Cũng bước vào một giấc ngủ trọn vẹn nhất, suốt thời gian một đời vừa qua.

*

Sáng sớm Thanh chợt mình bởi tiếng chuông cửa kiên trì vang lên không dứt, thấy mình đang gối đầu lên cánh tay Duy thì cười cười nghịch ngợm trên khuôn mặt anh một chút, mới không tình nguyện khoác thêm áo đi ra mở cửa. Chưa kịp định hình ra ai, Thanh đã giật nảy vì đột ngột bị một sinh vật nào đó ôm chặt, thậm chí nháy cả lên người mình không buông. Thanh hốt hoảng lao đảo đứng không vững, may mà có cánh tay cứng rắn từ phía sau đỡ lấy, nếu không hẳn là đã ngã nhào ra đất cũng nên.

Thanh quay đầu ngoái lại nhìn Duy còn đang mặc cái áo thun và quần sooc chẳng kịp đi dép đã chạy ra ngoài này. Chắc tỉnh dậy thấy còn quá sớm để có người tìm cô nên lo lắng ra xem thế nào. Thấy Duy nhũn mảy, lúc này Thanh mới nhìn lại người đang “cộng sinh” trên thân thể mình. Thanh đẩy Diệu xuống giường sốt hỏi:

- Sao em lại ở đây? Giờ này phải ở viện chứ?

Diệu lại ôm chặt lấy Thanh làm Duy chỉ muốn một phát vứt ngay cô bé này ra khỏi cửa cho rồi. Thanh vội vàng tách Diệu ra, kéo cô bé vào nhà còn kệ cho Duy có nhiệm vụ đóng cửa.

Thanh coi bỏ áo ngoài của mình, khoác lên người Diệu chỉ có độc bộ đồ bệnh nhân mỏng manh. Sau đó lại lật đặt chạy đi lấy đôi tất cẩn thận xỏ vào chân Diệu, rồi lại nói Duy tăng nhiệt độ điều hòa lên. Thanh chụp lấy bàn tay Diệu xoa xoa xong mới nói:

- Sáng sớm chạy tới đây, vừa lạnh vừa nguy hiểm. Ba mẹ có biết em đi vậy không?

Khuôn mặt ngây ngô chẳng chút son phấn chất chứa đầy hồ hởi lác đác, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Thanh không rời. Cô lại chỉ biết lác đác nhờ Duy lấy cho Diệu ly sữa ấm, ép Diệu uống hết một nửa mới hài lòng. Vẫn chưa biết làm sao với cô em gái này thì chuông điện thoại đã lại réo rất reo lên.

- Anh nghe hộ em với.

Thanh thấy Duy không tình nguyện đi vào trong phòng nghe máy, hẳn là ba mẹ cô nên thấy anh cứ “dạ dạ vâng vâng, đúng rồi ạ” ở trong. Thanh lại nhìn Diệu khó hiểu hỏi:

- Sao mới sáng sớm em lại chạy tới đây.
- Chị cho em ở cùng chị đi, em không về đâu.
- Chuyện này...

Thanh lưỡng cuống chẳng biết làm sao trước giọng điệu nài nỉ của Diệu. Chắc chắn là trong lúc hoảng sợ nhất đã bầu vịu vào Thanh, nên giờ mới không muốn tách khỏi cô đây mà. Thanh thờ dài đưa Diệu vào phòng cho khách, để Diệu nằm xuống đắp chăn cẩn thận rồi nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, đây là nhà chị. Chị không đi đâu cả, em ngủ một chút, có đồ ăn chị gọi em dậy. Nhé!

Diệu ngoan ngoãn gật đầu dường như rất sợ Thanh sẽ đổi ý, nên nhanh chóng nhắm mắt lại, đợi đến khi mi mắt đã không động và nhịp thở của Diệu thật đều, Thanh mới khẽ khàng ra khỏi phòng đóng cửa lại. Nhìn thấy Duy đang sừng sững đợi ở ngoài Thanh lại giật bắn người, vội đưa ngón tay trở lên môi ra dấu “suyt”. Duy bất mãn kéo Thanh tới, không kìm lòng nổi trước sự đáng yêu ấy, liền nhanh chóng hạ một nụ hôn “chặt” vào môi Thanh.

Thanh bất mãn đánh nhẹ vào ngực Duy cần nhằn:

- Còn chưa đánh răng nữa, mặt vệ sinh.

Duy cười rộ lên, nhéo vào mũi Thanh một cái trêu chọc:

- Cho anh hôn từ giờ tới trưa cũng được.

Thanh lườm anh một cái rồi kéo Duy trở về phòng cùng nhau đánh răng. Hai người vui vẻ cười đùa, lau mặt chải đầu cho nhau đến nửa tiếng mới ra ngoài nôi.

Duy nhận nhiệm vụ ra ngoài mua đồ ăn sáng còn Thanh dọn chăn gối lộn xộn trong phòng. Nhưng đến khi Duy về lại dẫn thêm Tùng theo làm Thanh khó hiểu hỏi:

- Sáng nay cậu không đi làm à mà tới đây vậy?

Tùng cười cười gãi đầu gãi tai đẩy gọng kính cận lên cao một chút mới nói:

- Em gặp anh Duy ngoài đường, anh ấy rủ em về ăn sáng luôn.
- À, ra vậy.

Thanh gật đầu tỏ ra đã hiểu rồi chia việc:

- Cậu mau bày thức ăn ra đi, để tôi gọi Diệu.
- Ấy ấy, chị chị... Anh Duy đang bày đồ ăn rồi, chị để em vào gọi cho, nhé nhé!

Vừa nói vừa trưng ra khuôn mặt nịnh nọt làm Thanh khó hiểu, Tùng bèn nhanh chóng chạy ào vào phòng nơi Diệu đang ngủ đóng cửa lại. Thanh định vào theo thì cánh tay đã bị “người ta” giữ lại:

- Chuyện của trẻ con, em để họ tự giải quyết đi.

Thanh hí hóp nhìn Duy đầy nguy hiểm, mấy người này lại bày trò gì nữa đây? Bị Thanh nhìn cho đến ngại, Duy đành kéo cô gái ghé góm, ôm vào vòng tay mình nịnh nọt:

- Anh không muốn cô bé dính chặt lấy em như vậy đâu, còn anh nữa cơ mà. Với cả hai người họ có khúc mắc, em cứ để chúng tự giải quyết đi.

Thanh còn chưa trả lời đã thấy cửa phòng bật mở, Diệu vùng vằng đi ra còn Tùng thì cứ nín nín kéo kéo. Như chợt hiểu ra điều gì đó, Thanh tủm tỉm vừa cười vừa nói:

- Được rồi, hai đứa lại ăn cơm đi nào.

*

Sau khi ăn xong, Diệu có chút ngần ngại đến mấy cũng bị Tùng nhất quyết vác về bệnh viện, cậu ta nói đến giờ tiêm và uống thuốc rồi, không thể ở đây được. Nên nếu Diệu nhất quyết không đi, Tùng sẽ bế cô về tận phòng bệnh thì thôi. Diệu nhìn Thanh với ánh mắt cầu cứu, nhưng cô cũng lực bất tòng tâm vì bị Duy “cường chế” giữ lại. Sau khi Tùng bế Diệu ra khỏi nhà rồi, Thanh mới nhéo cánh tay Duy:

- Là anh bày trò tách Diệu ra khỏi em đúng không?

Giả vờ xoa xoa cánh tay mình, Duy thần nhiên nói:

- Dù sao cũng không thể để cô bé dính lấy em như vậy được, chúng ta lấy đâu ra thời gian mà hẹn hò cơ chứ.

Nguyệt Duy một cái thật dài, rồi Thanh bỏ vào trong phòng thay đồ. Duy cứ í éo phía sau “em đi đâu đó” làm Thanh phải gắt lên mới chịu.

- Đi, đưa em tới chỗ Dương. Hôm qua gọi điện cho nó, em thấy không ổn chút nào.

Duy hơi trầm lại một chút, rồi bỗng dùng giọng điệu mềm mỏng thương lượng với Thanh:

- Em có thể đừng nói những gì mình biết cho Dương được không?

Nhiều mày Thanh bắt mắt nói lại:

- Cái gì nên thì em sẽ nói, cái gì không cần thiết em nhất định không nói. Anh yên tâm.

Sau đó vung túi xách khoác lên vai đi thẳng ra ngoài. Từ đó cho tới lúc đến cửa hàng nữ trang của Dương, Thanh cũng không nói thêm lời nào, khi trên xe cũng chỉ nhìn qua cửa kính làm mặt lạnh khiến trong lòng Duy cực kì bối rối. Anh vẫn luôn biết tình bạn này đối với Thanh trân quý như thế nào. Nhưng anh với Khánh cũng chỉ là cô nỗi khổ riêng, Duy lại càng không muốn vì Khánh và Dương lại ảnh hưởng tới tình yêu của anh và Thanh... Ôi trời ơi!

Đứng ngoài cửa, nhìn Dương đang đi lại trước những tủ kính sáng trưng, soi rọi từng chi tiết hoa mỹ của những thứ trang sức xa hoa kia. Tường chừng như thật bình thường, nhưng mới thoáng qua thôi, dáng vẻ gồng mình ấy lại khiến Thanh đau lòng quá. Dương mở tủ, lấy chiếc vòng tay nạm kim cương lấp lánh, hình như cô ấy phát hiện ra dấu vết gì đó không hài lòng. Nên đôi lông mày thanh mảnh nhíu lại thật sâu, chắc là nghiên cứu kĩ lắm. Rồi Dương đi vào đôi găng tay trắng, dùng một chiếc khăn chuyên dụng, lau một đường ở vành ngoài của chiếc lắc đẹp mắt. Dương nở một nụ cười hài lòng, cất sản phẩm trở lại tủ, khi ngừng lên mới nhìn thấy Thanh đang tựa người nơi cửa.

Một thoáng sững người qua đi, Dương mới bày ra một nụ cười tươi tắn nhất có thể, bước dần về phía Thanh. Vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu, nhìn thật sâu vào ánh mắt âm thầm của Dương, Thanh nói:

- Mày đừng cười nữa có được không? Khó coi muốn chết.

Dương còn giả vờ đùa cợt:

- Nụ cười tiêu chuẩn như vậy mà còn chê. Mày cũng yêu cầu cao quá đấy.

Thanh không cười thoitho theo Dương được, cô thật sự không biết phải nói gì tiếp theo. Trong khi cô ấy đang cố tỏ ra thật mạnh mẽ, tất cả đều rất bình thường... Thanh không nở phá đi sự kiên cường mà Dương đã vất vả gây dựng.

- Mày cùng Duy tới đây à?

Theo ánh nhìn của Dương, Thanh thấy anh mặc trang phục tối màu, tựa người vào chiếc Ford Ranger bạc bóng bẩy thật đối lập. Trước đây Thanh từng bắt gặp vài đầu lọc, hoặc vương vấn chút khói thuốc trong phòng làm việc của Duy. Nhưng hiện tại cô mới tận mắt chứng kiến dáng vẻ anh nheo mắt hút thuốc. Giữa tiết trời u ám, làn khói nhẹ bằng lớn vờn bao bọc lấy thân hình Duy tạo nên hình tượng thật mờ hồ. Làn khói bạc phủ lên đôi mắt sâu thẳm ấy một bức màn vô hình, che đi tất cả cảm xúc hiện giờ nơi anh. Dáng vẻ trầm ngâm cùng khí chất điềm đạm trưởng thành tạo nên một Duy rất xa cách.

- Hình như chuyện rất nghiêm trọng, mới khiến Duy có tâm trạng kia.

Giọng Dương đều đều vang lên đưa Thanh quay trở về với thực tại. Bất ngờ nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của Dương, Thanh bỗng nhớ lại khung cảnh quán cà phê lúc trước. Cô nhẹ nhàng nói giống như Dương đã từng nói với cô:

- Lâu lắm rồi mới được nắm tay mày.

Thanh cúi đầu, miết nhẹ mu bàn tay mềm mại, hơi gầy nên dễ lộ vài đường gân xanh xao của Dương.

- Họ là bạn thân, vào sinh ra tử. Chỉ cần nhìn Duy hiện tại chắc chắn mày cũng hiểu phần nào tình cảnh của Khánh. Anh ấy cũng phải rất khó khăn để đưa ra những quyết định ấy. Mày kiên nhẫn một chút, cho anh ấy ít thời gian. Nhé!

Im lặng như một điều tất yếu cũng qua đi, Dương rút tay mình ra khỏi tay Thanh, chợt ôm lấy cô bạn. Khuôn mặt tiêu tụy vui sâu vào bên vai Thanh thì thầm:

- Tao không sao cả. Mày nói với Duy giúp tao... Hãy cố gắng đưa anh ấy an toàn quay trở về. Được không!

Chút ánh nắng nhạt màu xuyên qua giọt nước mắt long lanh nặng trĩu của Thanh, vượt dọc lưng Dương, cô run run giọng nói:

- Chắc chắn Khánh sẽ quay về. Chúng ta cùng nhau đợi anh ấy. Được không!

Thả từng bước trên đường Nguyễn Du thơ mộng, tuy nắm tay nhau đi chung hướng, nhưng cả Thanh và Duy đều mãi miết với những suy nghĩ và nỗi niềm riêng tư của mình. Những ghé đá bên hồ đã chặt kín chỗ chẳng chứa lại chút nào. Hai hàng cây xanh rủ những tán lá xum xuê, rung động cùng cơn gió mùa đông bắc ào tới. Thanh khẽ so vai như một phản xạ để chống chọi với cái lạnh bất chợt tăng lên. Duy kéo Thanh gần sát lại mình hơn nữa, lấy chiếc áo dạ dài trùm qua lưng sang hẳn phía vai đối diện của cô. Người anh đúng là to lớn thật, hẳn là gấp đôi gấp ba người cô cơ đấy.

- Đùng vì chuyện Khánh và Dương mà khiến tình cảm của chúng ta có những khoảng lặng được không?

Với âm sắc trầm khàn, giọng nói Duy bình thản len lỏi vào tận sâu trái tim Thanh. Cô dừng hẳn lại, nhìn sang sườn mặt nghiêng nghiêng anh tuần ấy, thấy được đuôi mắt anh nheo lại nhưng chẳng mang chút nào vui vẻ. Anh nhìn tới nơi nào đó thật xa nơi chân trời có chút ửng hồng hi hữu trong ngày đông. Ánh mắt ấy như đang muốn tìm được chút hi vọng dù mong manh nhất. Thanh cúi đầu nhìn xuống mũi giày của mình. Cô biết điều mình nên làm hiện tại là giúp anh cảm thấy an tâm hơn, hoặc chỉ là vài câu động viên để anh đỡ mệt mỏi. Nhưng thật khó, bởi Thanh đang quá lấn cấn với việc mà Dương phải chịu đựng. Dù Khánh và Duy là lực bất tòng tâm, thì trên lập trường của một người phụ nữ, Thanh thấy đó là cách làm quá mức tiêu cực và ngu ngốc. Cô chỉ có thể thờ dài, hướng ánh nhìn của mình theo tầm mắt Duy, nhẹ giọng nói:

- Được rồi, dù sao chuyện này cũng phải do họ tự vượt qua. Có điều, sau khi Khánh trở về, các anh đừng hối hận đấy. Lúc đó em sẽ không giúp đỡ gì đâu.

Duy nén lại tiếng cười vui vẻ của mình, anh nhìn sang khuôn mặt nghiêng nghiêng của Thanh mà nghĩ. Cô đúng là ngốc nghếch, dù nói với anh là không giúp đỡ, nhưng chính Thanh chẳng biết rằng, bản thân sẽ vẫn vô thức giúp đỡ cho mà xem. Thanh có một trái tim ấm áp hơn nhiều so với giọng điệu và khuôn mặt lạnh lùng kia.

- Này, em thấy anh có phải là càng ngày càng già không?

Duy bất ngờ trưng ra khuôn mặt của mình trước mắt làm Thanh giật cả mình. Cô bật cười bởi đôi mắt của anh còn chớp chớp làm như trẻ trung lắm ấy.

- Đúng đấy, già tới nơi rồi, vừa già vừa xấu.

Nắm lấy hai tay Thanh, Duy giả vờ bày ra vẻ mặt đau khổ:

- Vậy có phải em lại chuẩn bị vứt bỏ, không chịu trách nhiệm với anh không hả?

- Là sao?

Thanh tròn mắt còn khuôn mặt Duy thì mang đầy vẻ thần bí. Anh cười cười, lấy chiếc điện thoại trong túi ra, cắm phone rồi cài vào tai Thanh. Cô đang không hiểu chuyện gì thì đã nghe thấy giọng anh phát ra, đặc biệt êm tai:

- Cô gái của anh.

Âm thanh ngừng lại như một nhịp nghỉ để lấy tinh thần, Thanh nghiêng đầu nhìn sang khuôn mặt Duy. Anh đã cởi hẳn áo chiếc áo măng tô của mình ra, khoác lên người Thanh, trên môi vẫn là nụ cười bình thản lắm.

- Có bài hát này hay lắm, em có muốn nghe không nhì. Anh hát nhé... E hèm! Bài này anh đầu tư kĩ lưỡng lắm, thuê hẳn phòng thu đấy, cũng thay lời muốn nói luôn nhé!

Cơn gió từ phía hồ thổi tới, Duy để Thanh đứng lại, còn anh một mình đi đầu đó. Cô nhìn theo bóng dáng anh, vừa lúc tiếng đàn dương cầm êm ả vang lên, tiếp đó là giọng hát nhẹ nhàng hòa chung vào từng nốt nhạc, hoàn hảo đến mức làm người nghe chìm đắm một cách triệt để nhất:

My whole world changed from the moment I met you

And it would never be the same

Felt like I knew that I'd always love you

From the moment I heard your name

Everything was perfect, I knew this love is worth it

Our own miracle in the makin'

'Til the world stops turning

I'll still be here waiting and waiting to make that vow that I'll...

I'll be by your side, 'til the day I die

I'll be waiting 'til hear you say I Do

Something old, something new

Something borrowed, something blue
I'll be waiting 'til I hear you say I Do
Smiles by the thousands, ya tears have all dried out
'Cos I won't see you cry again
Throw pennies in the fountain, and look at what comes out
Sometimes wishes do come true
Everything was perfect, I knew this love is worth it
Our own miracle in the makin'
'Til the world stops turning
I'll still be here waiting and waiting to make that vow that I'll...
I'll be by your side, 'til the day I die
I'll be waiting 'til hear you say I Do
Something old, something new
Something borrowed, something blue
I'll be waiting 'til I hear you say I Do
Always better than worse, protect you from the hurt
I'll be waiting 'til hear you say I Do
I Do love you, yes I Do love you
I'll be waiting 'til hear you say I Do
Coz I love you, love you ...
We're shining like a diamond, just look at us now,
I wanna hear you say I Do
(Thế giới của anh thay đổi kể từ giây phút anh gặp em
Và nó sẽ không bao giờ như cũ nữa
Cảm giác như anh biết được anh sẽ luôn yêu mến em vậy
Kể từ giây phút anh nghe thấy tên em
Mọi thứ đều hoàn hảo, anh biết tình yêu dành cho em là xứng đáng
Phép nhiệm màu đôi mình tạo ra
Cho đến khi thế giới ngừng quay
Anh sẽ vẫn ở đây đợi em để giữ mãi lời thề rằng
Anh sẽ ở bên cạnh em cho đến ngày cuối của cuộc đời
Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý
Một vài điều cũ một vài điều mới
Một vài thứ được mượn một vài thứ màu xanh

Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý

Hàng ngàn nụ cười những giọt nước mắt đã héo khô

Nhưng anh không muốn thấy em khóc thêm lần nữa

Tung những đồng xu lên đài phun nước và xem chúng rơi xuống

Đôi khi điều ước trở thành sự thật

Mọi thứ đều hoàn hảo, Anh biết tình yêu dành cho em là xứng đáng

Phép nhiệm màu đôi mình tạo ra

Cho đến khi thế giới ngừng quay

Anh sẽ vẫn ở đây đợi em để giữ mãi lời thề rằng

Anh sẽ ở bên cạnh em cho đến ngày cuối của cuộc đời

Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý

Một vài điều cũ một vài điều mới

Một vài thứ được mượn một vài thứ màu xanh

Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý

Luôn luôn trên cả nhưng điều tội tệ bảo vệ em khỏi bị thương

Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý

Anh sẽ yêu em, vâng anh sẽ yêu em

Anh sẽ đợi em cho đến khi em nói đồng ý

Vì anh yêu em, yêu em.

Chúng ta tỏa sáng như viên kim cương hãy nhìn chúng ta lúc này

Anh chỉ muốn nghe em nói đồng ý thôi)_ I do-911

Mới chỉ nửa bài, Thanh đã thấy Duy từ phía xa bước lại. Lúc này cô thật sự hiểu hoàng tử không có nghĩa phải mặc bộ áo giáp vàng lóng lánh, cưỡi ngựa trắng và đội một chiếc mũ hoa lệ. Bởi trong mắt Thanh bây giờ, Duy mặc một bộ đồ đen tuyền, tiến tới chỗ cô bằng “đôi chân dài miên man” của mình dưới trời đông chẳng thể nói là tươi đẹp gì. Nhưng đáng đáp Duy thì lại cực kì “tiêu sái” ôm một bó hoa hồng đen nhập khẩu to gần bằng người Thanh, tự tin tươi cười đi tới. Vừa hay lúc ấy lại là đoạn nhạc dạo chỉ còn lại tiếng đàn piano dòn dập. Duy đứng trước mặt Thanh, gỡ một bên phone, tự đặt vào tai mình, mỗi móng kiêu ngạo bắt đầu nhấp nháy. Chất giọng trầm ấm hiện thực kết hợp với tiếng du dương trầm bổng của anh từ điện thoại phát ra... Thanh giống như chẳng cách nào thoát ra khỏi sự trầm luân ấy. Bó hoa hồng đen được đặt vào vòng tay Thanh, cô nhớ lại lời anh từng nói: “Thật lòng đây, anh không hiểu ý nghĩa các loài hoa cho lắm. Có thể chẳng ai tặng cô gái mình đang theo đuổi một bó hồng đen bởi ý nghĩa tiêu cực của nó. Nhưng anh lại thấy em cực phù hợp với loài hoa cao quý lại huyền bí và mị hoặc này.”

Một lần là trong quan búp chả ven đường, lần này là bên bờ hồ Thiên Quang, cả hai địa điểm đều chẳng tính là xa hoa lãng mạn gì, nhưng đều khiến Thanh dấy lên những xúc cảm mới lạ. Đã là cuối mùa, nên cây hoa sữa càng nở hoa dày và tỏa hương nồng đậm hơn. Lớp hoa sữa trắng muốt rơi rụng lấm tấm phủ trên những cánh hoa hồng đen kiêu kì, tạo nên bức tranh đối lập nhưng lại hài hòa một cách khó hiểu. Ngay đến hai mùi hương tưởng chừng như chẳng chút liên quan, hiện giờ trong tâm tưởng Thanh, chúng cũng phù hợp đến cực điểm.

Chẳng rực rỡ như những loài hoa khác, nhưng hồng đen là biểu tượng của sự đam mê và khao khát. Đó là màu sắc huyền bí của thần thoại, sự kiêu kì của nữ vương và lạnh lùng của bí ẩn. Anh từng nói vừa nhìn thấy loài hoa này thì liền liền tưởng đến Thanh, nhưng cô lại thấy anh mới chính là hiện thân của sự kiêu ngạo và mạnh mẽ của hoa hồng đen bất tử với thời gian ấy. Sự ví von lạ lẫm làm Thanh bỗng nhiên bật cười, lấy anh ra so sánh với một bông hoa, cũng chẳng hiểu cô đang nghĩ gì nữa.

- Em cười cái gì?

- Không có gì, chỉ là em có vài ý nghĩ không tốt thôi.

Ánh mắt sâu thẳm lướt qua gương mặt tươi tắn hồ hởi, anh duy trì im lặng đến cả phút giống như đang sắp xếp vài thứ trong đầu rồi mới từ tốn lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ. Cứ như một việc tất nhiên, Duy không nói không rằng lồng vào ngón tay giữa của Thanh một chiếc nhẫn thật vừa vặn. Ngạc

nhìn chiếc nhẫn xinh xắn, lạ lẫm bởi đóa hồng kì công được gắn những viên ngọc Serendibite nhỏ li ti màu đen tuyền kì bí. Thanh còn đang ngẩn ngơ không rời mắt khỏi vật nhỏ xinh đầy ý nghĩa đó, thì giọng Duy đã vang lên nhẹ nhàng:

- Anh đặt làm riêng cho em đấy. Vừa chứ hả?

Thanh ngẩng nhìn lên, đối diện với ánh mắt sâu thẳm, ngập tràn yêu thương của Duy.

- Cái này, là sao đây?

Giọng cười của anh trầm thấp, như đê nén hàng ngàn hàng vạn niềm vui đang rạo rực trong lòng:

- Anh chỉ muốn có cái gì đó để chắc chắn, em là của anh thôi mà. Tránh tình trạng em bỏ của chạy lấy người.

Môi hồng tạo thành một nụ cười sâu đậm, khắc họa rõ nét hạnh phúc hiện tại mà Thanh đang được cảm nhận. Có những thứ tình cảm mập mờ giống như Diệu và Tùng chỉ mới chớm nở, có những thứ tình cảm lơ lửng chẳng biết khi nào mới tiến triển như Phong và Surong, cũng có những tình yêu đang gồng mình qua trắc trở giống Dương và Khánh. Hoặc những tình yêu đã đi qua giông bão giống Thanh và Duy. Dù là tình cảm như thế nào vẫn là một chữ duyên kèm với một chữ nợ. Cô không chắc tình yêu thế nào sẽ là vĩnh cửu, hoặc hạnh phúc này duy trì được bao lâu. Chỉ có điều, nếu ta không sống vì hôm nay, liệu rằng ngày mai ta sẽ không hối hận? Dù sao khi tới mười hai giờ đêm, ngày hôm nay cũng đã trở thành quá khứ. Ta chẳng thể thay đổi được quy luật, nhưng lại có thể quyết định được sắc màu của quá khứ ấy, phải không nào?

- Cái này là hàng thật chứ hả? Anh đừng lừa em, ít gì em cũng có bạn thân làm trong ngành này, nên dễ dàng kiểm tra lắm đấy.

Ý cười nơi đuôi mắt anh càng nồng đậm hơn nữa, vuốt chút tóc hỗn loạn của Thanh, anh nói:

- Nếu anh biết em để ý vậy, thì đã cẩn thận hơn chút nữa rồi. Ít ra cho em không cách nào bắt bẻ được.

Thanh cúi đầu, yên lặng nhìn bó hoa kiều kì trong tay rồi lại nhìn đến chiếc nhẫn mang màu sắc huyền bí nơi ngón giữa của mình. Tất nhiên chỉ cần nhìn từng đường nét này, cô liền biết anh đã phải kì công và cẩn trọng như thế nào. Từ bài hát anh lựa chọn, bó hoa gói có chút lộn xộn này hẳn anh đã bỏ vào tương đối thời gian đây.

- Em đồng ý... lấy anh chứ?

Thanh tròn mắt nhìn lên bởi lời nói ngập ngừng nhưng quá mức ngọt ngào của Duy. Đối diện với ánh mắt hạnh phúc đen láy của Thanh, Duy bỗng giật mình lại càng bối rối hơn nữa. Tuy ngoài mặt tỏ ra điềm tĩnh lắm, nhưng ngữ điệu của anh đã tố cáo tất cả tinh thần rối loạn của anh hiện tại. Chết thật, một phút vừa rồi bỗng nhiên bị ngập ngừng bởi sự xinh đẹp quá mức nị hoặc của Thanh nên không kịp kiểm chế.

- À, anh biết đây chưa phải đặc biệt gì. Anh cũng chưa tính hôm nay cầu hôn em đâu. Anh... chẳng qua là tự nhiên bật thốt lên như vậy. Em không cần trả lời vội đâu, đợi anh chuẩn bị cẩn thận, cầu hôn đoàng hoàng rồi mới trả lời cũng được.

Thanh bật cười với sự lóng ngóng hiếm có của Duy, ai nói anh không căng thẳng, chẳng qua là che giấu quá tốt mà thôi. Thấy vành tai anh cũng hơi hồng hồng, quả thật Thanh vừa muốn ôm bụng cười, lại vừa muốn lòi ngay cái điện thoại ra mà chụp hình ảnh ngây ngô như chàng trai mới lớn của Duy lúc này. Nghĩ là làm Thanh lấy cái Note nằm của mình ra, kéo anh lại phía mình, bản thân thì tươi cười xinh đẹp, ôm bó hóa "hầm hố", khoe chiếc nhẫn kì công, còn Duy thì lơ ngơ chả hiểu chuyện gì... Thanh muốn lưu giữ lại khoảnh khắc đáng nhớ này, ít ra sau này còn có bằng chứng để mà hồi tưởng.

- Được rồi.

Vừa lăm bắm Thanh vừa cẩn thận lưu lại bức hình, sau đó mới nhìn lên khuôn mặt nhăn nhó của Duy đồng đặc nói:

- Trước đây em đã hẹn với Dương và Surong, sẽ làm đám cưới chung một ngày rồi.

- Hả?

Thanh lại bật cười với khuôn mặt "ngơ" đúng nghĩa của Duy, chẳng mấy khi có cơ hội phải tranh thủ trêu chọc anh thêm chút mới được. Chiếc điện thoại lại được thể giờ lên chụp "pụp" một kiểu nữa, hài lòng gật đầu Thanh tiếp:

- Nên nếu không thì chúng ta có thể đính hôn trước.

- Gì cơ?

Chiếc note nằm của Thanh được hôm làm đúng nhiệm vụ, với độ phân giải cao, ghi lại bức nào là rõ nét cảm xúc của chính chủ lúc ấy. Lần này Thanh ấn luôn nút video, rồi mới nói:

- Hoặc là chúng ta đi chọn ngày đẹp, đi đăng kí trước, rồi tổ chức tiệc đính hôn. Mời vài người thân quen thôi. Còn lễ cưới, có thể đợi một thời gian nữa cũng được. Dù sao em cũng muốn tổ chức cùng ngày với Dương và Surong.

"Bản mặt" của Duy gắn một chữ "ngệt" to đùng trên trán làm Thanh phai cố gắng kìm chế lắm mới không bật cười. Lúc này đúng là chẳng còn chút nào cái gì mà "tiêu sái, phong trần, oai phong, lẫm liệt" nữa. Chỉ thấy chuẩn "thộn" vừa lấp bắp vừa chụp lấy vai Thanh:

- Cái gì, em nói lại lần nữa được không?

Cười cười gạt tay Duy ra Thanh vừa đi giặt lùi vừa đùa:

- Không nói, nói một lần thôi.

Duy đuổi theo phía sau năn nỉ:

- Anh chưa nghe rõ, em nói lại một lần đi.

- Không nói, kệ anh, không nghe rõ thì thôi.

Mãi trêu chọc Duy, vừa quay clip lại vừa đi giặt lùi, tay ôm hoa tay cầm điện thoại, đang tươi cười đắc chí bỗng nhiên Thanh trật chân một cái sắp té ngã ra đằng sau. May mà Duy nhanh chân nhanh tay chạy lại đỡ được. Thanh hết hồn cả tấm lưng gần như nằm ngửa trên cánh tay Duy. Bốn mắt nhìn nhau đưa đẩy dòng cảm xúc hạnh phúc lên đến cao trào. Đèn cao áp đến giờ lên đèn sáng trưng, vàng chói, soi rọi nét hoảng hốt vừa qua trên khuôn mặt Thanh, lo lắng gấp gáp trong ánh mắt Duy. Sự cố bất ngờ đem tình thế khách chủ đảo lộn, nếu vừa rồi Thanh đang tự tin đá sân nhà, thì bây giờ lại chấp nhận sự xấu hổ ngược ngùng khi bị ánh nhìn ôn nhu của Duy bao bọc. Khuôn mặt xinh đẹp dần dần đỏ bừng, ánh mắt sau một hồi bàng hoàng bắt đầu linh động và đôi mi liên tục chớp. Chẳng cần thay đổi tư thế, Duy không cho phép Thanh đứng thẳng dậy như để trừng phạt sự trêu chọc lúc trước. Chiếc măng tô của anh khoác trên vai Thanh đã yên lặng nằm dưới đất chẳng được chủ chân đoái hoài đến. Một tay không vướng bận gì anh nhẹ nhàng vuốt hai bên gò má đang ửng hồng của Thanh, mon tron đôi môi hơi mím lại anh thì thầm:

- Nói lại câu nói vừa rồi được không?

- À, vừa rồi nói nhiều quá, em cũng không nhớ rõ, em...

Tay Duy bất ngờ đỡ ra phía gáy Thanh, cùng lúc môi anh ấn định xuống đôi môi ngang bướng kia một nụ hôn trần trọc, khác khoái. Như truyền tải tới tâm can Thanh sự mong nhớ, chờ đợi suốt thời gian qua. Làm cả trái tim lẫn thân thể cô không tự chủ mà run rẩy tan chảy hòa chung với nụ hôn ấm áp dịu dàng ấy. Duy đỡ Thanh đứng lên, hai tay đặt nơi eo cô, chạm trán mình vào vầng trán nhỏ bướng bỉnh của Thanh, ánh mắt không giảm bớt chút say mê, anh thì thì:

- Đừng trêu đùa anh như vậy, anh sẽ tưởng thật mà vui đến phát điên mất.

Dù biết anh đang dùng hết sự hấp dẫn của bản thân để câu dẫn mình, nhưng Thanh vẫn vô thức dần thân trầm luân vào cái bẫy ngọt ngào anh tạo ra ấy. Chính thức bị biến trần trọng nâng niu ấy đánh chìm không thương tiếc. Một tay cầm bó hoa vắt và đưa lên, một tay cầm điện thoại nhanh chóng cùng đỡ bó hóa nặng nề ấy phía sau gáy Duy. Không ngại ngần tí hai cánh tay trên vai anh, ôm cả bó hoa lẫn cổ anh kéo về gần phía mình, đặt một nụ hôn chóng vánh lên môi anh, giọng rất sáng khoái nói:

- Nếu như anh thật phát điên vậy phải làm sao nhỉ. Em xem lịch thấy nói mai là ngày đẹp để tiến hành kí kết công việc gì đó cả đời. Đang tính cùng anh đi đăng kí, anh nghĩ sao?

Khuôn miệng nam tính không kiêng dè vẽ thành một nụ cười thật sâu, bất ngờ bế ngang người Thanh lên chạy dọc bên hồ hồ hết:

- A... tôi sắp có vợ, sắp lấy được vợ rồi... A ha ha...

Giọng nói Thanh nhỏ nhẹ trách móc hòa chung tiếng hét phấn khích của Duy vọng lại:

- Làm cái gì đấy, người ta lại tưởng dở hơi kia. Ế lâu ngày quá hay sao mà kích động đến mức này.

Duy hơi dừng lại, nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô gái trên tay đang cố rúc vào trong ngực mình thì thầm thì:

- Vì là em nên anh mới kích động. Nếu không phải em, cả đời này anh cũng chẳng cần lấy vợ.

Cái gì mà xấu hổ, ngược ngùng liền chính thức bị vứt ra sau lưng hết. Ai nói con gái chỉ thích nghe những lời nịnh nọt sến sẩm, đúng rồi đấy. Chẳng cần biết có độ chính xác là bao nhiêu phần trăm, chỉ cần nghe thấy người mình yêu nói những lời như vậy thôi, cũng đủ xao động đổ nghiêng đổ ngã hết rồi. Môi hồng mím lại, khuôn mặt ánh lên vẻ quyết tâm tràn đầy, giọng dứt khoát nói:

- Theo anh nói đi, được ăn cả, ngã về không. Cuộc hết vào anh đấy. Ngày mai chúng ta đi đăng kí. Nào bế em chạy ba vòng hồ này đi.

- Hả?

- Sao không chạy hả? Vậy thả xuống em tự chạy, mai em đi đăng kí một mình.

- Ấy, ấy, được mà được mà. Nào, chuẩn bị... xuất phát...

- Á, chậm chậm thôi, hoa này nặng chết em. Anh ôm cả hoa luôn đi đã.

- Tặng em rồi mà.

- Nhanh, muốn gầy tay em luôn hả, để mai em không kí được ấy gì?

- À à, đây đây anh ôm luôn.

Bóng dáng và thanh âm lộn xộn ngắt quãng nhỏ dần. Cũng chẳng rõ ngày mai họ có lập tức đi đăng kí thật hay không, hoặc là sẽ rời lại một ngày nào đó gần gần hoặc xa xa. Nhưng chúng ta có thể tin rằng: “Có duyên sẽ gặp, có nợ sẽ tìm về, đủ yêu thương mới có thể bên nhau”. Họ có thể cùng nhau vượt qua chông gai và gian khó, nghĩa là tình yêu ấy có thể đơm hoa kết trái. Chỉ cần đó thật sự là tình yêu, thì chắc chắn sẽ là hạnh phúc vững bền!

THE END!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Cho Anh Thắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.